

Một số bài thuyết giảng và
kinh văn của Sư phụ

Lý Hồng Chí

(Từ 2007 đến 2009)

Bản dịch tiếng việt từ internet

<http://www.phapluan.org>

<http://www.falundafa.org/Vietnamese>

Ngày cập nhật: 29-04-2010

MỤC LỤC

Cảm ơn thiệp chúc của chúng sinh	4
Lại luận bàn về chính trị	5
Giải thể toàn diện hết thầy loạn Thần trong tam giới đang tham dự can nhiều Chính Pháp.....	7
Giảng Pháp tại Pháp hội New York 2007.....	9
Về cuốn tiểu thuyết «Thương Vũ Kiếp».....	45
Gửi Pháp hội Canada [2007]	46
Giảng Pháp tại Thủ đô Mỹ quốc [2007]	47
Gửi Pháp hội Miền trung Mỹ quốc tại Minnesota [2007]	55
Gửi Pháp hội Châu Âu [2007]	56
Gửi Pháp hội tại Pháp [2007]	57
Gửi lời thăm [2007]	58
Gửi lời thăm [2008]	59
Đào sa.....	60
Thuyết minh.....	62
Giảng Pháp tại Pháp hội New York 2008.....	63
Một lần nữa chúc Pháp hội Châu Âu thành công viên mãn	70
Lời chúc [2009].....	71
Giảng Pháp tại hội thảo luận Đài truyền hình Tân Đường Nhân [2009].....	72
Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế New York [2009]	99
Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế Washington DC [2009]	136
Giảng Pháp tại Pháp hội kỷ niệm Minh Huệ Net mười năm.....	146
Cảnh tỉnh.....	171
Giảng Pháp tại hội nghị Đại Kỷ Nguyên [2009]	173
Gửi Pháp hội Brazil [2009].....	183
Gửi Pháp hội Châu Âu [2009]	184
Gửi Pháp hội Ấn Độ đầu tiên.....	186

Cảm ơn thiệp chúc của chúng sinh

Gửi các đệ tử Đại Pháp, con người thế gian, và chúng sinh: Chào tất cả chư vị!

Cảm ơn những thiệp chúc của chư vị! Cảm ơn chúc phúc của chư vị! Thành tâm mong rằng các đệ tử Đại Pháp của tôi đều có thể viên mãn! Thành tâm mong rằng con người thế gian đều [hiểu] rõ chân tướng, nhận rõ ra những độc hại do ác ma tà đảng lớn nhất được định ra trong lịch sử cấp nhân loại để gây ra cho người Trung Quốc và toàn thế giới, những bức hại mà [chúng gây ra] cho các đệ tử Đại Pháp, và đều vượt qua kiếp [nạn] lớn nhất của chúng sinh trong lịch sử này, thành tâm mong rằng chúng sinh đều được cứu!

Hỡi chúng sinh! Những gì chư vị hy vọng cũng như những gì chư vị lo nghĩ trong lòng trong hàng mấy nghìn năm nay, nay đều đã đến; hơn nữa giờ đang phát sinh; trong đó ai ai cũng là tự giác hoặc bất tự giác mà chọn lấy tương lai chính mình.

Tôi] bảo cho chư vị: Đệ tử Đại Pháp là hy vọng duy nhất để các chúng sinh được cứu tại các địa phương, các dân tộc. Trân quý những gì họ làm, chính là trân quý bản thân chư vị!

Một lần nữa, cảm ơn những lời chúc của chư vị!

Lý Hồng Chí
1 tháng Giêng, 2007

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://minghui.ca/mh/articles/2007/1/1/145939.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2007/1/1/81365.html>.

Dịch ngày: 4-1-2007, sửa ngày 7-1-2007. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Lại luận bàn về chính trị

Các học viên Pháp Luân Công ở trong phản [đối] bức hại, khi sử dụng hình thức giảng thanh chân tướng của người thường để nhắm vào sự bôi nhọ Pháp Luân Công một cách lưu manh của Trung Cộng, đã thật sự vạch trần toàn diện tại sao chính quyền lưu manh Trung Cộng bức hại Pháp Luân Công, đồng thời khiến người dân thế giới hiểu rõ Pháp Luân Công. Một khi người dân thế giới đều hiểu rõ tình huống chân thực, thì cuộc bức hại này sẽ không cách nào duy trì tiếp nữa. Trong bức hại, những thủ đoạn do lưu manh Trung Cộng sử dụng cũng như mức độ tà ác của bức hại, đều khiến người ta nhận rõ bản chất của Trung Cộng. Vậy nên, để diên đảo thị phi, Trung Cộng đã tung tin giả dối rằng học viên Pháp Luân Công “làm chính trị”, làm mê hoặc những ai bị Trung Cộng dẫn dắt tư tưởng nhưng lại tưởng rằng mình đã sáng suốt, nhằm mưu đồ duy trì cuộc bức hại, tạo ra “căn cứ lý luận” cho cuộc bức hại. Thực ra, “chính trị” của nhân loại không phải là theo chuẩn mực của kẻ bức hại. Nếu “chính trị” [ấy] có thể vạch trần bức hại, “chính trị” có thể chấm dứt bức hại, “chính trị” có thể trợ giúp giảng thanh chân tướng, “chính trị” có thể cứu độ chúng sinh, thì cái gọi là “chính trị” ấy có những điểm tốt đẹp đến thế, thì cứ làm cũng tốt thôi. Mà xem như then chốt là xuất phát điểm của người tu luyện là chấm dứt bức hại, chứ không phải vì chính quyền của con người mà làm “chính trị”. Người tu luyện đối với quyền lực không hề có mưu cầu; mà trái lại, người tu luyện là vứt bỏ chấp trước và dục vọng của người thường đối với quyền lực. Vậy nên, khi giảng thanh chân tướng, nếu lại có người đề xuất ra những lời thiếu lý trí như vậy, còn chưa phân biệt rõ là cần khiển trách cuộc bức hại hay là “chính trị”, thì hãy nói những lời của tôi trên đây cho họ nghe.

Các đệ tử Đại Pháp khi giảng thanh chân tướng, đã thấu tỏ rằng cứu độ con người là rất khó khăn; hơn nữa các đệ tử Đại Pháp ngay bản thân đang bị bức hại mà vẫn cứu người. Những gì mà tà đảng Trung Cộng nhồi sọ con người thế gian, nhất là văn hoá đảng vốn đang đầu độc người Trung Quốc, cũng như vu khống về Pháp Luân Công được tạo ra trong cuộc bức hại, đã khiến một số người cứ mãi phụ họa theo Trung Cộng —nhất là những ai đã biết rõ về cuộc bức hại, nhưng chỉ vì lợi ích mà bán đứng lương tâm cho Trung Cộng— đều đang khiến nhân loại bị đẩy vào hoàn cảnh bi thảm hơn nữa trong tương lai; đồng thời đó cũng là nguyên nhân cho việc cứu người khó khăn của các đệ tử Đại Pháp. Vào thời điểm lịch sử then chốt này, các đệ tử Đại Pháp đã là có trách nhiệm cứu độ chúng sinh, vậy hãy cố làm hết sức. Thực sự cứu không được nữa, thì đó cũng là bản thân con người tự mình lựa chọn. Nếu là cơ quan truyền thông của các nước bị Trung Cộng dùng lợi ích để bịt miệng, và kênh truyền thông do các đệ tử Đại Pháp tự làm để phản bức hại và cứu độ thể nhân [bị coi] là làm “chính trị”, thì hãy dùng “chính trị” ấy một cách đường đường chính chính để vạch trần bức hại và cứu độ chúng sinh.

Lý Hồng Chí
21 tháng Hai, 2007

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://minghui.ca/mh/articles/2007/2/21/149469.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2007/2/22/82932.html>.

Dịch ngày: 27-2-2007. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Giải thể toàn diện hết thầy loạn Thần trong tam giới đang tham dự can nhiễu Chính Pháp

Lâu nay, cự thế lực cũng như hết thầy loạn Thần có tác dụng phản diện trong tam giới, vẫn liên tục khởi tác dụng rất xấu. Thời kỳ đầu khi các đệ tử Đại Pháp bắt đầu đắc Pháp, [chúng] đã can nhiễu nghiêm trọng đến Chính Pháp cũng như đắc Pháp tu luyện của đệ tử Đại Pháp và chúng sinh. Trước và sau năm 1999, [chúng] lại tham dự vào cuộc bức hại các đệ tử Đại Pháp ở các mức độ khác nhau, tăng cường khủng bố của hình thể tà ác, giúp kẻ ác làm điều bạo ngược, đã can nhiễu nghiêm trọng đến Chính Pháp. Đặc biệt khi các đệ tử Đại Pháp đang bị bức hại mà giảng chân tướng cứu độ con người thể gian và chúng sinh vào những thời khắc then chốt, thì chúng lại tham dự vào việc ngăn cản không cho con người thể gian và chúng sinh được cứu; đó là đang trực tiếp bức hại con người thể gian và chúng sinh. Trong đó có những vị được gọi là Thần bả trì một số tôn giáo lớn nơi nhân loại; khi tôi truyền Pháp vào thời kỳ đầu, để cho việc con người thể gian cũng có thể trở thành đệ tử Đại Pháp được đối đãi một cách công bình, nên đã bảo họ ly khai tam giới. Một bộ phận đã ly khai rồi. Nhưng một bộ phận [khác] kiên trì với lý do rằng người trong tôn giáo không tham dự vào các việc của các đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp nên không ly khai, và cũng không để người trong tôn giáo được tiếp xúc với Đại Pháp; điều ấy trái với tôn chỉ truyền Pháp là “mở rộng [cửa] toàn diện, chỉ xét nhân tâm” trong lúc truyền Pháp, trái ngược [những] thích ứng với tình huống thực tế đã biến hoá trong Chính Pháp. Hiện nay chúng lại còn cự lực ngăn cản không để người tin vào tôn giáo liễu giải được chân tướng, khiến hàng tỷ người trong tôn giáo mất đi cơ hội đã chờ đợi hàng nghìn vạn năm, đưa chúng sinh vào hoàn cảnh nguy hiểm sẽ bị đào thải, thậm chí can nhiễu trực tiếp đến Chính Pháp. Vậy nên, các đệ tử Đại Pháp, vì để con người thể gian được cứu độ, giải thể toàn diện cự thế lực và loạn Thần trong tam giới đang ngăn cản chúng sinh được cứu và hiểu biết rõ chân tướng; [đó] đã là điều nhất định phải làm. Bất kể chúng tồn tại với ngoại hình nào, bất kể chúng là hữu hình hay vô hình, bất kể chúng ở tầng thứ nào, bất kể nó có hình tượng là ai, đều giải thể và thanh trừ toàn diện. Khi bị thanh trừ thì với những tội [gây ra] cho đệ tử Đại Pháp hoặc chúng sinh, chúng tự nhiên sẽ phải hoàn trả. Nhất là những loạn Thần nào bả trì tôn giáo và thù địch với Chính Pháp cũng như việc cứu độ chúng sinh của đệ tử Đại Pháp; hãy giải thể toàn diện chúng. Đối với những người trong tôn giáo, thì không cần phải có hành động giảng chân tướng đặc thù; không nhắm vào đoàn thể, chỉ nhắm vào nhân tâm, xem xét lựa chọn của chính bản thân người ta. Các đệ tử Đại Pháp hãy thực hiện ba việc một cách ổn định, không được xuất hiện nhân tâm dao động. Mong các đệ tử Đại Pháp hãy dùng chính niệm của Thần để bước đi [thật] tốt đoạn đường cuối cùng.

Lý Hồng Chí
28 tháng Hai, 2007

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Lịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://minghui.ca/mh/articles/2007/2/28/149906.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2007/3/1/83138.html>.

Dịch ngày: 16-3-2007. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác

- **bả trì**: độc chiếm, khống chế, lũng đoạn.
- **liễu giải**: hiểu rõ, tường tận một cách lý trí.
- **loạn Thần**: chư Thần làm loạn.
- **phụ tác dụng**: có tác dụng phản diện.

Giảng Pháp tại Pháp hội New York 2007

(Lý Hồng Chí, 7 tháng Tư, 2007, tại Manhattan)

Chào tất cả mọi người! (vỗ tay) Mọi người thật vất vả! (vỗ tay)

Pháp hội nay đã là thịnh hội của các đệ tử Đại Pháp, ngồi tại đây có những [vị] không ngại nghìn dặm từ xa tới đây, vì để thông qua Pháp hội mà có thể tìm được những sự chênh lệch và có thể tìm thấy những chỗ thiếu sót, gắng sức vượt lên. Đề cao tu luyện cá nhân của các đệ tử Đại Pháp đã không còn là vấn đề nữa; viên mãn của các đệ tử Đại Pháp cũng không còn là vấn đề nữa; một việc trọng yếu cần phải làm trước mắt chính là cứu độ thế nào cho được nhiều chúng sinh hơn nữa; đó cũng là [điều] các đệ tử Đại Pháp cần phải hoàn thành trong quá trình viên mãn hiện nay. Đó là sứ mệnh của các đệ tử Đại Pháp, là trách nhiệm không thể thoái thác, là sự việc nhất định phải làm và nhất định phải hoàn thành.

Quá khứ có nhiều dự ngôn cũng từng giảng, nói rằng tại một thời kỳ nhất định, phải đào thải rất nhiều người, chỉ có thể lưu lại một ít người tốt. Từ rất xa xưa tôi cũng đã giảng rằng, “Tôi chỉ cần người của tôi”. Tây phương có nhiều truyền thuyết và «Thánh Kinh» mà trong đó cũng có ghi chép rằng, đến lúc Đại Phán Xét thì chỉ có một bộ phận thiểu số người có thể được lưu lại. Tình huống ban đầu là con người thế gian, bao quát hết thấy chúng sinh trong tam giới, đều là do nhân tố vật chất trong tam giới cấu thành. Nhân tố vật chất trong tam giới và nhân tố vật chất trên thiên thượng là hoàn toàn bất đồng, nên sinh mệnh như vậy là không lên thiên thượng được, chỉ có thể tại cảnh giới này. Nhưng, sau tình huống ấy, thuận theo chuyển biến không ngừng của lịch sử, mãi cho đến cận đại, đã phát sinh biến hoá rất to lớn.

Trước đây tôi từng giảng tường tận cho mọi người rồi, có nhiều sinh mệnh cao tầng đến nhân gian chuyên sinh làm người; nói cách khác, nhìn bề ngoài con người thì vẫn là hình tượng con người, vẫn là kết cấu con người, nhưng về thực chất, trong vật chất vi quan của vật chất bề mặt nhất ở thế gian, cũng chính là đằng sau vật chất bề mặt nhất của con người, đã là từ ngoài tam giới đến. Rất nhiều [thân] thể người đều được Thần hạ thế từ cao tầng mặc vào như là mặc một bộ y phục vậy; nhìn thì thấy là người, thực tế bản chất thì là sinh mệnh đến từ cao tầng. Tất nhiên, cho dù là ai đã đến đây, bất kể là sinh mệnh ở tầng cao đến mấy, Thần ở tầng cao đến mấy, khi đến xã hội nhân loại, tức là tiến nhập vào xã hội ‘mê’ rồi, thì đều không còn biết gì nữa. Nói cách khác, đã không còn là Thần nữa, chính là con người rồi. Dưới tình huống như vậy, bất luận là tầng thứ cao đến đâu, đều hiển thị không ra phía mặt Thần của họ, trí huệ của họ cũng sẽ bị phong bế; hoàn toàn giống như con người. Nếu trạng thái xã hội mà tốt, trên chính thể đều thuận theo trạng thái của chính thể xã hội mà duy trì ở một mức độ đạo đức nhất định; như vậy đối với con người mà nói, đối với sinh mệnh mà nói, thì vẫn không phải quá đáng sợ lắm. Còn nếu một xã hội có đạo đức trượt nhanh xuống dốc, hoặc cự thế lực có ý đồ thúc đẩy xã hội con người trượt xuống dốc, điều ấy đối với chúng sinh mà nói, bao gồm chư Thần nào đã hạ xuống làm người cũng vậy, thì là cực kỳ đáng sợ.

Thực ra xã hội Trung Quốc giờ đây, quan niệm đạo đức của người ta đã tách vô cùng xa khỏi trạng thái [chư Thần] yêu cầu đối với con người vào lúc đương sơ chư

Thần tạo ra con người. Nói cách khác, đã không còn là trạng thái con người nữa. Nói lời không dễ nghe là: đã không xứng làm người nữa. Trong dĩ vãng, nếu không vì sự kiện Chính Pháp này, thì đã triệt để tiêu huỷ bỏ rồi. Trong lịch sử, nhân loại kiếp nạn hết lần này lần khác, huỷ diệt hết lần này lần khác. Chính thể vũ trụ cũng là như thế, tựa như tân trần đại tạ của cơ thể người; tế bào lão hoá rồi, không tốt nữa, thì bị thay thế, tái sinh lại tế bào mới thành tốt. Chính thể vũ trụ ở các cục bộ khác nhau, không chỉ là thường xuyên, mà là thời thời khắc khắc đều đang phát sinh sự việc như vậy; đó rất là bình thường. Như vậy là người mà nói, sinh mệnh [họ] là thấp tầng nhất, đối với sinh vật tầng thứ thấp nhất mà giảng, vô luận con người tự cảm thấy mình giỏi thế nào, thì trong mắt chư Thần đều không là gì cả; không đạt nữa liền bị đào thải. Là vì hiện nay đang Chính Pháp, đang cứu độ chúng sinh của vũ trụ, [nên] người bại hoại chưa bị đào thải, vì tình huống con người đã phát sinh một số biến đổi, đồng thời các đệ tử Đại Pháp cần thông qua sự kiện này để dựng lập uy đức của mình, vậy mới khiến nhân loại có thể được kéo dài tiếp tục và lưu tồn. Là đệ tử Đại Pháp mà giảng, hiện nay mọi người nếu không thể hoàn thành sự kiện này, không thể khiến chúng sinh đắc độ, thì bản thân chư vị không hoàn thành thệ ước mà chính mình đã lập ra, đồng thời cũng sẽ mang đến tai nạn cho chính thể Chính Pháp, vũ trụ và chúng sinh. Cho nên vừa rồi tôi giảng, đó là điều các đệ tử Đại Pháp nhất định phải làm tốt.

Giảng về tam giới, tôi nói với mọi người một chút nữa. Chớ coi xã hội này của nhân loại có hiện trạng như thế nào, chớ coi các sinh mệnh trong tam giới cảm thấy bản thân họ trọng yếu ra sao, con người cảm thấy bản thân mình tại xã hội tiên tiến thế nào, có thành tựu nhiều đến bao nhiêu, có quyền có thế đến đâu, có nhiều tiền đến mấy, mỗi dân tộc, mỗi chính phủ, mỗi cái gọi là người có thành tựu tự cảm thấy thật xuất sắc, kỳ thực, tôi bảo mọi người, hết thấy những gì của nhân loại hôm nay, kể cả hết thấy trong lịch sử và sự xuất hiện của tam giới, đều là vì lần Chính Pháp này mà tồn tại. Nên cũng nói, hết thấy đều là vì Chính Pháp lần này mà được tạo thành, hết thấy đều là vì lần Chính Pháp này mà đến; trong quá trình ấy hết thấy đều là vì lần Chính Pháp này mà được tạo ra. Hết thấy của nhân loại, các sinh mệnh, vật chất, những gì chư vị biết, những gì chư vị lý giải, hết thấy những gì con người có thể nhận thức đến được, đều là vì sự kiện Chính Pháp này mà tồn tại, nếu không chúng tuyệt nhiên sẽ không tồn tại.

Nói cách khác, chính là vì để cuối cùng trong Chính Pháp có thể cứu độ chúng sinh vũ trụ, và thành tựu đệ tử Đại Pháp nên mới tạo ra tam giới; nếu không thì tam giới đã không tồn tại. Xã hội nhân loại chỉ là một lap tử trong tam giới, xã hội trên một lap tử bé xíu thật nhỏ nhoi không đáng kể; nhân loại trong đó dẫu có cho rằng việc của bản thân mình có lớn đến đâu, con người cảm thấy sự việc của nhân loại là trọng yếu như thế nào, con người cảm thấy nhân loại có thành tựu to lớn đến mấy, nhân loại phát triển thế này thế kia, [thì] đó là con người đứng tại giác độ con người mà nhìn nhận, ở trong trạng thái ‘mê’ nên nhận thức như thế nào về xã hội nhân loại thật xuất sắc đó là không biết được chân tướng mới tạo thành [như vậy]; con người muốn nói sao cũng được, [nhưng] Thần không nhìn [nhận] con người như thế. Một khi chúng sinh biết được mục đích chân thực sự tồn tại của con người với hoàn cảnh sinh tồn, thì sẽ bỗng nhiên tỉnh ngộ; cái gọi là ‘phát triển’ của nhân loại chẳng qua chỉ là quá trình đã được tạo ra, đồng thời đang còn chờ đợi trước khi đại sự cuối cùng đến mà duy trì trạng thái xã hội nhân loại. Hết thấy chỉ bất quá là những biểu hiện cụ thể trong quá trình duy trì trạng thái xã hội nhân loại mà thôi, mục đích chân chính đều là chờ đợi đến bước cuối cùng này: chư Thần đến, Chính Pháp bắt đầu.

Tôi từ năm 1992 là đã bắt đầu truyền Pháp rồi. Đệ tử Đại Pháp sơ kỳ cũng vẫn luôn đang hồng Pháp; khi bị bức hại các đệ tử Đại Pháp cũng lại đang cứu độ chúng sinh trong phạm vi toàn thế giới. Hơn nữa con người thế gian mà các đệ tử Đại Pháp cứu độ ấy cũng đã phát sinh biến hoá vào thời cận đại. [Những gì] nhân loại chờ đợi, và dự ngôn của những nhà tiên tri đều đang phát sinh. Con người đang trong ‘mê’ lờ mờ, bị những lợi ích hiện thực, giả tượng, và những dối trá dẫn dắt, [nên] không dám tin rằng rốt cuộc hết thảy đã thật sự bắt đầu rồi, hơn nữa chính là đang tiến hành rồi. Xã hội nhân loại hết như vẫn đang ung dung từng bước, hết thảy đều rất bình ổn, đang vận hành bình thường. Thực ra đã đều đang vì Chính Pháp mà vận hành. Thần đến rồi; sẽ không mở cờ giống trống mà triển hiện tại vũ trụ: “Ta đã đến, ta nói gì thì chư vị nghe theo này, ta đưa chư vị thẳng lên thiên thượng một cách vô điều kiện”. Không thể như thế được. Tội mà con người trong lịch sử đã phạm, [thì] con người phải hoàn trả. Xứng hay không xứng [đáng] nhìn thấy chư Thần là không đơn giản như con người tưởng. Con người xứng hay không xứng được đắc Pháp, xứng hay không xứng lên thiên thượng, thì vẫn phải ở trong mê mà khảo nghiệm; vậy nên Thần sẽ không triển hiện như thế. Thần sẽ xuất hiện trong xã hội nhân loại [một cách] giống như con người, giảng ra đều lại là chân lý. Chính là xem ranh giới đạo đức người ta, xem quan niệm đạo đức của người ấy còn có thể nhận thức Ông hay không, còn có thể chấp nhận quy phạm đạo đức căn bản mà vũ trụ này quy định cho nhân loại, cũng chính là tiêu chuẩn đạo đức cuối cùng sẽ quyết định xem người ta còn nhận thức được Pháp đang đến cứu chúng sinh hay không. Nhận thức được, thì chư vị được đắc độ, đắc cứu. Không nhận thức được nữa, thì là chư vị không còn cần cứu nữa, thì không được cần lại nữa. Đó là ranh giới đạo đức băng hoại tạo thành; không còn đạo đức nữa thì không đạt tiêu chuẩn con người nữa. Từ xưa đến nay, người ta đều là ở xã hội Đông phương hay Tây phương, đều nhấn mạnh vào đạo đức con người. Đến xã hội cận đại, có bao nhiêu người còn coi trọng nó nữa? Cuối cùng đến khi Thần muốn cứu độ con người, tuy rằng không trực tiếp đo lường mực thước đạo đức của con người, nhưng chư vị có đạo đức bản thân mình bại hoại tạo thành ranh giới [đạo đức] băng hoại, khiến chư vị không thể chấp nhận Pháp, không thể nhận thức Pháp, thì chẳng phải cũng chính là nguyên nhân chư vị không thể được đắc độ, không thể được đắc cứu hay sao?

Xã hội nhân loại trong quá khứ vẫn luôn duy trì ở một trạng thái [mà] diện tằng quan niệm đạo đức khá trọng yếu. Cho đến cận đại, con người cần đắc Pháp, con người cần đắc độ đắc cứu, [thì] cự thế lực chúng không để cho nhiều người được cứu đến thế, chúng muốn đào thải một bộ phận con người, vậy nên mới tạo ra cho xã hội nhân loại cái thứ tà đảng cộng sản này, nhất là tà đảng Trung Cộng đã làm nhiều việc phá hoại đạo đức nhân loại, lại còn tạo ra văn hoá đảng, ‘cải tạo’ tư tưởng người [dân], mục đích chính là khi đến lúc sẽ cản trở con người đắc Pháp. Quan niệm đã cải biến rồi thì sẽ dùng tư tưởng mà văn hoá của tà đảng nhồi nhét vào để xét vấn đề. Hoàn toàn từ bỏ lý niệm của con người và văn hoá con người thì chính là sinh mệnh biến dị, là trong phạm vi bị đào thải. Lịch sử văn minh năm nghìn năm của Trung Quốc, đã đặt định hết thảy văn hoá và hành vi tư tưởng của con người, hơn nữa là Thần đã tạo ra hết thảy một cách có hệ thống; nhưng lại bị tà đảng mà cự thế lực nâng đỡ chà đạp rồi, phá hoại rồi. Chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi liên tục phủ định văn hoá cổ [truyền] Trung Quốc, dẫm đạp lên văn minh cổ xưa của Trung Hoa. Những lý niệm, đạo đức, và văn minh do Thần truyền cấp cho con người là để cho đến bước cuối cùng [này] con người dùng nó mà phân biệt thị phi, có thể dùng nó để nhận thức Pháp, có thể dùng nó mà đắc cứu. Tà đảng Trung Cộng không chỉ phá hoại hết thảy một cách có hệ

thống, có mục đích, [mà còn] đồng thời nhồi nhét văn hoá đảng tà ác vào người [dân] một cách có hệ thống, có mục đích. Chúng gọi là “giáo dục con người”, “cải tạo con người”, nói ra rất minh xác, là khiến thế giới quan của chư vị phát sinh biến đổi, biến thành hành vi mà tà đảng Trung Cộng tạo ra, tư duy mà [nó] tạo ra, phương pháp tư tưởng mà [nó] tạo ra. Người Trung Quốc [nào] đã bị ‘cải tạo’ rồi, dùng thế giới quan do tà đảng nhồi nhét vào mà nhận thức thị phi và thiện ác của nhân loại, mà nhận thức Pháp, nhận thức chân lý thì quả là rất khó. [Ai] nhiều tuổi một chút, người thế hệ già, từ trước khi văn hoá tà đảng Trung Cộng còn chưa xuất hiện, chiếu theo giáo dục và hun đúc của văn hoá nhân loại cổ xưa vốn được tiếp thụ trước đây. Tuy rằng cận đại có một bộ các thứ của tà đảng Trung Cộng, nhưng họ vẫn còn có ranh giới đạo đức con người tồn tại [trong họ], có thể phân biệt thiện ác cơ bản. Đáng bi [thương] nhất chính là những người trẻ tuổi hiện đại, hoàn toàn bị ý thức của tà đảng Trung Cộng hiện đại nhồi nhét vào, lại còn cảm thấy như bản thân thật xuất sắc, rằng cái gì cũng thấu tỏ rồi; họ nhầm lẫn cho rằng [hiện] tượng loạn [trong] quan hệ con người, [trong] quan niệm [về] giá trị, và đạo đức luân thường của con người — vốn đã bị tà đảng Trung Cộng phá hoại một cách có mục đích— là trạng thái nhất quán của nhân loại trong lịch sử, là bản năng của nhân loại. Thêm vào đó là tà thuyết tiến hoá luận, họ thật sự coi bản thân cũng là động vật, chứ không biết rằng đó là tà đảng đã thực hiện một cách có mục đích. Con người quên mất [điều] nhân loại chờ đợi và mục đích chân chính làm người, nhưng tà linh ác đảng tà ác thì biết, vậy nên mới phá hoại con người một cách có mục đích. Sự ngu muội không coi gì vào đâu mang [loại] thức hiện đại ấy hoàn toàn ngăn trở họ nhận thức ra chân lý của vũ trụ; vậy nên đối với thế hệ con người ấy quả là đáng sợ phi thường.

Đương nhiên, Chính Pháp mà, cứu độ chúng sinh mà, Thần chẳng phải toàn năng sao? Phật Pháp chẳng phải vô biên sao? Đúng thế, trong cứu độ chúng sinh đang triển hiện đầy đủ Pháp lực vô biên của Đại Pháp. Từ bề mặt mà nhìn, khi Đại Pháp vừa mới truyền ra tôi đã giảng rồi, tôi nói rằng cửa cứu chúng sinh đã mở rộng, rộng như là không còn cửa nữa. Trong lịch sử chúng sinh dẫu sai sót gì thì cũng không xét nữa, vì các tầng thứ khác nhau, các chủng các dạng, các loại sinh mệnh đều đã bất hảo rồi, mỗi tầng thứ đều không phù hợp với tiêu chuẩn của mỗi tầng thứ nữa. Không phải nói rằng [những gì] của tầng thứ cao không phù hợp với tiêu chuẩn tầng thứ thấp; [mà là] Thần phải phù hợp với tiêu chuẩn tầng sở tại của Thần; chư vị phù hợp tiêu chuẩn của con người thì không được; [nếu chỉ] phù hợp với tiêu chuẩn của con người thì chư vị chính là con người rồi. Nói cách khác, các sinh mệnh tại các tầng thứ khác nhau đều không phù hợp với tiêu chuẩn của các tầng thứ khác nhau, bao gồm cả con người cũng không là tiêu chuẩn con người nữa. Khi này, muốn cứu độ chúng sinh thì phải làm thế nào?

Mọi người đã biết, trong vũ trụ còn có tồn tại sinh mệnh chính và phụ, có Phật có ma, có chính Thần có phụ Thần, giữa tương hỗ với nhau là có đối lại nhau, vì họ đều là sản vật tất nhiên của vũ trụ. Như vậy muốn cứu độ chúng sinh, thì chỉ có một biện pháp, là tất cả chúng sinh có sai gì đã phạm trong quá trình sinh mệnh thì đều không xét lại nữa. Trừ ra các sai phạm trong lịch sử của tất cả chúng sinh thì mới có thể cứu độ họ được. Nói cách khác, chính thể vũ trụ đều đã không tốt nữa, thì còn lấy ra ai mạnh hơn ai một chút để làm gì? Dẫu có giỏi hơn ai một điểm thì cũng vẫn không thể đạt tiêu chuẩn của vũ trụ, do vậy trong cứu độ hoàn toàn không xét những điều ấy nữa. Vậy xét cái gì? Chính là xét xem khi được cứu độ, thì họ có thể nhận thức được bộ Pháp đang cứu độ họ hay không! Là vì hết thảy của tương lai đều là Pháp này tạo

thành, sự sinh tồn sau này của các sinh mệnh tương lai đều đang được bộ Pháp này cung cấp hoàn cảnh sinh hoạt. Ai có thể tiến nhập sang tương lai, cũng là cần được Pháp tẩy sạch và làm tịnh, và đồng hoá với Pháp thì mới có thể tiến nhập sang tương lai. Vậy chư vị [nếu] ngay cả bộ Pháp này mà còn không thể nhận thức ra được nữa, thì đương nhiên không thể [được] lưu lại; lưu lại thì chư vị đi đâu? Vũ trụ tương lai chính là do bộ Pháp này tạo ra, không có chỗ cho chư vị nữa rồi, chư vị cũng không tồn tại nữa.

Nói rõ ra, chính là hiện nay trong Chính Pháp, không xét chúng sinh trong lịch sử đã phạm tội lớn đến đâu, đã phạm sai sót lớn đến mấy, [mà] chỉ xét thái độ của chúng sinh trong thời gian Chính Pháp đối với Đại Pháp, và thái độ đối với đệ tử Đại Pháp. Chính là ranh giới ấy. Ranh giới ấy thực ra cũng không là một vạch [ranh giới] nào cả, [mà] chính là chư vị có muốn đến tương lai không. Khi [nghe] những lời đối trả lừa thế gian, trong văn hoá tà ác mà tà đảng Trung Cộng đã tạo ra, có bao nhiêu người còn có thể nhận thức được đến điểm này? Có bao nhiêu người có thể phân biệt thị phi? Có bao nhiêu người có thể nhận rõ sự tà ác của tà đảng Trung Cộng? Rất khó; vậy nên các đệ tử Đại Pháp mới giảng chân tướng, vạch trần tà ác, khiến con người thế gian nhận rõ tà đảng Trung Cộng, đó mới có thể cứu độ con người thế gian. Đó chính là [điều] các đệ tử Đại Pháp cần làm.

Có người nói, chư vị truyền “Cửu Bình” cũng vậy, vạch trần tà đảng Trung Cộng cũng vậy, đó chẳng phải tham dự chính trị? Điều gì gọi là ‘chính trị’? Tại lý niệm của người Tây phương, trong xã hội ngoại trừ những hoạt động tôn giáo ra [thấy] đều là chính trị. Trên toàn thế giới đều nhận thức định nghĩa một từ “chính trị” như thế cả. Hoạt động tôn giáo là thuộc về hoạt động xã hội. Trong [các] hoạt động xã hội, ngoại trừ hoạt động tôn giáo loại ấy, đều là thuộc về phạm trù hoạt động chính trị. Điều gì không được tính là hoạt động chính trị? Chư vị ở nhà làm cơm, sinh hoạt gia đình, điều ấy không tính là chính trị. Việc chư vị [làm] chỉ cần tiến nhập vào xã hội thì được tính là chính trị. Ấy là đứng tại giác độ xã hội tự do mà giảng. Cho là đứng tại quan niệm chính trị đã bị tà đảng Trung Cộng làm biến dị mà nói, thì cũng chẳng có gì là xuất sắc cả; chính trị đã biến dị [ấy] là cái gây đánh người. Thông qua chính trị có thể cứu người, đó là điều chúng ta có thể dùng; có sao đâu? Tôi vừa giảng rồi, hết thấy trong tam giới đều là vì Đại Pháp mà được tạo ra, vì Đại Pháp mà thành, vì Đại Pháp mà đến. Không có sự kiện Chính Pháp này thì không có hết thấy nhân loại. Vậy, chuyển sang tư duy một cách khác, mọi người thử nghĩ xem, đó chẳng phải hết thấy điều ấy đều là cung cấp cho Đại Pháp hay sao? Dùng để cứu người? Dùng để đệ tử Đại Pháp tu luyện? Nhất định là vậy! Chỉ coi tôi Lý Hồng Chí lựa chọn gì cấp cho các đệ tử Đại Pháp.

Từ một giác độ khác mà giảng, phương thức tu luyện của các đệ tử Đại Pháp và phương thức tu luyện trong lịch sử là khác nhau. Đó cũng khiến nhiều người không theo kịp, [bị] mê hoặc, [hoặc] dùng phương thức tư duy của tà đảng Trung Cộng đã tạo ra cho họ mà nhận thức quan hệ lịch sử và hiện đại, quan hệ giữa tu luyện tôn giáo quá khứ và tu luyện của các đệ tử Đại Pháp hiện nay. Họ cho rằng những cách tu luyện trong quá khứ chính là tu luyện [của] con người, những cách thức tín Thần trong quá khứ chính là thật sự có thể quay về thiên quốc. Hoàn toàn không thể quay về thiên quốc. Hiện nay càng ngày càng nhiều người đã biết rồi, kể cả người ở xã hội Tây phương, cũng đều càng ngày càng biết rằng con người đang trong luân hồi. Miễn là chư vị đến nơi người đây, ai cũng không lên được thiên thượng; đó là tuyệt đối, chưa

có ai từng có thể lên thiên thượng. Phó nguyên thần họ không ở trong tam giới, nhưng là trong phạm vi của tam giới. Giống như tôi đứng trong phạm vi chiếc bàn này, nhưng tôi không hề tiến nhập vào bên trong của cái bàn ấy; do vậy phó nguyên thần của người ta có thể tu thành hồi thiên. Dầu đã là vậy, vì họ đã tiếp cận tam giới, [nên] sau khi hồi thiên, Thần ở tầng cao hơn còn phải lấp cho họ một cái lồng bao [quanh], sẽ cách ly vĩnh viễn khỏi các sinh mệnh trên thiên thượng. Bản thân họ nhìn không thấy cái lồng bao đó. Mục đích là không để họ ô nhiễm trời, không được ô nhiễm chúng sinh trên thiên thượng. [Nếu] tôi không giảng ra, thì ngay cả Thần cũng không biết điều này.

Nói cách khác, ai tiến nhập vào tam giới, ai đã đến [cõi] người nơi đây rồi, thì là đã rớt xuống rồi, chính là không thể lại quay trở về trên nữa, vì nhân loại quá khứ không có chân Pháp có thể khiến con người quay về thiên thượng. [Người ta] nói rằng Thích Ca Mâu Ni từng truyền Pháp, Jesus cũng từng giảng về Đạo của Ông, thực ra [điều] những vị ấy giảng chỉ là để cấp cho một [trong những] nguyên thần của con người, phó nguyên thần nghe, còn con người phía bên này thì [nghe] không minh bạch; nên khiến con người bẽ mặt và chủ nguyên thần không cách nào cải biến trong tu luyện ấy. Người ta nói Phật Thích Ca Mâu Ni đã truyền Pháp thế này thế kia, họ chỉ là đặt định văn hoá nhân loại. Tôi ngay lúc bắt đầu đã giảng những sự việc này. Thần vừa mới tạo ra con người, nào con người trông không, là đối với thế giới này chưa có năng lực nhận thức, là chưa có thực tiễn xã hội, chưa có kinh qua mưa gió [khó khăn], thậm chí con người trong sinh hoạt vẫn nhận thức chưa rõ về bốn mùa. Phải để con người có được một quá trình nhận thức thế giới như vậy, quá trình không ngừng đặt định các chủng loại văn hoá; như vậy cần phải tạo ra một hệ thống, phương thức tư duy chính xác và lý niệm đạo đức cấp cho con người. Điều đó cần trải qua một quá trình lịch sử lâu dài mới có thể hình thành; vậy nên nhân loại trong lịch sử cần phải trải qua nhiều năm đến thế. Không thể là đến lúc Chính Pháp nay mới tạo ra tam giới và nhân loại; [thế] không được; tất yếu phải có quá trình lịch sử đó, khiến con người khi đi qua quá trình lịch sử ấy nắm vững được từ thực tiễn cho đến lý luận, vậy mới có thể đặt định ra trạng thái hôm nay của nhân loại, tư tưởng của nhân loại, ngoại hình của nhân loại, lý niệm đạo đức của nhân loại, hành vi của nhân loại.

Như vậy đối với quá trình thực tiễn và nhận thức thế giới này, khi đồng thời đặt định văn hoá con người, tất nhiên cũng cần bảo cho con người [những gì] trọng yếu nhất. Thế nào là Thần, thế nào là Phật, thế nào là Đạo, thế nào là các Thần khác nhau. Đặt định như thế nào? Chính là khiến những vị Thần ấy hạ thế, lấy phương thức độ nhân để khiến con người nhận thức. Thực ra, nói về độ nhân, tôi vừa giảng rồi, được độ là phó nguyên thần, [còn] ai cũng chưa thể lên thiên thượng, đều đang luân hồi tại thế gian. Vì phó nguyên thần dưới tác dụng của ngoại hình con người, [nên] họ cũng có cùng dạng hình tượng như con người, [ai] có huệ căn tốt thì thấy [họ] lên thiên thượng; Thần ấy chỉ là phó nguyên thần của người ta và chỉ là có hình tượng đồng dạng với người ấy mà thôi; thực ra không phải là chân chính chủ thể của cá nhân ấy; cá nhân ấy vẫn còn phải luân hồi. Lịch sử chính là từng bước từng bước như vậy mà đặt định cho đến hôm nay, lấy con người [mà] tạo thành con người với tư duy và hành vi như hiện đại này, khi đến thời vào bước tối hậu này của lịch sử nhân loại là khiến con người có thể nhận thức Pháp. Như vậy cũng nói rằng, sự xuất hiện của Thích Ca Mâu Ni và sự xuất hiện của một số chư Thần trong lịch sử, chính là [để] xuất hiện văn hoá [do] Thần truyền; thực ra chính là cấp cho con người đặt định ra một quá trình tư tưởng [để] nhận thức về Thần, đặt định văn hoá mà con người nhận thức về Thần. Nếu

không thể, hôm nay tôi xuất lai truyền Pháp, chư vị không biết thế nào là Thần, không biết thế nào là Phật, thế nào là Đạo, [thì] Pháp này của tôi thật sự rất khó giảng ra được. Giảng thế nào đây? Tôi phải đưa nào là Phật, nào là Đạo, nào là Thần, [họ] là thế nào, đặc điểm gì, làm gì, độ nhân ra sao, thế nào là độ nhân, người được cứu độ có trạng thái gì, v.v. thấy đều phải [đưa ra] giảng xuất lai cho chư vị. Đành rằng giảng rồi [nhưng] cũng không có thực tiễn và nhận thức, không có hình tượng, không có quá trình nhận thức, thì truyền Pháp này như thế nào? Lý giải như thế nào? Vậy nên trong quá trình lịch sử tất yếu phải hoàn thành hết thấy những điều ấy, [thì] đến hôm nay con người mới có thể nhận thức thế nào là Thần, thế nào là Phật, thế nào là tu luyện, thế nào là viên mãn, v.v.

Vậy lại nói, thế nào là tu luyện? Tu luyện của các đệ tử Đại Pháp hôm nay mới là tu luyện chân chính, là con người thật sự có thể tu luyện rồi; từ lịch sử đến nay đều chưa từng có. Thế nào gọi là phổ độ chúng sinh? Thần đã lưu lại văn hoá ấy, [nhưng] họ lại không hề thật sự thực hiện việc ấy. Tôi đã thực hiện rồi, hiện nay lại chính là đệ tử Đại Pháp chư vị đang phổ độ chúng sinh rồi; hơn nữa là đang nhắm vào toàn nhân loại mà thực hiện (*võ tay*) toàn diện cứu vãn con người. Nói một cách khác, hết thấy những gì các đệ tử Đại Pháp hôm nay đang làm, dẫn chư vị là tham dự vào bất kể hạng mục [công việc Đại Pháp] nào, hay là bản thân chư vị đi ra phổ độ giảng chân tướng, phát tư liệu, hay là ngồi trước lãnh sự quán để vạch trần tà ác, [thì] chư vị đều đang tu luyện bản thân mình, chứng thực Pháp, đồng thời đang cứu con người thế gian. Đó chính là những gì các đệ tử Đại Pháp làm. Nhìn ngoài thì thấy bình thường, [thực ra] đều vĩ đại, đều thật xuất sắc, vì các ngành các nghề của nhân loại, tại các loại hoàn cảnh đều là trường tu luyện của chư vị. Quá khứ giảng tu luyện, hề tu luyện liền vào chùa, vào núi; tôi đã [đặt] định cho đệ tử Đại Pháp phương thức tu luyện loại này mà rất nhiều người không rõ: ‘Đều vẫn công tác mà tu luyện là sao? Không xuất gia tu luyện là sao?’ Chính thế; thực ra Thích Ca Mâu Ni trong lịch sử đã giảng rồi, nói rằng vào thời Chuyển Luân Thánh Vương hạ thế thì con người không ly khai thế tục mà có thể tu thành Như Lai. Vậy không ly khai thế tục, như thế nào là không ly khai thế tục? Hơn nữa trong một xã hội ngày nay như thế này, [thì] tu luyện như thế nào?

Tôi vừa giảng rồi, trước đây tôi cũng đã bàn về vấn đề này rồi; các đệ tử Đại Pháp đều có tại các ngành nghề, tại các giai tầng xã hội; tại các ngành nghề đều đang cứu độ chúng sinh, đang chứng thực Pháp, dẫn khởi tác dụng của đệ tử Đại Pháp. Thực ra, chư vị tại các ngành nghề có thể làm tốt hết thấy những gì mà chư vị cần phải làm, [thì] chính là chư vị đang tu luyện. Các ngành nghề thế gian đều là trường sở tu luyện cung cấp cho chư vị. Điều ấy quay lại đề mục vừa rồi, hết thấy của nhân loại trong tam giới đều là vì Đại Pháp mà thành, vì Đại Pháp mà được tạo ra, vì Đại Pháp mà đến. Điều gì, ngành nghề nào đều có thể tu luyện. Nói cách khác, xã hội nhân loại chính là trường luyện công to lớn [nơi] tu luyện của các đệ tử Đại Pháp ta, ở đâu cũng có thể tu luyện, [chính] là xét sự tinh tấn và không tinh tấn trong tu luyện của chư vị; trong đó kể cả hành vi đặc vụ mà [có] chư vị làm. (*mọi người cười*) Đều có thể tu luyện, cứu độ chúng sinh; chính là xét cái tâm chư vị được dàn xếp ra sao, chính là xem chư vị giữ thái độ gì đối với Pháp.

Vừa rồi những vấn đề mà tôi bàn đến, thực ra thì Pháp ấy cũng đã được [tôi] giảng từ trước rồi; chỉ là hoán đổi giác độ và nói một chút nữa với mọi người. Tôi muốn dành thời gian tiếp đây để giải đáp những tờ câu hỏi của mọi người. (*võ tay*) Đã lâu không gặp mặt, rất nhiều người đã có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng vẫn có

[người] không tinh tấn [sau] lại trở thành tinh tấn; người khác đã đi qua con đường ấy rồi mà họ vẫn phải lại đi một lần; vấn đề mà người khác đã hỏi thì nay họ vẫn muốn hỏi. (mọi người cười) Còn có một bộ phận người, họ chính là không đọc sách [thường xuyên]. Trong sách đều giải đáp cả rồi, [nhưng] họ không đọc sách, do vậy đến lúc gặp tôi thì họ cũng còn muốn hỏi. (mọi người cười) Dầu thế nào đi nữa, đã là đệ tử Đại Pháp, có thể tu luyện trong Đại Pháp, [thì] đều phải nói rằng thật là xuất sắc. Có vấn đề thì cứ hỏi; tôi là Sư phụ; là đệ tử có vấn đề, nhất là vấn đề tu luyện, việc nghiêm túc đến như vậy thì đương nhiên cần bảo cho chư vị, cần giảng cho chư vị. Tiếp đây mọi người vẫn là theo phương thức viết từ câu hỏi mà đặt câu hỏi. Còn một điểm, chưa kể đến các hội trường nhánh, thì chư vị ngồi tại đây nay đã có trên ba nghìn người; mỗi người [đưa] một tờ câu hỏi thì chúng ta có đọc cũng không hết, (Sư phụ cười) Vậy nên, những người ở nhóm tổ chức còn cần chỉnh lý một chút rồi mới có thể đưa lên.

(Sư phụ ngồi xuống, các đệ tử vỗ tay.)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Vũ Hán và Thẩm Quyển xin vấn an Sư phụ! (vỗ tay) Quyết tâm làm thật tốt ba việc, và bước đi thật tốt phần đường cuối cùng.

Sư phụ: Tôi tin tưởng. Nhất định sẽ như vậy! Cảm ơn tất cả! (vỗ tay)

Đệ tử: Con phát hiện ảnh hưởng đến đề cao bản thân rất cuộc là chính tín không đủ kiên định, tại vì quan còn nhân tố bất tín, khiến cho con rất khổ tâm. Đệ tử vô cùng mong mỏi theo Sư phụ về nhà.

Sư phụ: Tất nhiên rồi; từ những chữ viết trong tờ giấy [cũng] thấy được còn có nhân tố thiếu sót, đồng thời cũng vô cùng mong muốn tu tốt. Tôi nghĩ rằng chỉ cần đọc Pháp nhiều là có thể giải khai chỗ vướng trong tâm, thì nhất định sẽ tu tốt. Không có biện pháp đặc thù. Mỗi cá nhân [nếu] đều do Sư phụ đích thân dẫn dắt tu, đối với toàn thể giới nhiều người đến thế, thì không thể được; do vậy từ trước đây tôi vẫn luôn giảng rằng, cần ‘lấy Pháp làm Thầy’. Tôi nói rằng Sư phụ đã đưa mọi thứ ép nhập vào trong bộ Đại Pháp này rồi; chư vị cho đến nay vẫn chưa có bao nhiêu người có thể minh bạch được lời tôi vừa nói ấy có sức nặng đến đâu; tương lai tôi sẽ giảng lại cho chư vị. Nhưng chư vị cần phải thật sự dựa vào bộ Pháp này mà tu, nhất định có thể tu thành! Vậy nên phải đọc sách cho nhiều, học Pháp thật nhiều. (vỗ tay)

Đệ tử: Con đại diện cho các đệ tử Thẩm Dương xin vấn an Sư phụ tôn kính! (Sư phụ: Cảm ơn!) (vỗ tay) Khi thanh lý trường không gian của bản thân, thì là kết án hay là lập chương?

Sư phụ: Khi kết án là đang thanh lý tư tưởng và thân thể của mình rồi; hễ lập chương tức là phát hướng ra ngoài rồi. Hình thức bề mặt chỉ là vì khi phát chính niệm tư tưởng [cần] tăng thêm kiên định, thực hiện công việc ấy một cách chuyên nhất hơn nữa. Kỳ thực khi chính niệm mạnh mẽ thì chỉ dùng tư tưởng là giải quyết vấn đề rồi.

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp tại Bạng Phụ thuộc An Huy, Hợp Phì và Hoài Nam xin chúc sức khoẻ Sư phụ vĩ đại tôn kính! Chúng con vô cùng nhớ đến Ngài; đến khi nào có thể gặp được ân Sư? Hiện nay ở Trung Quốc trẻ em sáu tuổi vừa nhập học hai tháng là toàn bộ cả tập thể gia nhập đội thiếu niên. Trẻ con như vậy, đến lúc tà đảng bị giải thể thì có nguy hiểm đến sinh mệnh không?

Sư phụ: Trẻ em thì không tính, cưỡng chế lôi kéo các cháu nhập đội, đều không được tính, (vỗ tay) đặc biệt là trẻ con sáu tuổi trở xuống lại càng không tính (vỗ tay) Tà đảng Trung Cộng dẫn vật tầm bậy (mọi người cười) nó dẫn vật tới lui mãi nhưng không được tính. (mọi người cười).

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp ở Thổ Nhĩ Kỳ chúc sức khoẻ Sư phụ! Cảm tạ ân đức cứu độ của Sư phụ tôn kính từ bi vĩ đại!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người! (vỗ tay)

Đệ tử: Sự truyền bá của “Cứu Bình” và việc đệ tử Đại Pháp giảng chân tướng khiến hoàn cảnh Trung Quốc biến đổi rất lớn; xin hỏi Tôn Sư, hiện tại chúng con có thể nhân các việc như đi công tác kinh doanh làm nguyên nhân để về nước hay không?

Sư phụ: Cần đợi một chút. (Sư phụ cười) Chính thể hình thể Chính Pháp đang tiến vùn vụt đột phá lên bề mặt, đã mau chóng phi thường rồi; do đó nhân tố tà ác bị tiêu huỷ đặc biệt nhiều, trong Chính Pháp về chính thể là đang tiêu giảm. Trước khi Chính Pháp chưa đến ở không gian bề mặt, các đệ tử Đại Pháp trong tình huống chính niệm rất đầy đủ cũng đang tiêu huỷ một lượng lớn nhân tố tà ác. Các đệ tử Đại Pháp toàn thể giới, bao gồm cả đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc, cũng đều đang cấp tốc tiêu huỷ cái tà đảng kia và sinh mệnh loạn quỷ. Đặc biệt là gần đây, chư Thần chính là đang nhắm vào cự thế lực mà tìm giết một cách toàn diện, thấy được liền đánh hạ xuống địa ngục, còn không thấy thì đi khắp nơi để tìm chúng, cần thanh trừ triệt để, (vỗ tay) bao gồm cả những nhân tố mà cự thế lực an bài cũng đều đang bị tiêu huỷ. Hiện nay còn một vấn đề là, [như] mấy hôm trước tôi giảng về [việc] có liên quan đến những loạn thần trong tôn giáo, [chúng] cũng đang bị thanh lý. Do đó hình thể biến hoá sẽ rất nhanh. Tuy nhiên trước khi tà ác chưa bị hoàn toàn thanh lý xong, thì chúng vẫn làm điều xấu; hơn nữa chúng tập trung tại những người vô cùng [bại] hoại, và những việc rất [bại] hoại kia. Do vậy trước hết dừng vội vàng.

Đệ tử: Những học sinh của trường Nghệ thuật Phi thiên đã tham gia lưu diễn có tác dụng gì trong tiến trình Chính Pháp? Họ có cần phải hoàn thành trung học và học nghề đại học nữa không?

Sư phụ: Trường Nghệ thuật Phi thiên là học viện chuyên nghiệp, cần đào tạo nhân tài hạng nhất; tất nhiên là phải có khoá [học] văn hoá, ngoài ra phương diện khoá [học] văn hoá còn cần phải tham gia hệ thống thi cử Trung học của Mỹ quốc, vậy nên tại khoá [học] văn hoá cũng không được bỏ qua. Các đệ tử Đại Pháp đều đang làm [điều ấy rồi], hơn nữa không ngừng hoàn thiện.

Học sinh của Trường múa Phi thiên khi chứng thực Pháp có tác dụng vô cùng to lớn. Mọi người giảng chân tướng không thể lập tức nhắm vào rất nhiều người; các đệ tử Đại Pháp tuy rằng khi giảng chân tướng đã cứu rất nhiều người, nhưng đối diện với hàng mấy tỷ người toàn thế giới, [để] làm được thì có mức độ khó khăn rất lớn; về điểm đó mọi người cũng thấy rồi. Nhất là mọi người khi giảng chân tướng, thông thường đều là một đôi một, hoặc đôi với mấy người. Nhưng diễn xuất nghệ thuật hề đưa ra là hàng mấy nghìn người, ít nhất thì cũng là một nghìn người. Nhất là từ lễ Giảng sinh đã bắt đầu liên tục tới nay, hiệu quả diễn xuất rất tốt, về cơ bản người xem xong là trăm phần trăm đều cải biến. Lúc đầu mấy đặc vụ phái tới quấy rối, và loạn

thần trong tôn giáo kích động làm loạn, [với] những thứ đó đều đã đề phòng; sau này không còn có vấn đề loại ấy nữa. Con người từ nhà hát kịch đi ra, thái độ đối với đệ tử Đại Pháp trên căn bản là trăm phần trăm đã chuyển biến, thái độ đối với Pháp Luân Công cũng chuyển biến. Niệm đầu của người ta hễ máy động, thì [niệm] ấy đã quyết định được lưu lại hay không được lưu lại của họ.

Các học viên học ở lớp cao, hiện nay đang diễn xuất bên ngoài; một vòng [diễn] luân lưu ấy là [có] hơn 20 vạn người [xem]. Mọi người thử nghĩ, việc ấy thực hiện là thế nào? (*vỗ tay*) Tôi cảm thấy thật xứng công lao. (*mọi người cười*) Do vậy một đoàn [diễn] là vẫn không đủ dùng; hai đoàn hay ba đoàn, cứu độ chúng sinh mà. Những tiêu đệ tử Đại Pháp không những là đang thực thi việc cứu độ chúng sinh, họ cũng đang đề cao bản thân trong tu luyện. Bản thân họ cũng đang thành tựu chính mình, họ làm những việc này thì bản thân cũng là tu luyện, cũng là đi trên con đường thành Thần.

Đệ tử: Khu vực Đài Loan có nhiều điều phối viên vì tư tâm và tâm chấp trước, khi dẫn dắt các học viên làm các việc chứng thực Pháp cũng vì thế mà lệch đi, không phù hợp yêu cầu của Pháp; nhiều lần trao đổi nhưng không tác dụng. Đệ tử thấy trước mắt và gấp trong tâm. Xin hỏi Sư phụ tôn kính, là các học viên bình thường, làm thế nào để không tạo lập nhóm mới, lại phối hợp tốt, [và] phát huy được tác dụng bản thân trong quá trình?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng, nhân tâm nhiều quá đã tạo thành [như vậy], dùng nhân tâm để làm việc của đệ tử Đại Pháp thì sẽ như vậy. Trong tu luyện mỗi cá nhân đều đi tốt con đường của mình, tu tốt bản thân, thì sẽ khiến các việc làm được tốt. Là người phụ trách tại địa phương, thực ra nói thẳng ra cũng chính là người điều phối, chỉ là [khi] Phật Học Hội có việc nào đó, Sư phụ có việc nào đó, thì cần tìm họ, thông qua họ để truyền đạt đến các học viên một số thông tin và yêu cầu. Mỗi cá nhân họ cũng đều phải tu tốt bản thân mình. Kể cả người phụ trách, tất cả đệ tử Đại Pháp, mỗi cá nhân khi đang xuất hiện vấn đề đều phải tìm bên trong; mọi người đều làm thế thì nhất định có thể thực hiện được tốt. Nếu đều để mắt nhìn chăm chú vào người phụ trách, mọi người đều đến giúp họ tu mà quên rằng bản thân mình cũng là người tu luyện thì không được; hơn nữa mâu thuẫn sẽ ngày càng nhiều, vì chư vị đang nhìn xét ra ngoài, tìm bên ngoài.

Người phụ trách nếu quả thực làm không tốt hoặc năng lực không đạt thì đều cần phải cân nhắc việc thay người, vì họ thực thi không tốt tuy rằng có quan hệ với vấn đề trong việc đề cao chính thể ở địa phương, nhưng đối với các đệ tử Đại Pháp đang chứng thực Pháp là sẽ tạo thành can nhiễu. Nhưng nếu đệ tử Đại Pháp ai ai cũng đều có trách nhiệm với tu luyện bản thân, và với Đại Pháp, thì tôi nghĩ rằng cũng sẽ khiến trạng thái chính thể địa phương đó tốt đẹp phi thường.

Là người phụ trách mà nói thì khẳng định sẽ phạm sai lầm. Lời tôi vừa nói mọi người đã nghe rõ chưa? Khẳng định là họ sẽ phạm sai lầm. Vì họ không phạm sai lầm thì họ đã là Thần, họ khỏi cần tu nữa. Như vậy người phụ trách phạm sai lầm rồi thì cần phải đối đãi nghiêm túc hơn nữa so với người khác phạm lỗi hay chẳng? Tu luyện là bình đẳng, là như nhau. Trên ảnh hưởng mà xét trách nhiệm đương nhiên sẽ lớn, cũng có thể sẽ ảnh hưởng đến học viên khác, điều ấy tất nhiên Sư phụ có yêu cầu đối với họ là phải cao. Nhưng trên thực tế coi là cá thể tu luyện mà nói thì là bình đẳng, trong tình huống thông thường không thể chỉ vì họ phạm sai lầm liền không để họ làm

người phụ trách. Ý nghĩa là gì? Các đệ tử Đại Pháp trong tu luyện cũng đang thành tựu và rèn luyện người phụ trách của các đệ tử Đại Pháp; bởi vì trong xã hội người thường chur vị không tìm thấy loại hình thức công tác này của người phụ trách đệ tử Đại Pháp, không có tiền lệ. Họ phạm sai lầm rồi liền không để họ làm nữa; đến một vị khác nữa họ vẫn phải phạm sai lầm, rồi lại không để họ làm nữa; đó không phải [điều] tôi muốn làm; tôi phải để họ rèn luyện thành thực. Vậy nói một cách khác, phải chăng đệ tử Đại Pháp hề phạm phải sai lầm, thì tôi liền không muốn chur vị làm đệ tử Đại Pháp nữa, lại thay người khác? (*các đệ tử cười*) Họ hề lại phạm sai sót liền không để họ làm đệ tử Đại Pháp nữa, lại thay người nữa, như thế được không? Trong quá trình tu luyện, chính là sẽ xuất hiện vấn đề; [khi] xuất hiện vấn đề thì then chốt là mọi người có thể thiện ý giúp đỡ họ cải biến thành tốt như thế nào, chứ không phải là để họ gánh trách nhiệm nào đó, đi chỉ trích họ. Thái độ mỗi người tu luyện đối với người khác cũng là biểu hiện tu luyện của bản thân, vậy nên mỗi cá nhân đều cần phải minh bạch về phương diện này.

Người phụ trách có vấn đề [thì] khẳng định là trách nhiệm lớn; điều này mọi người biết rồi, Sư phụ có vô số Pháp thân đều đang quán, khẳng định sẽ không bỏ qua vấn đề của họ, bỏ qua cơ hội đề cao của họ. Nhưng chur vị nếu quá chấp trước vào vấn đề của họ, thế cũng sẽ thông qua sự việc này mà bộc lộ vấn đề của chur vị, cũng sẽ để chur vị thông qua sự việc ấy mà khiến chur vị thấy vấn đề của bản thân mình, [từ đó] khiến vấn đề của họ có thể là vì tâm chur vị chưa bỏ được nên tạm thời không giải quyết. Vậy có nhiều người hơn nữa đều bị tác động đến tham dự vào việc đó; tốt thôi, vậy sẽ thông qua sự việc ấy, mà đưa tất cả các vấn đề bộc lộ hết ra, khiến chur vị nhìn thấy. Sẽ có sự việc như vậy, không phải là không giải quyết vấn đề, không phải là Pháp thân của Sư phụ không quán.

Đệ tử: Trung tâm phục vụ thoái đảng toàn cầu thường xuyên tiếp nhận điện thoại của các giới dân chúng từ Trung Quốc, muốn chúng con thay mặt họ chúc sức khỏe Sư phụ tôn kính!

Sư phụ: Tôi cảm ơn dân chúng Trung Quốc, cảm ơn chúng sinh! (*vỗ tay*) [Khi] không còn nhân tố tà ác không chế nữa, thì thế nhân sẽ tỉnh ngộ, sẽ dùng tư tưởng của bản thân để suy xét vấn đề. Quá khứ khi tà ác trấn áp một cách rợn trời dậy đất, bất kể là có bao nhiêu người đã biểu lộ thái độ rồi, bất kể là có bao nhiêu người nói những gì về Đại Pháp, đó không phải là của bản thân cá nhân đó tự nói ra, [mà] là nhân tố tà ác lợi dụng cái miệng con người để nói ra; điểm này tôi phân [biệt] rõ ràng phi thường! Cho nên tà ác các người làm những gì, các người muốn bức hại người, [thì] trong Chính Pháp sẽ xử lý đối với những sự việc này là không may mắn xuất hiện sai sót đâu.

Đệ tử: Kính thưa Sư phụ! Đệ tử làm công tác ký giả trong kênh truyền thông, luôn luôn cảm thấy năng lực bản thân có hạn, đột phá rất chậm, thời gian viết báo chí lâu hơn rất nhiều so với thời gian mà chuyên nghiệp yêu cầu, cảm thấy rất sốt ruột, cảm giác như có quan hệ đến việc đề cao tâm tính của bản thân không được nhanh.

Sư phụ: Học Pháp nếu theo kịp thì sẽ có đột phá. Học Pháp tốt rồi mới có thể chứng thực Pháp, học Pháp tốt rồi mới có thể làm các việc tốt hơn. Rất nhiều học viên có những việc trước đây không biết thì thông qua học Pháp mà tư tưởng đã mở rộng; điều gì cũng đều có thể làm được một cách thuận tay vừa ý, thì phải học Pháp tốt mới như

vậy. Không phải nói là chư vị tu không tốt, [điều] tôi giảng là Pháp lý. Hãy đọc sách nhiều, học Pháp nhiều thì nhất định sẽ có trí huệ.

Đệ tử: Trong quá trình giảng chân tướng thường gặp người như thế này, chấp nhận Pháp Luân Công, nhưng không chấp nhận Đại Kỳ Nguyên. Câu hỏi của con là, do phong cách làm báo của Đại Kỳ Nguyên làm cho người ta hiểu sai Pháp Luân Công, hay là bản thân kênh truyền tin đó có vấn đề?

Sư phụ: Tôi thấy rằng không phải những vấn đề ấy. Trên thế giới này loại người nào cũng có, họ muốn ăn cay, họ muốn ăn chua, ngũ vị câu toàn. Khi tà đảng Trung Cộng phát tán những lời lừa dối độc hại, những người khác nhau có những hiểu sai khác nhau. Hiểu sai của họ ở đâu, thì sẽ tạo thành tư tưởng của họ ở đó xuất hiện vấn đề; biểu hiện ra chính là cách suy nghĩ khác nhau. Tất nhiên, không phải nói rằng kênh truyền thông ấy đã thực thi vô cùng hoàn mỹ; ít nhất thì kênh thông tin của đệ tử Đại Pháp dựng nên sạch sẽ hơn so với kênh thông tin của người thường. Đang cứu chúng sinh, khiến con người thu được lợi ích, về điểm ấy thì kênh truyền thông của người thường không sánh được. Như vậy vì sao vẫn có người suy nghĩ như thế, đi nói ra như thế? Nói cách khác, người khác nhau có cảnh giới khác nhau, có nhận thức khác nhau, bị tà đảng đầu độc kết bệnh ở đâu thì họ sẽ biểu hiện ở phương diện đó. Vì thế, tôi nghĩ rằng những việc ấy còn phải là giảng chân tướng cho họ thật thông suốt mới được; không phải là Đại Kỳ Nguyên thật sự có vấn đề lớn đến thế.

Đệ tử: Về việc Truyền hình của tà đảng đã được đưa vào Canada và Tân Đường Nhân mới ra đời, cần đột phá như thế nào?

Sư phụ: Việc đó để xem các đệ tử Đại Pháp làm thế nào. Chư vị hãy nhớ kỹ một điểm, vũ đài nhân loại hôm nay là để cấp cho đệ tử Đại Pháp triển hiện, nhất quyết không phải là cấp cho tà ác kia triển hiện! (vỗ tay) Chỉ cần làm tốt, mọi người đều có thể nhận thức, phối hợp với nhau, chính niệm đầy đủ thì không có gì là không làm được; bởi vì điểm xuất phát của chư vị là không ai sánh được, là cứu độ chúng sinh! Tam giới này kiến lập có mục đích là vì sự kiện hôm nay, không phải là cấp cho người thường thưởng ngoạn, càng không phải cấp cho người thường vui chơi giải trí. Nhân loại là có vui chơi giải trí, đó là phương thức sinh hoạt của con người, đó là để con người duy trì một loại trạng thái ấy [khi] đợi Pháp.

Đệ tử: Tại sao đệ tử bất kể là nỗ lực thế nào mà vẫn cảm thấy không theo kịp tiến trình Chính Pháp?

Sư phụ: Tôi cho rằng chư vị nhận thức [vậy] lại là rất tốt, luôn cảm thấy bản thân còn sai khác, vậy [hãy] không ngừng cố gắng tiến lên, học Pháp nhiều vào, thực hiện nhiều những việc đệ tử Đại Pháp nên làm. Chính là như vậy.

Đệ tử: Chúng con là tổ biên soạn tài liệu giáo dục Trung Văn. Xin hỏi Sư phụ, trong tiến trình Chính Pháp trước mắt, chúng con nên dồn bao nhiêu sức lực để cho việc viết sách? Nên làm tài liệu giáo dục hay là làm nhiều mục việc khác

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng chư vị biên soạn tài liệu giáo dục tiếng Trung Quốc cũng vậy, chư vị làm việc nào khác cũng vậy, là [ở chỗ] chư vị phải phối hợp với nhau, nhìn xem nhà trường của đệ tử Đại Pháp có dùng tài liệu của chư vị không. Nếu không thế thì

chư vị biên soạn xong, [lại] không có chỗ dùng, thì chẳng phải rất lãng phí thời gian sao? Việc này phải phối hợp. [Nếu] thật sự các đệ tử Đại Pháp là việc học tập cần, vậy thì hãy làm, hơn nữa cần làm thật tốt. Việc này khi làm thì cũng không phải là công trình nhỏ, cũng không phải việc nhỏ, đó chính là cần lưu lại cho con người rồi. [Nếu] chỉ là bản thân muốn làm, rồi chư vị sau khi làm xong, nếu như có khiếm khuyết, hoặc không hoàn thiện, lại không dùng được, thì chư vị chẳng phải làm chậm trễ những việc khác sao? Do đó cần phối hợp cho tốt.

Đệ tử: Trước hết xin thay mặt đệ tử từ toàn Anh quốc chúc sức khỏe Sư tôn! Chúng con thực hiện chưa tốt trong việc Lưu diễn Toàn cầu Dạ hội Mừng xuân của Tân Đường Nhân, Dạ hội đã không được diễn tại Anh quốc, chỗ trình diễn gặp rất nhiều khó khăn; có phải là các đệ tử Anh quốc có vấn đề về chính thể hay không?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng ngay cả chỗ trình diễn cũng không tìm được thì quả là có vấn đề. (các đệ tử cười) Lẽ nào lại như vậy? Là vì mọi người vẫn chưa coi trọng đúng mức sự việc này và hợp tác tốt hay chẳng? Năm nào các đệ tử Đại Pháp đều làm một lần dạ hội mừng tết Trung Quốc, cuối cùng phát triển đến các địa phương, thậm chí những nước khác nhau cũng đều tự làm. Chúng ta làm điều đó để làm gì? Là giải trí cho người thường chẳng? Tuyệt đối không phải, mọi người đều hết sức minh bạch về điểm này. Chính là thông qua đó, mà triển hiện ra phong thái diện mạo của đệ tử Đại Pháp, phá trừ những vu khống và phỉ báng mà tà đảng nhồi nhét vào người ta, đồng thời cứu độ chúng sinh và giảng thanh chân tướng. Hiện nay trên toàn thế giới ở xã hội tầng trung và thượng có người nói rằng không biết về Pháp Luân Công; tôi nói rằng họ giả vờ ngây thơ. Nhất là những người ở các cơ quan nào của chính phủ nói rằng ‘tôi không biết về Pháp Luân Công các ông’, họ là cố ý vờ ngây thơ, thật sự là giả vờ ngây thơ. Vậy cũng nói một cách khác, về cơ bản cũng biết rằng Pháp Luân Công là gì, cũng đều biết Trung Cộng đang bức hại Pháp Luân Công, cũng đều biết Pháp Luân Công là một đoàn thể tu luyện lương thiện, dùng lý niệm Chân, Thiện, Nhẫn để yêu cầu chính mình. [Về] điểm này thì họ cũng quá rõ rồi.

Tôi nghĩ rằng hễ khi có vấn đề xuất hiện, thì cần phải đến giảng chân tướng. Tôi cảm thấy nên thông qua giảng chân tướng để giải quyết nó, đồng thời làm rõ ra cái gì đang ngăn trở. Thực ra, vấn đề lớn nhất chính là học viên phối hợp không tốt. Tất nhiên cũng có giữa những địa phương khác nhau xuất hiện [việc là] người này muốn thuê hội trường này, người kia muốn thuê hội trường kia, không ngừng tranh luận lẫn nhau, quên là đang chứng thực Pháp, [chứ] không phải chứng thực bản thân.

Trước đây hàng năm đều là đệ tử Đại Pháp chư vị tự mình làm. Nhưng mỗi năm tôi xem xong, tôi có phần mừng, cũng có phần không như ý. Các đệ tử Đại Pháp đã hao phí rất nhiều tài lực, vật lực, và nhân lực; đưa vào Dạ hội năm mới hàng năm, những người tham dự vào thường đều là chủ lực của các hạng mục [công tác], do đó, nếu không đạt hiệu quả thì quả là tổn thất không bù đắp được, không lợi. Tôi nghe thấy ở sân diễn những ý kiến bất đồng, sau khi diễn xuất kết thúc thì người bước ra nói gì cũng có; nghĩa là không thể đạt được hiệu quả cần có. Tất nhiên, các đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp, trong giảng chân tướng thì có [điều] giảng thông, [điều] giảng không thông. Sau này tôi cân nhắc một thời gian, Dạ hội này là cần thực hiện hay không? Nếu lại hiệu quả như thế thì không thể lại cứ làm nữa rồi. Các đệ tử Đại Pháp làm hết thảy những việc này đều không phải là cấp giải trí cho người thường. [Nếu] không thể cứu người, chúng ta hao phí nhân lực, vật lực, và tài lực nhiều đến thế vào trong đó,

các địa phương đều làm, như thế thì không thể làm [tiếp] được. Sau này khi tôi cần nhắc thật kỹ việc này, thấy rằng trong các đệ tử Đại Pháp thật sự có một số người có tài năng về phương diện này, vẫn luôn muốn đi theo con đường ấy để chứng thực Pháp, mọi người cũng có nguyện vọng ấy. Tất nhiên, là tôi đang từ bề mặt mà giảng. Vậy tôi nghĩ rằng, đã là như vậy, thì tôi cứ dứt khoát dẫn mọi người thực hiện luôn. (vỗ tay) Tôi thiếu thì tôi cũng dẫn mọi người đến thành thực xong, dẫn dắt họ hai năm [rồi] mọi người cũng biết thực thi như thế nào.

Tất nhiên, dù là việc gì, nói thì đơn giản, [nhưng] hễ tôi tham dự, thì tính chất ấy đã thay đổi rồi. Như mọi người đã biết, các đệ tử Đại Pháp là chứng thực Pháp, vậy Sư phụ [còn] đến làm gì? Sư phụ đến [để] Chính Pháp. Vậy nên, nếu tôi làm việc này, [thì] những khán giả trước mặt, những người mà tôi muốn [cứu] độ, những việc cần phải làm, đều đã có thay đổi. Nếu muốn làm tốt việc này, thì cần phải đạt được hiệu quả tốt nhất, thật sự có thể khiến cá nhân ấy được độ, được cứu; [thế] tôi mới làm, cũng cần phải làm đạt đến như thế. Vậy thì, tôi cũng không thể làm như trước nữa. Trước đây, là vì đệ tử Đại Pháp đều thực hiện một cách nghiệp dư, [nên nay] muốn làm là làm với chuẩn mực cao. Tất nhiên có người đã nói, nói Sư phụ muốn làm gì, thì nhất định sẽ làm tốt nhất. Đúng vậy! Không phải là tốt nhất thì tôi cũng không làm. (vỗ tay) Do đó, tôi mới để mọi người chiêu mời, và lập ra Trường múa, tuyển chọn nhân tài, lập ra đoàn nhạc, tất cả chuỗi việc ấy đều cần được bồi dưỡng từ cơ sở, sau đó cần đạt đến hiệu quả diễn xuất vào hạng nhất. Kể cả sáng tác bài luyện, rất nhiều sự việc là có Sư phụ tham dự vào. Chư vị cũng từng nghe nói cả rồi.

Dù thế nào đi nữa, khi diễn xuất thì đám trẻ cũng rất nỗ lực, thực thi quả thực rất tốt. Mọi người xem diễn xuất văn nghệ đó đã xem đến rớt nước mắt, điều ấy rất hiếm gặp. Diễn xuất của Thân Vận, mỗi tuồng sẽ có rất nhiều người rơi nước mắt từ đầu cho đến cuối cùng, còn có nhiều người hơn nữa không ngừng gạt lệ. Lần diễn xuất nào cũng thế cả, con người cảm thấy rất xúc động. Không gian này là những đứa trẻ đang diễn, còn ở không gian khác là có rất nhiều Pháp thân của tôi và rất nhiều chư Thần đang thực thi. (vỗ tay) Lực chấn động và cải biến đối với con người, rất giống như những năm tôi đích thân truyền Pháp, (vỗ tay) cho nên cải biến rất lớn đối với con người ta.

Diễn xuất văn nghệ mà, chuẩn mực càng cao, người ta tiếp thụ càng thấy hay, cải biến đối với con người càng lớn; do vậy mới cần phải đạt đến diễn xuất hoàn mỹ. Phương diện nào cũng đều cần phải hoàn mỹ, khi màn vừa kéo lên liền phải là một bức họa thật là đẹp đẽ nhất. Về yêu cầu thì cần phải là động tác múa đẹp, trang phục đẹp, cảnh sân khấu đẹp. Điều ấy thì con người ở xã hội hiện nay đã không còn hiểu rõ những điều đó nữa. Quan niệm về thẩm mỹ của con người đã biến đổi thuận theo trào lưu xã hội, hôm nay nói thời trang này là tốt, ngày mai nói thời trang kia là tốt. Chỉ có [Pháp] Lý của Đại Pháp mới là bất biến bất động, chỉ có chúng ta mới biết được thế nào là đẹp chân chính. Bởi vì đệ tử Đại Pháp chính là tu luyện Chân, Thiện, Nhẫn, vậy nên chúng ta mới có thể biết được điều tốt thật sự là gì, là bất biến, mới có thể gây nên cộng hưởng của phía Thiện và phía tốt đẹp của con người. Những người thường kia không làm được. Ngoài ra ở trên sân khấu, thuận theo diễn viên ca hát, đội nhạc diễn tấu và diễn viên nhảy múa, thì năng lượng phóng ra cũng đều là thuận Thiện, là từ bi, là rất to lớn. Thực ra ở nơi diễn có rất nhiều người đã khỏi bệnh. Giờ đây người xem diễn xuất văn nghệ vẫn còn chưa biết, nhưng dần dần rồi con người sẽ biết; xem diễn xuất xong thì tư tưởng đã tịnh hoá, thân thể đã khoẻ, (vỗ tay) do đó sự việc này, tôi

thấy rằng thực hiện có hiệu quả rất tốt. Tất nhiên, đoàn diễn đa số là tiểu đệ tử Đại Pháp, như vậy cũng không chiếm dụng nhiều nguồn lực của đệ tử Đại Pháp.

Đệ tử: Mục đích Thi múa [cổ truyền] Trung Quốc Toàn thế giới do Tân Đường Nhân [tổ chức] là gì?

Sư phụ: Tôi vẫn chưa định nói rõ sớm thế, lưu lại một chút tốt đẹp để mọi người sau này sẽ nói về điều ấy. (các đệ tử cười) Nhưng tôi có thể giảng một chút bề mặt cho mọi người. Các đệ tử Đại Pháp làm gì thì tà đảng Trung Cộng cũng sợ. Diễn xuất văn nghệ của các đệ tử Đại Pháp là văn hoá Trung Quốc thuần chính, văn hoá cổ [truyền], văn hoá [do] Thần truyền chân chính; tất nhiên là có tác dụng phá trừ văn hoá của tà đảng Trung Cộng, [nên] nó tự nhiên sợ hãi. Tà đảng dẫu xoay sở thế nào, thì nó là cái chính phủ lưu manh, nó chiếm cứ chỉ là phần đất Trung Quốc kia thôi, nó làm gì thì cũng chỉ là phạm vi Trung Quốc. Tân Đường Nhân làm thế là toàn cầu rồi, cuộc thi lớn quốc tế rồi, dù sao cũng là hoạt động mang tính quốc tế, (Sư phụ cười) (mọi người cười, vỗ tay) người đoạt giải cũng là giải thi cỡ quốc tế rồi.

Đệ tử: Xin [Sư phụ] nói một chút về chữ giản thể của Trường Minh Huệ là có khả dĩ không?

Sư phụ: Căn cứ theo sự thuận tiện, chữ vị chỉ có thể là căn cứ theo hiện trạng của nhân loại hiện nay mà làm. Trường Minh Huệ ở Đài Loan dùng chữ phồn thể, đối với người ở Trung Quốc thì làm chữ giản thể; tôi không phản đối việc đó. Bản thân việc viết chữ thể nào không là vấn đề, then chốt là thể nào để có thể phá trừ văn hoá đảng, cứu độ chúng sinh; đó là việc lớn. Đừng dúi mài vào những việc nhỏ kia.

Đệ tử: Một số đệ tử ở các vùng biên xa xôi không tham dự những hạng mục Chính Pháp [về] Dạ hội Năm mới mà Sư phụ dẫn dắt các đệ tử Bắc Mỹ trong thời gian gần đây, có chút cảm giác không theo kịp.

Sư phụ: Không phải vậy, tôi không hề bảo mọi người đều tham dự vào sự việc này. Chỉ là việc bán vé Dạ hội Năm mới cũng là các học viên sốt sắng, nên bảo tôi giảng một hai câu, cũng không bảo mọi người đều đến tham dự. Tôi chỉ giảng là chữ vị ai có điều kiện thì có thể đến giúp một tay, không có điều kiện thì không cần đến. [Nếu chữ vị] nói ‘tôi ở đây bận lắm, không rời khỏi các công tác chứng thực Pháp được’, thì chữ vị không cần tới.

Đệ tử: (Sư phụ: Tôi không đọc tên nhé.) Các đệ tử Đại Pháp [tỉnh] Chiết Giang xin vấn an Sư phụ! (Sư phụ: Cảm ơn tất cả!) (vỗ tay) Đối với các đệ tử Đại Pháp trong và ngoài nước [Trung Quốc] thì yêu cầu [có] khác nhau không? Hay là nghiệp lực khác nhau? Hay là tri thức khác nhau, duyên phận khác nhau?

Sư phụ: Không phải nghiệp lực khác nhau, cũng không phải yêu cầu khác nhau, càng không phải duyên phận khác nhau; là ban đầu nguyện phát ra khác nhau. Các đệ tử Đại Pháp là một chính thể, ở đâu cũng đều như nhau, tiến trình Chính Pháp là đồng bộ. (vỗ tay) Nếu không có đệ tử Đại Pháp ở quốc tế phản [đối] bức hại, vạch trần tà ác với sức lực mạnh mẽ ở quốc tế, [thì] tà ác đối với các đệ tử Đại Pháp trong nước Trung Quốc còn bức hại một cách chẳng kiêng dè hơn nữa! Có thể khiến hình thế thay đổi lớn ấy, là không tách rời khỏi những việc làm của đệ tử Đại Pháp ở quốc tế; do vậy về điểm

này, chỉ là thực thi khác nhau, còn vấn đề đối mặt là như nhau; cảnh giới tu luyện, tầng thứ đều không có khác biệt nào cả.

Đệ tử: Toàn thể học viên ở Nga xin vấn an Sư phụ. Một số học viên ở Nga giảng chân tướng và bị bắt, bị giam. [Con] xin hỏi các học viên ở Nga nên cải biến trạng thái và hoàn cảnh đó như thế nào?

Sư phụ: Thông thường ở đâu xuất hiện vấn đề thì các đệ tử Đại Pháp đến đó giảng chân tướng, duy trì mãi như thế, kiên trì không buông bỏ. Các học viên Trung Quốc cũng đều có một cảm giác, cảm thấy rằng xã hội Tây phương làm việc gì cũng là theo thứ tự mà làm, có một số việc còn phải hẹn trước, chờ đợi chờ đợi thời gian rất lâu. Nhưng tình huống của bức hại lại rất nhanh, phản bức hại là không có thời gian chậm rãi để cân nhắc. Các học viên cảm thấy làm thế là không được, do đó rất nhiều học viên Trung Quốc đã tự theo biện pháp của mình, gặp mặt trực tiếp, duy trì mãi, kiên trì không buông bỏ mà làm, nhất định có tinh thần phải giảng chân tướng đến cùng, thái độ làm việc cho đến xong. Tất nhiên có một số học viên Tây phương thấy chịu không được, [vì] đã quen với loại phương thức sinh hoạt kia rồi. Như thế không được, quả thực không được đâu. Chư vị không được đợi, chúng sinh đang bị bức hại, đạo đức đang trượt xuống nhanh chóng, những người chư vị cần cứu độ càng ngày càng ít, càng ngày càng khó; do vậy không được đợi.

Đệ tử: Vì sao tài liệu sách giáo khoa chữ Trung Quốc cho vị lai lại là chữ giản thể? Chữ giản thể chẳng phải do Trung Cộng làm ra?

Sư phụ: Đúng xã hội của tà đảng Trung Cộng là nơi làm ra chữ giản thể; điểm đó là khẳng định. Nhưng hiện nay xã hội Trung Quốc trên một tỷ người đều đang dùng chữ giản thể; nếu giảng thanh chân tướng mà dùng chữ phồn thể và họ đọc không hiểu thì cũng không được. Đây không phải là một việc một sớm một chiều. Giảng chân tướng một cách thuận tiện nhất, bất kể hiện nay dùng chữ gì, miễn là có thể cứu người thì là được rồi! Cứu người là vị trí số một! (vỗ tay)

Đệ tử: Sư tôn nói rằng đệ tử Đại Pháp là thoát thai xuất lai từ cựu vũ trụ, bước ra khỏi từ cựu Pháp Lý. Từ đó có thể hiểu như thế này không: Đại Pháp cho chúng sinh một lần cơ hội 'tự tân', cũng là [điều] độc nhất vô nhị.

Sư phụ: Vũ trụ không còn tốt nữa, chúng sinh đều không còn tốt nữa; nếu không canh tân, thì vũ trụ không tồn tại nữa; chính là như vậy. Không chỉ đối với con người, [mà] đối với Thần, đối với Trời, đối với chúng sinh, hết thầy sinh mệnh đều bao quát ở trong rồi, là vũ trụ đang Chính Pháp, chứ không chỉ là Pháp Chính Nhân Gian. Thực ra Pháp Chính Nhân Gian chân chính vẫn chưa bắt đầu.

Đệ tử: [Con] xin hỏi lập [trường] đại học và Chính Pháp có quan hệ gì?

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp muốn lập đại học, thông qua biện pháp đó chứng thực Pháp, giảng chân tướng, cứu độ chúng sinh là không có gì không tốt. Chỉ xét xem việc làm đó và cứu độ chúng sinh có quan hệ hay không; nếu không thì không có ý nghĩa lớn lắm.

Đệ tử: [Con] thấy trong cách làm của bạn đồng tu có rất nhiều nhân tố văn hoá đảng, [nhưng] không biết trao đổi với vị ấy như thế nào.

Sư phụ: Những ai từ Trung Quốc đến, có ít nhiều phương thức tư duy và kết cấu ngữ ngôn đều là tà đảng Trung Cộng tạo thành thói quen xã hội cho người ở Trung Quốc. Thuận theo việc tu luyện, sẽ dần dần nhận thức ra chúng. [Sóng] trong xã hội bình thường, thói quen hư xấu của người ở Trung Quốc sẽ được cải biến qua thời gian lâu. Nhưng những thứ đó không ảnh hưởng tu luyện, không trở ngại tu luyện được, không sao cả. Vào những năm khi tôi truyền Pháp tại Trung Quốc, nhiều người cũng đều là trạng thái tư duy như thế, [mà] cũng đều có thể nhận thức Pháp, cũng có thể tu luyện; cái đó không ngăn trở. Vạch trần văn hoá đảng tà ác, là vạch trần bản chất tà ác, để người ta nhận thức rõ nó, xem nó đầu độc người Trung Quốc như thế nào, đang huỷ hoại lương tri con người như thế nào, huỷ hoại văn hoá cổ [truyền] Trung Quốc như thế nào; mục đích cuối cùng của tà ác là huỷ hoại con người.

Đệ tử: [Con xin hỏi], sách Đại Pháp chữ phồn thể và giản thể ở không gian khác có như nhau hay không?

Sư phụ: Tại không gian khác không phải là phồn thể mà cũng không là giản thể, (mọi người cười) [mà] là mẫu chữ của không gian khác, (mọi người cười) trên thiên thượng là [dùng] mẫu chữ của thiên thượng.

Đệ tử: [Con xin hỏi], trước mắt mà thấy điểm sáng sắc vàng kim chạy qua, thì có thể niệm [chữ] “diệt” không?

Sư phụ: Có thể nói thế này nhé: chư vị cảm thấy đó là thứ bất hảo, thì chư vị có thể [dùng] chính niệm đối đãi, nhưng nếu họ là những điều tốt, thì chính niệm đối đãi cũng không khởi tác dụng; vì chư vị là chính nên nếu họ cũng là chính, thì sẽ không khởi tác dụng.

Đệ tử: Tương lai chỉ có Đại Pháp và tiếng Trung Quốc, phải chăng trẻ em sinh ra ở nước ngoài không cần đi học nữa, chỉ học Đại Pháp hoặc dạy chúng tiếng Trung Quốc là được rồi?

Sư phụ: Tôi không bảo chư vị làm thế. Tương lai Pháp Chính Nhân Gian, bây giờ là trạng thái nào, đó là [điều] con người được lưu lại đều cần thuận theo mà đi cho đến bước đó. [Dẫu] chư vị nói là chúng ta hiện nay phải làm những việc của tương lai, [nhưng] chư vị làm không nổi. Chư vị nên đem việc cứu độ chúng sinh trước mắt làm thật tốt. Việc của tương lai không phải là [điều] đệ tử Đại Pháp quản, vì bây giờ chỉ có Sư phụ làm.

Đệ tử: Các điểm du lịch ở rất nhiều thành phố lớn không thể duy trì tiếp được nữa; đa số học viên đã tham dự vào các hạng mục như dạ hội năm mới, đoàn nhạc Thiên Quốc, v.v., vì thế [số] học viên trực tiếp giảng chân tướng ngày càng ít đi.

Sư phụ: Thực ra đoàn nhạc Thiên Quốc hiện nay về cơ bản không luyện tập bài mới, đa số đều là tự mình tìm thời gian để luyện tập, thời gian luyện tập tập thể cũng không nhiều, các nơi đều là tình huống như vậy cả; do đó về cơ bản không ảnh hưởng đến các hạng mục [công việc] khác. Vào giai đoạn ban đầu mới thành lập, đúng vậy, trong một

đoạn thời gian cần phải mất thời gian luyện tập; hiện nay về cơ bản không ảnh hưởng nữa.

Đệ tử: Cuộc bức hại Pháp Luân Công của Trung Cộng đã lan đến hải ngoại, [về] các sự kiện như học viên bị trục xuất, trên các kênh truyền thông của chúng ta cần xử lý thế nào?

Sư phụ: Đăng bài báo cáo về bức hại tà ác; không sao cả; chúng ta không mất mặt, điều để người ta thấy là sự tà ác của Trung Cộng. Các đệ tử Đại Pháp cũng sẽ không bị tà ác dọa mà sợ. Đệ tử Đại Pháp đã trải qua sóng to gió lớn, ai còn sợ chúng nữa? Đệ tử Đại Pháp tại Trung Quốc đều không sợ chúng, trên quốc tế cũng không ai còn sợ chúng! Đối với tà ác thì cần vạch trần là vạch trần, cần báo cáo là báo cáo.

Đệ tử: Đệ tử rất muốn học thuộc Pháp, [nhưng] mỗi từng hạng mục [công việc] hiện nay quả thực rất hạn hẹp thời gian.

Sư phụ: Điều này cần tự xét bản thân mình. Nó từ đầu đến cuối đều là mâu thuẫn ấy; đệ tử Đại Pháp cần phải chứng thực Pháp, đồng thời cũng cần phải học Pháp cho tốt; thời gian khẳng định là rất hạn hẹp. Nó chính là khó khăn mà chur vị đối mặt. Hãy tu bản thân thật tốt, còn phải cứu độ chúng sinh; [thầy] đều trọng yếu, đều quan trọng.

Đệ tử: Từ năm 2005 Sư phụ khi giảng Pháp tại San Francisco đã bảo chúng con, rằng khu phố Tàu là điểm còn trống trong việc chúng con giảng chân tướng; chúng con luôn nỗ lực làm, nhưng tà ác ở đó cho đến nay vẫn biểu hiện điên cuồng; các đệ tử vùng Bay Area rất sốt ruột; xin Sư phụ khai thị.

Sư phụ: Có bao nhiêu người đến khu phố Tàu ở San Francisco để giảng chân tướng? Không thể kiên trì lâu dài, ít nhân viên; thế thì đương nhiên cải biến không nổi. Vậy nên học viên khu Bay Area đông như thế, tại sao mọi người không coi trọng địa phương đó, đến đó thực thi một cách nỗ lực?

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp các nơi vẫn an Sư phụ! Những thiệp chúc này đến từ Phú Thuận tỉnh Liêu Ninh, Sa Thị tỉnh Hồ Bắc, Yên Đài, Bộc Dương tỉnh Hà Nam, Hợp Phì, Bình Giang tỉnh Hồ Nam, Tế Nam, Côn Minh, Đơn Đông tỉnh Liêu Ninh, Hàng Châu, Phúc Kiến, Nam Bình, Mân Bắc, Quý Châu, Tuân Nghĩa, Bàn Cẩm, Hoài An tỉnh Giang Tô, Trường Xuân, Bắc Kinh, Thiên Tân, Nam Kinh, Thương Châu, Quý Dương, Tây Song Bản Nạp tỉnh Vân Nam, Thẩm Dương, thành phố Ninh Đức, Trịnh Châu tỉnh Hà Nam, thành phố Cát Lâm, Hồng Đô thuộc Nam Xương, Châu Hải, Lai Dương, Sâm Châu, Hành Dương, Hành Nam, Lư Châu tỉnh Tứ Xuyên, trường Đại học Thiên Tân, Ích Dương tỉnh Hồ Nam.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp mang theo thế ước từng lập với Sư phụ mà đến [cõi] nhân gian; nếu trong mê ở nhân gian này sinh mệnh ấy không đi theo con đường chiếu theo thế ước, thì họ còn có một con đường tu luyện đến viên mãn hay không? Nhất là đối với trẻ con?

Sư phụ: Một sinh mệnh vi phạm điều ước, ở thiên thượng xét thì đó có thể là một việc lớn. Tất nhiên, nếu là thời kỳ đệ tử Đại Pháp bị bức hại mà không đi cùng tà ác, không thêm dầu vào lửa, không tham dự vào [việc] bức hại đệ tử Đại Pháp, đồng thời có thể nhận theo Đại Pháp, thì ít nhất cũng có thể được lưu lại sang bước tiếp theo. Bước tiếp theo sẽ còn có người tu luyện. Đương nhiên, không có được vinh diệu của “đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp”, bởi vì loại uy đức ấy là không thể đo lường được. Khi Pháp Chính Nhân Gian trong tương lai, còn có một lô các đệ tử Đại Pháp, sự tu luyện của họ sẽ rất khó khăn, thậm chí tư tưởng của họ chỉ hơi có một chút không đúng đắn, thì Pháp sẽ không triển hiện cho họ. cầm cuốn sách, suốt ngày đọc thì cũng không nhất định là một người tu luyện; vậy nên yêu cầu đối với họ cũng cao; vì tương lai chân tướng đều phải triển hiện. Nói cách khác, tương lai tuy khó, nhưng vẫn có cơ hội tu luyện.

Đệ tử: Những lời mà Sư phụ giảng ở nơi nào đó, nếu truyền đạt mà không qua chính thức của Phật Học Hội, thì nơi khác có thể được nghe học viên truyền đạt hay không?

Sư phụ: Có học viên cá biệt thích biểu hiện bản thân, thường hay làm những việc mới lạ khác người [để] hiển thị bản thân. Tôi đã nhiều lần giảng rồi, rằng những lời mà tôi giảng trong những tình huống cá biệt hoặc ít người thì không thể thu âm, cũng không được tùy tiện giảng cho học viên nghe. Có một số người cứ không nghe theo, họ cứ muốn làm thế, họ đang hiển thị bản thân, phá hoại Đại Pháp, can nhiễu tu luyện của các đệ tử Đại Pháp. Như mọi người đã biết, nhân tâm chưa vứt bỏ trong tu luyện có biểu hiện nổi cộm nhất chính là: làm việc lại không chứng thực Đại Pháp, mà là đang chứng thực bản thân họ! Nó gây ra là tác dụng phá hoại. Còn có người vẫn thường lấy danh nghĩa của Sư phụ, nói Sư phụ bảo rằng tôi thế này thế kia, rằng Sư phụ đã nói thế này thế kia, rằng Sư phụ bảo chư vị thế này thế kia. Tôi không hề bảo ai thế này thế kia cả. Phàm là như vậy, đều là dùng danh nghĩa của Sư phụ vì chỗ dụng tâm của bản thân họ. Ngay cả khi tôi lúc giải quyết vấn đề đã nói ai đó nên thực hiện như thế nào, nếu họ giảng ra giữa các học viên, thì họ cũng là đang gây tác dụng phá hoại. Chư vị hãy nhớ kỹ lời tôi nói: hễ là người lấy danh nghĩa của tôi đều là đang làm điều xấu. Ít nhất là lúc đó lời nói của họ tuyệt đối không phải là người tu luyện nên nói, mà là đang lấy danh nghĩa của Sư phụ để áp chế người khác, và nâng bản thân họ lên. Tất nhiên, tôi có thể bảo người điều phối chung của các đệ tử Đại Pháp truyền đạt lời của tôi, đó là do tôi bảo nói như vậy.

Đệ tử: Lịch sử văn hoá Trung Hoa năm nghìn năm là đặt định ra văn hoá lịch sử mà nhân loại [có thể] lý giải Pháp; tiến trình Chính Pháp tiếp cận đến lúc cuối [rồi], chúng con cần dùng rất nhiều thời gian biên [soạn] sách giáo khoa về văn hoá chính thống của Trung Quốc thích hợp cho học sinh tiểu học và trung học, ở ngoại quốc.

Sư phụ: Việc này tôi nghĩ rằng cũng cần kết hợp với [bên] làm [trường] học, thực thi một cách phối hợp. Mọi người [có] người này muốn làm, [có] người kia cũng muốn làm, [thế thì] hao tổn nhân lực, vật lực, tinh lực, cuối cùng cũng không nhất định có thể dùng được, chư vị chẳng phải tương đương với làm vô ích sao? Việc giảng chân tướng để cứu người hiện nay quả thực vô cùng khẩn cấp. Con người tương lai phải tự mình đem những việc đã làm hỏng làm tốt lại từ đầu. Dẫu tà ác có tác dụng thế nào, những việc xấu rốt cuộc vẫn là do con người làm. Những việc không tốt mà con người làm ra ấy, con người cần khiến nó được làm quay trở lại, do đó các đệ tử Đại Pháp

hiện nay thực thi như thế nào, thì cũng chỉ là cấp cho con người một con đường chính xác mà thôi.

Đệ tử: Xin Sư phụ giúp chúng con hiểu được tính trọng yếu của múa cổ điển Trung Quốc.

Sư phụ: Không đáng bàn đến tính trọng yếu; mà là đệ tử Đại Pháp đang dùng múa Trung Quốc để biểu diễn. Giảng về múa Trung Quốc trong [khuôn khổ] đó nhé? (*mọi người cười*) Vì chư vị dùng khi biểu diễn, nên tôi có vài lời. Múa cổ điển Trung Quốc trên thực tế gọi tắt là múa Trung Quốc. Tất nhiên, trong múa Trung Quốc còn có nào là múa dân gian, múa dân tộc. Múa cổ điển Trung Quốc tại sao được gọi là múa cổ điển? Chính là vì được lưu truyền từ cổ đại Trung Quốc. Nói về lưu truyền, thực ra có hai loại hình thức: một loại là văn hoá cổ các thời kỳ khác nhau được ‘quán thâu’ vào trong gen của con người, hình thành nên một loại ‘vị đạo’ mà người ta nhất cử nhất động đều mang theo, đó gọi là ‘vận vị’; một loại nữa chính là thừa truyền văn hoá, lưu truyền văn hoá cũng phân thành khẩu truyền cùng lưu truyền bằng văn tự, và lưu truyền ‘vũ tự’ hoặc [gọi là] động tác thân thể và chân tay của vũ đạo. Các địa phương khác nhau đều có dạng thức biểu hiện khác nhau của vũ đạo, những thứ được quán thâu vào thân người sẽ làm cho dáng điệu của người ta hình thành nên đặc điểm dân tộc; đó thuộc về ‘vị đạo’ dân tộc trong nội hàm của người ta. Do đó cái nhấc tay, cái động chân của người Trung Quốc có nhiều khác biệt so với cái nhấc tay, cái động chân của người Tây phương, kể cả biểu đạt tình cảm của người ta cũng vậy. Thực ra đó đều là ‘vận điệu’ dân tộc; cái đó rất khó học theo được. Dầu tư thế vũ đạo của chư vị như thế nào, thì chư vị hãy vươn tay hãy vung chân thì chính là cái ‘vị đạo’ ấy, đó là những điều đã xuyên suốt qua lịch sử rất lâu dài.

Múa Trung Quốc giảng ‘thân vận’ và ‘thân pháp’ cùng với ‘kỹ xảo’ là ba bộ phận lớn. Nói đến ‘thân vận’ mà múa Trung Quốc giảng, thực ra chính là thông qua biểu diễn của các chi mà biểu hiện ra cái ‘vị đạo’ của dân tộc. Phương diện ‘thân pháp’ của múa Trung Quốc, trong lịch sử không được lưu truyền với tính quy phạm hệ thống; nhưng tại phương diện ‘kỹ xảo’ được trời ưu đãi mà lưu truyền. Như mọi người đã biết, chữ “vũ” trong ‘vũ thuật’ và chữ “vũ” trong ‘vũ đạo’, hai chữ khác nhau đồng âm ấy cũng là do Thần cố ý an bài. Thực ra, dùng ‘văn’ của chữ “vũ” [trong từ ‘vũ thuật’], thì cũng chính là ‘vũ đạo’; mà dùng ‘võ’ của chữ “vũ” [trong từ ‘vũ đạo’], thì chính là võ công. Tại các triều đại trong lịch sử, từ triều đình đến dân gian, thì vũ đạo ở rất nhiều dịp như khánh hỷ hay hội yến, v.v., đều là võ tướng ra biểu diễn nhảy, quay, nhào lộn, v.v. trong phép đánh võ công, và múa kiếm, múa thương, múa côn, v.v. Còn ‘thân pháp’ được lưu truyền phần nhiều tại dân gian Trung Quốc, có rất nhiều thứ phong cách khác nhau. Còn các triều đại đều có vũ đạo cung đình; vũ đạo cung đình xưa nay chưa từng đoạn dứt. Nhưng đến thời cận đại, người ta mới quy phạm hoá hệ thống múa Trung Quốc, từ đó đã lập ra môn học múa Trung Quốc, dạy múa Trung Quốc một cách có hệ thống. Nhưng [múa ấy] quyết không phải là đến cận đại mới được sáng tác.

Múa Trung Quốc tự nó có một bộ hoàn chỉnh huấn luyện công cơ bản; cũng có những thứ giống luyện tập vũ-ba-lê như cầm thanh ngang, và trên mặt đất; đồng thời cũng có ‘thân vận’, ‘thân pháp’ và ‘kỹ xảo’. Hiện nay ‘thân vận’ giảng ở Trung Quốc chịu những hạn chế của văn hoá đảng, thực ra nhận thức rất nông cạn. ‘Vận’ không chỉ là động tác bề mặt được biểu hiện của động tác múa, [mà] chủ yếu là nội hàm dân tộc.

Ví như, hai người một người Tây phương một người Trung Quốc cùng là chưa hề học múa mà cùng học nhảy múa Trung Quốc, thì nhất định ‘vị đạo’ khác nhau. Những thứ di truyền dân tộc đều vào tận xương cốt rồi, vào trong sinh mệnh rồi. Kỹ xảo cao và khó của múa Trung Quốc có nhảy lộn, nhảy này, xoay này, mức độ khó là khó hơn vũ-ba-lê, nắm vững kỹ xảo có yêu cầu cao hơn vũ-ba-lê. Về hệ thống mà nói thì múa Trung Quốc lớn hơn, nhiều động tác hơn hẳn so với vũ-ba-lê.

Vũ-ba-lê chính là những động tác ấy, nếu chur vị thêm một động tác vào đó nữa thì không còn là động tác vũ-ba-lê nữa; vậy nên không thể thay đổi nó được. Còn động tác múa Trung Quốc có nhiều, cũng làm cho múa Trung Quốc dễ hơn về phương diện khác hoạ nhân vật, bất kể là trong sáng tác vũ đạo [cân] khác hoạ nhân vật nào, biểu diễn màn diễn nào, hoàn cảnh nào, thì đều biểu diễn ra được. Đó là chỗ sở trường của nó, sáng tác tương đối dễ dàng. Sáng tác vũ-ba-lê một vở diễn thôi cũng khó lắm, vì nó rất ít động tác, chính là những thứ đó thôi, chur vị vượt ra ngoài đó thì không còn là vũ-ba-lê nữa. Vì múa Trung Quốc rất rộng lớn, trong đó có rất nhiều thứ, nên nói một cách tương đối thì sáng tác dễ hơn. Vậy nên các đệ tử Đại Pháp dùng múa Trung Quốc để biểu diễn dạ hội mừng năm mới là có chỗ tốt như vậy. Thêm vào đó Trung Quốc có lịch sử văn minh năm nghìn năm, lấy ra chuyện cổ nào, lựa ra điều nào đó, thì đều có thể biểu hiện trên sân khấu, quả là dùng mãi không cạn, lấy hoài không hết. Còn thứ văn hoá khô khốc cực đoan kia của tà đảng Trung Cộng có đáng kể gì? Năm ngoái, tà đảng Trung Cộng vì để can nhiễu biểu diễn của các đệ tử Đại Pháp, đã mệt dân tốn tiền mà phải ra sáu mươi đoàn diễn xuất, xấu xa đủ điều, biểu diễn hạ lưu thấp kém ấy hoàn toàn chẳng ai muốn xem, tốn tiền mời người ta đến xem mà còn bị người ta không ngớt mọm mọ ly. Tiêu tốn hàng mấy tỷ rồi đại bại quay về. Rất nhiều diễn viên nhân cơ hội đó đào thoát. Các đoàn diễn xuất phân chia [tiền] trong ngoài không quân bình mà đánh nhau chí chết, diễn xuất chẳng ai xem nên hao phí nhiều muốn chết, bị người xem mọ ly đến muốn chết. Diễn viên đều nhiễm đầy thói xấu của văn hoá đảng, nên tà đảng chính là đang nhắm mắt lờn lộn lên thôi. (vỗ tay)

Đệ tử: Dạ hội mừng tết của người Hoa toàn cầu khi cứu độ chúng sinh là có tác dụng trọng yếu. Có học viên nói vì để cứu độ chúng sinh, để nhiều người hơn nữa đến xem biểu diễn, chúng ta có thể giảm giá, không tính đến suy tổn của diễn xuất. Cách nghĩ như vậy có đúng không?

Sư phụ: Không đúng. Đó là vì chur vị làm chưa tốt, chưa làm đến nơi đến chốn, không còn cách khác, [lâm vào] bí bách trước mắt, phải giảm giá, phải biểu không cho người ta, nên mới làm thế. Bản thân là chưa làm tốt tạo thành như vậy.

Đệ tử: Khi giảng thanh chân tướng phát hiện rằng có một số người Trung Quốc ở hải ngoại khó tiếp thu chân tướng hơn cả ở trong nước [Trung Quốc].

Sư phụ: Trước đây là như vậy, bây giờ khác rồi. Tất cả Hoa kiều cao tuổi trước đây rời Trung Quốc, sau khi đến hải ngoại là đúng lúc hai phe lớn toàn thế giới là phe của tà đảng và phe xã hội tự do đang đối kháng. Quốc gia và thậm chí người dân của xã hội tà đảng, quả thực bị người dân ở quốc tế coi thường lắm; đó không phải là vì dân tộc khác nhau, mà là vì Trung Quốc cũng là xã hội tà đảng, nên người ta cũng khinh rẻ người Trung Quốc. Hễ nói đến Trung Quốc là không ai tán đồng, vì Trung Quốc là đại biểu cho tà đảng cộng sản. Vậy nên có một số Hoa kiều cao tuổi cảm thấy bản thân không ngẩng đầu lên nổi. Trung Quốc cường thịnh rồi thì họ rất mừng; đó là do không

phân biệt rõ giữa Trung Cộng và Trung Quốc nên thành ra như thế, là một loại tâm lý phức tạp; chứ họ không nhất định là thật sự tán đồng Trung Cộng. [Nếu] Trung Quốc ngày nay không phải là thiên hạ của Trung Cộng, mà là chính phủ của người dân bình thường, lại giàu mạnh nữa, thì họ tất nhiên cũng sẽ rất mừng. Chúng ta cần nhìn thấy chỗ khúc mắc của họ ở đâu. Giảng chân tướng là cần phải thấy chướng ngại tư tưởng của họ tại chỗ nào.

Đệ tử: Trong dạ hội mừng năm mới ở New York có chương trình phản ánh trực tiếp Đại Pháp khi diễn xuất đã có một số thay đổi, [đó] là vì chính niệm của đệ tử không mạnh, hay là vì khán giả tại đó không thể tiếp thu?

Sư phụ: Thay đổi về chương trình đó, đó đều là sự việc rất nhỏ. Không phù hợp lắm thì thay đổi. Có can nhiều đều là đặc vụ của tà đảng làm. Chúng can nhiều đến tôi, thì không có tác dụng tí gì. Tôi muốn làm gì, thì ai muốn thế nào cũng không tác động được. (vỗ tay) Vậy nên tôi cũng thường bảo các đệ tử Đại Pháp, rằng bản thân chư vị cần phải rõ ràng mình đang làm gì, ý kiến người khác thì có thể nghe theo, nhưng con đường chư vị đi như thế nào là chính xác, thì không được cứ dao động tới lui mãi.

Nhân đây tôi giảng cho mọi người một chút, như chư vị đều biết, trong bao năm nay tà đảng Trung Cộng bức hại nhắm vào các đệ tử Đại Pháp, có một số đặc vụ Trung Cộng đã đăng bài tà ác trên mạng lưới Internet cũng vậy, mà tà đảng Trung Cộng vu khống trên các kênh truyền thông cũng vậy, đều chắc chắn không ngừng mạ lỵ tôi, cũng chắc chắn đang bịa đặt rất nhiều điều này khác; tất nhiên, đó toàn là tội lớn nhất, chúng cũng không hoàn trả nổi đâu, tương lai thì chúng sẽ biết; nhưng tôi hoàn toàn không nghe không nhìn [những thứ ấy]. Chư vị biết chăng? Những thứ website ấy tôi xưa nay chẳng từng xem, [chư vị] có tin không? (vỗ tay) Tôi biết rằng chúng sẽ mạ lỵ tôi, nhưng mạ lỵ những gì thì tôi không muốn biết. Tất nhiên học viên cũng không có kẻ, và không ai bảo với tôi; (mọi người cười) mà tôi đọc những thứ đó làm gì? Những thứ đó không làm tôi dao động được. Tôi biết việc này mà tôi đang làm đây là gì, tôi biết chuyện này bắt đầu và kết thúc ra như thế nào, vậy là đủ rồi! (vỗ tay) Còn trong quá trình trung gian ấy, thiên biến vạn hoá như thế thì tôi hoàn toàn không quan tâm. Chỉ cần con đường của đệ tử Đại Pháp của tôi được đi thật ngay chính, trông chừng đừng xuất hiện vấn đề, thì tôi không quan tâm gì đến chúng. (vỗ tay)

Đệ tử: Kinh văn mới Sư phụ giảng, rằng toàn diện giải thể trong tam giới những loạn thần nào can nhiều Chính Pháp. 'Loạn thần' đó là nói về điều gì?

Sư phụ: Loạn thần, cự thế lực, tất cả những gì khởi tác dụng phản diện đối với Đại Pháp đều là loạn thần. (vỗ tay)

Đệ tử: Chính giáo của lịch sử nay đã không thể tu luyện được nữa, ngoài ra, hiện tại còn đang can nhiều Chính Pháp; như vậy chúng ta nên nhìn nhận đối đãi thế nào?

Sư phụ: [Tôi] đã nói về đối đãi thế nào rồi. Đối với tôn giáo, chư vị không được có động thái gì; chúng ta chỉ nhắm vào 'nhân tâm'. Họ muốn tu thì chư vị bảo cho họ, [nếu] họ muốn nghe chân tướng, thì chư vị nói cho họ, thế là được rồi. Không cần phải đi làm gì cả, cũng không cần hữu ý đến chỗ của họ; đợi họ tới là được rồi. Tôi đã nói rằng chúng sinh rồi đều đến nghe chân tướng, bởi vì chính là thái độ của họ đối với Đại Pháp là ranh giới giữa việc lưu họ lại hay không. Tại sao cần thanh trừ những loạn

thần đang nắm các tôn giáo? Vì những người ở đó là phải biểu đạt thái độ, nhưng các loạn thần đó không để họ biểu đạt thái độ, không để những con người đó có cơ hội được cứu; do đó nhất định phải thanh trừ chúng rồi, vì chúng đang huỷ hoại chúng sinh. Chớ thấy rằng chúng là biểu hiện của một vị Thần; ở [tôn giáo] đó có rất nhiều sinh mệnh là từ tầng thứ cao hơn hạ xuống chuyên sinh làm người, so với chúng là cao hơn nhiều không thể biết là bao nhiêu; chúng muốn huỷ hoại những người đó thì chúng không xứng; vậy nên cần phải thanh lý bỏ đi những loạn thần đó, để chúng sinh có cơ hội biểu đạt thái độ.

Đệ tử: Kính chào Sư phụ! Con là đệ tử Đại Pháp từ Bắc Kinh đến. Chúng con trước khi ra khỏi Trung Quốc, có không ít đệ tử Đại Pháp ở Bắc Kinh căn dặn chúng con nhiều lần rằng, 'nếu có thể gặp Sư phụ, thì nhất định phải thay mặt chúng tôi chúc sức khoẻ Sư phụ! Chúng con nhớ Sư phụ nhiều lắm.' Cuối cùng hôm nay đã có cơ hội hoàn thành uỷ thác quan trọng của họ, con xin thay mặt họ chấp tay hợp thập đến Sư tôn! Xin chúc sức khoẻ Sư tôn! Chúc sức khoẻ Sư tôn! Chúc sức khoẻ Sư tôn!

Sư phụ: Cảm ơn! (vỗ tay) Cảm ơn các đệ tử Đại Pháp ở Bắc Kinh! Không phải là vì các đệ tử Đại Pháp tại Bắc Kinh thực thi chưa được tốt, như mọi người đã biết, tà ác to lớn nhất đều tập trung cả tại Bắc Kinh; do vậy về cường độ giảng chân tướng, về trạng thái của học viên, khẳng định là còn kém so với nơi khác. Cũng không phải là học viên không còn đạt nữa, mà là tà ác tại địa phương đó nhiều và tập trung hơn. Thuận theo khi mà tà ác về chính thể đang bị tiêu huỷ càng ngày càng nhiều, các đệ tử Đại Pháp tại Bắc Kinh sẽ không bị tụt hậu, sẽ không bị kém so với nơi khác. Khẳng định là như vậy. (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp tại Osaka, Nhật Bản xin vấn an Sư phụ vĩ đại! Sư phụ vất vả quá! Con vẫn luôn vì tự mình nên không vứt bỏ tự ngã được, làm đình đốn việc cứu độ chúng sinh, nên rất khổ tâm. Ngoài việc học Pháp cho nhiều ra, con nên phải làm như thế nào mới có thể đạt được yêu cầu của đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp?

Sư phụ: Biết được chỗ chưa đạt trong việc làm, vậy hãy làm nó cho đạt, đạt được yêu cầu là được rồi. Ba việc của đệ tử Đại Pháp là yêu cầu làm cho tốt. Trước mắt việc lớn nhất chính là cứu độ chúng sinh, cứu nhiều người hơn nữa! Đó chính là việc lớn nhất.

Đệ tử: Các đệ tử California chấp tay kính chào Sư phụ! Xin Sư tôn chỉ bảo cho rõ, Đại học Phục Hưng là còn làm không? Y học trong tương lai còn là tu luyện không?

Sư phụ: Việc làm đại học là còn phải xem xem điều kiện có đầy đủ không. Còn y học tương lai? Y học hiện nay cũng đã không là tu luyện rồi. (các đệ tử cười) Đệ tử Đại Pháp tại các loại ngành nghề đều có thể tu luyện; nhưng bản thân ngành nghề đó không phải là tu luyện.

Đệ tử: Kính chào Sư tôn! Các đệ tử Đại Pháp tại Cáp Nhĩ Tân xin vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn các đệ tử Đại Pháp tại Cáp Nhĩ Tân.

Đệ tử: Về tình hình hoạt động của Đại Kỷ Nguyên tiếng Anh gần đây, xin Sư tôn chỉ bảo.

Sư phụ: Những việc đó vẫn là việc mà chư vị cần thu xếp như thế nào. Tại sao lại có vấn đề? Điều đó nên chăng là tôi hỏi chư vị. (*Sư phụ cười*) (*các đệ tử cười*) Nhân lực, vật lực, tài lực, đối với chư vị mà xét, đều không đầy đủ, khó khăn khăn định là rất lớn. Nhưng Đại Kỳ Nguyên tiếng Trung ban đầu cũng gặp những việc đó, cũng đã vượt qua rồi, đã vượt hẳn qua rồi. Nếu không vấn đề gì thì cứ học theo [họ] thêm nữa, thử theo đó làm mẫu. Nhưng làm thế nào thì vẫn là chư vị làm. Cũng như chư vị tu luyện như thế nào cho thật tốt cũng tựa như vậy.

Đệ tử: Một thời gian trước đây Minh Huệ Net [tiếng Hoa] đăng thêm lời chú cho một bài, đề cập đến việc hiện nay các đệ tử cần hết sức tránh kết hôn với người thường hoặc học viên mới. Một đệ tử Đại Pháp ở Đài Loan xin thay mặt các đệ tử ở Trung Quốc để hỏi [về việc này].

Sư phụ: Bài viết đó là do đệ tử Đại Pháp viết; mà đệ tử Đại Pháp viết là có nhân tố để trao đổi với nhau trong đó. Không phải là Pháp bảo chư vị là thế nào, không phải là nói rằng chư vị phải như thế này thế kia. Sư phụ không từng nói như thế, Pháp cũng không giảng như thế; tuy nhiên, đệ tử Đại Pháp làm việc gì, thì cũng phải suy xét kỹ là có nên hay không. Chư vị là đệ tử Đại Pháp mà, chư vị phải có trách nhiệm với tu luyện của mình, cũng phải có trách nhiệm với hoàn cảnh của các đệ tử Đại Pháp; vậy nên, tôi nghĩ rằng chư vị cần đứng tại cơ duyên đó mà xét vấn đề, việc chư vị làm là có nên hay không hoặc nên làm như thế nào, thì sẽ biết. Nếu đặt bản thân lên hàng đầu, thì rất có thể là rất nhiều sự việc thực thi sẽ không tốt, sẽ xuất hiện vấn đề. Chư vị [nếu] thật sự suy nghĩ về trách nhiệm với Đại Pháp, với bản thân mình, [thì] việc chư vị làm sẽ làm được tốt.

Đệ tử: Vào thời gian phát chính niệm thì phải làm công việc; vừa công tác vừa phát chính niệm, thì có hữu hiệu không?

Sư phụ: Trong tình huống cực kỳ đặc thù, tình huống thực tại không thể rời tay khỏi công việc được thì có thể làm xong công việc rồi phát chính niệm. Chư vị nói tôi vừa làm việc vừa phát chính niệm; nhưng rất khó làm nổi, thật sự rất khó làm được. Khi làm việc ở công sở làm việc của người thường, chư vị không nhất định phải dùng thế tay; người ta sẽ không hiểu. Chư vị ngồi thật tĩnh là được rồi; vì bản thân việc phát chính niệm dùng tư tưởng là khả dĩ rồi. Khi làm công tác khẳng định là phát chính niệm sẽ không tốt. Chư vị nói rằng thực tế không làm được, vì phải làm việc; thế thì cũng được, xong việc thì làm bù. Tuy nhiên, các đệ tử Đại Pháp toàn cầu thống nhất phát chính niệm vào một thời gian nhất định, lực lượng ấy là không thể đo lường. Vậy nên, mỗi cá nhân, đều có thể với chính niệm rất mạnh mẽ đối đãi việc này, nếu ngay từ đầu làm thật tốt, có thể là tà ác hiện nay không còn nữa. Chính là vì có rất nhiều học viên bị can nhiễu, việc này việc nọ can nhiễu, nên thực hiện không được tốt.

Đệ tử: Bây giờ là 3:30 [chiều] rồi, Sư phụ đã giảng Pháp gần hai giờ đồng hồ, đệ tử xin mời Sư tôn uống nước.

Sư phụ: Đợi một lát nữa. (*vỗ tay*)

Đệ tử: Đối với đệ tử đang lâm chung thì các đệ tử Đại Pháp thực hiện thế nào có thể giúp đỡ họ?

Sư phụ: Đọc Pháp cho họ nghe là tốt nhất; bất kể [đó] là lúc mà [họ] nên ra đi hay không, đều là xét bản thân họ. Còn nữa, các đệ tử Đại Pháp của tôi đều là bị bức hại mà chết, hoặc vào thời kỳ này bị cự thế lực bức hại mà ra đi, đối với họ mà giảng thì đều đã viên mãn rồi. (vỗ tay) Tại sao như vậy? Như mọi người đã biết, toàn thể vũ trụ đều đang chăm chú nhìn lẫn Chính Pháp này; mục đích tạo ra tam giới chính là vì để Chính Pháp. Chúng sinh đã chờ đợi từ lịch sử rất xa xưa đều là vì Chính Pháp hôm nay. Mỗi sự việc thế gian con người hôm nay xét ra đều không hề nhỏ đâu! Đặc biệt là [những gì] có quan hệ trực tiếp với Đại Pháp, có quan hệ trực tiếp với Chính Pháp, những gì có quan hệ trực tiếp với đệ tử Đại Pháp, thấy đều là những việc không hề nhỏ chút nào. Nếu trong cuộc bức hại này mà ai dám nói “Pháp Luân Đại Pháp hảo”, không cần nhiều, chỉ cần đó là một câu xuất phát từ nội tâm, thì người đó nhất định sẽ quy vị! (vỗ tay) Điều đó có ý nghĩa gì? Tại lúc này, trong hoàn cảnh tà ác, họ dám chứng thực Pháp, thì họ nhất định là Thành rồi. Trong cuộc bức hại này, ai vì đệ tử Đại Pháp mà làm một chút việc thiện, làm điều tốt, thì cá nhân đó nhất định thành Thành! (vỗ tay) Bởi vì đây là thời khắc then chốt nhất của lịch sử, đối với mỗi từng sinh mệnh thì mỗi một niệm trong tư tưởng của họ, đều được chư Thần chăm chú nhìn. Vô số, vô lượng chúng sinh trong vũ trụ đang nhìn vào cõi người; trong mỗi từng lập tử không khí đều là con mắt, hơn nữa đều giảng kín đầy khắp chăm chú nhìn hết thấy, nhìn từng xu hướng động nhỏ của các sinh mệnh trong đây. Bởi vì đây là tiêu điểm của Chính Pháp, liên quan đến tương lai của chúng sinh toàn vũ trụ. Mắt của con người không nhìn thấy những điều ấy, nên cảm thấy như không có gì. Thực ra vô số chư Thần, xưa nay chưa từng bao giờ có nhiều chư Thần đến thế, đều đang chăm chú nhìn tam giới. Con người nếu thật sự thấy được điều ấy thì sẽ cảm thấy đáng sợ phi thường. Từng ý từng niệm của con người, từng chút ý kiến nhỏ, đều không hề lọt qua mắt chư Thần. Vậy nên con người vào thời gian này thực hiện bất kể việc gì, đều là đang đặt định tương lai của chính mình. Như vậy là đệ tử Đại Pháp mà giảng, họ đã làm nhiều việc mà các đệ tử Đại Pháp nên làm như thế, mọi người thử nghĩ xem, thì họ sẽ đáng được đi về đâu? Họ chẳng phải là đệ tử Đại Pháp của tôi bị bức hại đến chết hay sao, chẳng phải là đệ tử Đại Pháp sao? Không chỉ là viên mãn, họ sẽ có hết thấy vinh diệu mà một đệ tử Đại Pháp đáng nên có! (vỗ tay)

Tất nhiên, nói tới đây, tôi lại nghĩ đến một vấn đề này. Chúng ta có các học viên như thế này, không thể nói rằng chư vị là đặc vụ, nhưng những việc chư vị làm trên thực tế đã quá bất hảo rồi. Chư vị vừa muốn tu luyện, [nhưng] việc sai lầm mà chư vị từng làm trước đây bị Trung Cộng nắm trong tay và đang uy hiếp, sợ rằng nếu Trung Cộng tiết lộ ra thì đệ tử Đại Pháp sẽ đối đãi với chư vị khác đi, sợ rằng Sư phụ sẽ đối xử với chư vị khác đi. Thực ra tôi từ lâu đã biết chư vị rồi! Vì vậy trái với lòng mình mà làm những việc mà tà ác muốn chư vị làm, vừa muốn làm đệ tử Đại Pháp, lại không ngừng mà làm những việc bất hảo, chư vị thử nói xem, tôi sẽ đối đãi chư vị như thế nào đây? Chư vị hiện nay chỉ có hai lựa chọn: chư vị tu luyện kiên định, [thì] chư vị chính là đệ tử Đại Pháp, hết thấy những gì chư vị làm đều sẽ thành uy đức của chư vị; chư vị đứng sang phía tà ác, [thì] hết thấy những gì chư vị làm đều không là gì cả, chỉ là vì để che đậy bản thân chư vị mà làm thôi. Tôi đã nói việc này vậy là vô cùng rõ ràng rồi. Ngoài ra tôi còn bảo mọi người, rằng sẽ chẳng bao lâu nữa những người như vậy sẽ không được đợi nữa, sẽ rất nhanh thôi! Lập tức sẽ xảy đến, dùng lời nói của con người chính là ‘báo ứng’, lập tức sẽ đến ngay. Trước đây tôi dù đã giảng như thế nào, có một số người vẫn như gió thoảng ngoài tai. Chư vị tin hay không cũng không sao,

thời điểm này trong lịch sử là không hề nhỏ đâu. Pháp thì chư vị cũng [đọc] xem rồi, đi hay ở, là bản thân chư vị cân nhắc mà làm!

Đệ tử: Nên chỉ đạo con trẻ tu luyện như thế nào?

Sư phụ: Về điểm này, là đệ tử Đại Pháp mà vẫn cần giảng nữa sao? Con trẻ [nếu] chưa thể luyện công thì chư vị đọc Pháp cho bé, dạy trẻ hát các ca khúc của đệ tử Đại Pháp. Rất nhiều con nhỏ của các đệ tử Đại Pháp đều thuộc «*Hồng Ngâm*», có những cháu nhỏ tuổi lắm nhưng có thể thuộc rất nhiều bài [trong đó], thật sự là đứa trẻ tốt.

Đệ tử: Ở trong nước [Trung Quốc], học viên Đại Pháp bị tà ác chuyển hoá, giúp đỡ tà ác bức hại các đệ tử Đại Pháp đang bị giam cầm, khiến đệ tử bị bức hại đến tàn phế. Người nhà của người bị bức hại muốn đệ đơn kiện thương tật. Xin hỏi Sư tôn đối đãi vấn đề này như thế nào?

Sư phụ: Người thường ấy đương nhiên có phương thức đối đãi của người thường rồi. Họ bức hại người ta thành tàn phế thì người nhà người ta đương nhiên muốn tìm họ. Tu luyện là con người đang tu luyện, không phải Thần đang tu luyện, họ phạm tội ở nơi con người rồi, thì họ đương nhiên phải bồi thường. Nhưng nói trở lại, nếu như họ thật sự có thể lại tu tốt, hơn nữa tu luyện kiên định, [thì] có thể rất nhiều việc lại sẽ phát sinh biến đổi. Tôi giảng rồi, hết thấy đều là vì Pháp này mà đến; điều ấy là ở hàng thứ nhất. Nhưng nếu chư vị thực thi không tốt, chư vị làm không đạt, thì chư vị chính là người thường, [là] người thường thì chư vị phải đối mặt với những hiện thực ấy của người thường.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp từ San Diego xin kính chào Sư tôn! Xin hỏi Sư tôn, đối với ‘con sói’ [học] tiếng Trung thì đệ tử cần thực hiện thế nào? Làm giáo dục tiếng Trung có ảnh hưởng đến các hạng mục [công việc] chứng thực Pháp hay không?

Sư phụ: Đúng thế, các đệ tử Đại Pháp đều biết rằng người dân Mỹ quốc không biết những thứ của tà đảng Trung Cộng. Dầu họ đấu với tà đảng cộng sản trong hằng bao nhiêu năm như thế, nhưng họ vẫn không hiểu được văn hoá đảng. Sách giáo khoa của tà đảng Trung Cộng hiện nay đều là văn hoá đảng. Nếu học tiếng Trung mà dùng tài liệu giáo dục của Trung Quốc, thì đó chẳng phải là bồi dưỡng thành người của văn hoá đảng rồi sao? Đệ tử Đại Pháp thấy rất rõ [điều ấy], nên mới nghĩ, rằng có thể nên chăng chúng ta làm tài liệu giáo dục cung cấp cho bộ môn giáo dục Mỹ quốc. Điều đó cần được Bộ Giáo Dục Mỹ quốc công nhận, nếu không chư vị làm xong cũng vô dụng. Nếu chư vị cảm thấy có thể làm được thế, thì chư vị hãy làm; còn làm không được thì cũng không sao cả.

Đệ tử: Khi bán vé Dạ hội của Tân Đường Nhân, các đệ tử gọi tắt là “trao vé”, nhưng chữ “trao” và chữ “trả” là đồng âm, vậy có thể nói là có ảnh hưởng xấu hay không.

Sư phụ: Không có ảnh hưởng gì xấu. Trao vé, trả vé [nghe giống nhau]; vậy chúng ta đổi từ đi, không nói “trao vé” mà nói “bán vé” vậy là [giải quyết] được rồi không? (mọi người cười) Đúng vậy, [chư vị nói] ‘trao vé, trao vé’, lúc đầu tôi không nghe rõ là chư vị định nói trao vé hay là trả vé [lấy lại tiền] nữa. Hãy nói “bán vé” chẳng là tốt rồi sao. (mọi người cười)

Đệ tử: Các kênh truyền thông như đài truyền hình Tân Đường Nhân, thời báo Đại Kỷ Nguyên, trong Chính Pháp, có tác dụng [to lớn] không thể đo lường. Làm thế nào để khiến những kênh truyền thông ấy của chúng ta trở thành tự hoạt động được, không phải lo về kinh tế nữa?

Sư phụ: Điều đó cần xét xem chư vị làm thế nào. Những việc này tôi đã nói nhiều lần rồi, nhưng cần có người làm các việc tìm khách hàng. Các đệ tử Đại Pháp, bảo chư vị viết bài, phát tư liệu, ra phố, làm gì thì thế nào chư vị cũng làm được; nhưng bảo chư vị đi làm các việc tìm khách hàng [như quảng cáo] thì không muốn đi làm.

Đệ tử: Pháp mà Sư tôn từng giảng đều dạy rằng văn hoá Trung Quốc là văn hoá nửa-Thần, hôm nay [Sư tôn] dạy rằng là Thần-truyền văn hoá.

Sư phụ: Đúng rồi, văn hoá của người Trung Quốc do Thần truyền cho, biểu hiện ra là văn hoá có lẫn nửa phần người và nửa phần Thần. Không có gì mâu thuẫn cả. Văn hoá Trung Quốc là văn hoá nửa-Thần, nhưng [cũng] là văn hoá Thần truyền cho con người.

Đệ tử: Các đệ tử hải ngoại chúng con đối với các học viên trong nước mong muốn ra nước ngoài, thì nên giữ thái độ như thế nào? Có nên khuyến khích họ lưu lại trong nước không?

Sư phụ: Về việc này, tôi không muốn nói tuyệt đối. Nếu không, hôm nay tôi hể nói ra, thì rất nhiều người lại sẽ đi đến cực đoan. Các đệ tử Đại Pháp dù sao cũng phải hoàn thành những việc mình cần phải làm! bất luận ở nơi nào. Phát nguyện của bản thân cần được thực hiện, những chúng sinh cần phải cứu độ thì bản thân cần phải đi cứu độ!

Đệ tử: Vì các hạng mục [công việc] chứng thực Pháp tăng thêm, số người giảng chân tướng cho chính phủ Mỹ quốc giảm bớt, rất nhiều việc tiến triển chậm.

Sư phụ: Tài lực vật lực nhân lực là có bấy nhiêu thôi, chúng ta còn cần phải làm nhiều việc như thế. Vậy hãy xét xem việc nào nhẹ, việc nào nặng, an bài như thế nào cho tốt.

Đúng vậy, một số chính phủ có biểu hiện không tốt, vì cự thế lực có ức chế vô cùng lớn đối với chính phủ các nước. Tại sao? Vì chúng biết rằng, trong Chính Pháp các đệ tử Đại Pháp cần phải làm nhiều việc đến thế, lại khó khăn như vậy nữa, mục đích là đang kiến lập uy đức của đệ tử Đại Pháp. Chính phủ có lực mạnh ấy hể nói ra, hoặc tất cả các chính phủ đều khai hoả nhắm vào chính quyền tà ác kia, thì tà đảng Trung Cộng sẽ sứt đổ trong chốc lát, cuộc bức hại sẽ không tiếp tục được nữa, và hoàn cảnh khảo nghiệm các đệ tử Đại Pháp ấy chẳng phải sẽ không có nữa sao? Họ sẽ tu luyện thế nào? Do vậy ức chế của cự thế lực đối với các chính phủ là mạnh nhất. Theo như hiện nay mà giảng, tà đảng loạn quỷ sẽ mau chóng không ức chế các chính phủ được nữa, thuận theo việc tà ác bị tiêu huỷ lượng lớn, năng lực không chế con người cũng bị tiêu giảm rất nhanh.

Đệ tử: Đệ tử thấy trong tôn giáo có rất nhiều người thật tâm muốn tu luyện, nhưng họ vì tin ngưỡng vào tôn giáo ban đầu, khiến trở ngại cho việc họ liễu giải chân tướng

Sư phụ: Không phải vì nguyên nhân tôn giáo của họ cản trở họ liễu giải chân tướng, mà là nhân tố của loạn Thần trong tôn giáo ấy đang gây tác dụng phản diện. Hiện nay phương diện này càng ngày càng ít, tiêu giảm càng ngày càng nhiều; dần dần sẽ phát sinh biến hoá to lớn. Chư vị thử coi xem. (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp từ Bỉ, Long Island ở New York, vùng Bay Area ở San Francisco, Besancon ở Pháp, Toronto và Edmonton ở Canada, Nam Mỹ, Ireland, Sri Lanka, và Hàn quốc xin chúc Sư phụ mạnh khoẻ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Câu hỏi của một học viên người Tây phương. Sư phụ đã đề cập rằng hiện nay không phải là tu luyện cá nhân, [mà] là cứu độ chúng sinh. Xin Sư phụ giảng sâu điếm này hơn nữa?

Sư phụ: Đề cao cá nhân vẫn là vị trí thứ nhất; tôi là [ý] nói rằng các đệ tử Đại Pháp trong khi chứng thực Pháp, trong những việc cần làm thì quan trọng nhất là cứu độ chúng sinh; bây giờ đã thấy khẩn cấp phi thường. Trong tu luyện, các đệ tử Đại Pháp về chính thể đã trải qua mấy thời kỳ khác nhau. Trước 20-7-1999, các đệ tử Đại Pháp lấy đề cao tu luyện cá nhân là trọng yếu nhất; những việc khác đều không quan trọng. Thời kỳ ấy rất nhiều học viên đều cảm thấy rằng chỉ cần học Pháp, luyện công, [thì] bản thân sẽ như hoả tiễn vọt lên, bay lên, đột phá tầng thứ mau lẹ phi thường; chư vị đứng, ngồi đều đang đột phá, chư vị đi đường, ăn cơm cũng đều đang đột phá! Thời kỳ bấy giờ quả là chỉ cần chư vị học Pháp, thì sẽ đẩy chư vị lên, đòi hỏi trong một thời gian nhất định phải đưa các đệ tử Đại Pháp đều đến vị trí; đến lúc thì sẽ cứu độ chúng sinh được. Cụ thể lực nếu thật sự muốn hành ác, cuộc bức hại nếu thực sự xảy ra, thì cũng có thể trụ vững.

Như vậy, đến 20 tháng Bảy, 1999 trở về sau, trong cuộc bức hại này, có thể trở thành đệ tử Đại Pháp chân chính hay không, trong cuộc bức hại này chính là cần xem xem chư vị đúng là khối vàng thật không. Chư vị có thể bước ra chãng, chư vị có thể đối diện với áp lực của cuộc bức hại tà ác mà tiếp tục tu luyện chãng. Trong lịch sử, rất nhiều tôn giáo chãng phải đều gặp phải tình huống này? Đó chãng phải rất hiển nhiên sao? Nhưng tâm sợ hãi, các loại tâm chấp trước khiến một số người không đạt nữa. Điều này không hợp khẩu vị của họ nữa, điều kia không hợp khẩu vị của họ nữa; không phải Đại Pháp hoặc những việc Sư phụ làm không còn hợp khẩu vị của họ, mà là bản thân họ sợ hãi, và đang tìm có! Không dám bước ra, sách cũng không dám đọc nữa, Pháp cũng không dám tu nữa, động tác cũng không dám luyện nữa.

Hiện nay Chính Pháp và đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp đã đứng vững trước cuộc bức hại, từng bước từng bước đã tiếp cận đến đoạn chót rồi; nhân tố tà ác bị tiêu huỷ đến mức không còn lại mấy nữa, không còn áp lực lớn nữa. Từ tình huống chính thể mà xét, [việc] các đệ tử Đại Pháp trong khi thành thực mà tiến về viên mãn đã không thành vấn đề nữa. Trước mắt việc lớn nhất cần phải làm chính là như thế nào để cứu độ nhiều con người thế gian hơn nữa! Cứu độ chúng sinh! Điều ấy đã trở thành một việc rất lớn của các đệ tử Đại Pháp.

Trong cuộc bức hại này, tà ác không chỉ là bức hại các đệ tử Đại Pháp, chúng cũng đang bức hại con người thế gian! Nếu con người thế gian có cách nghĩ không đúng

đần, niệm đầu không đúng đần về Đại Pháp, thì khi Chính Pháp hồng thế hể tới là [họ] đào thải, vì điều họ phản đối là Pháp tạo ra hết toàn thể vũ trụ tương lai. Họ còn đi đâu đây? Không muốn sang tương lai thì chỉ có thể bị giải thể, không tồn tại nữa; vậy nên nói đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh là trọng yếu phi thường.

Đệ tử: Rất nhiều học viên ở Trung Quốc sau khi nghe [vậy], liền không chú trọng tu luyện cá nhân nữa; có nên như vậy không? (Sư phụ: Đó là đi sang cực đoan, đương nhiên đó là không đúng.) Chúng con có phải là trên cơ sở tu luyện cá nhân không ngừng đề cao mà thực hiện tốt việc cứu độ chúng sinh?

Sư phụ: Tất nhiên là như thế rồi, nhất định là như vậy. Tu luyện cá nhân là không thể thả lỏng; bất luận là chur vị làm việc gì, như giảng chân tướng, hoặc chur vị làm các việc chứng thực Đại Pháp, thì trước tiên cần đặt tu luyện tốt bản thân vào vị trí số một, chur vị thực hiện những việc đó mới càng thần thánh hơn, bởi vì chur vị là đệ tử Đại Pháp, là đệ tử Đại Pháp đang làm việc chứng thực Pháp. Người thường cũng có thể làm các việc của các đệ tử Đại Pháp, [nhưng] họ không thể có được uy đức của đệ tử Đại Pháp, họ chỉ có thể có phúc đức, tạo được phúc phận.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp tại Ireland xin chúc sức khỏe Sư tôn Vĩ đại Từ bi. Công tác chứng thực Pháp ở Ireland mấy năm trước từng chịu ma nạn rất lớn. Trải qua một năm nỗ lực nhiều hơn của các đệ tử, về cơ bản đã lên theo kịp tiến trình Chính Pháp. [Con] xin hỏi Sư phụ, ma nạn trước đây là [do] các đệ tử không tinh tấn, hay là [do] an bài của cựu thế lực và bức hại của tà ác?

Sư phụ: Điều có cả. Mấy năm trước nhân tố tà ác nhiều, hiện nay thời kỳ này nhân tố tà ác ít, các đệ tử Đại Pháp càng ngày càng trưởng thành; các loại nguyên nhân đều có cả. Tất nhiên, chủ yếu hơn là phải tu luyện bản thân.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp tại thành phố Tân Tân tỉnh Liêu Ninh, Hoài Nhu ở Bắc Kinh, khu Phong Đài ở Bắc Kinh, Chiết Giang, huyện Lương Bình ở Trùng Khánh, thành phố Lan Châu tỉnh Cam Túc, thành phố Kim Xương, huyện Cổ Lãng, Cáp Nhĩ Tân, Thường Châu, Thông Châu ở Bắc Kinh, Gia Mộc Tư, khu quân cảnh Thượng Hải, quân khu Vũ Hán, quân khu Thành Đô, quân khu Quảng Châu, hệ thống Hàng không Trung Quốc, Giang Tây, Vận Thành ở Sơn Tây, Trương Gia Khẩu, thành phố Nhạc Xương ở Quảng Đông, Bảo Định ở Hà Bắc, Vũ Hán, Sơn Tây xin chúc sức khỏe Sư phụ. (Sư phụ: Cảm ơn tất cả.) Các đệ tử Đại Pháp tại Phụ Dương ở An Huy, Vũ Hán ở Hồ Bắc, thành phố Kinh Châu, Triều Dương và Sán Đầu cùng Yết Dương ở Quảng Đông, khu Triều Dương và khu Hải Điện ở Bắc Kinh, thành phố Thiết Lĩnh tỉnh Liêu Ninh, huyện Trường Đình ở Phúc Kiến, Thành Đô ở Tứ Xuyên, Ôn Giang ở Thành Đô, Hà Nam, Huỳnh Cương, Hà Trạch ở Sơn Đông, khu Diêm Lương tỉnh Thiểm Tây, thành phố Trạc Giang, giới văn nghệ Bắc Kinh, Bản Khê ở Liêu Ninh, Đại Khánh, thành phố Côn Sơn, mỏ dầu Thắng Lợi, thành phố Đông Doanh, Quảng Châu, Bảo Định ở Hà Bắc, Lan Châu ở Cam Túc, Tân Cương, Khai An, Đức Dương, Miên Dương, Tam Đài, Trường Sa, Thừa Đức ở Hà Bắc, tỉnh Vân Nam, đại học Thanh Hoa, Ma Thành ở Hồ Bắc, đại học Công nghệ Bắc Kinh, thành phố Thái An, Thuận Nghĩa ở Bắc Kinh, Trùng Khánh, khu Dương Phổ ở Thượng Hải, Thạch Gia Trang ở Hà Bắc, Thanh Đảo xin chúc sức khỏe Sư phụ. (Sư phụ: Cảm ơn tất cả.)

Các đệ tử Đại Pháp tại Na Uy, Đức, Áo, Queensland ở Úc, Seattle ở Mỹ quốc, Canada, thành phố Melbourne, Venezuela, Argentina, Peru, Mexico, Chile, Dominic, Đan Mạch, Hà Lan, Indonesia, Cộng hoà Xéc, Slovenia, Nhật Bản, thành phố Montreal, Thụy Điển, Phần Lan, thành phố San Diego, thành phố Ottawa, Cuba, thành phố Boston, Hồng Kông, Macau, Úc, thành phố Houston, thành phố Nữ Ước, Lào, New Mexico, Malaysia, New Zealand, Israel, thành phố Los Angeles, Pháp, Sicily ở Italy, Việt Nam, Albany ở Nữ Ước, Ấn Độ, và toàn thể giáo viên học sinh trường mùa Phi Thiên xin chúc sức khoẻ Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Con trai [của con] là học sinh trung học, cũng đang học Pháp, nhưng không tinh tấn như thời còn bé. Mỗi khi [nó] gần những thứ bất hảo ở xã hội người thường, con rất lo lắng.

Sư phụ: Đúng thế, con của đệ tử Đại Pháp vào thời được tự mình dẫn dắt, thì rất là tốt, hàng ngày chư vị dạy cháu học thuộc Pháp, luyện công. Một khi cháu bé đi học thì thay đổi. Xã hội này quả thực có ảnh hưởng rất lớn đến con trẻ. Vì đạo đức của toàn thể xã hội đều đang xuống dốc, con trẻ không có năng lực trụ vững, dễ tiến nhập vào xã hội này, chính là tiến nhập vào thùng thuốc nhuộm lớn rồi. Nếu như có thể đốc thúc con trẻ học Pháp, luyện công như trước đây, thì sẽ không dễ bị trượt xuống dốc theo xã hội. Rất nhiều tiểu đệ tử Đại Pháp, đến khi lớn lên, thì lại trở thành rất dở, đều là vì nguyên nhân này.

Đệ tử: Xin Sư tôn giảng giải, như thế nào để cân bằng quan hệ giữa làm thật tốt một hạng mục [công việc] và triển khai nhiều hạng mục hơn nữa.

Sư phụ: Điều này cần xem bản thân chư vị phối hợp như thế nào. Chư vị an bài thôi. Một hạng mục cần làm tốt, thì đầu tư sức lực vào đó khẳng định là phải nhiều rồi. Lại mở thêm hạng mục mới, thời gian chắc chắn rất hạn hẹp. Thông thường là như thế. Những việc như vậy thì an bài như thế nào? Các đệ tử Đại Pháp rất nhiều người gánh nhiều hạng mục, quả thực rất khó khăn. Sư phụ biết chỗ khó của chư vị, tương lai tôi sẽ giảng cho các đệ tử Đại Pháp tại Trung Quốc về những việc gian nan của chư vị, để họ cũng biết rằng chư vị đang ở trong tình cảnh rất khó khăn mà chúng thực Pháp, mà ức chế tà ác đang bức hại họ.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở trong tình huống ít người mà làm nhiều việc, nhưng có những hạng mục [công tác] mà kết quả không được như ý. Con nghĩ rằng có những hạng mục đòi hỏi chúng con phải chuyên nghiệp hoá, thì mới có thể phát triển tốt hơn lên được.

Sư phụ: Là như vậy đó. Giống như diễn xuất dạ hội năm mới cũng vậy, mấy năm nay các đệ tử Đại Pháp chúng ta rất nỗ lực, nhưng do mức độ chuyên nghiệp hoá không đủ, hiệu quả hữu hạn. Chuyên nghiệp hoá xong là không như vậy nữa.

Đệ tử: Hàng loạt bài «Giải thể văn hoá đảng» của Đại Kỷ Nguyên phân tích rất thấu triệt văn hoá đảng, nhưng không có đáp án minh xác. Đáp án đó có phải là cần do đệ tử Đại Pháp chúng thực Pháp là có câu trả lời không?

Sư phụ: Đáp án chính ở trong văn minh năm nghìn năm của Trung Quốc. Văn hoá năm nghìn năm Trung Quốc, đó là văn hoá nhân loại chính thống, đó chính là đáp án.

Đệ tử: Xin Sư tôn giảng giải về ý nghĩa trong Chính Pháp của “Triển lãm Mỹ thuật Quốc tế Chân Thiện Nhân”?

Sư phụ: Mọi người đều biết, lôi kéo xã hội nhân loại xuống dốc, có vài thứ chủ yếu gây tác dụng dẫn đầu. Một là sáng tác văn nghệ, một là sáng tác mỹ thuật. Trực tiếp nhất đối với con người, ảnh hưởng lớn nhất đối với tư tưởng con người và với cảm quan con người chính là những thứ đó; trực tiếp ảnh hưởng và dẫn dắt sự biến hoá quan niệm đạo đức của con người, làm bại hoại con người một cách nhanh nhất trực tiếp nhất; vậy nên hình thức của nghệ thuật [trường] phá hiện đại, văn hoá [trường] phá hiện đại, và hình thức văn nghệ [trường] phá hiện đại, những thứ đó, là gây tác dụng dẫn đầu. Nhân loại đã đánh rơi mất phương thức sáng tác nghệ thuật mà Thần dạy cho con người, và làm ra những [trường] phá hiện đại [có] ma tính rất nhiều, phủ định những gì Thần đã truyền cấp cho con người, đem phương thức sáng tác mỹ thuật chính thống mà Thần truyền cấp cho con người chệch đi đến không còn giá trị.

Các đệ tử Đại Pháp biết rằng, văn hoá nhân loại là do Thần truyền cho con người, không tin Thần là nguyên nhân căn bản khiến đạo đức nhân loại trượt dốc, do vậy đệ tử Đại Pháp không thể dùng tiêu chuẩn đạo đức trượt dốc của nhân loại để xét vấn đề. Những gì đệ tử Đại Pháp làm ra, khẳng định là phải ‘hoàn nguyên’ về những gì mà Thần cấp cho con người. Như vậy những việc chur vị cần làm ấy, bản thân nó, cũng sẽ chặn đứng nhân tố phá hoại, cũng sẽ khởi tác dụng dẫn đầu quay trở về [nguồn gốc]. Khẳng định là như vậy, do đó, triển lãm mỹ thuật, bản thân nó, là vạch trần bức hại, đồng thời, thủ pháp sáng tác mỹ thuật cũng đang dẫn con người quay trở lại, khiến con người trở về bước trên con đường của con người, có tác dụng trợ giúp con người quay trở về.

Trong sáng tác mỹ thuật con người đã rơi mất thủ pháp sáng tác mà Thần dạy cho con người; vấn đề lớn nhất ở đó chính là, con người đặt ý thức sáng tác của mình và cách nghĩ của bản thân mình ở vị trí thứ nhất, và vứt bỏ nguyên tắc biểu đạt có tính chuẩn xác đối với vật thể mà Thần dạy con người. Trong sáng tác [thì] biểu hiện vật thể một cách chuẩn xác là ở vị trí thứ nhất, [điều ấy] là không được cải biến; vì đó là Thần truyền, cũng là tiêu chuẩn chứng thực mức độ kỹ [thuật thủ] pháp của nghệ thuật gia. Hễ cải biến nó, thì sẽ loạn [vì] không còn nguyên tắc, đó là nguyên nhân xuất hiện những thứ [trường] phá hiện đại. [Khi] không thể đặt tính chân thực trong phản ánh chuẩn xác vật thể ở vị trí số một trong sáng tác, [thì] những thứ người ta tạo ra chính là ‘vẽ loạn’ chứ không phải mỹ thuật; vì con người không còn tốt nữa, đạo đức bại hoại rồi, con người không còn chính niệm thì Thần sẽ bỏ con người, như vậy con đường đó càng đi thì càng loạn, ngày càng nguy hiểm.

Đệ tử: Khi phỏng vấn [điều tra], một số luật sư danh tiếng, nhân sỹ nhân quyền và người thường ở Trung Quốc, nhiều lần muốn nhấn gửi lời chúc đến Sư phụ. Họ nhận thức rằng tương lai của Trung Quốc là chỉ có trông cậy vào đệ tử Đại Pháp.

Sư phụ: Nói vậy không có sai, nhưng đệ tử Đại Pháp đối với chính quyền của người thường là không có hứng thú, cũng sẽ không đi tham gia vào những việc của người thường. Chúng ta chỉ là đang phản bức hại, đang cứu người. [Việc] con người coi

chính quyền của con người là rất trọng yếu là không hề sai; tương lai sẽ là chính quyền gì đối với xã hội là rất quan trọng. Đệ tử Đại Pháp là người tu luyện. Giải thể tà đảng Trung Cộng là phương pháp căn bản nhất để giải trừ bức hại, vạch trần tội ác của tà đảng Trung Cộng là để giải cứu chúng sinh đã bị nó đầu độc. Tam giới đều là chuẩn bị cho sự tu luyện và cứu độ chúng sinh của đệ tử Đại Pháp hôm nay; việc của đệ tử Đại Pháp mới là to lớn nhất. Tương lai đến thời Pháp Chính Nhân Gian, nhân loại sẽ xuất hiện một trạng thái mới. Nói cách khác, tương lai là việc của tương lai, do vậy các đệ tử Đại Pháp chỉ quản việc thực hiện những việc mà họ cần làm. Trong tương lai không lâu nữa, Thần sẽ triển hiện ở nhân loại rồi, hết thảy những gì con người không tin đều sẽ triển hiện ngay trước mắt cho những người nào được lưu lại [trong tương lai], trạng thái của nhân loại sẽ quay về đi trên con đường chân chính của con người.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Ma Thành tỉnh Hồ Bắc hết sức nhớ Sư phụ. Họ bảo con thay mặt họ chúc sức khoẻ Sư phụ. (Sư phụ: Cảm ơn đệ tử Đại Pháp ở Ma Thành.) Hôm qua đọc trên Minh Huệ Net [tiếng Hán] thấy viết rằng, các đồng tu ở Trung Quốc chiếu theo Minh Huệ quảng bá toàn quốc thống nhất luyện công, kết quả rất tốt. Các đệ tử Đại Pháp ở hải ngoại thì thực hiện thế nào?

Sư phụ: Cái đó có thể nói là một việc tốt. Tôi vẫn đang xét xem, xem xem cuối cùng kết quả như thế nào.

Đệ tử: Gần đây con có tiếp đãi nhiều người từ quốc nội đến, tự nhận là đệ tử Đại Pháp; [con] cũng thấy rằng cự thế lực đang dúi vào chỗ sơ hở của những học viên đó. Họ thậm chí đến từ cùng một địa phương, nói là đến Mỹ quốc để giúp Sư phụ làm Chính Pháp, nhưng trong [khi] tiếp xúc con thấy họ không có làm những việc mà đệ tử Đại Pháp cần làm nào cả, ngoài việc bận rộn với những việc như cư trú, công tác, v.v. thì trạng thái tu luyện [cũng] không tốt.

Sư phụ: Là như thế, hiện nay tôi không muốn nói, cũng không muốn kết luận, là vì tôi nói điều gì thì đều sẽ tạo thành khó khăn cho tu luyện của họ. Có thể đạt hay không, không chỉ là nhắm thẳng vào việc họ tu luyện hay không, mà còn phải xét một sinh mệnh có thể được cứu độ hay không. Dù thế nào đi nữa, dù đã xuất [ngoại] cũng vậy, hay là ở tại quốc nội cũng vậy, đều phải coi bản thân như một đệ tử Đại Pháp một cách chân chính. Nếu không, thì ở đâu cũng thế.

Đệ tử: Trong tình huống cả nhà đều là đệ tử Đại Pháp, một số mâu thuẫn mãi vẫn không giải quyết được, hoặc trở nên rất rắc rối, cũng rất khó tâm.

Sư phụ: Trong tu luyện của đệ tử Đại Pháp khẳng định là có mâu thuẫn phản ánh xuất lai. Nếu đều không thể tìm ở bên trong, [thì] dẫu chư vị là người nhà, hay là đồng tu với nhau, cũng đều sẽ khiến mâu thuẫn không ngừng lớn lên, kéo dài thời gian rất lâu mà không vượt ‘quan’ được. Giải quyết thế nào? Điều phải hướng nội mà tìm. Ai có thể làm được trước, thì sẽ khiến sự việc đó xuất hiện sự xoa dịu. [Nếu ai cũng] đều có thể làm được thế, thì giải quyết xong.

Rất nhiều đệ tử Đại Pháp đối với người trong nhà đều duy trì một loại thái độ như thế nào? ‘Họ là thân nhân của mình, có việc gì tốt đối với người nhà thì mình quyết định [được rồi]. Một số việc mình vì họ mà làm, dù sao đi nữa mình cũng là muốn tốt cho họ.’ Không [nên] như thế; khi chư vị đã tu luyện rồi, chư vị chính là đồng tu, ai nấy về

thiên quốc của mình. Ai tu tốt người ấy trở về, không ai thay thế cho ai được. Ở xã hội người thường, nếu tôi là quan chức, thì tôi để người nhà tôi đều theo đó hưởng lợi. Điều đó là khả dĩ, nhưng là việc của người thường. Những việc ở trạng thái siêu xuất khỏi người thường thì chư vị không làm [thế] được nữa. Ai tu người ấy đắc, ai không tu người ấy không được đắc; không ai tu thay cho người khác được. Đã là như vậy, thì giữa [mọi người] với nhau cần phải nghiêm túc đối đãi với những vấn đề và mâu thuẫn đã xuất hiện, chính là không được giống như người thường muốn sao làm vậy. Trong những việc [thuộc về] tu luyện chư vị coi những người trong nhà thật sự như các đệ tử Đại Pháp và đồng tu mà đối đãi, tôi nghĩ rằng nhất định sẽ giải quyết được mâu thuẫn.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc chế tạo rất nhiều bùa hộ mệnh, được dùng là những hình tượng như Thích Ca Mâu Ni, Quán Âm...v.v. Sư phụ công bố kinh văn «Giải thể toàn diện hết thấy loạn Thần trong tam giới đang tham dự can nhiễu Chính Pháp» rồi, thì có đệ tử nhìn nhận rằng dùng hình tượng những Thần đó làm bùa hộ mệnh là không thích hợp. Xin Sư phụ minh thị.

Sư phụ: Đương nhiên không thích hợp. Hồi trước có tác dụng với con người cũng là vì Sư phụ căn cứ [rằng] chư vị đang cứu người mà giúp cho khởi tác dụng, nhưng làm việc đó là không thích hợp. Đệ tử Đại Pháp là chứng thực Đại Pháp, sao lại đi chứng thực các Thần khác? Những người ấy rốt cuộc là [được] ai cứu, đó chẳng phải vấn đề lớn sao? Đó không phải là bảo con người phải tin vào những Thần mà vốn cần phải biểu đạt thái [độ] đối với Đại Pháp sao? Họ {những vị Thần đó} có được lưu lại không là còn phải xem biểu hiện của họ. Bản thân của bùa hộ mệnh không có khởi tác dụng gì, mà là Sư phụ giúp cho khởi tác dụng. Chứng thực Pháp là việc của đệ tử Đại Pháp, quyết không phải là việc của những vị Thần đó; chư vị phải rõ rệt về điểm này.

Đệ tử: [Con] thấy rằng rất nhiều đồng tu gần đây đều gặp phải khảo nghiệm của 'tình'.

Sư phụ: Đúng vậy, tà đảng Trung Cộng muốn đưa xã hội nhân loại đẩy đến huỷ diệt, chúng dùng chính là biện pháp đó. Tham ô hủ bại đó không đáng kể. Chúng ta thử đổi góc độ mà giảng, nói cá nhân kia tham ô hủ bại, họ tham ô là tiền của tà đảng Trung Cộng, làm cho tà đảng Trung Cộng hủ bại mà [tiêu] mất, [thì] họ còn là làm việc tốt ấy, (mọi người cười, vỗ tay) cái đó không là vấn đề. Vấn đề lớn nhất chính là tà đảng Trung Cộng đang huỷ diệt đạo đức con người. Chúng biết rằng Pháp Luân Đại Pháp giảng “Chân Thiện Nhẫn”, dạy người làm người tốt; chúng liền dạy người làm người xấu, đặc biệt là về quan hệ nam nữ. Chư vị có biết xã hội Trung Quốc đã đến mức độ nào không? Luân thường đạo lý loạn cả, cả xã hội luân thường đạo lý loạn cả; chư vị muốn tìm một cô gái trong sạch, một cô nương thuần khiết thì vô cùng khó. Tại sao chúng bại hoại đến thế? Chúng chẳng phải muốn huỷ diệt con người sao? Đệ tử Đại Pháp chẳng phải muốn tu quay về? Tại sao không chú ý về phương diện này? Thuận theo xã hội, thuận theo tà đảng Trung Cộng mà hủ bại sao? Vấn đề này chẳng phải rất nghiêm túc ư?! Từ điểm đó mà xét, người ở Trung Quốc có còn là trạng thái của con người không? Chẳng phải nghiêm trọng sao?! Đệ tử Đại Pháp là phải chặn đứng sự xuống dốc của thế gian! Không để cho nhân loại trượt xuống dốc; vậy có gì mà bản thân chư vị về phương diện này vẫn không vượt qua được! Nhất quyết phải chú ý điểm này!

Dù thế nào đi nữa, các đệ tử Đại Pháp về phương diện này là không được lại xuất hiện vấn đề này nữa. Tôi không muốn thấy chư vị xuất hiện vấn đề về phương diện này. Các học sinh ở đoàn nghệ thuật, bình thường giữa nam nữ với nhau là không để họ tùy tiện tiếp xúc, hơn nữa là còn ít tuổi, càng không cho phép kết bạn nam nữ. Các đệ tử Đại Pháp khác cũng phải chú ý đến việc này. Nếu ở trường [chúng ta] xuất hiện vấn đề này, thì xuất hiện một người nào là cho thôi học người đó, khẳng định là như vậy. Các đệ tử Đại Pháp mà bản thân làm không tốt, thì không thể cứu độ chúng sinh được. Bản thân thực thi không tốt thì chư vị còn cứu độ chúng sinh sao đây? Niệm đầu chư vị xuất ra đã là bất chính rồi, thì chư vị làm sao có thể thực thi cho tốt việc này? Tương đương với trợ giúp tà ác rồi.

Đệ tử: Con đắc Pháp chưa đầy một năm; vẫn luôn nỗ lực làm tốt ba việc, đuổi theo hồng lưu Chính Pháp. Đối với đệ tử mới đắc Pháp, Sư phụ có nhắc nhở gì không?

Sư phụ: Câu hỏi này đặt ra rất hay. Các đệ tử mới đắc Pháp, là quá may mắn. Chư vị có biết chư vị đã tham gia vào một quần thể như thế nào không? Họ đã kinh qua những khảo nghiệm nghiêm khắc cho đến hôm nay. Tất nhiên cuộc bức hại này chưa kết thúc, xét đến cùng không còn nhiều tà ác nữa, không còn hoành hành nữa, áp lực không lớn nữa. Tuy nhiên sẽ không vì chư vị mới vào đây, mà tiêu chuẩn tu luyện đối với chư vị được hạ xuống, cho nên trong tu luyện nhất định phải nỗ lực làm thật tốt ba việc đệ tử Đại Pháp cần làm, đồng thời, cứu độ chúng sinh, khởi tác dụng của đệ tử Đại Pháp. Muốn thực hiện những việc đó, thì phải học Pháp thật tốt. Nỗ lực học Pháp, thì sẽ theo kịp tiến trình Chính Pháp, thì sẽ đường đường chính chính trở thành đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp và xứng danh là đệ tử Đại Pháp.

[Tôi] giảng đến đây thôi (vỗ tay)

Gặp mặt mọi người Sư phụ rất vui, (vỗ tay nhiệt liệt) nhất là hôm nay. (vỗ tay) Những đệ tử Đại Pháp nào từ trong cuộc bức hại này mà bước vượt qua, thật là suýt sặc. (vỗ tay) Hết thấy vinh diệu mà đệ tử Đại Pháp nên được có trong tương lai, chư vị đều sẽ đạt được. (vỗ tay) Thời kỳ gian khổ nhất, khó khăn nhất, [chư vị] đã bước qua rồi. Trong thời gian hữu hạn cuối cùng này, tôi nghĩ rằng các đệ tử Đại Pháp cần thực hiện tốt hơn nữa, đẹp hơn nữa, hoàn thành sứ mệnh lịch sử! (vỗ tay thời gian lâu)

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://minghui.ca/mh/articles/2007/4/19/153101.html>

Có tham khảo bản tiếng Anh

:<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2007/4/22/84823.html>

Dịch phần giảng Pháp ngày: 8-5-2007, bổ xung phần hỏi-đáp ngày 19-12-2007.

Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **bán Thần văn hoá:** văn hoá một nửa phần Thần.
- **chân Pháp:** Pháp thật, Pháp chân chính.
- **chính tín:** đức tin chân chính.
- **chính, phụ:** chính và phản, chính diện và phản diện, nhân tố chính diện và phản diện.
- **chính diện, phụ diện:** chính diện, phản diện.
- **Cửu Bình:** Chín bài bình luận về đảng cộng sản, một sê-ri chín bài do thời báo Đại Kỷ Nguyên (dajiyuan.com, epochtimes.com) công bố vào cuối năm 2004.
- **dĩ Pháp vi Sư:** lấy Pháp làm Thầy, coi Pháp như Thầy.
- **dự ngôn:** lời tiên tri, dự báo trước, lời dự kiến.
- **đắc độ, đắc cú:** được độ, được cú.
- **hoàn nguyên:** quay trở về (hoàn) cái nguồn gốc ban đầu (nguyên).
- **hoảng nhiên đại ngộ:** trong bài được dịch thành *bỗng nhiên tỉnh ngộ*.
- **hồi thiên:** về trời.
- **hồng lưu:** dòng chảy lớn.
- **khẩu truyền:** truyền miệng.
- **loạn quỷ, loạn thần:** những quỷ, thần nào làm loạn, gây loạn.
- **mục địa:** trong bài được dịch thành *mục đích*.
- **ngũ vị câu toàn:** đầy đủ cả năm vị (cay, chua,...)
- **nhân gian:** cõi người.
- **nhân tâm:** cái tâm của con người.
- **phi thiên:** tiên nữ bay lượn.
- **Phi thiên Nghệ thuật học hiệu:** trường Nghệ thuật Phi thiên.
- **Phi thiên Vũ đạo học hiệu:** trường Múa Phi thiên.
- **quán thấu:** rót vào, tưới vào, đưa vào.
- **Tân Đường Nhân:** tên một của hãng truyền hình (www.ntdtv.com) quốc tế.
- **tập khí:** thói quen xấu, thói xấu.

- **Thần truyền văn hoá:** văn hoá [do] Thần truyền, văn hoá do Thần truyền cho con người.
- **hộ thân phù:** bùa hộ mệnh.
- **thế nhân:** con người thế gian.
- **tiến hoá luận:** luận thuyết tiến hoá.
- **tân trần đại tạ:** thay thế bằng cái mới, ví như các tế bào lão hoá bị thay bằng các tế bào mới trong cơ thể.
- **Trung Cộng:** đảng cộng sản Trung Quốc.
- **tu luyện trường, luyện công trường:** trường tu luyện, trường luyện công, điểm tu luyện, điểm luyện công.
- **tự thể:** trong bài này được dịch là *mẫu chữ*.
- **tự tân:** đổi mới bản thân mình, tự làm mới.
- **vị đạo:** vị, dư vị.
- **vũ đạo:** múa.
- **vũ thuật** hoặc **võ thuật:** võ, thuật đánh võ; chữ ‘vũ’ (‘võ’) này và chữ ‘vũ’ trong từ ‘vũ đạo’ tuy đọc giống nhau theo cách đọc của người Trung Quốc, nhưng viết ra là hai chữ khác nhau.
- **vũ tư:** tư thế múa.

VỀ CUỐN TIỂU THUYẾT «THƯƠNG VŨ KIẾP»

Đoạn lời đó không phải điều tôi giảng, nhưng xem chừng mọi người đều đã coi như [đó] là lời của tôi. Bấy giờ khi tôi rời khỏi, xác thực là có một số người vì mọi người sốt ruột, [nên] đã làm gì đó. Thực ra đoạn thời gian ấy còn thật sự là xem đệ tử Đại Pháp có thể qua được không, các chủng loại tình huống đều phản ứng ra. Trong thời gian ấy còn thật sự đã xem được các sự biểu hiện của học viên về các chủng loại tâm con người và [sự] mạnh mẽ của chính niệm. Việc ấy đều là quá khứ rồi, tôi chỉ xét các đệ tử Đại Pháp cuối cùng có đạt hay không.

Bất quá tiểu thuyết chỉ là tiểu thuyết, là đệ tử Đại Pháp vận dụng các phương thức để chứng thực Đại Pháp, một loại hình thức cứu chúng sinh. Trong đó có những sở đắc tu luyện của đệ tử Đại Pháp, nhưng không thể [lấy đó] làm lịch sử. Quá trình Chính Pháp [nếu] tôi không giảng, Thần cũng chỉ có thể biết một hai phần trong đó.

Điều tôi muốn bảo chú vị là: Chú vị là đã trải qua bao nhiêu gió mưa rồi, đừng bao giờ tâm như bèo nổi, cứ gió thổi là động theo rồi.

Lý Hồng Chí
10 tháng Năm, 2007

Ghi chú [của biên tập Minh Huệ Hán ngữ]: Dưới đây là một tình tiết trong cuốn tiểu thuyết nói trên, phần ghi trong ngoặc kép «» là đoạn mà trong kinh văn gọi là “đoạn lời đó”.

Tình tiết trong tiểu thuyết: “Lục Thanh đã nhận tờ fax ấy, đọc xem kỹ lưỡng, một tờ fax khổ A4 lớn thế, mà trên mặt đó chỉ có có vài hàng văn tự ngắn ngủi; trải bao năm tháng, Lục Thanh đã không cách nào nhớ được chính xác nội dung tờ fax nữa, chỉ nhớ ý đại khái nói rằng, «Không cần hỏi xem tôi là ai, các đệ tử Đại Pháp lẽ ra đều biết tôi là ai, quyết không cho phép Đại Pháp của vũ trụ tại cõi người gặp phải phá hoại, [hãy] lập tức bước ra duy hộ Đại Pháp, lập tức đến Bắc Kinh, đến chính phủ [cấp] tỉnh, [nếu] vẫn không bước ra thì không phải đệ tử của tôi».”

Ghi chú: (ghi chú của người dịch và chỉ chủ định diễn giải chữ nghĩa bề mặt, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://minghui.ca/mh/articles/2007/5/10/154511.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2007/5/11/85498.html>.

Dịch ngày: 12-5-2007.

Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

• **Thương Vũ Kiếp:** (Kiếp nạn trời xanh) tên một cuốn tiểu thuyết thần thoại hiện đại, hiện đang rất phổ biến tại Trung Quốc.

Gửi Pháp hội Canada [2007]

Gửi các đệ tử Đại Pháp tham gia Pháp hội Canada: Chào tất cả!

Hình thế Chính Pháp tiên triển rất nhanh, các đệ tử Đại Pháp chứng thực Đại Pháp cùng chính niệm cứu độ chúng sinh cũng đang giải thể một lượng lớn hết thảy những loạn thần, và lạn quỷ có tác dụng bất hảo; từ đó khiến hình thế ở thế gian đã phát sinh biến hóa từ căn bản. Nhưng thấy được hình thế tốt [của chúng] đã mất, nhân tố tà ác cũng như tà đảng, và tà linh kia cũng đang giãy dựa lần cuối; vì vậy các đệ tử Đại Pháp càng phải làm tốt các việc giảng chân tướng, cứu độ con người thế gian và chúng sinh. Càng về cuối càng không được buông lơi, càng về cuối càng phải học Pháp thật tốt, càng về cuối chính niệm phải càng đầy đủ.

Hãy mở Pháp hội như một Hội lớn [cho] cùng nhau đề cao! Chúc Pháp hội thành công viên mãn!

Lý Hồng Chí
19 tháng Năm, 2007.

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch và chỉ chủ định diễn giải chữ nghĩa bề mặt, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://minghui.ca/mh/articles/2007/5/19/155202.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2007/5/20/85913.html>.

Dịch ngày: 21-5-2007. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Giảng Pháp tại Thủ đô Mỹ quốc [2007]

Lý Hồng Chí, 22 tháng Bảy, 2007

20 tháng Bảy là ngày đối với chúng ta mà xét có ý nghĩa phi thường, có thể đóng vai trò rất trọng yếu trong lịch sử tương lai. Từ khi đệ tử Đại Pháp [bắt đầu] bị bức hại cho đến hiện nay, chớp mắt đã tám năm rồi. Trong quá trình đó, các đệ tử Đại Pháp đã đi qua đoạn đường rất nhiều gian nan, không hề dễ dàng chút nào. Từ lúc bắt đầu không biết làm như thế nào, không biết đối mặt với cuộc bức hại này ra sao, cho đến nay mọi người đều biết rành mạch cần thực thi thế nào; không chỉ biết là làm như thế nào, mà sự tàn khốc của cuộc bức hại đã khiến mọi người ngày càng lý trí, ngày càng thanh tỉnh.

Về cuộc bức hại này, các tầng thứ khác nhau, các sinh mệnh khác nhau có nhận thức của họ khác nhau. Có [vị] cho rằng [đó] là con đường khảo nghiệm cần phải trải qua, có [vị] cho rằng là do động chạm đến nhân tố của toàn thể cự vũ trụ mà tạo thành. Có [vị] cho rằng [đó] là mở đường cho đệ tử Đại Pháp, các sinh mệnh tại tầng thứ thấp cho rằng, khi [cái] ‘chính’ xuất lai rồi, thì [cái] ‘tà’ tất nhiên phải khởi tác dụng phá hoại. Dầu sinh mệnh ở các tầng khác nhau nhận thức như thế nào, thì tôi chính là cần làm tốt việc của tôi, các đệ tử Đại Pháp chính là cần phải bước đi trên con đường của mình. Đối diện với cái gọi là khảo nghiệm khác nhau và những can nhiễu ma nạn các loại, thì mọi người đã trở nên ngày càng chín chắn rồi.

Thời gian gần đây, tôi không cần phải lao tâm quá nhiều các việc nữa, vì mọi người chín chắn rồi, đã biết thực thi thế nào rồi, trong hạng mục [công việc] cứu độ chúng sinh, mọi người đều gánh vác rất nhiều công tác một cách có lý trí và chủ động, hơn nữa thực thi rất tốt đẹp; do vậy tôi cũng không phải như hồi những năm mới bắt đầu phản lại bức hại là lo lắng đến mức điều gì cũng phải lao tâm, trong khi phản bức hại [là] không ngừng tu chỉnh các đệ tử Đại Pháp bước đi như thế nào cho tốt cho ngay chính trên con đường tu luyện và cứu độ chúng sinh, trong khi phản bức hại [cần] thế nào để có thể giảng chân tướng hơn nữa; vậy nên bây giờ mọi người thường thấy tôi phát biểu các kinh văn ngắn khác nhau, mục đích là không ngừng hiệu chỉnh con đường mà chư vị đi. Thời kỳ gần đây thì tương đối ít hơn, là vì chư vị thật sự đã chín chắn rồi, mọi người thật sự đã biết thực thi ra sao rồi, cũng không cần phải lao tâm như [trước] nữa. Hiện nay mọi người chính là thực thi sao cho tốt hơn, hiệu suất cao hơn, ảnh hưởng lớn hơn, và cứu được nhiều người hơn nữa.

Ngoại trừ [việc] cá nhân chư vị khi đi trên con đường đến viên mãn cuối cùng cần trải qua những gì, cần khai sáng những gì, thì [điều] chủ yếu nhất của chư vị, cũng là việc lớn nhất hiện nay chính là cứu người. Nếu không có sự việc này, thì tôi nói với mọi người rằng, tu luyện của chư vị đã kết thúc từ lâu rồi. Là đệ tử Đại Pháp mà xét, [thì] trong tu luyện chư vị đã làm những gì chư vị cần làm, nhưng trong Chính Pháp đã phát sinh một số biến hoá, thí dụ như, con người trong xã hội nhân loại đã không còn là sinh mệnh của thời khi mà chư Thần tạo ra con người trong quá khứ rồi, [mà] sinh mệnh con người đã bị chư Thần thay thế vào đó rồi. Bề mặt thấy vẫn là con người, nhưng thực chất đã là sinh mệnh đến từ các tầng thứ khác nhau các không gian khác nhau; vậy nên con người ở xã hội nhân loại hiện nay, dù là về mặt trí tuệ, hay về mặt năng lực, thì đều hơn nhân loại tại bất kỳ thời kỳ nào trong lịch sử. Đối mặt với những

thay đổi ấy, đó là chưa từng có trong quá khứ. Trong an bài từ trước thì ngoại trừ việc các đệ tử Đại Pháp tu luyện ra, sau đó lưu lại một số người làm nhân chủng tương lai, thì trong quá trình này sẽ phát sinh ‘đại đào thải’. Những sự việc đã nói đến trong rất nhiều dự ngôn đều đã xảy ra trong lịch sử quá khứ, chỉ có [là] từ khi tôi bắt đầu Chính Pháp thì đoạn lịch sử này [mới] phát sinh biến đổi, trong đó cũng có nguyên nhân về phương diện này. Những sự việc ấy đều đã thay đổi rồi.

Như vậy chư vị khi đối diện với những sinh mệnh như vậy thì thực thi ra sao? Từ Sư phụ mà xét, tôi biết rằng những người đó cần được cứu độ, những sinh mệnh ấy đáng được độ. Vũ trụ, ngoại trừ Tam giới ra, các thiên thể mệnh mang đều là Thần. Tất nhiên, từ thiên thể ở tầng thứ cao hơn mà nhìn xuống chư Thần tại các tầng thứ khác nhau bên dưới thì trong con mắt của họ cũng giống như là Thần nhìn con người. Tại cự khung thể của quá khứ thì ‘thành trụ hoại diệt’ là tuyệt đối, nên quy luật của vũ trụ không giống như người ta tưởng, [mà] là vô tình, quy luật ấy cũng siêu quá khỏi ‘từ bi’ mà chư Thần giảng khi độ nhân; đó là quy luật [như vậy]. [Giáng] hạ vào Tam giới, đành rằng có chư Thần từ các tầng thứ khác nhau, họ cũng đều là mang theo tín niệm kiên định đối với Đại Pháp đối với Chính Pháp rồi mới đến nhân loại. Họ đều muốn đến đây đặc Pháp, đồng thời cũng giúp Đại Pháp một tay vào thời kỳ hồng truyền. Vậy nên đối với các sinh mệnh ấy mà nói, bất kể tầng thứ như thế nào, thì chính niệm kiên định của họ là cực kỳ trân quý. Bởi vì tại cảnh giới của Thần thì thấy con người, thấy xã hội nhân loại là cực kỳ đáng sợ, nhất là họ còn có thể thấy được thời kỳ tệt hại nhất của xã hội nhân loại là như thế nào, họ dám xuống đây như vậy, đó chính là mang theo tín niệm kiên định vào Đại Pháp, họ nhìn nhận rằng Chính Pháp là tất thành. Pháp nhất định có thể độ được họ, Đại Pháp nhất định sẽ thành công, (*võ tay nhiệt liệt*) Chính Pháp nhất định sẽ thành công, do vậy họ mới dám lớn mật liều lĩnh mà tới nhân loại. Điều tôi giảng nơi đây không phải là nói [về] đệ tử Đại Pháp, không phải là [về] các học viên đặc Pháp tại các thời kỳ trước sau khác nhau; điều tôi giảng là trạng thái tổng thể của nhân loại hiện nay. Xã hội nhân loại có rất nhiều sinh mệnh, rất nhiều sự việc phát sinh đều đã có biến đổi rồi. Đối diện với những sinh mệnh như vậy, chúng ta phải đi thực thi, phải đi cứu [họ].

Trong thời kỳ Chính Pháp, vào thời khắc then chốt của lịch sử này thì sinh mệnh như thế nào là tương đối trân quý? Có thể tín tâm tròn đầy đối với Đại Pháp, lại còn thực thi được trên thực tiễn, sinh mệnh như vậy chính là trân quý; vậy nên, tôi cảm thấy rằng bất luận từ nơi tôi cũng vậy, mà từ trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp mà giảng cũng vậy, chúng ta đều có trách nhiệm đó, nên đi thực hiện việc ấy. Do đó các đệ tử Đại Pháp là cần phải cứu con người thế gian, cứu chúng sinh; chư vị tại xã hội người thường đã mở ra rất nhiều hạng mục [công việc] cứu độ con người, đã thực thi rất nhiều hoạt động giống như thuộc xã hội người thường, xem như giống các việc của người thường, nhưng điểm xuất phát và mục đích là khác. Kênh truyền thông cũng vậy, website trên Internet cũng vậy, đều là dùng rất nhiều biện pháp khác nhau ở xã hội người thường để triển hiện ra hết thảy những điều ấy; thực ra đều là đang cứu người. Bất kể mọi người làm gì, mục đích đều là vì con người thế gian. Nhìn bề ngoài thì giống như cầu được trợ giúp, thực tế đang là cứu họ. Vô luận là nhắm vào tài lực, nhân lực, vật lực, [hay] trợ giúp về mọi phương diện, bao gồm cả việc giảng thanh chân tướng cho chính phủ các nước cũng vậy, tiếp xúc các đoàn thể dân chúng trong xã hội cũng vậy, hoặc liên lạc về mọi phương diện khác ở xã hội, đều không phải vì đề bản thân Pháp Luân Công đâu, cũng không phải vì sự tu luyện cá nhân của chư vị; chư vị trong tu luyện không có quan hệ gì đến những việc ấy. Hết thảy đó đều là vì để cứu

người. Khi chưa tiếp xúc với người ta chính là đang cứu người, thông qua giảng thanh chân tướng mà khiến những người ủng hộ biết rõ chân tướng thì chính là cứu người; biết rõ chân tướng sau đó có tác dụng chính diện thì cũng là cứu người. Nói cách khác, khi đạt đến việc người thường sau khi lý giải có thể có ủng hộ nhất định, ảnh hưởng của ủng hộ ấy cũng là đang cứu người. Thậm chí khi làm các việc thì dầu là việc ấy thành công cũng vậy, mà không thành công cũng vậy, đều là đang cứu người, đều là đang giảng chân tướng. Đó chính là điều đệ tử Đại Pháp làm. Nếu không làm những việc ấy, thì tu luyện của đệ tử Đại Pháp đã kết thúc rồi, vậy nên mọi người hiện nay đang làm những gì đều là nhắm vào chúng sinh.

Lần trước giảng Pháp tôi cũng nói rồi, tôi nói rằng viên mãn cá nhân của đệ tử Đại Pháp đã không là vấn đề, bây giờ rất nhiều người còn chưa lý giải lắm. Thực ra chính là ý này. Tất nhiên trong quá trình này dường như là kéo dài con đường cuối cùng mà đệ tử Đại Pháp phải đi. Như vậy thì thể hiện ra phương diện đề cao cá nhân dường như có phần chậm chậm, nhưng sẽ không ảnh hưởng mọi người gì cả. Bản thân thực thi việc này chính là đang dựng lập uy đức to lớn hơn, chính là suât sắc, bởi vì họ hoàn toàn vì chúng sinh rồi, không phải vì những gì sở đắc của cá nhân, không chỉ vì tu luyện cá nhân.

Như vậy chưa vị trong quá trình thực hiện những việc ấy sẽ có rất nhiều chỗ không vừa ý, cũng có người không hiểu, thậm chí có cả học viên không hiểu. Vì lúc nào cũng có [người] tinh tấn, [và] không tinh tấn, cũng có học viên mới đến và học viên tại các hoàn cảnh khác nhau; do đó nhận thức và cách nhìn nhận về vấn đề này là khác nhau. Nhất là một số học viên từ Trung Quốc đến, thời gian lâu dài dưới sự đàn áp, trong văn hoá đảng, trong những quan hệ giữa người với người bị văn hoá đảng làm biến dị, hoàn toàn là một loại tư tưởng méo mó. Học viên ở Trung Quốc, mà không chỉ là học viên, người thường cũng như vậy, sau khi đến xã hội quốc tế, [liền] phát hiện rằng những tư tưởng và hành vi con người trong xã hội bình thường đều hoàn toàn khác với người ở Trung Quốc; thậm chí những người đã quen với phương thức sinh hoạt và quan hệ căng thẳng giữa người với người trong văn hoá đảng, sau khi sang xã hội quốc tế thì lại cho rằng người ngoại quốc khờ khạo lắm, người ngoại quốc không hiểu được tập quán, tập tính và quan hệ giữa người với người của họ. Thực ra trạng thái xã hội quốc tế mới là quan hệ con người bình thường. Chưa vị không cần phải phí quá nhiều trí óc vì những quan hệ giữa người với người, không cần phải trở thành giáo hoạt đến như vậy về phương diện này. Đó là nhân loại bình thường.

Thực ra bất kể cá nhân chưa vị thông minh thế nào, giáo hoạt ra sao, thì kết cục cũng như thế. Bảo người này thật ngốc, chưa vị cho rằng họ thật ngốc, họ thật đơn thuần, người kia thật giáo hoạt, bất kể chưa vị bước đi như thế nào trên con đường nhân sinh này, thì kết cục cũng như thế thôi; nhất định không phải vì sự giáo hoạt của con người mà phát sinh biến hoá nào cả, cũng nhất định không phải vì họ đơn thuần mà có thay đổi gì. Giáo hoạt chỉ có thể khiến tự mình trở nên xấu đi, khi tạo nghiệp lại càng khiến người ta trượt xuống; hoàn cảnh chung quanh và bản thân sau khi trở nên căng thẳng sẽ khiến nhân tâm trở nên phức tạp hơn, tư tưởng phức tạp hơn chỉ có thể biến bản thân trở nên xấu tệ hơn thôi.

Nói đến đây thì tôi nói thêm vài lời. Thời gian gần đây vẫn luôn liên tục có các học viên từ Trung Quốc ra, cần phải gắng giao tiếp thật nhiều với các học viên ngoài Trung Quốc, giao tiếp cởi mở hơn, nói rõ bản thân. Phương thức sinh hoạt của con

người ở xã hội quốc tế mới là phương thức sinh hoạt bình thường; ít nhất cũng là phương thức sinh hoạt của con người trong thời kỳ hiện nay. Tất nhiên nếu sánh với người xưa khi không có khoa học kỹ thuật hiện đại, thì [thời] đó hoàn toàn khác, thời đó tốt đẹp hơn. Chỉ nói về hiện nay, chiếu theo hình thái xã hội hiện nay mà giảng, có thể nói là nó bình thường hơn. Vậy nên về phương diện cần liên lạc giao lưu cho nhiều với các học viên ngoại quốc, bản thân mình không được cứ mãi mang theo tư duy [theo] phương thức văn hoá đảng ở Trung Quốc mà đối đãi với xã hội này. Trước đây có rất nhiều học viên đến từ Trung Quốc cũng là ở nước ngoài qua một thời gian dài mới dần dần chuyên biến. Là đệ tử Đại Pháp, chư vị cần chứng thực Pháp, cần thực hiện những gì đệ tử Đại Pháp cần làm; chư vị không thể cải biến bản thân qua một thời gian lâu dài [quá], [vì] không có thời gian. Nhất là có một số học viên ở trong nước đã thực hiện chưa tốt, đã phạm sai lầm, Chính Pháp chưa kết thúc thì chư vị cần mau chóng đuổi kịp theo. Tất nhiên là học viên mới mà nói thì tôi không nghĩ rằng đây là vấn đề gì lớn lắm; hãy học Pháp thật nhiều, cố gắng đuổi theo, theo kịp hình thể Chính Pháp.

Tất nhiên, chư vị trong mưa to gió lớn đã trải qua một thời gian lâu dài như thế, các đệ tử Đại Pháp tại xã hội nhân loại quả thực đã cứu được rất nhiều người, quả thực đã thay đổi được ảnh hưởng do độc tổ mà các kênh truyền thông Trung Cộng phát tán trên thế giới bắt đầu từ 20-7-1999. Bây giờ tất cả các kênh truyền thông toàn thế giới đều truyền tải những tuyên truyền do bộ máy phát ngôn của tà đảng tại Trung Quốc, tương đương với việc thay cho chúng làm việc tuyên truyền bức hại. Về điều này ở xã hội Tây phương họ không có thanh tỉnh như vậy, không ngờ rằng tà đảng ấy ác đến thế, không có nhận thức minh xác đến thế về tà đảng ấy. Tuy nhiên khi đối mặt với sự bôi nhọ của bộ máy tuyên truyền đồ sộ như vậy và có tính toàn thế giới, thì áp lực thật rất lớn. Nhưng các đệ tử Đại Pháp, nhất là các học viên tu lâu, không hề sợ hãi. Hơn nữa các đệ tử Đại Pháp tại xã hội quốc tế cũng suât sắc giống như thế. Ban đầu mọi người chỉ là không biết thực thi như thế nào, sau dần dần thanh tỉnh, lý trí, biết được đối mặt như thế nào. Vào thời kỳ này có rất nhiều người suy nghĩ: ‘Pháp Luân Công rốt cuộc là có như [điều] tà đảng kia tuyên truyền hay không? Minh học công này rốt cuộc có phải là [ngay] chính hay không?’ Tất nhiên khi đối mặt trước những bôi nhọ tà ác như vậy, rất nhiều sinh mệnh đã trải qua một thời gian suy xét. Dù sao đi nữa, cuối cùng thì những gì đệ tử Đại Pháp thực thi đều rất tốt đẹp, tuyệt đại bộ phận đều đã vượt qua rồi, hơn nữa phối hợp với [việc] hồng thể Chính Pháp đã chuyển biến hẳn toàn thể hình thể, cho đến cuối cùng thì những miệng lưỡi hoàn toàn bị tà đảng khống chế đã không dám tiếp tục bôi nhọ chúng ta ở xã hội quốc tế, chúng không dám tiếp tục vu khống, vì chúng biết rằng những đệ tử Đại Pháp đang đối diện với chúng là có năng lực vạch trần chúng; hễ tà ác lại vu khống hoặc làm điều gì xấu xa nào đó nữa, thì các đệ tử Đại Pháp lập tức vạch trần và làm rõ làm sạch trên toàn thế giới, sao cho toàn thế giới đều nhận rõ tà ác, đồng thời sẽ khiến nhiều người hơn nữa biết. Vậy nên chúng dẫu bôi nhọ hoặc làm điều xấu cũng vậy, thì cũng tương đương với [việc] để cho toàn thế giới thấy được sự tà ác của chúng, đồng thời thay cho chúng ta tuyên truyền Pháp Luân Công, khuyếch đại ảnh hưởng của Pháp Luân Công trong lòng người dân thế giới; chúng làm điều gì thì cũng là thay chúng ta tuyên truyền.

Thực ra bất kể cự thế lực làm thế nào, thì trong quan hệ tương sinh tương khắc trong vũ trụ [nó] chính là như thế: chúng dẫu có làm gì thì đều là làm quảng cáo thay cho đệ tử Đại Pháp. Ví như rất nhiều hạng mục [công việc] mà đệ tử Đại Pháp làm, tà ác hễ can nhiễu vào đó, thì lực lượng Chính và Thiện cũng đều theo đó mà đến. Người

xấu làm việc gì thì cũng vậy thôi, chỉ cần khi chúng hề bôi nhọ chúng ta, khi làm việc xấu, làm loạn nào đó, thì bản thân chính là khuyếch đại ảnh hưởng thay cho chúng ta.

Những năm qua có rất nhiều việc là do tà ác tuyên truyền ra thay cho chúng ta. Đệ tử Đại Pháp làm website cũng vậy, làm đài truyền hình cũng vậy, hay là làm báo Đại Kỷ Nguyên cũng vậy, rất nhiều việc đều đã trải qua những việc như thế. Nhất là biểu diễn Gala mấy năm vừa rồi (*Dạ hội và Lưu diễn Toàn cầu Mừng Năm mới của người Hoa của Đài truyền hình Tân Đường Nhân*); ban đầu không có nhiều người biết đến; chúng lại tuyên truyền khắp nơi, đến khắp nơi bảo người ta đừng xem; [chúng làm] còn chi tiết hơn cả đệ tử Đại Pháp, (*mọi người cười*) đến nhiều người hơn cả chúng ta tìm. (*mọi người cười, vỗ tay*) Khá điển hình nữa là, ví dụ lần diễn ở Canberra, thủ đô Úc, chúng gọi điện thoại và viết thư cho tất cả nghị sỹ, bảo họ đừng đi xem; tự chúng cứ tưởng rằng toàn thế giới không hề biết Trung Cộng là thứ gì rồi, và đều nghe theo chúng hết. Tuyên truyền rộng thế, ảnh hưởng lớn thế, thì bấy giờ đệ tử Đại Pháp không thể làm nổi. Kết quả là tất cả nghị sỹ đều tới tham dự. (*mọi người cười, vỗ tay nhiệt liệt*) Cuối cùng những nghị viên nói một cách hài hước: Chúng ta có thể họp quốc hội ở đây trước khi xem dạ hội rồi đây. (*mọi người cười, vỗ tay*) Lần diễn xuất ở Ottawa, Canada, cũng xuất hiện ‘màn kịch’ tương tự.

Tất nhiên, những việc tôi giảng, thực tế từ một giác độ khác mà xét, cũng là [để] nói với mọi người rằng, lịch sử của cựu vũ trụ có thể kéo dài đến hôm nay, tiến bước đến bước này, chúng sinh và nhân loại có thể tồn tại cho tới hiện tại, cũng là vì để đợi được cứu. Vậy nói một cách khác, cũng là đang đợi các đệ tử Đại Pháp gây dựng uy đức, đồng thời triển hiện năng lực đến cứu chúng sinh của các đệ tử Đại Pháp. Như vậy vũ đài này chẳng phải được lưu lại cho các đệ tử Đại Pháp? (*vỗ tay nhiệt liệt*) Nhất định là như vậy. Do đó kẻ xấu xa nào làm những việc xấu của họ, họ có thể ở trong đây làm loạn, nhưng tác dụng mà họ gây ra nhất định là trợ giúp việc cứu người cho đệ tử Đại Pháp. (*vỗ tay*) Đó không phải là bản ý của họ, đó không phải là kẻ xấu tình nguyện, nhưng họ chỉ cần [hành] động thì có tác dụng ấy, đó là điều không thể tránh khỏi.

Cũng nói, chớ vì thấy tình huống hiện thực ở nhân loại như thế nào, cũng chớ vì thấy tà ác điên cuồng ra sao, những người đã đến thế giới này đây đều là đang đợi chờ vị cứu! (*vỗ tay*) Tất cả những sự việc bất hảo xuất hiện, đều là khảo nghiệm để tăng gia uy đức cho đệ tử Đại Pháp. (*vỗ tay*) Tôi giảng như vậy, tư tưởng của mọi người cũng thấy rõ ra hơn rồi. Bất kể chư vị gặp phải khó khăn cụ thể nào, xem ra tuy giống như hình thức của người thường, cũng không khác mấy so với những khó khăn của người thường, nhưng thực chất mọi người trầm tĩnh thử xem xét lại con đường mà bản thân đã đi qua, thì chẳng phải đều khác? Chính thế. Vì tôi thực thi việc này là có an bài của tôi, cũng không phải là bảo toàn nhân loại đều đến học Pháp Luân Công, tôi thực hiện việc này là phân thành hai bước mà đi. Có thời kỳ Chính Pháp, như vậy tại thời kỳ Chính Pháp có các đệ tử Đại Pháp của thời kỳ Chính Pháp. Thời kỳ Chính Pháp qua rồi thì sau sẽ chính là thời kỳ Pháp Chính Nhân Gian; là hai bước [cần đi] như vậy. Về tương lai, khi Pháp Chính Nhân Gian cũng có đệ tử Đại Pháp thời kỳ Pháp Chính Nhân Gian, uy đức là khác với đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp; nhưng đó là hai giai đoạn.

Do đó, trong quá trình này, tại thời kỳ Chính Pháp, các đệ tử Đại Pháp đối diện với trách nhiệm các chúng sinh được cứu trong tương lai. Nếu không xuất hiện vấn đề

các sinh mệnh từ trên tầng thứ cao hạ thế để đắc Pháp, thì các đệ tử Đại Pháp đã không cần thực hiện những việc này rồi. Nhưng các sinh mệnh tầng thứ cao đã đến thay vào đó, nên đã lộ lên rõ rệt sự trọng yếu của việc này và tầm trọng yếu của việc cứu người. Nếu không phải như vậy, vẫn là xã hội nhân loại bình thường, thì cũng là phân thành hai bước mà đi. Tại sao? Vì nhân loại trong đại đào thải sẽ được lưu lại một số người tốt làm nhân chủng cho tương lai, đồng thời trong thời kỳ Pháp Chính Nhân Gian còn cần phải khai sáng cho Đại Pháp một vinh diệu là nhân loại hồi báo Đại Pháp, cũng chính là xuất hiện một thời kỳ toàn thịnh của Đại Pháp tại xã hội nhân loại; đó là điều tất nhiên phải xuất hiện trong lịch sử. Nhân loại cần cảm ơn. Chính Pháp cuối cùng có thể hoàn thành tại nơi đây, là nhân loại mà xét, thì cũng được tính là phúc phận của nhân loại.

Nhục thân của con người nếu không có nguyên thân thì tuy rằng sẽ không là gì cả, nhưng họ sẽ mang theo rất nhiều rất nhiều các tín tức; con người được tái tạo thì quyết sẽ không như vậy. Con người được tạo mới sẽ như một tờ giấy trắng, đối diện với thế giới này, trong đầu não là trống không, nhận thức về giới tự nhiên, [là] không có quan niệm tư tưởng của con người hoàn chỉnh và khái niệm về nhận thức phương thức hành vi khác nhau của con người về thế giới vật chất, cùng với những lý luận khác nhau và những quy phạm khác nhau được hình thành trong nhân loại lần này. Trong kỳ này người Trung Quốc có “nhân, lễ, nghĩa, trí, tín”, người Tây phương cũng có chuẩn tắc làm người, v.v., rất nhiều điều; con người được tạo mới không biết những điều ấy. Nhân loại đã trải qua xã hội lâu dài, lịch sử lâu dài mới khiến bản thân phong phú. Tôi vừa giảng rồi, đó không phải là nguyên thân, đó là những tín tức mà nhục thân của con người mang theo. Nhất là con người hiện nay, khi gặp các việc thì không cực đoan quá, gặp phải việc không tốt sẽ không lập tức hoảng sợ, gặp việc tốt đẹp cũng không lập tức vui mừng thái quá. Ai không có nội hàm tư tưởng thì sẽ như thế. Qua bao năm tháng lâu dài, con người đã ngày càng trầm ổn. Đây không chỉ là vấn đề tư tưởng con người, [mà] là có quan hệ trực tiếp với nhục thân của con người. Do đó đối với nhục thân của con người mà xét, đã đi đến bước này ngày hôm nay của lịch sử, nếu những thứ xấu đều được tẩy sạch và vứt bỏ, thì thân thể con người tinh mỹ ấy thật là một kiệt tác, quả thực là kiệt tác rất đáng trân quý mà lịch sử vũ trụ đã tạo ra. (vỗ tay)

Nói cách khác, trong vũ trụ, trong quá trình phát triển rất lâu dài của thiên thể, xác thực là đã tạo được rất nhiều sinh mệnh rất tốt và các chủng nhân tố trân quý; có tái tạo thì sẽ không như thế nữa. Đó là một nhân tố trọng yếu vì sao cần Chính Pháp. Nếu vũ trụ này tất cả đều không còn nữa, hết thảy đều bắt đầu từ đầu, trong quá trình phát triển thì bất kể có thực thi như thế nào, ngay cả dùng lịch sử giống như thế, thì tuyệt đối cũng sẽ không giống với sinh mệnh hiện nay. Không thể giống; vậy nên chư Thần trong toàn thể vũ trụ đều cho rằng lịch sử đã trải qua là vô cùng trân quý.

Tôi vẫn thường giảng câu này, tôi nói rằng kết quả cuối cùng như thế nào thì tôi không coi trọng lắm, khi Chính Pháp hoàn thành thì đó đều là tất nhiên. Trong Chính Pháp bất kể có kinh [tâm] hiểm [nguy] như thế nào, thì kết quả [vẫn] là tất nhiên, do vậy tôi không quá chú trọng đến cái đó, là vì nó là tất nhiên sẽ thành. Tôi trân trọng nhất là quá trình. Hết thảy quá trình của sinh mệnh mới là chính thể của sinh mệnh ấy. Toàn bộ quá trình Chính Pháp là trân quý nhất, đó chính là hết thảy của vũ trụ, là điều suất sắc nhất. Quá trình Chính Pháp này là rất chủ yếu, do đó không thể mặc kệ sự tham dự của cụ thể lực. Nhất là về việc Chính Pháp mà giảng, thì tại sao phải kiên

trì như thế về con đường mà tôi cần phải đi, là vì đó là đang khai sáng tương lai. Trong vũ trụ, hết thấy những gì tôi làm ấy, đó đều có giá trị trân quý tốt cùng, đó là những gì trong tương lai tôi cần khẳng định, và tôi thừa nhận. Không phải là điều mà tôi cần, thì không thể thừa nhận, không thể được khẳng định, đó là sý nhục. Vậy nên trong Chính Pháp, bất kể gặp phải ma nạn thế nào, gặp phải xung kích ra sao, đều không cải biến nổi ý chí của tôi, đều không cải biến nổi điều tôi cần làm. (*võ tay nhiệt liệt*)

Từ Pháp hội lần trước cho đến nay, lại nửa năm nhanh chóng qua đi. Trong quá trình nửa năm ấy, mọi người thực hiện rất tốt đẹp. Hình thế phát triển rất nhanh. Khi sinh mệnh tà ác ngày càng ít đi, [thì] tư tưởng con người thế gian đang cải biến, xã hội đang cải biến, chúng sinh đang cải biến. Chúng sinh mà tôi giảng thực ra không chỉ là nhân loại. Hết thấy vật thể, bất kể là hữu cơ hay vô cơ mà khoa học hiện đại nhìn nhận, kỳ thực đều là có sinh mệnh. Hết thấy đều là sinh mệnh. “Chúng sinh” mà chúng ta giảng thực ra là nói về tất cả các sinh mệnh. Sự biến đổi của chúng sinh phản ánh ra sự thành tựu của các đệ tử Đại Pháp trong tiến trình Chính Pháp, biểu hiện của các đệ tử Đại Pháp trong toàn thời kỳ Chính Pháp đã chứng minh trọn vẹn cho vinh diệu của đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp; thật suât sắc. Những việc cần thực hiện tới đây thì hãy thực hiện tốt hơn nữa, hãy bước đi thật tốt trên [đoạn] đường cuối cùng, thực thi thật tốt những gì nên làm. Không được cho rằng chúng ta đã làm gì đó là thoả mãn rồi; chúng ta còn có rất nhiều chúng sinh như thế chưa được cứu độ, chư vị còn phải trong một thời gian hữu hạn mà dựng lập uy đức to lớn hơn nữa cho bản thân mình, [sao cho] cuối cùng mọi người không phải hối hận gì về sự việc này. Vậy nên tôi mong rằng mọi người có thể thực thi tốt đẹp hơn nữa, suât sắc hơn nữa.

Tất nhiên, trong tu luyện tự thân còn tồn tại rất nhiều thiếu sót, tôi cũng thấy rất nhiều thiếu sót đặc biệt nổi cộm. Tôi vẫn luôn không giảng, bây giờ cũng không định giảng, bởi vì tôi biết rằng, tuy khuyết điểm ấy rất lớn, nhưng trong Chính Pháp, có một số cũng đã có tác dụng phòng can nhiều. Nói đến đây, mọi người không cần phải đoán, chư vị không được cho rằng khuyết điểm của chư vị là nên bảo lưu. (*Sư phụ cười*) Tôi chỉ là đã thấy được một số vấn đề, nhưng cuối cùng tôi [sẽ] cần phải giải quyết những vấn đề ấy cho chư vị.

Dù thế nào đi nữa, mọi người nên thực thi việc cuối cùng này thật tốt hơn nữa, dựng lập uy đức lớn hơn nữa. Không phải là vì tôi, cũng không phải là vì Chính Pháp, [mà] là vì bản thân chư vị. (*võ tay nhiệt liệt*) Chúng sinh tương lai sẽ cảm kích chư vị (*võ tay*) Hãy để sinh mệnh của chư vị trong vũ trụ tương lai tỏa ánh sáng rực rỡ hơn nữa. (*võ tay nhiệt liệt thời gian lâu*)

Ghi chú: (*mọi ghi chú đều của người dịch và chỉ chủ định diễn giải chữ nghĩa bề mặt, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo*).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://minghui.ca/mh/articles/2007/7/27/159738.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2007/7/31/88206.html>.

Dịch ngày: 10-8-2007. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **dự ngôn**: lời tiên tri.
- **giáo hoạt**: sống khôn lanh, lăm muru mô; sống thiên về mẹo mực chứ không chân thành, thẳng thắn.
- **nhục thân**: thân thể xác thịt.
- **thành thực**: chín chắn, trưởng thành.
- **trầm ổn**: trầm tĩnh ổn định.
- **vinh diệu**: vinh quang.

Gửi Pháp hội miền Trung Mỹ quốc tại Minnesota [2007]

Gửi các đệ tử Đại Pháp tham dự Pháp hội Miền trung Mỹ quốc tại Minnesota: Chào tất cả!

Trước hết chúc đại hội thành công viên mãn. Sự tu luyện của đệ tử Đại Pháp, không chỉ vì để viên mãn cá nhân. Thực hiện thật tốt ba việc của đệ tử Đại Pháp, và cứu độ chúng sinh là điều đệ tử Đại Pháp cần phải làm. Thông qua Pháp hội, tổng kết và giao lưu thật tốt kinh nghiệm về tu luyện và cứu chúng sinh, hoàn thành tốt hơn nữa những gì đệ tử Đại Pháp nên làm, đó cũng là nguyện vọng của các đệ tử Đại Pháp. Mong rằng mọi người thông qua Pháp hội này đều có thể có thu hoạch tốt.

*Lý Hồng Chí
22 tháng Chín, 2007.*

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch và chỉ chủ định diễn giải chữ nghĩa bề mặt, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://minghui.ca/mh/articles/2007/9/22/163181.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2007/9/23/89861.html>.

Dịch ngày: 26-9-2007. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Gửi Pháp hội Châu Âu [2007]

Gửi các đệ tử Đại Pháp tham dự Pháp hội Châu Âu: Chào tất cả!

Tu luyện của đệ tử Đại Pháp không chỉ vì viên mãn cá nhân, cứu độ chúng sinh là trách nhiệm của các đệ tử Đại Pháp, là điều cần phải hoàn thành khi người tu luyện mang danh hiệu là đệ tử Đại Pháp. Mong rằng thông qua tổng kết kinh nghiệm của Pháp hội, và vì để hoàn thành tốt hơn nữa trách nhiệm và thệ nguyện của đệ tử Đại Pháp, [mọi người] hãy thực thi tốt hơn nữa.

Cuối cùng, chúc Pháp hội thành công viên mãn.

Lý Hồng Chí
23 tháng Chín, 2007.

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch và chỉ chủ định diễn giải chữ nghĩa bề mặt, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://minghui.ca/mh/articles/2007/9/24/163259.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2007/9/24/89891.html>.

Dịch ngày: 26-9-2007. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Gửi Pháp hội tại Pháp [2007]

Gửi các đệ tử Đại Pháp tham gia Pháp hội tại Pháp: Chào tất cả!

Hiện nay hết thấy những gì đệ tử Đại Pháp làm đều là để giảng thanh chân tướng và cứu độ chúng sinh. Pháp hội cũng là hội tổng kết những điều thể hội trong học Pháp tu luyện và giao lưu về giảng chân tướng cứu độ con người thế gian hiện nay. Đồng thời tìm ra những thiếu sót, để sau này thực hiện tốt hơn. Vì vậy Pháp hội nhất định phải đạt được tác dụng [ấy].

Nhân dịp này, tôi hy vọng rằng Phật Học Hội các nơi cũng phát huy tác dụng, gánh trách nhiệm, thực hiện tốt công tác điều phối ở các địa phương, không được phụ diễn, lại càng không được thấy khó là lùi, cũng không được gác bỏ các học viên bất đồng ý kiến, vì họ đều là đệ tử của tôi.

Hiện nay ở các nơi còn tồn tại vấn đề phối hợp trong các hoạt động tập thể, ví như có học viên khi thảo luận vấn đề mà quá cường điệu bản thân, tranh luận mãi không thôi, như thế ảnh hưởng đến công tác các đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh và chứng thực Pháp, nhân tâm quá mạnh mẽ cũng dễ bị tà ác dúi vào chỗ sơ hở quấy rối các việc, khiến sự việc không xong được. Khi ấy cần phải chiều theo an bài thống nhất của Phật Học Hội mà làm; bất kể cá nhân nhận thức thế nào, đều phải vứt bỏ cái tâm ấy đi để phối hợp. Mong rằng mỗi cá nhân đệ tử Đại Pháp đều có thể nhận thức được rằng giảng chân tướng mới là trọng yếu.

Cuối cùng, chúc Pháp hội thành công viên mãn, các đệ tử Đại Pháp chính niệm càng ngày càng mạnh mẽ.

Lý Hồng Chí
21 tháng Mười Một, 2007

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch và chỉ chủ định diễn giải chữ nghĩa bề mặt, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://minghui.ca/mh/articles/2007/11/25/167160.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2007/11/25/91617.html>.

Dịch ngày: 27-11-2007. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- *Phu diễn:* qua loa, làm lấy lệ

Gửi lời thăm [2007]

Gửi các đệ tử Đại Pháp tham dự Pháp hội tại Úc:

Chào tất cả!

Các đệ tử Đại Pháp tại Úc đang chứng thực Pháp, giảng thanh chân tướng cứu độ chúng sinh, thực hiện càng ngày càng tốt. Mong rằng chư vị thông qua lần Pháp hội này mà tổng kết tốt kinh nghiệm, tìm những chỗ thiếu sót, và trong thời gian không nhiều tới đây sẽ thực thiện tốt hơn nữa.

Chúc Pháp hội thành công viên mãn!

Lý Hồng Chí

Ngày 15 tháng Chạp, 2007

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch và chỉ chủ định diễn giải chữ nghĩa bề mặt, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://minghui.ca/mh/articles/2007/12/16/168518.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2007/12/16/92204.html>.

Dịch ngày: 17-12-2007. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Gửi lời thăm [2008]

Gửi các đệ tử Đại Pháp toàn thế giới: Chúc mừng tất cả!
Gửi đệ tử Đại Pháp tại Trung Quốc: Chúc mừng năm mới!

Chính Pháp chắc chắn thành công, các đệ tử Đại Pháp chắc chắn viên mãn. Trời muốn biến, thì không ai cản nổi! Vũ trụ Chính Pháp, càn khôn tái tạo, [thầy] đều đã đến đoạn cuối rồi; Đại khung được tổ tạo lại, đang phi tiến rất mạnh mẽ; những kẻ xấu ở thiên thượng và trên mặt đất đáng kể gì đâu? Uy đức đệ tử Đại Pháp chiếu sáng linh diệu khắp hoàn vũ; [những gì] Thần và con người chờ đợi và lo lắng đều đã tới rồi. Hãy cứu độ chúng sinh của chư vị, hãy hoàn thành hồng nguyện từ tiền sử của chư vị, hãy thực hiện thệ ước của chư vị!

Một lần nữa chúc tất cả chư vị một năm mới tốt lành.

Lý Hồng Chí

6 tháng Hai, 2008

Ngày 30 tháng Chạp cuối năm Đinh Hợi

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch và chỉ chủ định diễn giải chữ nghĩa bề mặt, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://big5.minghui.org/mh/articles/2008/2/6/171927.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2008/2/7/94113.html>.

Dịch ngày: 7-2-2007. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- *hồng nguyện*: nguyện lớn.

Đào sa

Chính Pháp tại giai đoạn cuối cùng rồi; những nhân tố can nhiễu ấy trong vũ trụ cũng đang từ những học viên mà lôi ra những [ai] không thể tinh tán; ví như: (1) lý trí không ‘thanh’, (2) ngôn hành lộn xộn mãi, (3) tâm chấp trước không tổng khứ, ngày càng phình to lên, tạo thành việc nhìn ra ngoài, cầu bên ngoài rất mãnh liệt, mất cả lý trí. Thủ pháp chúng can nhiễu, vẫn là khiến người ta trong khi chấp trước mất cả lý trí liền làm đầu não mê muội hẳn đi, thực hiện những việc có hại cho học viên, có hại cho Chính Pháp; từ đó khiến những vị ấy [dầu] muốn quay đầu làm tốt lại mới cũng rất khó khăn. Vì một khi đã tạo thành tổn hại to lớn cho học viên, khiến những học viên ấy bị rớt xuống, thậm chí rơi vào lô bị đào thải, thì nợ nghiệp to lớn ấy hoàn trả thế nào đây? Hơn nữa họ huỷ ấy lại là đệ tử Đại Pháp, điều ấy có gì khác với khởi tác dụng bức hại trong Chính Pháp không? Tội cũng đồng như tà ác vậy.

Bây giờ một đám đặc vụ lấy danh nghĩa ‘học viên’ mà lập ra website tà ác chính là đang làm loại việc này; thậm chí còn lấy danh nghĩa Mỹ Ca để phô trương lừa phỉnh thế này thế khác. Mỹ Ca là đang ở bên tôi; điều đó làm sao có thể như vậy? Hiện nay can nhiễu đối với học viên ở Đài Loan là khá lớn; mà vẫn còn có một số người không lý trí trong các học viên đang giúp tà ác truyền website đó. Làm như thế, chư vị là đứng bên phía tà ác, đang tham gia bức hại học viên, đang huỷ học viên. Những học viên do chư vị truyền bá mà bị huỷ mất ấy chính là tội nghiệp to lớn mà chư vị không hoàn trả sạch nổi, chư vị thử nghĩ xem làm sao đây?

Thế nào đi nữa, Chính Pháp vẫn tiến hành. Tôi đề nghị rằng tất cả [những ai] từng truyền bá website của đặc vụ ấy, hãy gấp rút văn hồi tổn thất do chư vị tạo thành, kéo trở lại những ai bị chư vị truyền bá website của đặc vụ ấy. Rò mất một [ai] thì chư vị đều sẽ theo họ cùng bị đào thải. Lý của vũ trụ chính là: Một sinh mệnh vô luận đã làm gì, họ đều phải có trách nhiệm với điều ấy. Sự phụ là từ bi, đệ tử Đại Pháp đều đang cứu người, nhưng Chính Pháp là nghiêm túc. Mong rằng những [ai] đầu não nhất thời hôn ám mà ‘trợ Trụ vi ngược’, tự biết phải hành xử thế nào cho đúng.

Lý Hồng Chí
26 tháng Hai, 2008

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ chú định diễn nghĩa bề mặt, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán:

<http://big5.minghui.org/mh/articles/2008/2/26/173178.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2008/2/27/94831.html>.

Dịch ngày 28-2-2008. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên bản.

- **đào sa**: bỏ sạch cát đi. Trích dẫn: “Sóng lớn cuốn cát đi—tu luyện chính là điều như vậy—còn lại mới là vàng thật sự” (“Đại lãn đào sa, tu luyện tự thị giá ma hồi sự, thặng hạ đích tài thị chân kim”) («Chuyên Pháp Luân», *Bài giảng thứ sáu*).
- **thanh**: thuần khiết, tĩnh lặng, sạch sẽ, rõ ràng; ngoài nghĩa gốc này ra, cũng có thể có nghĩa như trong từ *thanh tịnh* (tinh táo).
- **trợ Trụ vi ngược**: giúp vua Trụ làm điều bạo ngược; vua Trụ là một hình tượng đại bạo chúa đại vô đạo từ thời Trung Quốc cổ xưa.

Thuyết minh

Trước mắt các đệ tử Đại Pháp chính là thực hiện thật tốt ba việc; nhân quyền là nguyện vọng mà con người truy cầu; người tu luyện lấy việc xuất thế gian làm mục đích. Phản bức hại của các đệ tử Đại Pháp là hình thức bên ngoài, thực chất là đang cứu con người, cứu chúng sinh. “Rước đuốc Nhân quyền” có nội dung phản bức hại, có tác dụng khiến con người hiểu được tà đảng, nhưng không thay thế [việc] giảng chân tướng cứu người được. “Rước đuốc Nhân quyền” phát khởi là lấy người thường làm chủ yếu mà vạch trần và ức chế [việc] tà đảng bức hại người Trung Quốc; do vậy không được coi đệ tử Đại Pháp như đối tượng truyền [đuốc]. Đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc không được buông bỏ giảng chân tướng [đề] tham dự một lượng lớn.

Lý Hồng Chí
14 tháng Tư, 2008

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch và chỉ chủ định diễn giải chữ nghĩa bề mặt, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://minghui.ca/mh/articles/2008/4/14/176489.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2008/4/14/96464.html>.

Dịch ngày: 15-4-2008. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- *Nhân quyền Thánh hoá*: trong bài này được dịch là *Rước đuốc Nhân quyền*.
- *phản bức hại*: chống lại cuộc bức hại.

Giảng Pháp tại Pháp hội New York 2008

(Lý Hồng Chí, 24 tháng Năm, 2008, tại Manhattan)

(Cả hội trường đứng dậy, vỗ tay nhiệt liệt)

Chào tất cả! (các đệ tử: “Kính chào Sư phụ!” vỗ tay nhiệt liệt) Mọi người vất vả quá! (vỗ tay)

Mọi người thật vất vả quá. Chư vị đến từ các nơi khác nhau, đến từ các quốc gia khác nhau, dân tộc khác nhau; khắp nơi trên thế gian này, dường như đều có đệ tử Đại Pháp. Chư vị đều gánh vác trách nhiệm vĩ đại nhất của đệ tử Đại Pháp, chư vị là hy vọng được cứu độ của chúng sinh. Nhờ vào giảng chân tướng của chư vị, nhờ vào những gì chư vị làm, thực hiện ở thế gian, mà nhiều người được cứu. Vì thế, tôi thay mặt chúng sinh này, cảm ơn mọi người! (các đệ tử vỗ tay kính cẩn)

An bài hàng ức vạn năm, giờ đây là lúc cuối cùng rồi. Lịch sử đã đến hôm nay, chẳng hề dễ dàng, bao nhiêu phong ba. Từ cổ chí kim, chư Thần đều nhìn vào sự kiện này, đều đang theo dõi sự kiện này, nhất là đến bước cuối cùng này. Những hành [vi], những [ý] niệm của đệ tử Đại Pháp, đang [được] họ quan sát cẩn thận. Thời kỳ ban đầu, Pháp này truyền ở thế gian có thể đạt đến hiệu quả thế nào, có thể hoàn thành đại nguyện từ tiền sử hay không, tại thời khắc cuối cùng thì các đệ tử Đại Pháp có thể hoàn thành sứ mệnh của mình hay không, có thể thực hiện được tốt hay không, bấy giờ chưa thể tính mà biết được. Vẫn còn tồn tại có đạt hay không đạt, và có lưu lại tam giới hay không; các đệ tử Đại Pháp tuy có sứ mệnh chứng thực Pháp, nhưng có đạt hay không là cũng ở trong đó. Đáng mừng là chư vị đều vượt qua rồi; suốt quãng đường bất kể là chư vị gặp phải mưa gió như thế nào, thực ra quay đầu lại mà xét một chút, thì chỉ bất quá là một loại ‘ma luyện’ đối với đệ tử Đại Pháp, trong quá trình khiến chư vị trưởng thành hơn lên, buông bỏ nhân tâm, cuối cùng tiến về viên mãn; đó chính là con đường mà chư vị đã đi qua. Quay đầu lại mà xem thì chính là như vậy.

Nhất là những năm bức hại trở đi, trong những việc chứng thực Pháp mà chư vị làm, bất kể gặp sự việc cụ thể như thế nào, tôi từng bảo chư vị rằng, đó đều là việc tốt; vì chư vị tu luyện rồi mới xuất hiện [nó]. Bất kể chư vị nhận phải ma nạn lớn đến mấy, thống khổ lớn đến đâu, thì đều là việc tốt; vì chư vị tu luyện rồi mới xuất hiện [nó]. Trong ma nạn có thể thanh trừ nghiệp lực, trong ma nạn có thể trừ bỏ nhân tâm, trong ma nạn có thể khiến chư vị đề cao lên. Bất kể chư vị là xuất phát từ cứu độ chúng sinh, xuất phát từ chứng thực Pháp, hoặc xuất phát từ tu luyện đề cao cá nhân, thì ma nạn cũng như [nhau]; sẽ không vì chư vị cảm thấy ‘tôi làm gì đó là vì Đại Pháp, tôi làm gì đó là vì cứu độ chúng sinh, thì ma nạn ấy là nên phải nhường đường’. Như mọi người đã biết, Sư phụ nghĩ như thế, [nhưng] thế lực của cự vũ trụ này và sinh mệnh của cự vũ trụ này, họ không nghĩ như thế; đó cũng là mức độ khó của chư vị. Chính vì như thế, mới có thể sinh ra ma nạn ấy; đó cũng là việc gian nan nhất mà các đệ tử Đại Pháp gặp phải. Con người hiểu được hay không, chúng sinh đối với sự kiện này là có các cách nghĩ và cách nhìn nhận khác nhau, đều cấu thành nên khó khăn [cho việc] chư vị chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh ở thế gian. Tuy nhiên, bất kể họ biểu hiện như thế nào, thì chúng ta vẫn cần đi cứu, bởi vì họ không hiểu là do họ ở trong mê, họ tạo ra những khó khăn ấy cho các đệ tử Đại Pháp là do họ không thấy chân tướng. [Hàng]

trăm nghìn năm, [hằng] ức vạn năm, bất kể họ đến nơi đây là vì điều gì, thực ra đều là đang đợi một ngày cuối cùng này thôi; không thể vì một đời nào đó của họ hoặc một sự việc nào đó thực thi không tốt, mà chúng ta không cứu độ họ. Sư phụ xét một sinh mệnh, là xét toàn [bộ] quá trình của sinh mệnh ấy; về chính thể thì họ đã làm rất nhiều việc tốt rồi, thậm chí vì để chứng thực Pháp đã đặt định rất nhiều thành tựu rồi, đời này làm chưa tốt thì liền không cứu độ họ nữa ư?

Đúng vậy, có một số [người] đã làm phi thường bất hảo, họ đã mất cơ duyên rồi, mất cơ hội rồi, là không thể cứu độ nữa. Nhưng đã là đệ tử Đại Pháp mà nói, cũng là trong mê mà tu, trong mê mà cứu người, [nên] không cách nào phân biệt được sự việc này. Do vậy chư vị sẽ gặp ma nạn, do vậy chư vị sẽ gặp những người không thể dùng lý mà giải cho được; thực ra có người không thể cứu độ được nữa, không xứng [được] cứu độ nữa, [thì] chư vị cũng sẽ gặp. Nhưng không được vì những điều ấy mà ảnh hưởng đến giảng chân tướng, ảnh hưởng đến phương thức giảng chân tướng hoặc biến đổi phương thức làm việc đã đúng đắn của chư vị. Sư phụ ở thế [gian] này, gặp ma nạn ấy, áp lực ấy, là hơn mấy vạn việc mỗi ngày, [nhưng] không ai dao động được tôi, làm dao động không nổi. Việc tôi muốn làm là không ai biến đổi được; bất kể là gặp phải phương thức ma nạn như thế nào, cũng không biến đổi được. Chư vị chứng thực Pháp cũng là như thế. Tuy nhiên, với chư vị mà giảng, khi chứng thực Pháp và cứu người thì cũng đồng thời là người tu luyện; người tu luyện có nhân tâm ở đó; nếu không thì đã là một vị Thần rồi, Thần thì còn tu luyện gì nữa? Thần là không tu luyện được; chỉ có mang theo thân người mới có thể tu, đó mới gọi là ‘tu luyện’. Chính vì đã có thân người này, [mà] đã có cơ hội tu luyện, đã có cơ hội đề cao, điều ấy vô cùng khó gặp, đặc biệt là đệ tử Đại Pháp lại còn mang sứ mệnh to lớn như thế. Do vậy, trong khi tu luyện, bất kể sinh ra ma nạn như thế nào, gặp phải khó khăn nào, thì đều không thể [bị] biến đổi.

Đặc biệt là trong mấy năm qua bức hại đệ tử Đại Pháp, từ biểu hiện thì thấy tà đảng đang bức hại người Trung Quốc, bức hại người tu luyện; trên thực tế, bất kể sự việc gì trên thế giới [nếu] không có nhân tố vũ trụ đằng sau, không có nhân tố vi quan thì nó đều không thành lập được, không thể tồn tại. Nhân tố đằng sau tà đảng chính là sinh mệnh tà ác ấy; về biểu hiện là lấy ác long màu đỏ làm hình tượng; nhưng nó có rất nhiều [ở tầng] phân tử, lập tử, còn có một số sinh mệnh lạn quỷ ở tầng thấp, dơ bẩn bát nháo mà trộn lại; cụ thể lực chính là lợi dụng những thứ đó để can nhiễu đệ tử Đại Pháp.

Gần đây, ở Flushing, New York, sự kiện bè đảng của tà đảng đã tấn công đệ tử Đại Pháp tại trung tâm thoái đảng; ở địa phương khác cũng đã phát sinh, nhưng không nghiêm trọng bằng; có thể mọi người đã thấy cả rồi. Về bề mặt là ý định của người xấu là muốn tấn công chư vị, đánh tan chư vị, không cho chư vị tiếp tục làm hoạt động rút khỏi ác đảng; nó sợ, đó là cái gai trong mắt nó, cái dằm trong thịt. Tại xã hội có “Trung tâm thoái đảng”, “Trung tâm thoái xuất khỏi tà đảng Trung Cộng”, là như cái gai găm trên lưng, [rất] khó chịu. Trên thực tế, đó là một phương thức hiệu lực để tiêu huỷ tà ác, vì thế nó sợ. Thực ra mọi người xét từ phía chính diện, thì “Trung tâm thoái đảng” là gì? Đó chẳng phải là một nơi cứu độ chúng sinh sao? Tà ác không có chi đáng sợ cả; [ý] tôi muốn nói là, khi tấn công và can nhiễu lần này xuất hiện rồi, vẫn luôn có một số [học viên] tu luyện không tinh tấn, hoặc nhân tâm còn nhiều, đều là lấy nhân tâm mà xét vấn đề. Hai loại biểu hiện thiện-ác chẳng phải chính đang để con

người thế gian thấy sao? Chẳng phải đang lựa chọn, đang phân ra người có thể [được] cứu độ sao? Tôi vừa giảng rồi, có sinh mệnh là không xứng [được] cứu. Chư vị có thể đi giảng chân tướng cho từng cá nhân, nhưng không phải mọi cá nhân [gặp] trên đường đều [được] độ hết; có [người] đã không xứng [được] cứu nữa rồi; thời khắc then chốt chính là phải xét nhân tâm được xếp đặt [thế nào], xem con người thế gian đối đãi sự việc này thế nào. Chư vị là xuất từ Thiện niệm hay là xuất từ Ác niệm, chư Thần đều đang nhìn từng niệm đầu mỗi cá nhân, đang quyết định sự lưu lại hay không của sinh mệnh đó. Xoay lại mà nói, bản thân sự kiện này chẳng phải là đang cứu độ những chúng sinh có thể cứu độ hay sao? Trong tu luyện Đại Pháp và Chính Pháp, và chư vị chứng thực Pháp, đâu có sự việc ngẫu nhiên. Bản thân sự kiện này chẳng phải cứu độ chúng sinh sao? Ảnh hưởng ở xã hội lớn như thế, ai ai cũng đang cân nhắc. Trước đây tôi cũng giảng rồi, tà đảng Trung Cộng nó không làm gì [thì] nó còn bớt chút việc [rắc rối]; nhất là nó mà làm bất kể điều xấu nào nhắm vào đệ tử Đại Pháp thì đều trở thành việc xú bại của chính nó, đồng thời kết cục trở thành trợ giúp đệ tử Đại Pháp [hoàn] thành công việc. [Với] học viên nào nhiều nhân tâm, chư vị hãy nhớ lời tôi nói đó, bây giờ cũng để chư vị minh bạch rằng, từ nay hễ phát sinh sự việc gì, chư vị không được lại quên, lại dùng nhân tâm để xét vấn đề.

Sự kiện này cuối cùng nó sẽ thất bại như trứng chọi đá; ở Trung Quốc bức hại đệ tử Đại Pháp đến thế, [mà] các đệ tử Đại Pháp đều kiên định vượt qua rồi, huống là ở xã hội quốc tế? Có gì [làm] chư vị đáng sợ? Ý chí kiên cường của đệ tử Đại Pháp là không thể dao động. Đánh người và mạ [ly] người, [đều là] biểu hiện của ‘vô năng’. Tại xã hội này đánh người [là] phạm pháp. Không được để tà ác ấy dọa sợ, cũng không được để lời vu khống của những người thường bị chúng mê hoặc làm chư vị mê hoặc. Nói gì thì thường nào có ý kiến ấy; người thường có ý kiến nào? Ý kiến của người thường nhiều lắm. Là chư vị cứu độ họ; chư vị đang làm điều gì, chư vị là đang thực hiện gì, thì chính chư vị phải biết [rõ].

Từ thời tôi mới Chính Pháp, chư Thần đã đặt ra một điều như thế này, là tà đảng ấy bất kể với mục đích gì mà làm điều gì [thì] kết cục đều là giúp tôi và đệ tử Đại Pháp. Do vậy [nếu] tà đảng Trung Cộng muốn làm điều xấu gì, nó chỉ cần hễ thực hiện thì đều là việc hồng, việc xấu tệ. Tất cả những việc phát sinh trong chín năm qua, xét một cách trầm tĩnh, thì đều là như thế cả. Bản thân tà đảng Trung Cộng biết rằng chính quyền lưu manh ấy là [thứ] lạc loài trong mắt con người thế giới; toàn là [chỉ để khoe] cho người ta thấy, trang trí bề mặt. Hiện nay ngay cả bộ mặt ngoài ấy cũng xị rồi, lớp vỏ da sơn vẽ ấy cũng rách cả; nó cũng biết không còn mặc khoác được nữa, nên cứ trần trụi mà làm. Bây giờ chính quyền lưu manh ấy, chính phủ của cả một quốc gia ấy, cho đến cả sứ quán ở hải ngoại, đều đang vì Pháp Luân Công mà tồn tại. Cả một bộ máy to tướng ấy đang ‘bồi tiếp’ chư vị, đang ‘nâng đỡ’ chư vị; một sự việc khác thường chưa từng có chưa đâu có. Khỏi mặc khoác [gì] nữa, thủ đoạn lưu manh làm điều xấu, thủ đoạn hạ lưu đều dùng cả; nhìn [ngoài] thấy rất tà; tôi nói đó là ‘hồi quang phản chiếu’. (vỗ tay) Hãy coi, hãy tiếp tục coi, vở kịch này rồi sẽ diễn như thế. Đoạn lịch sử này là an bài cho đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh; vì sao chư vị không ra diễn vai chính ấy? Vì sao lại đặt lên hàng đầu những gì được nói bởi những kẻ bị văn hoá đảng nhồi nhét? Vì sao quá coi trọng sự bức hại của tà ác? [Việc ấy] đáng để nghĩ kỹ. Những lời này, nếu là trước năm 1999, Sư phụ sẽ không nói; chư vị là đệ tử Đại Pháp đã vượt qua, chư vị là đệ tử Đại Pháp sắp viên mãn. (vỗ tay)

Trước mắt, thuận theo việc toàn thể hình thể Chính Pháp đang tiến lên không ngừng; nhìn không gian bề mặt thì [thấy] tựa như cảm giác chỉ một kích là bị phá, còn lại đã là ít lắm rồi. Sinh mệnh tà ác cũng đang bị tiêu giảm lượng lớn, hiện nay đệ tử Đại Pháp chỉ cần trong tình huống chính niệm thật đầy đủ, [thì] sinh mệnh tà ác đã không còn năng lực chống đỡ nữa rồi. Mỗi lần chúng hành ác là phải tập trung rất nhiều lạm quý, hầu như dốc toàn bộ xuất động, vì là Chính Pháp và tịnh hoá vũ trụ, nên chúng bị tiêu diệt mất, lực lượng tà ác chính là bị tiêu giảm như thế; tiêu diệt xong rồi chúng cũng bị tiêu dùng trong một quãng thời gian; mỗi lần đều như thế cả. Như vậy từ tình huống này mà xét, các đệ tử Đại Pháp càng nên phải trầm tĩnh. Trong tu luyện là đã vượt ra từ khó nạn nhất rồi; hãy bước đi thật tốt trên chặng đường cuối cùng, cần phải trân quý con đường đã đi qua! Không dễ dàng gì; chur vị đã vượt qua, đó là vượt ra từ chùng loại ma nạn trong lịch sử chưa từng có. Chur vị nhất định phải trân quý. Huy hoàng của tương lai, là uy đức mà chur vị kiến lập trong chứng thực Pháp; hết thầy [những gì] đợi chur vị đều là tốt đẹp nhất. (vỗ tay)

Không được vì một số nơi có ít học viên, hoặc có nơi giữa các học viên luôn còn tồn tại tranh luận, mà khiến chur vị biến thành rất tiêu cực trong chứng thực Pháp, [trong] cứu độ chúng sinh, thậm chí [trong] vấn đề tu luyện cá nhân của chur vị. Chur vị đang [huỷ] hoại chính mình. Chur vị cần biết, tôi vẫn luôn nói rằng, đệ tử Đại Pháp xét vấn đề thì nhất định xét phản ngược lại, vì Tam giới là ‘phản’ [đảo] lại, nhưng chur vị cần phải đi ‘chính’. [Điều] người thường cho là không tốt, thì đã là một người tu luyện — sinh mệnh muốn ly khai nơi đây— lại là [điều] tốt. Nếu chur vị nhìn nhận cũng là giống như cách nghĩ của người thường, thì chur vị vĩnh viễn là người thường, chur vị vĩnh viễn không ly khai nơi đây. Do vậy chur vị gặp phải ma nạn thì đó chính là cơ hội để chur vị đề cao; nếu chur vị có thể hướng bên trong mà tìm, thì đó chính là chur vị đang vượt qua cửa khó, cơ hội tiến nhập sang trạng thái mới. Tại sao không xét [vấn đề] như thế? Gặp ma nạn liền đẩy ra ngoài. Tôi từng giảng rồi, đừng ngại khi vì xuất hiện tranh luận về vấn đề liên quan với chur vị đang chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh, hoặc nghe những lời trái tai; [đó] đều là để chur vị đề cao; vì sự đề cao của chur vị là ở vị trí số một; không có sự đề cao của chur vị thì còn bàn gì đến điều gì khác nữa, cũng không nói được tới cứu độ chúng sinh. Không có sự đề cao của chur vị, thì không có viên mãn của chur vị; chúng sinh mà chur vị cứu sẽ đi đâu? Ai cần [hộ]? Tại sao không xét vấn đề [theo cách] như thế? Tất nhiên, ở nơi người thường, rất khó làm được thập toàn thập mỹ, thật sự mọi thời khắc đều được thế; [nhưng] ít nhất thì tại vấn đề then chốt, ở vấn đề cứu độ chúng sinh, ở vấn đề tu luyện thì nên cần phải nhìn xét như thế. [Hỡi] chur vị tất cả những ai chưa theo lên kịp, tất cả những ai tiêu cực, tất cả những ai phàn nàn đầy trong bụng, tất cả những ai phản đối người khác rất mạnh, tất cả những ai chỉ để mắt vào những người của Phật Học Hội, chur vị đều không nguyện ý tu luyện chính bản thân chur vị, đều là đang hướng ngoại tu. “Phật Học Hội” tu tốt rồi, họ, những người khác, tu tốt rồi, hoặc là người thường đều trở nên tốt cả, thì đối với chur vị có chỗ nào tốt? Bản thân chur vị có thu hoạch nào chăng? Ồ, chur vị vì xã hội mà tận [lực làm] chút nghĩa vụ, làm chút việc tốt; chỉ vậy thôi. Đó không phải [điều] người tu luyện cần phải làm, đó chỉ là người tốt ở nơi người thường thôi, không thể viên mãn. Do vậy, tu luyện nhất định là tu cái tâm của chính mình, nhất định tổng khứ nhân tâm, nhất định dùng chính niệm xét vấn đề.

Ban đầu khi Tam giới được tạo thành, là tạo ra [một cách] ‘phản [đảo]’ lại, ở đây không có ‘Chính Lý’. [Nếu] đã có Chính Lý thì Thích Ca Mâu Ni cũng đã không cần

đến đây, Jesus cũng đã không cần tới đây, đã không có sự kiện truyền Pháp này, càng không tồn tại việc Chính lại Pháp nơi đây. Nó là ‘Phản Lý’; hành vi, hình thức đều là ‘phản [đảo]’. Thơm mà người thể gian nhìn nhận là xú ố ở bên kia, việc tốt mà người thể gian nhìn nhận có thể ở bên kia đều là việc xấu. Kẻ thắng lợi mà con người nhìn nhận, nếu từ Thần mà xét thì đều là hành động trong cảm tình của con người và tranh [giành] khi dục vọng kích động. Chính quyền có được bằng chiến tranh trong con mắt chư Thần chính là kẻ cướp. Con người trong quá khứ vẫn tồn tại như thế; ‘binh chinh thiên hạ’, ‘vương giả trị quốc’; chính là theo con đường ấy, không có Chính Lý. Do vậy hết thấy đều là phản [đảo]; chính bởi vì nó là phản [đảo], mới khiến người tu luyện, [mới] để chư vị ở trong ‘phản’ mà nhìn vấn đề một cách chính diện, để chư vị lấy điều xấu làm tốt. Tất nhiên không được can nhiều đến trạng thái của tầng không gian này, không được cố ý làm những việc phản lại cái lý thông thường của con người thể gian; tu bản thân [thì] lấy những việc thống khổ bản thân, những kích động đến cảm tình, và can nhiều đến tâm tính để coi như việc tốt. Chư vị coi những thống khổ của bản thân, và những ma nạn của bản thân chư vị thấy đều cho là chuyện xấu, thì đó chính là người thường. Thống khổ là hoàn bồi nợ nghiệp, những việc không thuận tâm là khiến tâm tính đề cao; là người thường mà giảng, thì thật ra cũng là cái Lý đó thôi. Đề là hoàn [trả] nghiệp, tiêu nghiệp rồi sẽ có đời sau tốt hơn; chỉ là người ta không minh bạch. Là người tu luyện, tiêu nghiệp rồi, tâm tính khi tu luyện đề cao lên rồi, cuối cùng viên mãn. Là một đệ tử Đại Pháp mà nói, đây là Pháp Lý cơ bản nhất, tối cơ bản. Có người mà mấy năm qua rồi, mà vẫn chưa cải biến quan niệm từ căn bản. Tu luyện được bao nhiêu năm rồi? Mà vẫn chưa thể nhìn vấn đề [theo] cách như vậy, vẫn chưa thể nhìn vấn đề từ chính diện. Những thư tín và phản ánh tình huống mà chư vị viết cho tôi; tôi đọc rồi thấy không hài lòng; tại sao chấp trước vào những thứ ở thể gian này? Bao gồm cả chấp trước vào “Phật Học Hội” các nơi; làm Phật Học Hội cũng chỉ là vì để thuận tiện cho đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp. Ở đó không phải là mẫu mực, ở đó cũng không phải là Sư phụ; tuy nhiên cần trân quý hình thức đó; [vì] nó có thể phối hợp chứng thực Pháp ở các địa phương, phối hợp tốt việc cứu độ chúng sinh các nơi tốt hơn nữa.

Bây giờ tồn tại vấn đề lớn nhất, cũng chính là vấn đề mà tôi vừa giảng, chính là không thể tu bản thân mình, không tìm bên trong. Sư phụ không sợ loạn, Sư phụ nhìn rõ ràng hơn chư vị, vậy hề có vấn đề ở đâu thì chư vị cũng không cần thông báo cho tôi. Chư vị, những điều chư vị viết chính là bộc lộ hết ra trên giấy những chấp trước và nhân tâm của chư vị. Sư phụ đến để làm gì? Trong tâm mắt của Sư phụ, chính và bất chính được thấy chuẩn xác nhất. Chư vị đều biết, Thần Vận chúng ta vì sao có thể diễn được thuần thiện thuần mỹ; một nhóm hải tử được huấn luyện qua một năm là có thể làm ra diễn xuất đệ nhất trên thế giới, đẳng cấp hàng đầu mang tính quốc tế; là vì Sư phụ đã nắm chắc điểm này. Người thường không làm nổi. Sư phụ chính là đến để Chính Pháp; ở tôi đây [nếu] đều hỗn loạn cả thì tôi Chính Pháp thế nào? Ở tôi đây thì gì cũng sẽ không biến [đổi]; tiêu chuẩn đo lường tốt xấu ở bên tôi; [từ] một ngôn, một hành, một niệm của chư vị, [hoặc từ] một ánh mắt nhìn của chư vị, tôi có thể nói cho chư vị vô cùng chuẩn xác rằng nó là gì; chỉ là Sư phụ không làm thế; cho chư vị cơ hội lớn hơn, biết rằng người ta trong tu luyện sẽ là như thế. Chính là gồm cả điều tôi vừa giảng cho chư vị, cũng là gõ chuông cảnh tỉnh chư vị, cũng là để chư vị trân quý con đường đã đi qua trong tu luyện. Không dễ dàng đâu; các đệ tử Đại Pháp, chư vị từ trong bức hại gian nan nhất mà vượt qua; chư vị đã có vinh diệu ấy rồi; chỉ là làm thế nào để tốt hơn.

Thật ra bao nhiêu những gì tôi vừa giảng, cũng chỉ là nhắm vào chỗ thiếu sót thôi. Muốn nói [về mặt] tốt, [thì] đệ tử Đại Pháp thật sự xuất sắc, đã làm nhiều việc mà đệ tử Đại Pháp nên làm như thế, đang viên mãn chính mình, dựng lập uy đức của mình, đồng thời, cũng đang cứu độ chúng sinh ở thế gian này. Không chỉ chúng sinh thế gian; biểu hiện [tuy] là ở nơi đây, nếu như sau lưng sinh mệnh đó là cả quần thể sinh mệnh to lớn vươn đến trong vũ trụ, thì việc ấy có thể là quá to lớn. Đúng thế, thử nghĩ xem, nếu toàn thể Tam giới là được tạo ra vì sự kiện này, thì trong Chính Pháp ai có thể làm người ở đây? Ai có thể ở tại đây làm sinh mệnh ấy? Là việc không hề đơn giản. Nhưng nhân gian rốt cuộc vẫn là thế gian con người, dẫu nhiều chư Thần tới thì cũng không biến thành trạng thái xã hội chư Thần; không thể; đã suy xét đến bước này từ lâu, hễ tới [đây] thì đặc trạng thái con người, thì mới có thể tu, trong mê thì mới có cơ hội. Do đó có người không còn tốt nữa, có người vẫn còn tốt {đạt chuẩn}; đó chính là trạng thái thế gian [này].

Vừa nãy, khi tôi tới, tôi thấy chư vị xem video các tiểu đệ tử Đại Pháp của Nghệ thuật Học viện Thần Vận và Phi Thiên; kỳ thực chỉ vậy thôi sao? Việc mà đệ tử Đại Pháp các nơi làm thật là cảm động, chỉ là không làm thành video ở thế gian này; nhưng trong vũ trụ là có video [về] chư vị. (vỗ tay) Từng việc tốt của chư vị đều không lạc mất, đều có video thu hình. Phim chân thực. Đều là lưu tư liệu, vì đó đều là con đường mà chư vị đi qua, đều là huy hoàng của chư vị.

Tôi chỉ nói khái quát một chút vậy thôi. Rất nhiều việc Sư phụ không muốn nói quá rõ, quá nhiều, quá đầy đủ; vì có một điểm mà một số người trong chư vị vẫn không minh bạch lắm, tôi cũng đã giảng nhiều lần rồi, đó là chư vị đang chứng thực Pháp, chứ không phải Sư phụ. Trong chứng thực Pháp mà đi thành con đường của chư vị thì mới có thể viên mãn bản thân chư vị, dựng lập uy đức bản thân chư vị; do vậy đều là [điều] chư vị chính mình nhất định phải làm. Thế nên có những lúc, các hạng mục, thậm chí cho đến cá nhân muốn làm chút việc gì cũng đến hỏi Sư phụ, rằng ‘con làm thế nào?’ Chư vị lập tức cấp uy đức cho Sư phụ rồi. Đương nhiên tôi biết cần làm thế nào; nhưng nếu tôi nói ra rồi, thì chư vị không còn gì cả; chư vị làm thì bất quá chỉ là chư vị giúp tôi làm mà thôi, chứ không phải dựng lập uy đức của chính chư vị. Hết thấy những gì chư vị làm ấy, uy đức chỉ có thể thuộc về Sư phụ. Tại sao chư vị hễ đến hỏi tôi gì thì tôi không muốn trả lời, thậm chí có những lúc còn biểu lộ cho chư vị một cách không hài lòng; tôi là để chư vị ngộ. Hãy đi [thành] con đường của mình, đừng để mất cơ hội này; tại sao vẫn chưa minh bạch ra điểm này? (Sư phụ cười) Vậy mà chư vị vẫn cứ hỏi tôi, vẫn cứ hỏi tôi. Sư phụ khẳng định những gì đệ tử Đại Pháp làm, chư vị chỉ cần xuất phát từ nguyện vọng chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh, thì những việc chư vị làm tôi đều sẽ khẳng định; dẫu là Pháp thân của tôi hay là chư Thần, chư vị chỉ cần thực hiện, thì sẽ đưa việc làm của chư vị mở rộng thành vĩ đại hơn, xuất sắc hơn, sẽ hiệp trợ chư vị. (vỗ tay) Thông thường chư vị không thể nhìn vấn đề được như thế, cứ gặp khó khăn là tìm Sư phụ. Khó nạn ấy chính là lúc đề đề cao, gây dựng uy đức, sáng tạo huy hoàng cho chư vị. Tôi giảng vậy thôi.

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch và chỉ chủ định diễn giải chữ nghĩa bề mặt, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán:

<http://big5.minghui.org/mh/articles/2008/6/18/180530.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2008/6/22/98383.html>.

Bản gốc tiếng Việt tại :

http://webteam.minhhue.net/index.php?title=Webteam:Jingwen_20080524.

Dịch ngày: 3-1-2009. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **binh chinh thiên hạ, vương giả trị quốc, cường giả vi anh hùng:** dùng quân binh mà đoạt thiên hạ, vua trị vì quốc gia, kẻ mạnh làm anh hùng.
- **Bố Đại:** tên một vị hoà thượng; từ *Bố Đại* nghĩa là cái bao (đại) vải (bố).
- **hồi quang phản chiếu:** hiện tượng trở nên tỉnh táo ngay trước khi chết.

Một lần nữa chúc Pháp hội Châu Âu thành công viên mãn

Gửi các đệ tử Đại Pháp tham gia Pháp hội Châu Âu:

Chào tất cả! Mong rằng chư vị từ Pháp hội này có được những thu hoạch, có được chỗ đề cao; trong giảng chân tướng và cứu độ chúng sinh có thể tìm được những chỗ chưa hoàn thiện, về sau thực hiện sẽ tốt hơn. Cũng mong rằng những học viên nào vẫn chưa tinh tấn lắm có thể tìm ra chỗ cách biệt, bước ra xuất lai, hoàn thành sứ mệnh lịch sử của chư vị. Thời gian không chờ đợi người ta đâu! Chúc mừng chư vị một lần nữa.

Lý Hồng Chí

16 tháng 11, 2008

•••••

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://big5.minghui.org/mh/articles/2008/11/19/190066.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.falundafa.org/book/eng/articles/20081116A.html>

Bản tiếng Việt: http://phapluan.org/jw/kinh_van_20081116.html

Lời chúc [2009]

Gửi các đệ tử Đại Pháp tham dự Pháp hội Canada: Chào tất cả!

Hãy kiên định đi trên đường cuối cùng cho tốt, học Pháp cho tốt, tu tốt cơ sở của bản thân mình, chính niệm tự nhiên sẽ mạnh; những việc mà đệ tử Đại Pháp cần phải làm sẽ nhất định được làm tốt. Tà ác kết thúc rồi, hoàn cảnh biến đổi rồi, thì càng không được buông lơ tu luyện của bản thân mình, trong sứ mệnh thân thánh cứu độ chúng sinh hãy trui luyện uy đức và huy hoàng của chư vị!

Lý Hồng Chí

17 tháng Năm, 2009

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán:

<http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/5/17/201120.html>.

Dịch ngày: 20-5-2009. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Giảng Pháp tại hội thảo luận Đài truyền hình Tân Đường Nhân [2009]

(Lý Hồng Chí, 6 tháng Sáu, 2009)

Chào tất cả! *(các đệ tử: Kính chào Sư phụ!)*

Mọi người vất vả quá. Đã khá lâu rồi không giảng Pháp, đã khá lâu rồi không gặp mặt mọi người. Thực ra tôi biết, tôi giảng càng nhiều, càng đẩy mọi người tiến về phía trước, thì ma nạn mà nhân tố cự thế lực tạo ra cho đệ tử Đại Pháp sẽ càng nhiều, càng nặng nề. Pháp đã lưu cấp cho mọi người rồi, chỉ cần chiếu theo bộ sách đó mà tu, mà học, [thì] điều gì cũng có thể giải quyết được, điều gì cũng có thể đắc được; do đó đoạn thời gian này tôi cố ý không giảng về chi tiết nữa. Rất nhiều điều cũng thật sự là phải dựa vào bản thân mọi người mà nghĩ ra, mà ngộ ra được. Đó chính là vì sao mà thời gian gần một năm nay [tôi] không có bước ra giảng cho mọi người.

Dù sao đi nữa, tiến trình Chính Pháp tấn tới với tốc độ rất nhanh; mọi người qua sự biến hoá của hình thể và biến hoá của thời gian đều có thể cảm thụ được; nhanh phi thường; nhanh bất khả tư nghị. Những triển hiện của vũ trụ đối với con người mà giảng cũng là bất khả tư nghị. Dù thế nào đi nữa, con đường tu luyện của các đệ tử Đại Pháp cùng với hết thảy những gì tôi làm trong Chính Pháp đã là như thế rồi, đã định hình rồi, sẽ không thay đổi gì nữa; hơn nữa tốc độ Chính Pháp mau lẹ phi thường. Chính Pháp đã đến mức không cần tôi chỉ huy mà phi tốc với tốc độ nhanh nhất trong vũ trụ mà tiếp cận đến. Từ tình huống hiện tại mà xét, sự biến hoá trên thế gian cũng rất nhanh; đặc biệt là xã hội nhân loại đang trượt dốc rất ghê gớm. Giờ đây ở xã hội Trung Quốc, đạo đức đang xuống dốc với tốc độ quả là không cách nào tưởng tượng được, hơn nữa đó là ở lịch sử nhân loại xưa nay chưa từng có mức độ [bại] hoại của con người đến thế. Trong quá khứ ở bất kể tình huống nào, mỗi khi một vương triều nào [bị] diệt vong, hoặc là trước lúc [xảy ra] kiếp nạn của nhân loại, thì con người còn chưa [bại] hoại đến như thế này là đã xong rồi. Nếu như không là [vì] Chính Pháp, thì Thần đã từ lâu không để họ tồn tại nữa. Đặc biệt là Trung Quốc, đó là trung tâm của văn hoá Thần truyền [ở] nhân loại, mấy nghìn năm nay ảnh hưởng của nó đã lan rộng toàn thế giới, văn hoá của nó có ảnh hưởng đối với không gian khác cũng rất lớn; trước đây tuyệt đối không thể để nó bại hoại đến mức độ này; Hễ trước khi đến mức độ này thì Thần đã huỷ rớt nó đi rồi. Hiện nay vì có nhiều đệ tử Đại Pháp trong tu luyện còn chưa đi hết con đường của mình, vẫn đang trì hoãn. Trên thực tế tôi đều biết cả, tu luyện mà, chính là khó như vậy. Việc Chính Pháp này bản thân đã khó. Hiện thực bại hoại của xã hội nhân loại đưa đến cho con người thế gian, gồm cả các đệ tử

Đại Pháp, những ảnh hưởng quá lớn rồi. Đệ tử Đại Pháp tu luyện tại thế tục, lại còn đối diện với hoàn cảnh phức tạp như thế này, phía mặt bại hoại của xã hội nhân loại có sức hấp dẫn quá mạnh mẽ đối với con người; làm thế nào đây? Hiện nay không thể nói rằng không cần những người đó nữa; vẫn còn có thể có cơ hội cứu vãn họ. Đó chính là một trong những nguyên nhân tạo thành sự trì hoãn hết lần này lần khác [như] hiện nay.

Chư vị không ai biết được con người thế gian hôm nay đã vì sự kiện này mà phớt xuất những gì trong lịch sử. Chư vị cũng chưa từng nghĩ họ đã từng là sinh mệnh vĩ đại nhường nào, mạo hiểm lớn đến mấy, đâm đầu vào đây, xuống đến nơi hiểm ác này. Riêng điều đó đã đáng giá chư vị đi cứu độ họ, kéo họ ra. Nguy hiểm là nguy hiểm ở chỗ hoàn cảnh này hấp dẫn họ. Đệ tử Đại Pháp tại trong trường ma nạn này chính là vì họ, vì chúng sinh mà chịu thêm một chút khổ; tuy nhiên dù sao đi nữa, điều chờ đợi đệ tử Đại Pháp đều là mỹ hảo nhất. Từ góc độ ấy mà giảng, làm đệ tử Đại Pháp thì càng nên phải biết trách nhiệm trọng đại của bản thân mình, càng nên gánh trách nhiệm ấy. Mọi người đều nói “trợ Sư Chính Pháp”, “trợ Sư Chính Pháp”; dẫu nói thế nào đi nữa, tôi cảm thấy lời nói ấy rất có phân lượng; cũng hy vọng rằng mọi người đều có thể làm được, làm được hết mức. Tôi biết rằng rất khó khăn. Tuy chư vị nói là nói như vậy, [nhưng] muốn thực hiện hoàn toàn tốt thì không dễ. Tuy chư vị đang cứu độ chúng sinh, đang gánh vác sứ mệnh lịch sử ấy, đồng thời bản thân cũng đang tu, có những lúc gặp một số vấn đề cụ thể cũng xử lý không tốt, điều phối không tốt. Tôi nói rằng vũ đài lịch sử này là để lưu cho đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh. Hết thấy những điều chư vị triển hiện ra ấy, dẫu như thế nào đi nữa, tương lai đều là huy hoàng. Tôi hy vọng rằng mọi người đều có thể thật sự làm tốt hơn nữa, phối hợp tốt hơn nữa một chút, điều phối tốt hơn một chút.

Thực ra chư vị thử nghĩ coi, còn gì chưa dứt bỏ được? Vinh diệu chư vị từng có trong lịch sử, huy hoàng chư vị từng có trong lịch sử, cũng như ma nạn cự đại mà chư vị từng gánh chịu trong lịch sử. Trong năm tháng lâu dài chờ đợi điều gì cũng ném trải rồi, chính là đợi ngày hôm nay; theo lý mà nói thì cũng là nên vào thời cuối này bước đi thật tốt con đường này. Khi chúng thực Pháp thông thường làm được tốt cũng như chưa tốt, đều là do bản thân mình tạo thành.

Tôi vừa giảng rồi, tôi nói rằng lịch sử hiện nay là để lưu cho đệ tử Đại Pháp. Chư vị chớ thấy các dân tộc, các quốc gia trên thế giới, người ở các giai tầng đều bận rộn với những việc của bản thân họ; đó đều là hình thức tất yếu của cuộc sống và sinh hoạt chính thường của nhân loại, ắt là phải như thế. Không thể nói là lập tức trở nên trực tiếp vì Pháp mà làm gì đó, thế thì đã phá mất [cõi] mê này rồi. Nhưng dù sao đi nữa, bản thân sự tồn tại của họ đều là vì Pháp này. Nhìn ngoài thì thấy hết thấy hết như không có quan hệ gì với đệ tử Đại Pháp, thực ra đều có quan hệ. Nhìn thì thấy hết thấy đều không có [trật] tự, thực ra đều có [trật] tự. Chúng sinh đều đang đợi được đắc cứu;

điểm này là tôi có thể bảo chư vị một các minh xác phi thường; các đệ tử Đại Pháp mà không đi cứu họ, bất kể họ là ở ngõ ngách nào trên thế giới, chư vị mà không đi cứu họ, thì họ sẽ không còn hy vọng nữa. Đặc biệt là người Trung Quốc; [như] mọi người đã biết, tôi từng giảng rằng, có rất nhiều Vương tử thiên thượng, Vua của các dân tộc, Vua của các thời kỳ lịch sử, đều chuyển sinh tới đó rồi; họ gánh chịu là khổ nạn và áp lực lớn nhất, là vì họ thành tựu không chỉ là bản thân họ; [điều] họ thành tựu, gánh vác, cần phó xuất là vì để nhiều hơn nữa những chúng sinh của họ; do đó họ mới có ma nạn to lớn đến như thế. Sự lựa chọn của họ, là sự lựa chọn cộng đồng của các chúng sinh của thể hệ to lớn trong vũ trụ; vì vậy có ma nạn to lớn đến thế. Bản thân chư vị cũng là [giống như thế], làm đệ tử Đại Pháp mà, tuy rằng chư vị có cơ duyên đã tác thành cho chư vị có thể có được trách nhiệm vĩ đại này, nhưng những phó xuất trong lịch sử của chư vị cũng là tương đồng.

Nói tới đây, tôi cần giảng một chút vấn đề cụ thể. Đệ tử Đại Pháp hiện nay vì để chứng thực Pháp, khi cứu độ chúng sinh, thì mục đích của các hạng mục [công việc] khác được làm đều là minh xác; nhưng bản thân hạng mục [công việc] và phương thức làm việc của chư vị cần có thể để con người thế gian lý giải được. Được con người lý giải, [chứ] không phải là được Thần lý giải. Người ta là nhìn vào những thứ bề mặt, người ta chỉ có thể từ bề mặt mà lý giải vấn đề, do vậy về hình thức bề mặt thì chư vị nhất định phải phù hợp với hành vi biểu hiện của xã hội người thường. Không được thái quá, quá đi thì người ta không lý giải được; làm không đạt điều ấy, thì cũng không cứu được người ta. Đệ tử Đại Pháp bất kể là làm hạng mục gì, vấn đề để xuất hiện nhất chính là sắp đặt không rõ ràng. Không chú ý tới lời nói và việc làm của chư vị thì sẽ khiến người thường thấy mà không hiểu, hoặc ngộ nhận là đang làm chính trị, hoặc khiến người thường tưởng rằng là đang vì có mục đích mà làm; như thế sẽ khiến sứ mệnh vĩ đại chứng thực Pháp cứu độ chúng sinh của đệ tử Đại Pháp vì [do hành vi] con người [chư vị làm] mà làm không được tốt. Thực ra những việc này nói ra thì trong tâm đệ tử Đại Pháp thấy hết sức rõ ràng; nhưng khi làm cụ thể thì dễ bị lầm lẫn. Chư vị nhất định phải chú ý điều này, quyết không được tự tạo ra rắc rối cho bản thân mình.

Không được lấy việc giải thể tà đảng Trung Cộng thành mục đích của chúng ta. Nó không là gì cả, tôi vẫn luôn không coi nó là gì cả. Nó là một thứ như thế được tạo riêng ra chỉ vì Chính Pháp. Là vì đặc tính của nó là phản vũ trụ, lực lượng của cả chính thể vũ trụ đều muốn tiêu trừ nó; vì thế có cụ thể lực riêng chỉ duy hộ nó, bảo hộ nó, [duy] hộ nó bước đi hơn một trăm năm nay, để nó tích lũy chút kinh nghiệm, để cho đến bước cuối cùng này vào thời đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh thì để phía mặt phản diện [sử] dụng, làm thành ma nạn để thành tựu đệ tử Đại Pháp, khi chư vị muốn cứu độ chúng sinh thì để quý loạn thế [sử] dụng. Chính là cái thứ đó; do đó không được coi nó quá trọng yếu; cũng không được đặt mục đích của chư vị tập trung vào là vì nó; thế không đáng. Chư vị là vì cứu độ chúng sinh. Những việc tà đảng làm ra,

không phải đều là nó có thể làm nổi; là nhân tố cự thế lực trong cự vũ trụ lợi dụng nó. Tất nhiên, tại sao không lợi dụng sinh mệnh khác? Vì nó chính là xấu xa như thế, vì thứ được tạo ra chính là thứ như vậy đó; đệ tử Đại Pháp [nếu] thật sự chuyên môn nhắm vào nó mà làm thì nó đã bị sụp đổ rồi; [và rồi] nhân tố của thế lực cự vũ trụ sẽ lại lợi dụng thứ khác nào đó để làm loạn. Tà đảng Trung Cộng chính là chỉ vì sự việc này mà tồn tại; chư vị có quản nó cũng vậy, mà không quản nó cũng vậy, rốt cuộc nó cũng giải thể. Việc mà đệ tử Đại Pháp cần làm [khi] đã được làm xong rồi thì nó giải thể, nhất định giải thể; nhưng trong quá trình đặng độ chính-tà, vị trí lựa chọn của mỗi một sinh mệnh, con đường mà người chọn, và hết thảy những gì mà chúng sinh biểu hiện đều là lối đi của chúng sinh tương lai. Chính là quan hệ như vậy.

Các kênh thông tấn mà chư vị làm có thể vạch trần tà đảng Trung Cộng; đó là vì để cho chúng sinh sau khi minh bạch thì được đắc cứu nên mới làm [các kênh đó]. Hôm nay là buổi họp đệ tử Đại Pháp toàn cầu [những vị làm cho] Đài truyền hình Tân Đường Nhân; mọi người ngồi đây đa số đều là làm trong kênh thông tấn, thậm chí một thân kiêm mấy chức. Đệ tử Đại Pháp làm kênh thông tấn, chư vị cần phải rõ ràng là mình đang làm gì. Tất nhiên tôi không nói thì chư vị cũng rõ, nhưng tại vấn đề cụ thể thì không được dao động. Trong tâm một khi không bình tĩnh thì dễ bị đi lệch ra, hễ vào lúc then chốt thì cần phải nghĩ là vì cứu độ chúng sinh mà làm.

Mấy năm qua Đài truyền hình phát triển được tới hôm nay là không hề dễ dàng. Mỗi khi tôi xem tiết mục mà Đài truyền hình Tân Đường Nhân phát sóng, thì lại có một loại cảm giác bội phục đệ tử Đại Pháp. Đệ tử Đại Pháp quả thực thật xuất sắc; chư vị là từ chỗ không biết gì, cho đến có thể làm tốt Đài truyền hình đến thế, sinh động đặc sắc. Nếu như con người thế gian không thụ nhận lừa dối từ đầu của tà ác, thì người ta đều sẽ tới xem, đều sẽ cảm thấy rằng Đài truyền hình này làm rất tốt, rất xuất sắc. Vì có can nhiễu, có nhân tố tà ác khống chế con người, [nên] hiện nay có rất nhiều người mở to mắt mà vẫn không thấy được sự vĩ đại đó. Cũng không sao cả, thuận theo việc hình thể Chính Pháp đang tấn tới, chính niệm của đệ tử Đại Pháp càng ngày càng mạnh, hết thảy đều đang cải biến rất nhanh; Đài truyền hình Tân Đường Nhân phát ra một loại năng lượng rất mạnh, những máy TV thu hình để xem đều tiếp thu năng lượng cường đại này, đã giải thể nhân tố tà ác. Do vậy từ phương diện đó mà giảng, [làm] Đài truyền hình không chỉ cần làm tốt, mà còn cần làm cho càng ngày càng chính quy. [Khi] đệ tử Đại Pháp viên mãn rồi, chư vị cần để nó lưu lại cho những người thời Pháp Chính Nhân Gian, trở thành văn hoá nhân loại tương lai; vậy là chư vị cần thực hiện việc ấy cho tốt.

Nói tới đây, [tôi] giảng thêm cụ thể một chút. Muốn làm kênh thông tấn cho tốt, chư vị cần lập được chỗ đứng ở xã hội này. Những thứ ở xã hội người thường sẽ không phải như Thần được; hơn nữa những việc cứu người, nhân tố cự thế lực cũng sẽ can nhiễu. Tất nhiên [làm] đài truyền hình, bản thân nó không phải tu luyện Đại Pháp, không có

quan hệ trực tiếp với Đại Pháp; Đài truyền hình là đệ tử Đại Pháp làm để chứng thực Đại Pháp, làm để cứu độ chúng sinh; là quan hệ như vậy. Nó không phải là bản thân Đại Pháp, nhưng nó là công cụ [để] cứu độ chúng sinh của đệ tử Đại Pháp. Đã là lập chỗ đứng ở xã hội người thường, giống với các đài truyền hình ở xã hội người thường, vậy chứ vị về quản lý là cần chiếu theo biện pháp bình thường của xã hội nhân loại mà làm. Về phương diện này các hãng ở xã hội người thường có rất nhiều kinh nghiệm. Bản thân thể chế kinh doanh là phù hợp hình thức xã hội người thường; do vậy nó mới có thể lập chỗ đứng trong xã hội người thường, mới có thể hình thành tại xã hội người thường. Nói cách khác, loại hành vi ấy của con người là phù hợp với Lý của tầng này, như vậy chứ vị cũng nên hết sức phù hợp ở mức lớn nhất với chủng loại hình thức này của người thường để làm đài truyền hình của mình. Nếu muốn làm cho tốt, thì chứ vị còn phải thật sự nghĩ biện pháp quản lý chính quy, vận hành một cách bình ổn, hãy suy xét suy xét vấn đề kinh doanh.

Thực ra đài truyền hình của xã hội người thường, mục đích trọng yếu nhất của nó là kiếm tiền. Xuất phát điểm của chứ vị là khác, là vì để cứu độ chúng sinh, điều này rất vĩ đại; không có ai có thể làm được việc như thế. Đành là như vậy, [nhưng] nếu đài truyền hình kinh doanh không tốt, không duy trì kinh doanh được, không có quỹ, thì chứ vị sẽ mất một hình thức giảng chân tướng vốn rất mạnh. Những năm qua chứ vị đều thấy hiệu quả của nó rồi, thấy sức mạnh của ảnh hưởng của nó đối với xã hội; đã là như thế thì lẽ nào không làm nó cho tốt?

Như mọi người đã biết, Trung Cộng là dựa vào lừa dối để duy trì chính quyền, dựa vào các kênh thông tin để tạo giả tướng. Từ thời đầu là đã lừa dối dân chúng Trung Quốc, mãi liên tục cho đến cuối cùng ngày nay, vẫn đang lợi dụng các kênh thông tin để lừa dối người Trung Quốc. Nó che đậy tất cả chân tướng sự thật, đã lừa mãi như thế hàng bao nhiêu năm rồi. Người ta sinh trưởng trong giả dối của nó, người ta lớn lên trong dối lừa của nó, mọi người thử nghĩ xem, những người Trung Quốc sinh tồn toàn ở trong chủng loại phong thái thế cả, có đáng thương hay không? Rất nhiều người Trung Quốc sau khi tới xã hội quốc tế thì cũng không lý giải được xã hội quốc tế, là vì họ trưởng thành trong văn hoá của tà đảng Trung Cộng, lại còn tưởng rằng những người thuộc các quốc gia khác là bất bình thường, là quá ngốc nghếch. Không phải là xã hội quốc tế bất thường, đây [mới] là xã hội chính thường; xã hội bị tà đảng khống chế là kỳ hình [dị dạng]. Mấy chục năm qua tà đảng Trung Cộng vẫn cứ dương dương tự đắc, nó cho rằng tuyên truyền lừa phỉnh của nó rất thành công. Nó nắm thật chắc chắn các kênh thông tin để tuyên truyền những thứ giả lừa phỉnh, duy trì chính quyền của nó. Ý mà tôi muốn nói ở đây là để bảo chứ vị, rằng tuyên truyền những thứ đó thì nó là có thể dẫn động người ta, nó là có thể vào lúc con người bị bung bít thông tin mà sinh ra tác dụng như vậy. Có người không có tự suy ngẫm, người ta nói sao thì họ tin là thế.

Tư tưởng người ta có một nhược điểm; mọi người qua việc giảng chân tướng một thời gian lâu cũng phát hiện ra vấn đề này rồi; đó là ‘tiên nhập vi chủ’ (cười) Một nhận thức nào đó mà họ tiếp thụ rồi, thì người ta sẽ dùng nhận thức đó để đo lường những thứ đến sau. Đó là một khiếm khuyết trong khi tạo ra con người; nhưng trong hoàn cảnh của cái Lý phản đảo này thì lại có lợi cho người ta được tiêu nghiệp trong ma nạn và tìm chân lý sau đó vượt qua. Nếu không phải là như vậy, thì người ta đắc Pháp quay về trời quá dễ dàng rồi. Bất kể con người nói thế nào, đều dùng Chính Lý để tìm cầu, để đo lường; vậy là hoàn cảnh vĩnh viễn không trở nên xấu được nữa, thế thì cũng không phải là xã hội con người nữa. (cười) Nhưng ở nơi con người là không có Chính Lý trong quá khứ, ‘vương giả trị quốc’, ‘binh chinh thiên hạ,’ ‘được làm vua, thua làm giặc’; đó chính là cái Lý ở tầng con người. Tại sao Phật Pháp và Pháp của Thần hễ truyền [xuất ra] ở đây liền gặp trở ngại lớn đến thế, từ đó sinh ra rất nhiều ma nạn, chống cự, bài xích? Là vì [điều] truyền là Chính Lý, mà trong hoàn cảnh này không có Chính Lý.

Dù thế nào đi nữa, rốt cuộc đó cũng là lịch sử, đó là quá trình văn hoá của nhân loại từ khi sáng thế trở đi. Hôm nay không thế; hôm nay là ‘đại kết cục’ cuối cùng của [những gì] từ khi sáng thế trở đi. Vì Đại Pháp đang hồng truyền nơi đây, hoàn cảnh này trong tương lai có thể sẽ vĩnh viễn được lưu tồn cho nhân loại. Đó là trong quá trình Đại Pháp khi hồng truyền và vũ trụ Chính Pháp mà mang tới cấp phúc phận cho nhân loại, sao cho bảo lưu [tiếp] một tầng không gian này.

[Tôi] không giảng nhiều; tôi nghĩ rằng mọi người ngồi đây họp mặt, có rất nhiều việc cần thảo luận. [Tôi] không muốn chiếm dụng quá nhiều thời gian của mọi người; để mọi người có thêm chút thời gian; chư vị có vấn đề gì quan trọng, vấn đề chủ yếu thì có thể hỏi, tôi sẽ trả lời cho chư vị; thời gian còn lại tiếp sau đó là để chư vị thảo luận. (vỗ tay)

Đệ tử: Làm ký giả thì cần phải đưa tin chuẩn xác, đôi khi chúng ta vì để giảng chân tướng nên sự tình nói quá đi. Con cảm thấy chúng ta nên chiếu theo tiêu chuẩn của kênh thông tấn Tây phương, đưa tin một cách chuẩn xác.

Sư phụ: Tôi đồng ý quan điểm này. Nên là như vậy; không được giống như công cụ tuyên truyền của tà đảng. Có một số sự tình vì để nó hướng khởi tác dụng về một phương diện nào đó bèn nói sự việc không đúng nữa; cái đó không tốt. [Nếu] có thể khởi tác dụng lớn cỡ nào thì để nó có tác dụng lớn cỡ nấy; không được cố theo lòng người mà làm một cách không thật; như thế sẽ mất uy tín.

Đệ tử: Con là làm phóng viên cộng đồng địa phương. Thông qua tu luyện con biết rằng cần chiếu theo Chân-Thiện-Nhẫn [khi] làm bất kể việc gì; bài viết của con là bảo cho người ta biết cái Chân, cái Thiện, những điều mỹ hảo. Nhưng có những thứ mà con nhìn không thấu; ví như ở khu phố Tàu rất phức tạp, có những người là rất thân

cộng [sản]; về những hoạt động họ làm thì chúng ta không đưa tin hoặc giảm thiểu đưa tin. Nhất là những thứ họ khuếch trương là bất chính; chúng con tuyệt đối không thể báo cáo đưa tin. Nhưng đôi lúc quan hệ ấy là hết sức vi diệu; e rằng báo cáo không tốt thì sẽ thay cho người xấu mà tuyên truyền gì đó.

Sư phụ: Tôi nhớ từ khi bức hại về sau, ở Trung Quốc có một cá nhân lấy thân phận học viên viết cho tôi một phong thư, nói rằng có một việc nên như thế nào đó thì có thể làm tốt hơn, như thế này như thế kia; nhưng tôi biết cá nhân đó là đặc vụ. Anh ta muốn che dấu bản thân, quan điểm nói ra là có lợi; tôi bèn chọn dùng quan điểm của anh ta. Tôi nói vậy là có ý nghĩa gì? Hết thấy những gì tôi làm đây là vì để cứu độ chúng sinh, bất kể chư vị là ai, miễn là có thể khởi tác dụng chính diện trong cứu độ chúng sinh thì tôi dùng. Thực ra làm người mà nói, bất kể người ta biểu hiện hiện nay xấu tệ thế nào, trừ những thứ tối bại hoại ra, đối với người bình thường mà giảng, vẫn còn sống thì có thể có hy vọng. Có một số người trong bức hại đã làm việc xấu một cách bị động; một khi mình bạch ra, nếu có thể khởi tác dụng chính diện, thì sẽ có cơ hội vấn hồi những việc xấu mà họ đã làm trước đây trong bức hại. Những người như thế mà nói ra lời chính diện thì cũng có thể trích dẫn; nhưng những thứ bất hảo thì khẳng định là không dùng nó. Cá nhân người không tốt, những lời này mà người nói lại không có quan hệ gì với cứu độ chúng sinh, dẫn người khác cảm thấy hứng thú thì cũng không thể báo cáo thì tốt hơn, vì kênh truyền thông sẽ làm nổi bật người ta, sẽ đề cao mức nổi danh của người ta. Không nhất định phải nâng người xấu lên. Nếu điều nói ra có chỗ tốt đối với cứu độ chúng sinh, thì đăng tin cho họ [cũng] còn là tích cho họ một chút đức.

Đệ tử: Tân Đường Nhân đã là một kênh thông tấn qua TV thì làm thế nào kinh doanh cho tốt? Ở địa khu chỗ chúng con, học viên tham gia bán hàng, nói rằng cần làm tốt Đại Kỳ Nguyên trước rồi mới đến Tân Đường Nhân.

Sư phụ: Thực ra những việc này không cần hỏi tôi; chư vị nói ‘ta chủ yếu làm bên Đại Kỳ Nguyên’, vậy tất nhiên chư vị lấy Đại Kỳ Nguyên làm chủ, [xong] quay đầu giúp làm Tân Đường Nhân. Chư vị nói ‘ta lấy Tân Đường Nhân làm chủ’, vậy chư vị lấy Tân Đường Nhân làm chủ, xong rồi thì giúp làm các kênh thông tấn khác. Đệ tử Đại Pháp mà, đều là việc trong bốn phận, có thể làm [gì] thì chúng ta hãy tận lực mà làm. Các kênh thông tấn mà chư vị làm đều khởi tác dụng cứu độ chúng sinh; thanh âm mà các kênh thông tấn phát ra đều có trong đó uy đức của mỗi từng chư vị tham dự; điểm này là nhất định.

Đệ tử: Tân Đường Nhân rất thiếu tiền, [toàn] ban tiếp thị đều [được] dùng để kiếm quảng cáo; có một số quảng cáo rất khó lấy; bèn để ký giả quay rất nhiều phóng sự miễn phí; có những lúc quay có phần quá đi; không biết cách làm đó có đúng hay không?

Sư phụ: Quá đi thì không nên. Ban đầu chư vị có thể là chưa xử lý tốt, mọi người đều từ chưa biết rồi mới biết. Tôi mong rằng chư vị dần dần làm được tốt, càng ngày càng có kinh nghiệm, càng ngày càng có thể xử lý vấn đề một cách lý trí, tự mình đảm đương.

Đệ tử: Tân Đường Nhân từ năm 2008 đặt chân ở Canada cho đến nay đã mấy tháng rồi. Nhưng trong quá trình thúc đẩy việc bán đất xem [kênh truyền hình NTDTV], phát hiện rằng mức độ chấp nhận của cộng đồng về Tân Đường Nhân còn hữu hạn lắm.

Sư phụ: Lịch sử hiện nay là để lưu cho đệ tử Đại Pháp; nhưng không có người nào chủ động mời chư vị làm gì; người ta đều ở trong ‘mê’. Hết thầy đều là lưu cấp cho chư vị; Chính và Phản, Thiện và Ác, hết thầy đều trộn lẫn cả lại; chư vị là rất khó làm. Tuy là như thế, bất kể sinh mệnh nào trong vũ trụ này ai cũng không thể nào sánh với chư vị. Điểm này là có Thần chuyên môn quản việc này đang thu xếp; nhưng chư vị làm tốt thì việc ở thế gian mới cải biến. Chư vị như thế nào để có thể làm được tốt, điều phối được tốt; làm thế nào để có thể khởi tác dụng; những điều ấy thật sự dựa vào bản thân chư vị. Chư vị nói: ‘Chúng ta chẳng phải có những thứ đặc hiệu? Có thể dùng một số biện pháp đặc thù một chút chăng?’ Dường như hiện nay đang lưu lại cho chư vị là con đường ngay chính nhất, nhưng cũng rất hẹp. Dụng tâm không đúng, cách làm có vấn đề thì sẽ rất khó. Đường rất hẹp; nhìn thấy như không thể [đi], nhưng mà có thể [đi].

Đệ tử: Tân Đường Nhân làm sê-ri Cửu Đại Tái, chương trình sửa đổi tới lui mấy lần; cá nhân con cảm thấy uy tín đối với những người đã báo danh dự thi không được tốt lắm; cũng không thể hiện được chuyên nghiệp lắm. Xin hỏi Sư phụ đó là quan niệm của cá nhân con, hay là chúng ta có thể làm tốt hơn được nữa?

Sư phụ: Tôi biết là có thay đổi; phần lớn là do thiếu kinh nghiệm, là để phù hợp hơn với nhu cầu thi đấu. Thay đổi nhiều thì không tốt. Thực ra đối với người dự thi mà nói, càng rõ ràng càng tốt. Vì chưa có kinh nghiệm, nên không ngừng tiếp thu kinh nghiệm. Phát hiện [chỗ] chưa đúng thì cần thay đổi lại; tôi nghĩ rằng sau này có kinh nghiệm rồi sẽ tốt thôi.

Đệ tử: Con là ký giả Đài Loan. Đệ tử Đại Pháp ở Đài Loan làm rất nhiều bài tin vạch trần việc xấu mà Trung Cộng làm; [để] trực tiếp lấy được chứng cứ nguyên gốc thì có khó khăn; xin hỏi vấn đề này nên giải quyết thế nào? Vấn đề thứ hai là nói rằng, chính phủ đương quyền [thuận] theo một số thương nhân Đài Loan ngày càng trở nên thân cộng [sản]; chúng con chỉ ra trong các bài báo cáo về sự sai lầm của họ; vậy sẽ đẩy họ sang phía đối lập hay không?

Sư phụ: Những báo cáo của bản thân tà đảng và những bài trên các kênh thông tin và website lớn khác thì cũng đủ nhiều rồi. Những thứ đó đều có thể truyền tải. Tự thân có

thể trực tiếp lấy tin tức nguyên gốc từ Trung Quốc thì tốt hơn; giữa chư vị và Trung Quốc có liên hệ tuyệt đối an toàn của mình thì mới có thể được.

Còn nói về chính phủ của ai, ai như thế nào, thực ra làm người tu luyện mà giảng, hoàn toàn không cần suy xét nó. Suy xét cũng không suy xét, nghĩ cũng không nghĩ đến nó, ta là vì cứu độ chúng sinh mà đến. Hôm nay ai nắm quyền, ngày mai ai nắm quyền; họ có ai muốn nắm quyền thì nắm quyền; đó đều là Thần an bài; nó là như vậy. Chư vị đặt lực chú ý tập trung vào đó thì chư vị nghĩ lệch rồi; chỉ cần chư vị hãy nghĩ, liền lệch. Hoàn toàn không hề quản, chư vị là làm việc của mình. Thông thường có những lúc chư vị càng chấp trước vào sự việc nào đó, [thì] sự việc đó càng có vấn đề, càng sẽ hình thành một thứ quan [ái] tâm tính. Chư vị càng không quản nó thì sự việc lại càng tốt. Chư vị có con đường của chư vị; người ta có việc của người ta. Chư vị có điều chư vị cần làm; đối với những việc chính trị, đối với các vấn đề giữa các đảng phái, thì quản cũng không cần quản, mà nghĩ cũng không cần nghĩ. Tất nhiên là kênh thông tin mà nói, rất có thể là người thường thích những thứ đó, [vậy] không báo cáo cũng không được. Vậy thì người ta báo cáo sao thì chư vị báo cáo như thế; bản thân chư vị không viết bài bình luận. Vậy người ta báo cáo thế nào thì chư vị truyền tải là được rồi; những việc đảng phái đấu đá với nhau thì bản thân [chư vị] không viết bài bình luận. Những tin tức mà mọi người đều thích thì đều làm như vậy cả; trừ khi bức hại đã kết thúc, khi mà kênh thông tin do đệ tử Đại Pháp làm đã hoàn toàn trở thành kênh thông tin xã hội.

Đệ tử: Thỉnh Sư phụ nói một chút cho các đệ tử là cuộc thi đấu thiết kế y phục thời nhà Hán sẽ mang đến những cải biến cho y phục con người thế gian, cũng như vì sao mà y phục đời nhà Hán từ triều đại nhà Minh về sau lại thất lạc một thời gian dài như thế.

Sư phụ: (cười) Bây giờ là hội thảo luận của Tân Đường Nhân, không phải hội thảo luận về y phục thời Hán; vấn đề này lưu lại sau nhé.

Đệ tử: Vấn đề quản lý. Nếu mọi người đều rất có tài năng, rất có kiến giải, vậy con làm người điều phối nếu quản họ hoặc làm thế nào điều phối các ý kiến khác nhau, họ bèn nói ‘bạn cần hướng nội tìm’. Tất nhiên trong tu luyện trở về nhà thì con có thể hướng nội tìm, nhưng trong vấn đề cụ thể là quản lý, các việc nên làm thế nào, làm thế nào điều phối?

Sư phụ: Tôi hiểu được ý mà chư vị nói. (mọi người cười) Thông thường [đối với] việc chứng thực Pháp của đệ tử Đại Pháp, mọi người không ăn, không ngủ, dầu mệt đến đâu chúng ta cũng làm. Nhưng hãy nói đến quản lý, cần theo chính quy, ai phải quản ai, đặt ra chế độ, thì mọi người không làm nữa. (mọi người cười) Nhưng chư vị vẫn chưa nghĩ đến ư; như thế mới có sức mạnh hơn, càng chính quy hơn, mới có thể đặt chỗ đứng ở xã hội người thường, tác dụng thu được mới lớn hơn. Trước đây chư vị

lập đài truyền hình, là để chứng thực Pháp, cách nghĩ lúc ban đầu là [sao cho] có thể khởi tác dụng vạch trần tà ác là được rồi. Nhưng như vừa rồi Sư phụ giảng cho chư vị, làm việc gì thì cũng cần làm tốt; không chỉ làm tốt, rất có thể còn là lưu văn hoá cho tương lai; thế ngay cả quy củ cũng không có thì lưu lại gì đây? Tương lai người ta học điều chi? Ngay cả quy phạm cũng không có, chỉ học lực năng nổ của đệ tử Đại Pháp sao? (*cười*) (*mọi người cười*) Do vậy tôi bảo rằng, đầu chư vị là Vương tử đầu tới, thì hiện nay đầu là ở hạng mục [công tác] nào, ai muốn quản thì để họ quản; không được cho rằng người khác quản không nổi chư vị. Đừng quên rằng ‘nhân tại mê trung’, chư vị là đang trong chủng loại hình thức người thường mà tu luyện. Có lẽ đệ tử Đại Pháp quản chư vị không cao bằng nơi chư vị từ đó tới, thậm chí có lẽ vị ấy còn không cao bằng chư vị tu; cái đó không sao cả, nó chỉ là vì để cứu độ chúng sinh mà phối hợp [bằng] chính niệm. Nhất định phải điều phối thật tốt sự việc này. Tôi nói vậy đã rõ ràng chưa? (*vỗ tay*) Thực ra rất nhiều học viên đều phản ánh vấn đề này cho tôi; hôm nay tôi có cơ hội nói rõ với mọi người. (*mọi người cười, vỗ tay*)

Đệ tử: Có hai vấn đề. Vấn đề thứ nhất; vì những học viên làm kênh thông tấn có nhiều người cũng là kiêm nhiệm mấy chức, đặc biệt là khi làm Dạ hội Thần Vận, làm bán hàng cũng như quảng cáo là không có người làm, hoặc làm bán hàng thì đều đi bán vé cả. Cân bằng quan hệ này như thế nào?

Sư phụ: Là vấn đề này; vậy nên mỗi lần đến khi đoàn Nghệ thuật Thần Vận lưu diễn, tôi đều muốn sao để con người thế gian nhanh chóng biết Thần Vận; khi lưu diễn tôi không để một địa phương nào diễn quá lâu, là vì học viên ở vùng sở tại sẽ rất vất vả; đồng thời ảnh hưởng đến hạng mục [công việc] khác. Trên thực tế tôi đã nghĩ tới vấn đề này từ lâu rồi. Thời đầu khi đoàn Nghệ thuật Thần Vận mới kiến lập, tôi nghĩ là sử dụng thật tốt các tiểu đệ tử Đại Pháp mà làm, không ảnh hưởng các hạng mục khác của đệ tử Đại Pháp; nhưng trong quá trình bán vé vẫn còn có rất nhiều đệ tử Đại Pháp tham dự, lại còn rất vất vả, còn ảnh hưởng đến các hạng mục [công tác] khác. Tuy nhiên tôi nghĩ rằng, sau khi có danh tiếng ở một mức nhất định rồi để người thường bao thầu [từng xuất diễn], hoặc là Thần Vận có thể trong một thời gian ngắn có tiếng vang về thanh danh, thì sẽ không cần mọi người tham gia bán vé nữa. Thực ra Thần Vận đã là chương trình biểu diễn đệ nhất toàn thế giới rồi; không ai có thể vượt nổi Thần Vận, (*vỗ tay*) Tuy nhiên hiện nay tà đảng Trung Cộng can nhiễu việc được đặc cứu của người thế gian. Bây giờ Thần Vận có ảnh hưởng đã rất lớn rồi, cũng chưa đạt được [những gì] dự định từ trước một cách nhanh đến thế; một khi đến lúc ảnh hưởng đặc biệt lớn, mọi người không cần phí tổn việc lớn để đi bán vé nữa. Chỉ cần quảng cáo đưa ra rằng Thần Vận tới rồi và diễn ở đó, vậy là đủ rồi, người ta đều sẽ tới. Tôi nghĩ rằng lúc bấy giờ, đệ tử Đại Pháp không cần nhọc tâm nữa, cũng không ảnh hưởng các hạng mục [công việc] khác. Tôi đang làm như vậy. Trong quá trình tôi để chất lượng tiết mục, chất lượng diễn xuất nhất định bảo đảm thật hoàn mỹ, hiệu quả nhất định bảo đảm tốt nhất, không xuất hiện một sơ sót nào cả, không thể xuất hiện vấn đề

nào hết, dẫu ở khía cạnh nào cũng vậy. Thật sự làm được điểm ấy, thuận theo đó thì ảnh hưởng khẳng định sẽ rộng lớn. Tôi không đảm bảo gì, nhưng tôi cảm thấy trong tương lai không lâu nữa thì ngày đó cuối cùng sẽ có thôi, (vỗ tay) lúc ấy chư vị đi ra quảng cáo là được rồi. (mọi người cười) Có lẽ kênh thông tin của chư vị cũng thuận theo đó mà cũng lớn như thế, cũng không cần đi làm quảng cáo nữa, chư vị đăng tin là được rồi. (cười)

Đệ tử: Sư phụ có thể bàn một chút về tính trọng yếu và trách nhiệm của tiết mục Tân Đường Nhân đa ngữ trong cứu độ chúng sinh hay không?

Sư phụ: Nếu như có thể có nhiều loại ngôn ngữ hơn nữa thì tất nhiên là tốt. Nhưng đài truyền hình thật sự có thể đặt chỗ đứng vững vàng nơi xã hội người thường, hình thành được sự vận hành có bình ổn, liên tục thịnh vượng, thế mới tốt. Không chỉ làm đa ngôn ngữ, chư vị không bỏ sót một loại ngôn ngữ của bất kể dân tộc nào thì mới tốt; là vì chư vị cần đối mặt và cần cứu độ là tất cả con người thế gian. Nhưng tôi biết về nhân lực, về vật lực, về năng lực hiện nay mà xét, quả thực còn thiếu thốn rất nhiều. Tuy nhiên tôi nghĩ rằng dù thế nào đi nữa bây giờ là làm từ cơ sở mà lên. Nếu như làm được tốt, thì không chỉ có ảnh hưởng lớn, mà những người có năng lực cũng sẽ lần lượt đắc Pháp, vì chúng là tương phụ tương thành với nhau, cũng sẽ tới để bổ xung chỗ thiếu sót của chư vị; thậm chí về mặt [tiền] tài, về mọi phương diện đều có thể có cải thiện. Nếu không cải biến từ căn bản trạng thái trước mắt, thì hết thảy những điều ấy không cải biến được; do vậy vấn đề làm thế nào đặt chỗ đứng nơi xã hội người thường, và vận hành được bình ổn, chư vị cần thật sự nghĩ cẩn thận về vấn đề này. Mọi người hãy nỗ lực hơn lên.

Đệ tử: Vừa rồi có học viên Canada đặt câu hỏi liên quan tới Canada; thực ra con cũng rất thắc mắc. Tân Đường Nhân đặt chân tới Toronto là tháng Chín năm ngoái, đến nay là hơn nửa năm rồi, số người đặt thuê bao [xem chương trình Tân Đường Nhân] vẫn không đạt đủ. Đối mặt với thách thức đó, cá nhân con nghĩ xem làm thế nào mới có thể đột phá, cơ cấu quản lý phải chăng có trách nhiệm rất trọng yếu đối với hãng?

Sư phụ: Mọi người phối hợp cho tốt; đây không phải vấn đề của một người hai người. Lần này mọi người đều nghĩ tới cùng một chỗ, thử xem xem có hay không một biện pháp nào đó giải cho tốt, ít nhất cũng biết được con đường từ nay về sau sẽ đi như thế nào, thực thi một cách thiết thực. Nếu thật sự không đạt nữa thì có lẽ là điều kiện chưa đầy đủ. Làm tốt rồi, thật sự đạt rồi, thì ấy là phối hợp được tốt.

Đệ tử: Xin lỗi nhé, chúng tôi phát hiện bây giờ có người đang ghi chép. Tuyệt đối không thể ghi chép, không thể thu âm.

Sư phụ: Không phải là e ngại việc mọi người ghi chép. Những gì chư vị ghi chép, khi ra khỏi cửa này thì không còn là nguyên ý của tôi nữa. Chư vị ghi chép cũng không đầy đủ, vậy chính là ‘đoạn chương thủ nghĩa’. Chư vị chính là chọn những gì mình thích, những gì [cảm thấy] hữu dụng nói cho người khác; không phải là [để] tu bản thân chư vị, [mà là] chư vị muốn lấy chúng để tu [chính] lý người khác. (mọi người cười) Chư vị đừng ghi chép. Từ lâu tôi đã giảng là không cho phép làm thế; để chư vị đi cho chính con đường bản thân mình. [Những gì đã] ghi thì hãy huỷ bỏ nó đi.

Đệ tử: Thần Vận biểu diễn toàn thế giới rồi; duy nhất Hồng Kông chưa có diễn.

Sư phụ: Tôi biết. Tà đảng Trung Cộng xem ra không chế Hồng Kông càng ngày càng không kiêng kỵ gì nữa. Gì như “một quốc gia hai chế độ”, tôi thấy lớp da che mặt của nó cũng xé bỏ đi rồi; bây giờ là “heo chết không sợ nước sôi”, (mọi người cười) cũng bất chấp tất cả; ngày càng khiến thế giới phản cảm với nó, ngày càng khiến con người thế gian thấy rõ bộ mặt của nó. Nó trực tiếp thao túng không chế chính phủ Hồng Kông, sản diễn Hồng Kông đều là ở chính phủ. Không cần khẩn trương, [sẽ] không sao cả. Chư vị có biết tôi nghĩ về gì không? Tôi đang chuẩn bị Thần Vận diễn xuất tại Trung Quốc. (mọi người vỗ tay nhiệt liệt) Không phải tôi nghĩ rồi nói thế; tà đảng cho rằng chúng nó có nhiều bản sự; hãy xem xem; bước tiếp theo của lịch sử sẽ như thế nào, (cười) không phải là chúng quyết định đâu. Vương triều nào mà chẳng khí thế cuộn cuộn, nhưng đến lúc kết thúc thì đều ảm đạm lụi dần thôi. (cười) (mọi người vỗ tay)

Đệ tử: Con là tìm thị trường cho Tổng bộ Tân Đường Nhân New York. Liên quan đến sự phối hợp giữa tổ Tin tức và tổ Chế tác. Chúng con ra ngoài làm các hoạt động, hàng ngày khi về là gom góp được rất nhiều danh thiếp; rất nhiều người đều có hứng thú đến chúng ta. Điều con thắc mắc là, thời gian hiện nay càng ngày càng nhanh hơn, rất gấp, tuy rằng con không có làm việc toàn thời gian, rất hy vọng có thể tiếp tục liên hệ với từng người; nhưng hàng ngày việc mà có thể làm được chỉ là chút ít thôi.

Sư phụ: Phải rồi; [ai] thật sự làm việc thì cảm thấy là không đủ; do đó tôi hy vọng rằng chư vị có nhiều người một chút tới tham dự [phần việc] thị trường, chư vị vậy sẽ không phải khẩn trương như thế nữa; ngoài ra sẽ mở thông con đường đó, sẽ vận hành thật bình ổn. (vỗ tay) Trong quá trình bản thân mình gặp người ta khi tiếp thị thì cũng cần giảng chân tướng; đó cũng là cứu người. Sự việc này cũng là làm để cho chính thể việc làm đài truyền hình được tốt hơn, thật suất sắc vậy. Chư vị không được cho rằng trực tiếp viết bài ở tuyến thứ nhất mới là cứu người; không phải thế; mọi người đều đang dùng [hình thức] đưa tin của đài truyền hình để cứu người.

Đệ tử: Hai vấn đề. Tân Đường Nhân thành lập đã bảy, tám năm rồi; nhưng nhiều học viên chưa đạt đề cao thật tốt về phương diện kỹ năng; điều này là do cách nghĩ của

bản thân học viên đó. Vấn đề thứ hai; rất nhiều học viên cho rằng ra đường phát tư liệu còn mạnh mẽ hơn làm tin tức cho Tân Đường Nhân.

Sư phụ: (cười) Không giống nhau; mắt xích nào cũng đều là điểm then chốt cả. Chư vị [ví như] nói lớn tuổi một chút, không từng đọc nhiều sách thế, cũng không biết cái khác, vậy thì họ có thể phát huy tác dụng lớn nhất chính là phát tư liệu. Mà đã là văn hoá rất cao, mà viết bài lại rất dễ dàng; vậy phát huy sở trường của chư vị hãy đi làm việc đó. Thực tế đều là như nhau. Bất kể là thuận theo hình thức nào, cứu được người ta thì đều vĩ đại. (vỗ tay) (cười)

Đệ tử: Tân Đường Nhân phát triển rất nhanh, tiết mục ngày càng nhiều, nhưng chỗ nào cũng có vấn đề [thiếu] người làm. Lúc bận quá không thu xếp được, có đồng tu nói chúng ta nhất định phải bảo đảm số lượng, nhất định cần làm cho nhiều; có đồng tu lại nói, rằng hiện nay bận thế, chất lượng nếu mà làm không tốt thì chẳng thà làm ít đi một chút. Khi bước trên con đường chuyên nghiệp hoá hơn nữa, cần xử lý thế nào cho tốt?

Sư phụ: Tôi thấy chư vị thật quá ư vất vả; đều muốn tận sức làm cho tốt hơn, nhiều hơn; tất nhiên chất lượng càng cao, làm tiết mục càng nhiều thì càng tốt; tôi là nghĩ thế; nhưng thấy chư vị vất vả thì tôi không muốn nói vậy nữa. (cười) (mọi người cười) Đây đều là nguyện vọng của mọi người. Nếu mọi người phối hợp tốt hơn nữa một chút, nhân số tăng thêm một chút, có lẽ hết thảy điều này sẽ có biến hoá to lớn hơn nữa. Chỗ khó trước mắt thì tôi thấy rồi. Không có biện pháp đặc thù nào cả, (cười) Sư phụ không thể đưa cho chư vị biện pháp đặc thù nào cả, là vì con đường này cần tự chư vị bước đi.

Đệ tử: Có tiết mục phỏng vấn cần mời quý khách. Một loại ý kiến nhìn nhận rằng khách bên ngoài thì miễn là quan điểm có lợi cho vạch trần Trung Cộng là có thể thỉnh mời rồi; nhưng có những lúc không biết rõ bối cảnh của họ. Một loại ý kiến nữa nhìn nhận rằng là cần phải cố gắng mời bình luận viên của bản thân chúng ta.

Sư phụ: Vấn đề mời bình luận viên. Tất nhiên thân phận thích hợp được là tốt nhất, nhưng cần có bình luận viên thường trực, năng lực phải mạnh, và mọi người đều hâm mộ; thế thì rất tốt, chính là cần có chuyên gia về phương diện đài truyền hình của chư vị rồi. Nhưng có những lúc phải mời người bên ngoài mà thích hợp để làm tiết mục, làm người thứ ba, hoặc đứng ở góc độ chuyên gia, hoặc góc độ có thân phận đặc thù ở một phương diện nào đó mà giảng; vẫn là tất yếu. Nhưng có những người [mà trong thời gian] nhất thời không đo lường được chuẩn quan điểm của người ta, có thể tìm hiểu trước. Đề mục xuất hiện trong tiết mục rất minh xác, thì nói xoay quanh vấn đề này; hãy bảo họ về quan điểm của chư vị; họ đồng ý thì làm, không đồng ý thì không làm. [Nếu] họ thật sự là người nào đó của Trung Cộng, vậy họ lúc công khai bình luận mà vạch trần tà ác của Trung Cộng, thì có phải là tốt quá rồi sao? (mọi người cười)

(*cười*) Cần mở rộng tâm lòng. (*cười*) (*vỗ tay*) [Tâm] chứa được nhiều, thì có thể làm tốt.

Đệ tử: Khi phỏng vấn, một số người ở Trung Quốc mà mình bạch về chân tướng có bảo con rằng, nếu gặp được Ngài, thì hãy thay mặt họ mà vấn an Ngài. (Su phụ: Cảm ơn mọi người) (mọi người vỗ tay) Hiện nay ở Trung Quốc có những người ủng hộ nhân quyền hỏi rằng họ có thể làm ký giả cho Tân Đường Nhân hay không

Su phụ: Đối với họ mà nói là quá nguy hiểm. Cần hết sức chú ý an toàn của họ. Nếu họ có thể đưa thông tin ra ngoài thì cũng không được công khai thân phận; cần chú ý hơn nữa an toàn của họ; công khai rồi thì sẽ rất bất lợi đối với họ. Chư vị cần suy xét những điều này.

Tôi lại nói một vấn đề. Ở Trung Quốc, có một số học viên bị bức hại đến mức hồ đồ; một khi họ minh bạch trở lại, hoặc hoàn cảnh thay đổi một chút, họ liền biết được đâu là đúng, đâu là sai. Họ tuyệt đối không hững hờ bước sang phía tà ác; điểm này là khẳng định. Chư vị thông thường khi đo lường người ta toàn là nói rằng, vị này vị kia ở Trung Quốc từng bị “chuyển hoá” rồi. Trong quá trình tu luyện mà chưa vượt qua được quan [ái] thì đó là việc trong quá trình tu luyện. Tu luyện chưa kết thúc, họ vẫn đang tu luyện, do đó điều ấy không thể tính là họ thật sự không đạt nữa. Tất nhiên có một số người trong thời bị cái gọi là “chuyển hoá” thì đã làm một số việc xấu; nếu có thể từ nay về sau trong tu luyện mà bù đắp được, cũng nên cấp cơ hội [cho họ]. Mà tôi hy vọng rằng những vị như thế từ nay lấy lại phong thái tốt, vẫn còn tư thái dửng dưng là khiến người ta không coi trọng. Tất nhiên, những đệ tử Đại Pháp không bị “chuyển hoá”, và đã vượt qua được từ tà ác, thì là quá xuất sắc rồi; xứng đáng được tôn kính. (*vỗ tay*)

Ý tôi muốn nói chính là, mọi người không được đẩy đồng tu của mình ra. Họ là đồng tu của chư vị. Hãy hết sức sao cho khiến họ cảm thấy được sự ấm áp trong hoàn cảnh giữa các đệ tử Đại Pháp với nhau. Nếu chư vị cảm thấy không liễu giải được họ lắm, [thì] có thể thông qua liên lạc với đệ tử Đại pháp ở quốc nội để liễu giải một chút. [Nếu] họ đúng là đệ tử Đại Pháp thì chư vị cứ dùng. Còn nếu ai cũng không nói được rõ về họ, vậy chư vị hãy hoãn lại dùng. Cảm thấy không thể được, thì chư vị bảo ‘trước tiên bạn hãy đi phát truyền đơn’. Nếu chư vị liễu giải rằng ở quốc nội họ xác thực là đệ tử Đại Pháp, thì tôi nghĩ không thành vấn đề. Còn nếu quả đúng là đặc vụ; mọi người thử nghĩ, ai cũng thấy Trung Cộng sắp kết thúc rồi, quan chức cao cấp nào chẳng chuyển một lượng lớn tiền ra ngoài, đều lưu lại đường rút lui, mua hộ chiếu ngoại quốc, tìm cách trốn ra, ai còn thật sự bán mạng cho nó nữa? Là còn một số kẻ ngốc, (*mọi người cười*) những người không có đầu não, ấy đều là người bị tà đảng Trung Cộng rót vào [đầu] đến mức đã hoàn toàn không phân biệt rõ tốt-xấu nữa; loại người này hễ tiếp xúc là biết ngay; nhưng dù sao chỉ là thiểu số. Con người trên thế gian này, đều đang chờ đợi chư vị [đến] cứu. Chư vị cần mở thật rộng tâm lòng bản

thân mình, không được bài xích đồng tu của chính mình. Thế sẽ khiến con đường của mình bị ngăn lại.

Đệ tử: Con làm phỏng vấn cộng đồng ở Flushing; có một số người, [mà] người thường bảo là chuyên môn phản đối Pháp Luân Công; có quay phim những người đó không? Còn có người, ở đa số tình huống chúng con đều không quay phim họ, có lúc chỉ lưu một tay [trên hình ở phim]; nhưng người thường chứng kiến có ý kiến [phản nản] với chúng con. Còn có các hoạt động do đoàn thể tôn giáo làm, những việc đó chúng con có đưa tin không?

Sư phụ: Chư vị hãy tự mình thu xếp. Chư vị cảm thấy còn muốn cho họ cơ hội, thì chư vị cho họ cơ hội. [Ví như] nói những người đó đã xấu tệ hẳn rồi, tại vì họ, tạo thành rất nhiều chúng sinh có thể bị đào thải trong tương lai, không còn cơ duyên nữa, thì chư vị không quay phim họ; việc này thì chư vị tự mình thu xếp xem sao. Dù họ là ai, sự xuất hiện của họ hoặc lời họ nói nếu có chỗ tốt cho việc cứu độ chúng sinh thì có thể dùng, không có chỗ tốt thì không dùng. Một số tin bài không quan trọng, không quan hệ gì với việc cứu người của chư vị, vậy thì đừng làm nổi bật họ.

Đệ tử: Tiết mục du lịch có nhiều chỗ tốt cho việc mở thị trường; do đó đệ tử nghĩ là tự mình đi làm một tiết mục. Hiện nay tiết mục được quay đều là [có dùng] băng hình từ bên ngoài; tự mình làm thì sau có thể bán ra thị trường. (Sư phụ: Tốt lắm) Nhưng đưa nhu cầu lên cấp quản lý, thì cấp quản lý nghĩ rằng chúng ta hiện nay mức [trình] độ chưa đủ, quay không ra [phim] tốt như người ta. (Sư phụ: Vậy họ suy nghĩ cũng có lẽ hữu lý) (mọi người cười) Khi học Pháp bèn nghĩ có thể là con đã quá kiên trì; là người tu luyện mà, thì con đã bỏ [đề nghị ấy]. (mọi người cười) Tuy nhiên một số đồng tu cảm thấy ý kiến của con rất là tốt, ủng hộ việc con làm. Hiện nay không chắc rốt cuộc là chấp trước của tự mình, hay là nói hiện nay có thể làm tiết mục của người thường tốt như thế. Tự con thấy có lòng tin.

Sư phụ: Vậy thì hãy đưa cách nghĩ của chư vị nói một cách chi tiết cho cấp quản lý đài truyền hình, [cần] chọn những bước nào, thực hiện ra sao. Nếu chư vị nói rõ tín tâm ra cho họ, tôi nghĩ rằng sẽ không có vấn đề. (mọi người cười) (vỗ tay)

Đệ tử: Đệ tử hiện nay tham gia đài truyền hình chế tác các tiết mục âm nhạc, phát hiện rằng những thứ kỹ thuật âm thanh cũng rất cao, nhưng không biết phân phối thời gian thế nào. Có cần phải đi học, đi nghiên cứu nghiên cứu một cách chuyên môn không? Vì rất tốn thời gian.

Sư phụ: Đài truyền hình muốn làm tốt, thì phải cần tiêu chuẩn, cần chuyên nghiệp; không biết thì vẫn phải đi học thôi. (cười) Cụ thể làm ra sao thì tự thân chư vị an bài.

Đệ tử: Chúng con sau mỗi lần nghe Sư phụ giảng Pháp, các học viên khác trở về đều hy vọng rằng trong thời gian nhanh nhất mà “giảng một chút”, sau đó nhớ lại điểm này, nhớ lại điểm kia; con thấy rằng như thế xem ra không thích hợp lắm.

Sư phụ: Chư vị quay về giảng; chư vị phải thêm vào “đây là đại ý mà tôi nói, không phải nguyên lời của Sư phụ”. Chỉ là để học thôi thì không có vấn đề. Ghi chép ghi nhớ của chư vị, chính là ‘đoạn chương thủ nghĩa’.

Đệ tử: Về vấn đề kế hoạch chỉnh thể các tiết mục là hỏi thành viên của hội đồng quản trị đài [truyền hình]; đồng tu nói rất nhiều tiết mục nếu như là từ đài [truyền hình] mệnh lệnh xuống, ví như đưa ra một phương hướng nào đó, thì nó rất khó có học viên có thể kiên trì [theo]; nếu như học viên tự phát nguyện ý mà làm, thì thông thường dễ có thể kiên trì hơn. Như vậy một kết quả được dẫn đến chính là phương diện tiết mục ‘ưa nghe thích thấy’ chênh lệch tương đối lớn. Cần thu xếp tỷ lệ thế nào giữa tiết mục trực tiếp giảng chân tướng và tiết mục ‘ưa nghe thích thấy’.

Sư phụ: Nếu là công tác ở công ty người thường, thủ trưởng bảo chư vị làm gì thì có thể nói mình muốn làm gì liền làm vậy chẳng? Bản thân chư vị khi chứng thực Pháp thì sao phối hợp lại không được? Vì gì mà không làm được tốt? Nhất định phải là mình cảm hứng thì mới được hay sao? Chính là vấn đề trong phối hợp với nhau. Chư vị vì một nguyện vọng chung mà tham dự hạng mục [công việc], ai nấy đều kiên trì ý kiến của mình, bản thân đều chiếu theo ý nguyện của mình mà làm, thế thì điều phối làm sao? Cả năm ngón tay đều duỗi thẳng ra, không nắm thành nắm đấm, thì đánh ra sao được, (cười) thế không có sức mạnh; vậy cần phối hợp cho tốt.

Đệ tử: Bây giờ giao lưu hai phía [Đại Lục và Đài Loan] rất nhiều rồi; nếu chúng con mà chiếu theo các kênh thông tấn người thường mà đăng tin, thì khó tránh khỏi tô son trát phấn cho tà đảng Trung Cộng.

Sư phụ: Vậy cần phải chú ý. Tình huống cụ thể thì chư vị còn cần tự mình cân nhắc. Báo cáo của kênh thông tin người thường nếu vì tà đảng mà tô son trát phấn thì cần tu sửa lại.

Đệ tử: Tự chúng con không viết bài bình luận, vậy có thể tìm người thường tới bình luận không?

Sư phụ: [Dẫu] dùng người thường thì cũng là báo chí của chư vị bình luận; người xem sẽ không quan tâm người bình luận có phải là của kênh thông tấn chư vị hay không. Không nên quản việc của người thường, không tham dự chính trị người thường; tôi nói đã rõ lắm rồi.

Đệ tử: Con muốn hỏi lại; hiện nay giao lưu hai phía [Đại Lục và Đài Loan] rất nhiều, Trung Cộng dùng hình thức có rất nhiều kênh thông tin, hoặc hình thức thương nghiệp và kinh tế để luôn sâu vào Đài Loan; bộ phận đó thì chúng con có nên tìm đến để làm một chút không?

Sư phụ: Việc này cần xem đối với cứu độ chúng sinh có quan hệ không; không có quan hệ thì không làm; có quan hệ thì đưa chân tướng làm rõ ra. Đùng quán họ có luôn vào đó hay không; chư vị càng nghĩ việc đó, thì nó càng luôn vào; [để] xem chư vị xử lý sao. Không cần quán. Cứu người là nhắm vào con người, chứ không nhắm vào hình thể xã hội; nhắm vào nhân tâm, không nhắm vào giai tầng [xã hội], không nhắm vào đoàn thể.

Đệ tử: Khi viết tin bài về hải ngoại phát hiện rằng, có những lúc ở Trung Quốc đăng tin [nào đó], hải ngoại là đã đăng tin rồi; những bài chúng con đăng có thể tương phản rất mãnh liệt so với của Trung Cộng làm; chính là chính phủ tự do của hải ngoại làm như thế nào, Trung Cộng là làm như thế nào. Con muốn hỏi, một phương thức tư duy rất trọng yếu trong các bài đưa tin của báo cáo hải ngoại có phải là, chúng ta tham chiếu tin bài của Trung Quốc, rồi từ phản diện mà vạch trần Trung Cộng?

Sư phụ: Không phải vậy; không có khuôn mẫu cố định; hãy thực hiện một cách lý trí. Tà đảng Trung Cộng bất kể là nó phong bế như thế nào, bất kể nó khống chế như thế nào đối với tình huống bức hại Pháp Luân Công, những thứ của nó đều sẽ phản ánh vào xã hội, cuối cùng sẽ có người biết, cuối cùng ở quốc tế cũng báo cáo [những thứ đó] ra. Một mặt truyền tải các báo cáo, một mặt thông qua các kênh [của mình] mà hiểu rõ và xác thực rõ hết thấy những việc đó, sau đó hãy báo cáo [điều đó] ra; không cần lấy những thứ của nó rồi nói trái ngược lại. Tất nhiên kênh thông tin báo cáo góc độ đặc thù thì khác; nó chuyên phân tích tà đảng. (mọi người cười)

Đệ tử: Con là đệ tử Los Angeles; muốn hỏi vấn đề cách thức bán vé Thần Vận. Tháng Giêng năm nay, chúng con đã biểu diễn tám đợt; nhưng bây giờ vì kế hoạch bán vé thời kỳ đầu không đắc lực, nên thời đầu bán vé không tốt. Sau này muốn nhân dịp lễ Tạ ơn để bù đắp, đã định ra kế hoạch, nhưng vì ý kiến các học viên không thống nhất, tranh luận rất lớn, dẫn đến việc kế hoạch kia không được chấp hành tiếp nữa, rồi cuối cùng xuất hiện tình huống mà chúng con không muốn, chính là cuối cùng trước lúc biểu diễn phải phát phiếu giảm giá.

Sư phụ: Vấn đề bán vé cho biểu diễn Thần Vận thực ra cũng phản ánh trạng thái tu luyện của học viên ở vùng sở tại; tôi thấy rõ ràng phi thường. Học viên nào, địa phương nào có trạng thái thế nào, thì khi bán vé nhất định là biểu hiện trạng thái như thế ấy. Tôi không nói rằng mọi người đều tu không tốt, biểu hiện ra là trạng thái phối hợp giữa chư vị với nhau; điểm này đứng ở việc bán vé biểu diễn Thần Vận mà nhìn là

rất rõ. Có những địa phương học viên phối hợp tốt phi thường, hơn nữa có chỗ chỉ có vài học viên làm, tuy người không nhiều, nhưng thực hiện hết sức hữu hiệu.

Kỳ thực tôi thấy ở San Francisco có một số học viên một thời gian dài không có bước ra, tôi cũng không muốn [để] họ rơi rớt mất. Muốn để bộ phận những học viên này bước ra làm một số việc đơn giản trước; một là có thể khiến họ bước ra, hai là có thể giúp bản thân họ dựng lập một chút uy đức, nếu không tương lai thì làm thế nào? Các đệ tử Đại Pháp khác đều bận rộn lắm, lại không có sức để tham dự thêm nữa. Xác thực là có một bộ phận người chưa bước ra nay bước ra rồi; vậy rất tốt.

Đệ tử: Tân Đường Nhân Châu Âu có một tiết mục cố định là cứ hai tuần một lần “Xuyên suốt Châu Âu”, 15 phút đồng hồ mà cũng có khó khăn nhất định. Đối diện với trạng thái như vậy của Tân Đường Nhân Châu Âu, trong tâm thấy rất lo. Làm thế nào mới có thể làm Tân Đường Nhân Châu Âu tốt hơn lên? Số người làm Tân Đường Nhân xem chừng cũng không ít.

Sư phụ: Ài, chư vị trên thực tế là đang hỏi tôi, rằng chư vị thế nào để có thể tu tốt, (mọi người cười) rằng chư vị thế nào để có thể phối hợp tốt. [Ai] làm không tốt đều phải có trách nhiệm; khẳng định như vậy. Chư vị muốn đi con đường này, chư vị muốn tham dự vào hạng mục [công việc] này để trợ Sư Chính Pháp, vậy chư vị đã trợ Sư Chính Pháp chưa? Hay là trong quá trình này mà thoả mãn chấp trước của bản thân mình? Chính là vấn đề này. Tôi nói không phải là về vấn đề tiết mục 15 phút ấy. Phối hợp mà không tốt thì Đài truyền hình nhiều tiết mục như vậy làm sao đây? Phải biết trách nhiệm của mình, làm đệ tử Đại Pháp mà, thân mang nhiệm [vụ] nặng nề của lịch sử, hàng nghìn vạn năm, hàng ức vạn năm đều đã trôi qua rồi, hai lần địa cầu đã qua rồi, hết thảy đều vì sự kiện tối hậu này mà thôi; đến cuối cùng này mà không làm tốt là sao? Là [vì] ở trong ‘mê’; vậy vì sao có người có thể thực hiện được tốt? Người khác vì sao có thể phối hợp được tốt? Tu luyện ấy, khó nhất vẫn không chỉ là chịu khổ. Chịu thêm chút khổ rồi mau chóng qua đi; chưa làm tốt thì về sau mình bạch trở lại; khó nhất là khi vô vọng, khi không thấy hy vọng mà vẫn có thể tinh tấn thẳng tiếp; đó là khó làm được nhất. Các đệ tử Đại Pháp, qua hàng nghìn, hàng vạn năm, việc mà chư vị cần làm đã tới rồi; [nếu] làm không tốt, thì tương lai đối mặt với hết thảy như thế nào đây?

Chư vị nghe nói về Đại Thảm Phán rồi chứ? Thời đương sơ có Thần ở tầng rất cao an bài rằng khi Chính Pháp kết thúc lúc cuối cùng sẽ có Đại Thảm Phán; gồm cả chúng sinh dưới địa ngục và đã chết cũng sống trở lại bị thảm [phán]; người đang sống cũng bị thảm [phán], chư Thần toàn vũ trụ vị nào cũng bị thảm [phán]. Trong truyền thuyết Tây phương đều có thuyết về Đại Thảm Phán. Không chỉ là làm việc xấu mới phải thảm phán; người và Thần có tác dụng chính diện, kể cả đệ tử Đại Pháp, cũng sẽ tiếp thụ thảm phán. Mỗi từng sinh mệnh trong lịch sử từng làm những gì thì đều phải tự mình gánh trách nhiệm, đặc biệt là trong khi Chính Pháp vũ trụ, ai xuất từ mục đích gì,

làm những việc gì, dầu là việc nhỏ thế nào đi nữa, thì đều phải gánh trách nhiệm; ngay cả Thần, Quỷ và các sinh mệnh vi tiều được [chỉ] định phụ trách khởi tác dụng chính-phụ trong Chính Pháp đều phải tiếp thụ thâm phán. Chính là khởi tác dụng chính diện cũng phải thâm phán như thế; trong việc mà chư vị làm có bao nhiêu chúng sinh vì chư vị làm không tốt mà không thể được cứu độ? Nếu là đệ tử Đại Pháp, thì thế ước của chư vị có bao nhiêu là không được hoàn thành? Bản thân việc không hoàn thành chỉ là một phương diện, vì chư vị không làm, hoặc làm không tốt, thì hết thấy hậu quả lớn nhỏ đã tạo thành thì đều phải chịu trách nhiệm. Mỗi từng việc chư vị làm mà đem lại sỷ nhục cho Đại Pháp và lừa dối Chủ, mà không chịu gánh trách nhiệm có được không? Lời tôi nói này là chưa từng giảng trước đây; tôi cũng không muốn nói những việc này; nhưng chư vị thật sự nên thanh tỉnh thanh tỉnh, [giờ] đã đến lúc nào rồi?

Đệ tử: Thần Vận tới Trung Quốc biểu diễn; Đài truyền hình Tân Đường Nhân tương lai sẽ phát triển thế nào tại Trung Quốc?

Sư phụ: (cười) (mọi người cười) Không phải nói đùa đâu; mọi người đã thấy rồi, vào thời khắc lịch sử then chốt này, Đài truyền hình Tân Đường Nhân khi trợ Sư Chính Pháp cứu độ chúng sinh đang khởi tác dụng chính diện rất to lớn. Đài truyền hình “Tai Ương” kia vốn là miệng lưỡi của Tà đảng Trung Cộng, (cười) nó chính là hang ổ của ma, là sào huyệt của lưu manh giả dối và vu khống, là cơ cấu chuyên môn lừa dối dân chúng của tà đảng; tương lai còn muốn nó lên tiếng nữa sao? Không có đâu; khẳng định sẽ không có. Đó là đương nhiên; Đài truyền hình Tân Đường Nhân là có thể có trách nhiệm với xã hội, có thể vì dân chúng mà lên tiếng, hỏi có chỗ nào là không được? (mọi người cười, vỗ tay) Tôi là nói như vậy; Pháp Luân Công không hề muốn gì của người thường cả, nhưng Đài truyền hình Tân Đường Nhân nguyên là công ty lập chỗ đứng ở xã hội người thường. Chư vị hãy nhớ kỹ lời tôi nói; sự vĩ đại của cứu độ chúng sinh, sẽ khiến con người tương lai đưa chư vị lên rất nổi bật, sẽ khiến hết thấy các việc đệ tử Đại Pháp làm được kế thừa tiếp tục. (vỗ tay)

Đệ tử: Dẫn xuất Thần Vận quả thực huy động rất nhiều học viên, ảnh hưởng đến rất nhiều hạng mục; nhưng đệ tử Đài Loan thấy rõ ràng phi thường về [quan] điểm là Thần Vận là Sư phụ đang Chính Pháp; do đó mọi người đều nhất loạt có cái nhìn chung; tuy nhiên đối với Cửu Hạng Đại Tái là có các cách nhìn khác nhau.

Sư phụ: Cửu Hạng Đại Tái của Tân Đường Nhân làm được tiếng vang rất khá, trong ấn tượng mọi người đều có về sự kiện này. Chính cuộc thi là để khôi phục văn hoá nhân loại. Một là khuyếch đại danh tiếng cho Đài truyền hình, có tác dụng khuyếch trương Đài truyền hình Tân Đường Nhân; tiết mục làm rất sống động sẽ có thể khiến người ở các giai tầng khác nhau đều thích xem; ấy là từ bề mặt mà giảng. Về thực chất, là thông qua tác dụng của truyền hình mà cứu độ chúng sinh. Nhưng sau khi sự kiện này qua đi, đợi sang năm lại làm, [quãng thời gian] trung gian thì không cần lại khuyếch trương nó nữa; nếu lại khuyếch trương nữa thì tương đương với sự việc khuyếch

trương đơn nhất của người thường rồi. Đệ tử Đại Pháp cứu người là vị trí số một; do đó cần sắp xếp quan hệ này cho chính. Sự kiện này có thể khuyếch trương Đài truyền hình, cũng là khôi phục văn hoá chính thống của nhân loại; nhưng quá khứ là đã qua rồi; không thể chuyên chỉ vì khuyếch trương văn hoá con người mà không quản tới trách nhiệm chủ yếu là cứu độ chúng sinh. Hiện nay chư vị cứu độ chúng sinh là ở vị trí số một.

Đệ tử: Khi kinh doanh gặp phải một số khó khăn; một là trong các học viên thì bản thân [số học viên] làm việc bán hàng không có nhiều; hai là họ nói rằng bán [quảng cáo] Đại Kỳ Nguyên là dễ hơn; đối với Tân Đường Nhân thì có phần khó hơn, không có lòng tin. Xác thực là làm quảng cáo cho Tân Đường Nhân có vấn đề về chế tác [quảng cáo], [vì] yêu cầu ở đó khá là cao. Cần nhìn nhận khó khăn này như thế nào?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng, đối tượng thương nghiệp khác nhau [giữa Tân Đường Nhân và Đại Kỳ Nguyên]. Nếu người làm kinh doanh lớn một chút, thì khẳng định là họ nguyện ý làm quảng cáo trên truyền hình; thương gia nhỏ hơn thì họ có thể nguyện ý làm trên báo; điểm này cũng nên hiểu rõ. Quán ăn quảng cáo mà dùng truyền hình, họ sẽ cảm thấy tựa như dùng đại bác bắn muỗi. (mọi người cười) Thương nghiệp lớn có phạm vi rộng, hiệu ứng của truyền hình thích hợp [hơn]. Làm quảng cáo thì cũng nghĩ chút xem thương gia nào thích hợp với quảng cáo của kênh thông tin nào.

Đệ tử: Con là làm điều phối trong báo cáo đa ngôn ngữ về Thần Vận. Con phát hiện rằng có đôi lúc khi làm biên tập tiếng Trung, về tên của người Tây phương là viết có phần cầu thả, mà tên, đối với kênh thông tấn mà xét, là rất trọng yếu. Còn một vấn đề, có một đoạn phim quảng cáo Thần Vận cần được dịch ra nhiều thứ tiếng, chất lượng cắt ghép phim không tốt lắm; con cảm thấy chỉ mất khoảng nửa ngày là có thể sửa thành hoàn thiện; tuy nhiên một cấp trên của con nói rằng đã mất quá nhiều thời gian rồi, cần đưa nó ra thật nhanh. Con cảm thấy làm kiểu như thế không đúng. [Con] có thể nói một chút [với vị đó] được không?

Sư phụ: Đương nhiên có thể; tuy nhiên nói sửa là sửa, còn kéo dài ra đến mấy ngày thậm chí lâu hơn thì là có vấn đề. Chất lượng báo cáo của kênh thông tấn là rất trọng yếu; chư vị nếu nói rằng viết tên sai, viết tên sai, thì về phương diện đó mọi người từ nay về sau cần chú ý.

Thuận tiện tôi nói một chút về phim quảng cáo. Phim trên truyền hình truyền bá Thần Vận, mọi người đều phát biểu ý kiến. Tôi từ hai phương diện mà giảng. Một phương diện có lẽ thật sự là nhiếp ảnh và ý sáng [tạo] không đạt yêu cầu của mọi người. Mọi người đều đang học tập, khẳng định là sẽ còn thiếu sót, nhưng mọi người đều đã tận lực rồi. Tương lai sẽ thực hiện càng ngày càng tốt; về điểm này tôi có yêu cầu đối với họ, họ cũng sẽ nỗ lực. Nhưng tôi nghĩ đến một vấn đề khác; như mọi người đã biết; người thường không phải là người tu luyện, họ đo lường đẹp-xấu, thiện-ác ưa thích là

đã mất đi tiêu chuẩn chính thống trong văn hoá Thần truyền. Các thứ chủng loại quan niệm hậu thiên của con người được hình thành ở thế gian này đang quyết định hành vi tư tưởng của con người; vì vậy có người nói thế này là tốt, có người nói thế kia là tốt, họ nói như chư vị là không được, [người khác] họ nói chư vị là khả dĩ.

Như mọi người đã biết, rất nhiều chương trình diễn ở xã hội Tây phương, họ không làm quảng cáo nhiều lắm, thậm chí không có phim quảng cáo. Trong quảng cáo họ cũng không thuyết minh rõ ra nội dung một cách minh xác thế này; họ thậm chí viết vài chữ thôi, thêm vào đó là hình ảnh rất trừu tượng; chính là quảng cáo ấy, chính là hữu hiệu rồi. Nếu đem so sánh với cái đó, thì quảng cáo của Thần Vận trái lại là quá nhiều; phải vậy không? Là như vậy; điều này chư vị cũng thấy quá rõ rồi. Không có quảng cáo của biểu diễn nào được làm chi tiết đến như thế; nhưng có học viên cảm thấy thế vẫn chưa đủ; thậm chí muốn dùng quảng cáo là đưa nguyên một vở diễn phản ánh lên đó mới là tốt. Điều đó là không thể. Kể cả quảng cáo trong điện ảnh cũng như thế; làm chi tiết quá thì người ta sẽ không đến xem nữa, [nội dung] đều biết cả rồi. Rất nhiều người cảm thấy như không biết gì cả thì đi xem mới có cảm giác mới mẻ, mới có ý nghĩa, xem mới lôi cuốn. Quảng cáo mà quá chi tiết thì trái lại, hiệu quả sẽ không tốt; không hề như chư vị nghĩ đâu; đưa sự huy hoàng hùng vĩ toàn bộ triển hiện xuất lai thì người ta mới xem. Còn nếu biết cả rồi thì có thể trái lại, người ta không tới xem nữa.

Vậy thì tại sao chư vị bán vé thì mức khó khăn lớn đến thế? Vấn đề không chỉ ở quảng cáo. Là ở đâu? Là ở cơ sở văn hoá và liễu giải văn hoá khác nhau của người ta qua một thời gian lâu. Các đoàn múa ba-lê các nơi ở Mỹ quốc, đoàn múa ba-lê hoặc đoàn nghệ thuật khác tại bất kể địa phương nào ở Tây phương, thì đa số người Mỹ đều biết cả; thậm chí trong đoàn thì diễn chủ đạo là những ai cũng đều biết cả. Họ đều biết được lần này thì ai sẽ ra diễn. Họ chỉ cần đưa quảng cáo đơn giản ra thì khán giả sẽ đến; quảng cáo rất đơn giản. Trước mắt thì Thần Vận chưa làm được [như thế]; chưa khiến rất nhiều người biết được Thần Vận là ai. Chúng ta biết rằng chúng ta diễn tốt nhất, nhưng người thường không biết. Thêm vào đó từ bao lâu nay tà đảng Trung Cộng vẫn phá hoại một cách có hệ thống văn hoá Trung Quốc; phạm là đoàn nghệ từ Trung Quốc sang biểu diễn ở xã hội Tây phương, hầu như đều là một món hồ lớn. Con người ở Trung Quốc nơi văn hoá bị phá hoại mất rồi tưởng rằng cái gì cũng cho vào thì người Tây phương mới thích xem. Người Trung Quốc bị nhồi đầy [đầu] văn hoá đảng là không có hiểu; tà linh Trung Cộng cố ý thao túng người Trung Quốc tự phá hoại văn hoá của mình, lợi dụng người Trung Quốc tự phá hoại hình tượng của mình trên quốc tế; do đó những thứ diễn xuất ra là rất kém. Chẳng hạn tiết mục múa vũ đạo, nó là ba-lê, múa Trung Quốc, múa hiện đại, múa đương đại cái gì cũng trộn lẫn vào thành món đại hồ lớn. Thứ loại đó ở xã hội Tây phương thì người ta tiếp thụ không nổi. Thêm vào đó, dưới một số ý thức hiện đại học được từ xã hội Tây phương, đã sản sinh ra một số thủ pháp biểu hiện hiện đại, mà những thứ đó không sánh được với biểu hiện và mục

đích của những người biến thái ở xã hội Tây phương. Ngoài ra những diễn viên chạy theo một đương thời những thứ hiện đại là không có hiểu rõ, kỳ thực trường phái hiện đại ở xã hội Tây phương chưa hề có được thị trường của xã hội chủ lưu. Do đó người phương Tây đối với diễn xuất của Trung Quốc là không có ấn tượng tốt đẹp gì cả; điều ấy đều trở thành chướng ngại cho Thần Vận.

Không phải vì quảng cáo của chư vị làm không đủ; năm ngoái chư vị làm quảng cáo ở khu đô thị New York, kể cả lân cận khu New Jersey và Connecticut, ít nhất đã để người ta xem năm lần. Vậy tại sao không có nhiều người hơn đến xem [biểu diễn]? Người ta không biết chư vị diễn là những gì. Họ biết là chư vị đã tới, biết là có biểu diễn đó, nhưng họ không biết chư vị diễn gì, chất lượng ra sao. Vậy chỉ có một biện pháp, [là] dùng hiệu quả diễn xuất chất lượng cao, [dùng] nội dung năm sau tốt hơn năm trước của diễn xuất để đã khai thị trường. Thực ra hiệu quả diễn xuất bây giờ đã tạo thành ảnh hưởng ở xã hội rồi, hơn nữa đang vươn lên, người ta xem xong cảm thấy hay và họ sẽ đi nói khắp nơi. Thần Vận diễn xuất mấy năm nay đã khởi tác dụng ấy rồi. Vì Thần Vận mới bước ra, đối diện với mấy tỷ người toàn thế giới, ảnh hưởng này muốn đã khai [thị trường] thì cũng có một quá trình, nhưng lực độ biểu diễn tinh xảo của Thần Vận đã là rất mạnh, ảnh hưởng cũng đã rất lớn; cuối cùng sẽ có một ngày đã khai ra, cuối cùng sẽ có một ngày Thần Vận không cần phải làm quảng cáo mạnh nữa, khỏi mất công làm phim quảng cáo nữa; chỉ đăng mấy chữ: Thần Vận tới, thì mọi người sẽ đến [xem]. (*mọi người cười, vỗ tay*) Khẳng định là như vậy; tuy nhiên tại quá trình này không thể lơ là chất lượng quảng cáo. Vô luận là quảng cáo trên phim cũng vậy, mà trên văn tự cũng vậy, hiện nay mọi người không được lơ là. Vạn sự khởi đầu nan, bất kể việc gì cũng vậy; mấy bước ban đầu đều rất khó đi; mọi người hãy cùng nhau làm nó thật tốt.

Đệ tử: Vấn đề liên quan đến đưa tin ‘ưa nghe thích thấy’ ở kênh thông tin. Loại ‘ưa nghe thích thấy’ này là loại hoan nghênh ưa thích thuận theo chấp trước của người thường, hay là loại hoan nghênh ưa thích sau khi đạo đức nhân loại đã xuống dốc? Hay là nói về những điều..... họ thật sự nên ưa nghe thích thấy.

Sư phụ: Điều người ta ham thích là không có tiêu chuẩn. Bất kể một loại điều gì đó mà được làm tốt thì người ta đều thích; ấy là nhìn vào chất lượng của chư vị thế nào. Có người thích cay, có người thích đắng, có người thích ngọt, có người thích chua; khẩu vị khác nhau. Con người sinh sống ở xã hội một thời gian lâu rồi, thì cũng [nuôi] dưỡng thành khái niệm ‘ưa nghe thích thấy’ của tự mình; như vậy mỗi cá nhân có khẩu vị mà mình thích khác nhau; nhưng đừng chịu ảnh hưởng này. Mọi người đều biết diễn xuất của Thần Vận rất quan trọng đến như vậy; có người nói với tôi, bảo rằng ‘Vì sao không có tiểu phẩm?’ ‘Vì sao không có tương thanh?’ ‘Vì sao không có ca khúc thịnh hành?’ ‘Vì sao không có tạp kỹ?’ ‘Vì sao không có cái này cái kia?’ Tôi biết điểm này rõ ràng phi thường; cái nào mà làm cho thật là tốt, thì người ta cũng thích; chọn cái

nào là phải xét xem đối tượng, phải xét xem tính nhĩ-tục của hình thức nghệ thuật. Vì sao chọn ca múa? Vì chủng loại hình thức ca múa này là không có chương ngại về ngôn ngữ nào hết, không có chương ngại nào giữa văn hoá của các dân tộc; ai ai xem cũng hiểu. Chư vị bảo đưa tiểu phẩm đó vào, có nhiều dân tộc đến thế không hiểu tiếng Hán mà nghe thì sao đây? Nhiều môn loại nghệ thuật có tính cuộc hạn; chỉ có ca múa thì người nào cũng có thể tiếp thu, người nào cũng có thể xem.

Có đôi lúc tôi nghĩ rằng, khi mà ngày nào cũng có người đến bên tai tôi nói ra nói vào, rằng làm thế này, làm thế kia, làm thế kia, làm thế này. Tôi bèn nghĩ rằng, việc này cũng là tôi [tự mình] rồi, tôi biết mình đang làm gì, tương lai sẽ thế nào; (*mọi người cười*) đối người khác vào không khéo là rồi tung lên mất. (*mọi người cười*) (*vỗ tay*)

Tôi lại liên tưởng tới việc đệ tử Đại Pháp làm kênh thông tấn; khi đệ tử Đại Pháp làm gì, thì khẳng định bên tai sẽ có rất nhiều người phát biểu ý kiến, hàng chông kiến nghị, rằng thế này thế kia, thế kia thế này; (*cười*) (*mọi người cười*) do đó người tham dự cứ luôn cảm thấy như người quản lý có vấn đề, người quản lý lại cảm thấy người tham dự không được phối hợp lắm. Thực ra là đệ tử Đại Pháp, làm việc gì cũng cần nghĩ người khác trước, đứng tại góc độ của người khác mà suy xét, thử xem lại toàn cuộc xem, thì sẽ biết làm sao. Nghĩ nghĩ về người khác nghĩ sao, nhìn toàn cuộc một chút, thì sẽ biết mình nên làm thế nào.

Đệ tử: Diễn xuất Thần Vận có thể chiếu phim ở Hồng Kông như là chiếu phim điện ảnh được không? Ở Đài Loan, Đài truyền hình Tân Đường Nhân có thể đi theo phương hướng làm đài truyền hình công ích [công cộng miễn phí] hay không?

Sư phụ: Diễn xuất Thần Vận không thể chiếu phim như chiếu phim điện ảnh được. Thế thì không có được sự rung động mãnh liệt ở hiện trường, cũng không đạt hiệu quả cứu người ở hiện trường. Làm Đài truyền hình như thế nào thì chư vị tự mình quyết định. Đệ tử Đại Pháp ở Đài Loan đưa đài truyền hình ra làm, hơn nữa điều kiện tốt hơn ở Mỹ quốc bên này, tôi nghe [tin] đó thấy rất mừng. Sau đó lại nghe chư vị không định làm nữa. Dù thế nào thì chư vị mới là [người] chứng thực Pháp; chư vị muốn làm thì làm, không muốn làm thì thôi; cái đó nguyên là [điều] chư vị làm; nhưng tôi cảm thấy không nên quá mất đi cốt khí. Lẽ nào làm không tốt, phối hợp không tốt? Vì lẽ gì mà không thể nỗ lực về phương diện hiệu ích kinh tế để đảm bảo cho sự vận hành của đài truyền hình? Ở xã hội Tây phương, đệ tử Đại Pháp người Hoa có sự khác biệt về văn hoá [với người Tây phương ở đó mà vẫn làm tốt], vậy mà ở địa phương của bản thân người Hoa [như Đài Loan], lại không làm tốt là sao? Người thường đều làm được cả, chư vị không làm được? Những thứ mà chư vị đăng báo cáo đều là người thường muốn xem, là [thứ] người khác không dám báo cáo, là [thứ] khiến người đã xem là thấy thích; chư vị vẫn làm không tốt là sao? Đừng nghĩ lệch lạc về biện pháp. [Điều] chư vị đã nghĩ kỹ rồi và muốn làm rồi thì cứ làm thôi; nếu thật sự làm không nổi thì chư vị hoán đổi phương thức làm việc khác cũng được. Tôi cảm thấy như đệ tử Đại

Pháp làm sự việc gì cũng cần có thủy có chung. Bỏ ra một nửa lực khí, đường tu luyện đi một nửa, [rồi] quay đầu lại đi từ đầu, đi lại từ đầu, thật quá lãng phí. Thời gian là có hạn.

Đệ tử: Chúng con làm kênh thông tấn có rất nhiều đệ tử trẻ tuổi; vì mức độ nắm vững đối với quan hệ nam nữ không được tốt, mang đến dao động rất lớn cho việc tu luyện bản thân và hoàn cảnh chung quanh.

Sư phụ: Việc này cần phải hết sức chú ý. Đệ tử Đại Pháp chur vị về phương diện này mà làm không tốt, không vượt qua quan [ái] này cho tốt, con đường của bản thân mà đi không tốt, [thì] tự bôi nhọ mình, cũng khiến đệ tử Đại Pháp chính thể bị bôi nhọ. Những lời này tôi không muốn nói nhiều; quá khứ đã nói nhiều lắm rồi. Hãy chú ý. Các kênh thông tấn Trung Quốc hướng dẫn tuyên truyền công khai những việc này; tà ác là muốn làm bại hoại người Trung Quốc, chính là để con người không cách nào được cứu độ. Mục đích của tà ác rất rõ ràng, [là] khiến Thần thấy những người như thế thì các vị có độ hay không. Thân là đệ tử Đại Pháp, bản thân chur vị làm mà không tốt thì chur vị lẽ nào bảo người khác làm cho tốt? Làm thế nào cứu người khác?

Đệ tử: Chúng con có rất nhiều học viên tham dự công tác kênh thông tin cũng phải kiêm cả công tác nơi người thường; như thế rất khó toàn tâm toàn lực cho việc vận hành kênh thông tin.

Sư phụ: [Học viên] ngồi đây về cơ bản đều là tình huống đó; mọi người cũng đều làm [vậy]; thế thì bản thân hãy thu xếp thời gian cho tốt, tự mình thu xếp tốt một chút. Trước mắt là tình huống như vậy; trừ phi chur vị đã có biện pháp giải quyết vấn đề sinh hoạt rồi, [hoặc] có nhân viên chuyên trách. Tôi cũng bảo với Đài truyền hình rằng, người chuyên trách [bán] quảng cáo của chur vị là có thể có lương cố định, chính là như làm một chức nghiệp chính thức, mọi người cũng làm mà không phải lo nữa; thế nào cũng phải bước đi cho thành con đường ấy. Nếu như hạng mục khác chur vị cũng trang bị đủ điều kiện thì cũng có thể làm như vậy; không có đủ điều kiện ấy thì mọi người không thể làm vậy được.

Hiện nay hiệu quả diễn xuất của Đoàn Nghệ thuật Thần Vận, mọi người cũng đã biết cả, có tác dụng thế nào mọi người cũng thấy cả rồi, bất kể là mấy nghìn người vào trong rạp diễn, khi ra là có cải biến rồi. Điều ấy là các hạng mục [công việc] giảng chân tướng khác của chur vị trong tình huống thông thường sẽ không thể lập tức có hiệu ứng như thế được; trước mắt còn chưa đạt tới mức độ đó, cũng không làm được cho nhiều người đến thế. Diễn xuất của đoàn nghệ thuật có thể có được tác dụng như vậy. Đoàn nghệ thuật có thể khởi tác dụng lớn đến thế, đương nhiên là rất nhiều phương diện đều làm tốt thì mới làm được. Vậy có người bèn nói rằng thế thì chúng ta làm thêm nhiều đoàn nghệ thuật, chúng ta đều làm việc này. Không được; như mọi người đều biết, việc này phải liên đới tới rất nhiều vấn đề về tài lực, vật lực, và nhân

lực. Những diễn viên đó, những hài tử đó là có điều kiện về phương diện ấy; kỹ thuật của họ đề cao một cách thật sự rất xuất sắc. Học sinh trường Phi Thiên có học tập các khoá văn hoá cũng hết sức tốt; tại khu vực New York ấy, cùng thi khảo nghiệm với các trường khác thì cũng là hàng thứ nhất. (vỗ tay) Không chỉ các khoá văn hoá tốt, mà họ còn được huấn luyện khắc khổ, kỹ năng đề cao lên rất nhanh; hiện nay còn khá hơn cả diễn viên chuyên nghiệp thông thường; hơn nữa thời gian rất ngắn. Vậy vì sao lại như thế? Một là họ là đệ tử Đại Pháp, một nữa là có giảng viên rất giỏi, kể cả giáo viên các môn văn hoá, và giáo viên vũ đạo cũng như âm nhạc. Họ hoàn toàn tạm nghỉ việc ở kia, hàng ngày đều dạy học [ở đây]. Bộ phận những đệ tử Đại Pháp này nếu cứ thời gian dài mà như thế, họ còn có gia [đình] có [sự] nghiệp, thế thì không được. Chư vị đều biết, các hạng mục công việc khác đều là nghiệp dư: bản thân vừa làm việc nhà, vừa làm việc của đệ tử Đại Pháp, thế cũng không bị ảnh hưởng; nhưng họ [làm thế] không được; do đó họ phải có lương chính thức. [Nếu] thêm những diễn viên đã trưởng thành, thì chi phí sẽ hết sức lớn. [Tính] chi phí diễn xuất các nơi, [nếu] họ hề bắt đầu được lương, toàn thể Đoàn nghệ thuật tất cả là mấy trăm người, chi phí diễn xuất ở các nơi nữa, [nếu] mở quỹ lương thì không đủ dùng. Cũng nghĩ việc lập [quỹ] tài trợ, chuyên môn thiết lập Văn phòng Thần Vận, chuyên trách đi tìm [cơ quan] chính phủ và công ty để gây quỹ tài trợ; vì các đoàn nghệ thuật khác cũng là làm như thế. Việc này làm được không dễ chút nào. Chư vị chớ có thấy họ hiện ra một chút lãi về kinh tế; cái đó còn xa lắm lắm mới đủ.

Đệ tử: Có người thường xem xong diễn xuất Thần Vận bèn mang [tài liệu] quảng cáo Thần Vận về Trung Quốc. Hai hôm trước từ Trung Quốc trở lại, anh ấy nói rằng ở Trung Quốc đã phát bốn mươi bộ tài liệu chân tướng. Anh ấy nói chuyển lời chúc sức khoẻ Sư phụ.

Sư phụ: Nhân tố tà ác vốn không chế con người mà bị tiêu trừ càng nhiều, thì con người càng được giải phóng xuất lai. Người đã thanh tỉnh thì tự mình sẽ phân tích, tự mình sẽ thấy rõ chân tướng cuộc bức hại và tà đảng. Đâu là tốt đâu là xấu, người ta lập tức biết ngay. Bất kể đạo đức của người ta có bị rơi xuống đến mức độ nào đi nữa, người ta rốt cuộc cũng có lý tính, đối với tốt-xấu là có phân biệt rõ, người ta sẽ dần dần tỉnh táo trở lại.

Đệ tử: Đối với Đại Kỷ Nguyên là đã có yêu cầu cần đạt điểm hoà vốn; còn về mặt kinh doanh của Tân Đường Nhân, các đệ tử Đại Pháp Tân Đường Nhân chúng con đặt mục tiêu cho mình như thế nào?

Sư phụ: [Việc] cụ thể là cần chư vị tự mình cụ thể mà làm. Cụ thể quá đừng hỏi Sư phụ nữa. Chư vị thương lượng với nhau cho tốt, tôi cũng đã giảng cho người phụ trách rồi, họ sẽ biết làm như thế nào.

Tôi xem ra, Sư phụ sẽ không giảng thêm nữa; còn phải để chur vị thời gian thảo luận; dù sao thì hôm nay chúng ta không phải là [làm] Pháp hội; (*mọi người cười*) tôi chỉ là giải đáp một số vấn đề gấp cho mọi người. Tôi giảng tới đây thôi; cảm ơn mọi người! (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Ghi chú: (*mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo*).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán:

<http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/8/15/206600.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://clearwisdom.net/html/articles/2009/8/20/110204.html>.

Dịch ngày: 2-10-2009. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **bản sự:** tài năng, kỹ năng.
- **bất khả tư nghị:** không thể nghĩ bàn, khó tin nổi.
- **chính thường:** bình thường theo cái lẽ của nó phải thế.
- **Chủ, Chúa:** một chữ tiếng Hán có hai cách đọc ‘Chủ’, và ‘Chúa’; người dịch nói chung dùng cách dịch là ‘Chủ’.
- **cự đại:** to lớn.
- **Cửu Đại Tái, Cửu Hạng Đại Tái:** chín (cửu) cuộc thi đấu lớn (đại tái) phạm vi toàn cầu do Tân Đường Nhân (<http://www.ntdtv.com>) tổ chức; chủ yếu nhắm vào đối tượng là người Hoa toàn cầu với chủ đề xoay quanh văn hoá Trung Hoa. Các môn thi năm nay, 2009: múa, hát (thanh nhạc), violin, thiết kế y phục, nấu ăn, piano, võ thuật, vẽ tranh nhân vật, và thư pháp. Xem website của cuộc thi: <http://competitions.ntdtv.com>.
- **Đại Thâm Phán:** Đại Thâm Phán cuối cùng, Đại Phán Xét cuối cùng; *thâm* → *thẩm* tra, điều tra cẩn thận; *phán* → *phán xét*, lên quyết án.
- **đoạn chương thủ nghĩa:** lấy cái nghĩa tách khỏi văn chương, trích dẫn mà tách rời khỏi ngữ cảnh.
- **Flushing:** (sự vụ Flushing) từ năm 2008 Trung Cộng thuê một số kẻ bại hoại ở Flushing tại New York, Mỹ quốc, tiến hành những hành vi lưu manh nhắm vào điểm thoái đảng công cộng ở Flushing; đánh chửi om sòm, gây rối trật tự công cộng.
- **Hán phục Đại tái:** thi đấu thiết kế y phục Trung Quốc, một trong Cửu Đại Tái.
- **heo chết không sợ nước sôi:** ngụ ý là không còn gì để mất cũng không kiêng nể gì nữa (thành ngữ Trung Quốc).
- **kiếp nạn:** đại nạn lớn (diễn giải).
- **phó xuất:** chi trả phí tổn, hy sinh.
- **sáng thế:** sáng tạo thế giới, khai mở trời đất.
- **tiên nhập vi chủ:** vào trước thì làm chủ.

- **trợ Sư Chính Pháp**: trợ giúp Sư phụ làm Chính Pháp (diễn nghĩa chữ).
- **Trung Cộng**: đảng cộng sản Trung Quốc.

Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế New York [2009]

(Lý Hồng Chí, 7 tháng Sáu, 2009)

Chào tất cả! (các đệ tử: Kính chào Sư phụ!)

Mọi người thật vất vả quá! (các đệ tử: Sư phụ vất vả quá!)

Rất mừng khi gặp mặt mọi người; hơn một năm không gặp mặt rồi. (vỗ tay nhiệt liệt)
Tôi cũng là hữu ý không muốn giảng nhiều; là vì tôi [thấy] vô cùng rõ ràng, tôi giảng càng thông suốt, thì đem đến cho chư vị mức độ khó khăn trong tu luyện càng lớn, nhân tố cụ thể lực sẽ đảo loạn ghê gớm hơn. Pháp là đã truyền xuất lai rồi; Sư phụ bảo cho chư vị rằng, bộ Pháp này, chỉ cần giữ vững theo Ông mà tu, [thì] điều gì cũng có thể đắc; ấy là nhất định; vậy nên mọi người chỉ cần học một cách nghiêm chỉnh, [thì] sẽ y như điều tôi giảng. Do đó tôi suy qua xét lại, [thấy là] giảng ít đi thì tốt hơn; như vậy sẽ cấp cơ hội cho mọi người tự mình đề cao nhiều hơn và ngộ ra nhiều hơn, càng nhiều cơ hội bước đi con đường của chính mình. Nhưng tôi không thường xuyên giảng Pháp, [thì] vẫn đề lo lắng nhất là, trong tu luyện ấy, mọi người đều biết rằng chịu khổ là rất khó; trên thực tế chịu khổ vẫn không phải là [điều] khó khăn nhất. Khổ ấy, có thêm khổ nữa, [thì] qua rồi là minh bạch ra; nhưng tu âm thầm trong tịch tịch một cách vô vọng, không nhìn thấy hy vọng, đó là khó nhất. Chúng loại tu luyện nào đều sẽ trải qua khảo nghiệm như thế, đều sẽ đi trên [đoạn] đường ấy. Có thể kiên trì thường hằng, không ngừng tinh tấn thì mới là tinh tấn thật sự. Lời này là được giảng như thế, [nhưng] khi thực hiện thực sự là khó lắm, vậy nên mới nói cứ tu luyện như thừa đầu, tất thành chính quả.

Nhất là giờ đây trong xã hội này, như mọi người đều thấy, những thứ tiêu cực quá nhiều rồi, dẫn động chấp trước [của] con người, động chạm đến tâm hồn của người ta, khiến con người thế gian không ngừng [bị] kéo xuống; điều ấy rất đáng sợ. Đệ tử Đại Pháp là người tu luyện, chứ không phải Thần tu luyện; là người trong tu luyện, do đó sẽ bị can nhiễu hoặc nhiễu hoặc ít. Nếu không giữ mình được vững, vậy thì giống như người thường, biểu hiện trong can nhiễu không có khác biệt gì so với người thường. Có học viên chẳng có gặp phải ma nạn gì, dần dần không tinh tấn nữa, trên thực tế chính là sinh ra chấp trước khi đối [mặt] với các chủng loại dụ hoặc của xã hội người thường, bị những hấp dẫn trong xã hội kéo xuống. Tất nhiên, những người khác nhau tu luyện là có cách nghĩ của những người khác nhau, căn cơ khác nhau, thái độ đối với tu luyện đương nhiên sẽ khác nhau. Đáng quý nhất là có thể từ trong hoàn cảnh và dưới áp lực của gian khổ loại này, lại còn trong tình huống không nhìn thấy hy vọng, mà có thể tinh tấn không ngừng, đó mới là trân quý nhất, xuất sắc nhất.

Khá nhiều học viên trong đoạn thời gian vừa rồi không gặp tôi —tôi phát hiện rằng— đã trở nên buông lơi hơn, yêu cầu đối với bản thân không nghiêm khắc lắm. Tu luyện quả thực là rất nghiêm túc. Từ khi [khai] sáng thế [giới] tới nay đã trải qua hai [lần] trái đất rồi, lịch sử ức vạn năm ấy, chính là để đợi chờ thời khắc cuối cùng hôm nay. Một khắc ấy trên thực tế là sự việc chỉ trong chớp mắt; từ Thần mà nhìn thì là việc chỉ trong một cái huơ tay; nhưng ở không gian con người này cần một quá trình thời gian. Thời gian ở không gian này của con người dẫu kéo dài hơn nữa, thì Thần thấy chỉ là sự việc trong chớp mắt thôi. Ở nơi con người đây trải qua hàng mấy năm rồi, thời gian hề kéo dài nữa thì dễ khiến một số học viên không tinh tấn, buông lỏng bản thân. Cần phải thanh tỉnh về điểm này; tôi nghĩ rằng mọi người từ nay trở đi cần chú ý. Đổi sang góc độ khác mà nói, con đường mà chư vị đi qua, hết thấy những gì chư vị đối mặt với, hết thấy những gì chư vị đã trải qua, sự hồng truyền của Đại Pháp, biểu hiện của người tu luyện, những việc đó không phải là ngẫu nhiên. Hết thấy những gì chư vị trải nghiệm qua, cũng không phải là những việc mà những người bình thường sẽ gặp phải. Xã hội nhân loại tuyệt đối sẽ không xuất hiện sự kiện lớn như thế này một cách ngẫu nhiên. Thực ra hãy thử nghĩ, đây quả thực không phải việc thông thường. Đã bước đi bao nhiêu năm qua rồi, vì sao không thể bước đi thật tốt đoạn đường cuối cùng? Kỳ thực, tu luyện không chỉ là đơn giản là không tinh tấn; hề bản thân buông lỏng thì bị tâm người thường dẫn động, sẽ đi đường cong, phối hợp với nhau trong chứng thực Pháp giảng chân tướng sẽ kém.

Các hạng mục [công việc] giảng chân tướng, cứu người của các đệ tử Đại Pháp, đều là đệ tử Đại Pháp tự nguyện tổ chức để làm chứng thực Pháp mà [thành]; trên thực tế chư vị cũng thấy được thành tích của chư vị. Các kênh thông tấn và website mà các đệ tử Đại Pháp làm, hết thấy những gì chư vị làm đó là khiến nhân tố tà ác sợ hãi phi thường. Tà đảng Trung Cộng đã tung ra toàn bộ bộ máy toàn quốc, không chỉ bộ máy tuyên truyền, tất cả ngoại giao ở ngoại quốc đều đình trệ rồi, đã trở thành là [chỉ vì] bức hại Pháp Luân Công mà tồn tại. Đệ tử Đại Pháp khi giảng chân tướng thật sự là một người thay cả trăm người, cả nghìn người, có sức vạch trần ma nạn này do tà ác tạo ra nhắm vào đệ tử Đại Pháp. Mấy chục năm nay tà đảng Trung Cộng vì để thế giới thừa nhận tính hợp pháp của chính quyền tà đảng, nó vẫn luôn đánh bóng mặt tiền, che đậy bằng lớp vỏ thái bình. Từ tình huống hiện tại mà xét, tà ác ở không gian khác đã bị giải thể lượng lớn rồi, năng lượng không còn khống chế được con người nữa, hình thế chính thế đối với đệ tử Đại Pháp mà nói thì là càng ngày càng nói lỏng; mà càng nói lỏng thì áp lực càng giảm bớt đi, áp lực giảm nhỏ liền dễ sản sinh một loại ‘an dật tâm’, muốn thoải mái hơn một chút, muốn buông lỏng một chút, muốn hoà hoãn giải toả một chút. Trên thực tế, cuộc sống của đệ tử Đại Pháp và sự tu luyện là tựa như một mắt xích cùng với một mắt xích gắn chặt với nhau; mọi người buông lỏng với tự mình, trên thực tế chính là buông lỏng tu luyện.

Có những đệ tử vô cùng bận rộn với các công tác cứu người, làm rất bận rất vất vả; tôi đều biết cả; có đệ tử Đại Pháp rất ít thời gian ngủ nghỉ, các loại các dạng sự việc phải đối mặt là rất nhiều. Nhưng dù thế nào đi nữa, điều chúng ta chờ đợi chẳng phải chính là ngày hôm nay hay sao? Trong lịch sử dầu chur vị từng hứa nguyện cũng vậy, mà vì sự kiện này mà tới cũng vậy, thời khắc hôm nay mới chính là đệ tử Đại Pháp cần làm, chính là đệ tử Đại Pháp vẫn chờ đợi. Tuy là cứu người, nhưng bản thân cũng là đang trong tu luyện, do đó biểu hiện trong hoàn cảnh này của nhân loại sẽ không hoàn toàn giống như Thần. Nếu con người thế gian thấy chur vị biểu hiện giống như Thần, con người thế gian đều nhìn thấy hành vi chur vị thật thần kỳ, thì điều ấy sẽ phá vỡ cái ‘mê’ của hoàn cảnh này nơi người thường, vậy sẽ không tồn tại việc đệ tử Đại Pháp tu luyện nữa, sự việc cứu người này cũng không còn nữa, vậy thì cũng không có gian khổ nữa, cũng không thể khiến tu luyện của chur vị [trở nên] thần thánh như thế này nữa; vậy nên chur vị biểu hiện xuất ra trạng thái hôm nay đều giống như tình huống loại này của người thường. Nhưng không phải chỉ là vậy thôi, tôi vừa giảng rồi, là trong hoàn cảnh tu luyện mà không thấy được phía trước, trong tịch tịch dài đằng đẵng, ấy là khó chịu đựng trải qua nhất, dễ làm người ta biếng trễ nhất; đây là một khảo nghiệm lớn nhất tồn tại trong tu luyện.

Đương nhiên, trong hoàn cảnh này ở Trung Quốc, nhân tố của tà ác vẫn rất điên cuồng một số [địa phương] cục bộ. Tuy đa số các nhân tố bất hảo đã bị thanh trừ bỏ đi rồi, nhưng ở các địa phương cục bộ, và trong các hoàn cảnh cục bộ chúng có thể thao túng khống chế những người xấu kia, biểu hiện còn rất tà ác; do vậy một bộ phận các học viên khi thật sự làm các việc thì cảm thấy áp lực rất to lớn. Ở quốc tế cũng thế, thật sự đứng ra mặt phía trước mà làm các việc thì cũng cảm thấy được áp lực này. Dù sao đi nữa, vô luận là ở hoàn cảnh nào đi nữa, các đệ tử Đại Pháp đều cần phải thực thi thật tốt.

Hôm qua tôi đã giảng cho đệ tử Đại Pháp của Đài truyền hình Tân Đường Nhân về một số tình huống trước mắt. Hiện nay một vấn đề khác tồn tại là, như mọi người đều biết, có một số học viên [vốn] không tinh tấn, không bước ra một thời gian lâu, không phấn đấu vươn lên, [nay] đã thuận theo hoàn cảnh chuyển biến mà liên tục bước ra. Trong các đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc, [thì ở] địa phương bị bức hại nghiêm trọng và áp lực lớn nhất, cũng có không ít các [đệ tử] từ lâu không bước ra nay đã bước ra rồi. Còn có người từ Trung Quốc ra hải ngoại, khi phối hợp với các đệ tử Đại Pháp ở ngoại quốc, đã xuất hiện một số mâu thuẫn. Như vậy liền khiến các đệ tử Đại Pháp ở xã hội quốc tế hiện nay cảm thấy hoàn cảnh trở thành phức tạp hơn; nguyên nhân chủ yếu không chỉ là do trạng thái tu luyện tạo thành.

Người ở Trung Quốc có quan niệm được ươm trồng trong văn hoá của tà đảng Trung Cộng mà thành. Tư tưởng, quan niệm, phương thức sinh hoạt, hành vi trong cuộc sống, đều là trong trạng thái ấy mà hình thành. Người ta ở xã hội Tây phương hoặc xã

hội phi tà đảng cộng sản, đều là trạng thái tự nhiên của con người; giữa [họ] với nhau chỉ là văn hoá khác nhau. Loại xã hội tự nhiên này, mọi người đều có trạng thái sinh tồn bình thường giống nhau là có một tấm lòng cởi mở, an hoà, sống Thiện, và rất ít phòng hờ người khác; đó là bình thường; người Trung Quốc trước khi có tà đảng cũng là như thế. Nhưng ở trong xã hội Trung Quốc hôm nay, tà đảng Trung Cộng là ngay từ khi người ta được sinh ra cho đến khi lớn, liền một mạch dùng lừa dối và thù hận, đấu tranh để dạy người ta, luôn dùng cái lý giả để giáo dục con người, luôn căn cứ theo những gì tà đảng cần để giáo dục người ta, hành vi trong cuộc sống càng khiến người ta thấp hèn hơn thì lại càng theo ý của nó. Có một số người ở Trung Quốc vẫn còn kể về truyền thống cổ quá khứ, một số ít còn có quan niệm truyền thống; do đó mới có “đại cách mạng văn hoá”, do đó mới có cuộc vận động này, vận động kia, không ngừng đả kích và phá hoại truyền thống này của người Trung Quốc. Nhất là thanh niên trẻ hiện nay, hoàn toàn lớn lên trong lừa dối và văn hoá đảng, quan niệm hình thành trong lừa dối, [thì] về hành vi, phương pháp làm các việc đều khác rất nhiều so với con người ở xã hội quốc tế. Tại xã hội quốc tế, hai người gặp mặt thì các việc trong tâm đều có thể nói chuyện cởi mở, chưa từng biết nhau cũng cởi mở tấm lòng để nói chuyện; với người ở nội địa Trung Quốc đó là tuyệt đối không thể nào; do vậy các học viên từ Trung Quốc ra [hải ngoại] về phương thức làm việc và giao tiếp là khác với học viên quốc ngoại. Học viên ở ngoại quốc không hiểu được học viên đến từ Trung Quốc, không hiểu những gì [họ] nói và làm; ‘Làm việc là theo cách đó sao? Vị ấy sao kỳ quá vậy?’ Thực ra, qua các cuộc vận động, tà đảng khiến người ta đấu tranh với nhau, tố cáo lẫn nhau; người Trung Quốc từng trải qua loại bức hại này, đã quen với việc tự đóng kín mình lại, nhất là trong bức hại các đệ tử Đại Pháp. [Lẽ ra] đệ tử Đại Pháp nên phải hiểu biết lẫn nhau. Kỳ thực [với] quan niệm được hình thành ở Trung Quốc, [khi] coi những người ở xã hội quốc tế thì coi không hiểu, thấy rằng ‘người ở ngoại quốc sao mà ngốc nghếch vậy?’ Gặp người Hoa đã sinh sống lâu ở ngoại quốc thì cũng không hiểu được họ, ‘tại sao lại làm việc này như thế?’ Vậy đó, là con người mà nói, thực ra chính là nên theo lẽ thường. Tại phương diện này nên phải hiểu nhau, nên phải phối hợp với nhau cho tốt.

Do khác biệt về quan niệm, phối hợp giữa [mọi người] với nhau không được tốt, phương thức nghĩ về vấn đề cũng không đúng theo lẽ thường, cứ mãi dằn vặt, các học viên từ Trung Quốc lại còn tự phong bế chính mình, do vậy liền tạo thành việc một số đệ tử ngoại quốc thấy rằng ‘đệ tử đến từ Trung Quốc phải chẳng là đặc vụ?’ Là việc như vậy đó; làm chur vị các nơi đều cảm thấy không an ninh. Tôi nghĩ rằng, mọi người đều biết tôi nói lời như thế này, tôi nói rằng với cả đặc vụ tôi cũng [cứu] độ. Đời này là đặc vụ, mấy đời trước là họ đã từng rất xuất sắc, cũng đều là vì Pháp này mà đến; vậy lẽ nào chúng ta chỉ nhìn vào một đời này của họ? Vậy không độ họ nữa? Họ chỉ là chức nghiệp khác nhau mà thôi. Tất nhiên, chức nghiệp của họ thật sự có thể gây tác dụng bất hảo, phạm tội đối với Đại Pháp. Nhưng tôi nghĩ rằng, Pháp rộng lớn thế, Đại Pháp của vũ trụ mà, là có thể hoá giải hết thảy; chỉ cần mở rộng nội tâm ra, chỉ cần có

thể khoan dung, tôi nghĩ rằng điều gì cũng có thể cải biến. Những năm tôi ở Trung Quốc truyền Pháp, có nhiều đảng viên của tà đảng, cán bộ hồng quân lâu năm, có nhiều bí thư đảng uỷ, có nhiều học viên từ quốc an, công an, cũng có nhiều là học viên quân đội, thậm chí có nhiều học viên từ cơ quan đặc vụ tổng tham mưu tam bộ, nhị bộ. Họ không phải là khi bức hại thì thật sự sang phía phản diện, mà là có tâm sợ hãi, đối diện với áp lực thì [trở nên] hồ đồ. Dẫu sao họ [cũng] là con người, đối diện với áp lực thì có thể thế này hoặc thế khác; một khi minh bạch ra, khẳng định là sẽ quay lại; chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn thôi.

Độ nhân thì chính là độ nhân, chọn lựa ra thì không là từ bi. Nhất là xã hội nhân loại đã đến bước này rồi, đều không còn tốt nữa rồi, chỉ xét bản thân con người muốn gì. Hôm qua tôi vừa bàn về vấn đề này; tôi nói rằng, trong lịch sử con người ở bất kỳ thời kỳ nào cũng đều không có xấu tệ tới mức như thế này, không giống [con người] hôm nay; đặc biệt là người ở Trung Quốc, đã đạt tới đạo đức toàn bộ bại hoại trước đây chưa từng có; đi trên đường thấy trong đầu người ta không có mấy [ai] đang nghĩ việc tốt; rất nhiều người mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ những điều bất hảo, việc làm phần lớn là việc xấu. Toàn xã hội đều thúc đẩy những thứ đó, tà đảng kiểm trụ người ta xuống. Do đó cuộc bức hại này đối với đệ tử Đại Pháp mà giảng, dẫu thế nào đi nữa, chịu đựng dẫu là chủng loại thống khổ nào về thể xác hoặc hành hạ về tinh thần, bức hại có nghiêm trọng đến đâu, thì đều là tiêu nghiệp, đều là tiến về viên mãn; đón chờ đệ tử Đại Pháp đều là tốt nhất; đó chẳng phải là mục đích tu luyện của các đệ tử Đại Pháp sao? Tuy nhiên, cự thế lực trong an bài của tà ác, cái gọi là sao cho khiến các đệ tử Đại Pháp viên mãn, cự thế lực đã tạo thành tà đảng đối với con người thế gian, nhất là bức hại người Trung Quốc là nghiêm trọng nhất: khiến người ta trở nên bại hoại, khiến người ta phạm tội đối với Đại Pháp; đó chẳng phải khiến người Trung Quốc bị đẩy tới huỷ diệt sao? Đành rằng cự thế lực đã an bài sự bại hoại của tà đảng ấy, nhưng rốt cuộc thì người Trung Quốc vì đệ tử Đại Pháp nên mới chịu sự khuất nhục này, chịu khổ nạn nhiều như vậy. Vậy thì từ điểm này mà giảng, chư vị có thể không cần phải đi cứu độ họ sao? Đệ tử Đại Pháp chẳng phải nên mở rộng tâm ra sao? Ngoại trừ tên ma đầu ra, thực ra kể cả bản thân người đi bức hại, thì chẳng phải cũng là đối tượng bị bức hại sao?

Vì thế tôi [muốn] nói là, đặc biệt là giờ đây, khi các hạng mục [công việc] không đủ người [làm], các đệ tử Đại Pháp đến từ Trung Quốc lại không được dùng. Thực ra tôi nói là, chư vị không cần quản rằng họ từng bị “chuyển hoá” hay không từng bị “chuyển hoá”, chỉ cần họ đi vượt qua hoàn cảnh tà ác ấy, thì họ liền minh bạch; họ sẽ hối hận; tuy đó là si nhục, nhưng cũng phải cấp cho họ cơ hội quay trở về. Người tu luyện ấy, rốt ráo cũng là còn có nhân tâm nên mới có thể tu luyện; chỗ đau của số người này sợ đau sợ bị đụng vào, có đôi lúc bao biện cho chỗ đó; đó là sợ bị coi thường. Vậy nên dẫu là qua sang đây như thế nào, họ vẫn còn muốn vào trong hoàn cảnh các đệ tử Đại Pháp này, [thì] chư vị không thể đẩy họ ra, [mà] phải thân cận với

họ, phải cho họ một sự ám áp nhất định. Dù họ suy nghĩ thế nào, làm ra sao, về quan niệm có khác biệt như thế nào so với chư vị, [thì] dần dần họ sẽ hiểu ra, dần dần họ sẽ biết được con người ở xã hội quốc tế là ở trạng thái sinh hoạt như thế nào. Hãy mở rộng tâm hơn nữa; đó đều là đồng tu của chư vị mà, đều là đệ tử Đại Pháp của Sư phụ, cần bao dung họ. Nếu như quả thực cảm thấy không thoải mái ở một hạng mục việc nào đó hoặc khi bảo họ làm một việc cụ thể nào đó, thì chư vị hãy đưa tình huống của cá nhân ấy hỏi một chút các đệ tử Đại Pháp ở nơi cũ của họ ở Trung Quốc. Chỉ cần họ đương sơ là đệ tử Đại Pháp, thì tôi nghĩ rằng không thành vấn đề. Đại Pháp có thể dung luyện [nóng tan] cả kim cương, thì ngại gì không dung luyện được một cá nhân? Hoàn cảnh nào cũng không sánh nổi với hoàn cảnh của các đệ tử Đại Pháp. Chỉ cần mọi người chính niệm đầy đủ hơn, giữa các đệ tử Đại Pháp thì phối hợp tốt hơn, mâu thuẫn giảm thiểu đi, [thì] sức mạnh cứu người sẽ mạnh mẽ hơn nữa.

Mọi người hiện nay làm một số hạng mục [công việc] đều rất vất vả. Đặc biệt là có một số hạng mục kênh truyền thông; kênh truyền thông cần rất nhiều người. Muốn khiến các kênh truyền thông có thể thật sự khởi tác dụng cứu độ chúng sinh, có thể thật sự phát huy ưu thế của kênh truyền thông, [thì] chư vị cần đặt được chỗ đứng ở xã hội người thường. Đặt chỗ đứng ở xã hội người thường không thể chỉ là nói thuyết mà thôi; cần phải thật sự thực thi một cách thiết thực mới được. [Nếu] muốn lập chỗ đứng ở xã hội người thường, thì chư vị cần phải kinh doanh việc đó thật tốt. Một công ty bất kỳ nào của xã hội người thường, nó có mục đích tối hậu và xuất phát điểm đều là để kinh doanh, kiếm tiền. Chư vị có xuất phát điểm tuy rằng là để cứu người, nhưng cũng cần phải lập chỗ đứng ở xã hội người thường, có thể khiến nó vận hành bình ổn, phù hợp ở mức tối đa với phương thức kinh doanh ở xã hội. Xã hội nhân loại nếu cái gì mà không có đúng đắn, thì không thể được chọn dùng phổ biến ở xã hội con người. Người trong giới kinh doanh đều theo phương thức như thế cả; [điều ấy] nói lên rằng nó phù hợp với điều mà người ta cần, nói lên rằng Thần cũng cho phép loại phương thức xã hội ấy. Nhất là trong khoảng một, hai trăm năm qua, chủng loại hình thức công ty qua vận hành đã chứng thực tính khả thi của nó; cái đó cũng được tính là kinh nghiệm của người thường, như vậy lẽ nào chúng ta không thể chiếu theo cách như thế mà làm?

Các đệ tử Đại Pháp đều có một cách nghĩ, rằng ‘dù thế nào thì cũng cứ lên thẳng tuyến đầu, có khổ nữa, mệt nữa, thức khuya, không ngủ, dù thế nào chúng ta cũng làm, đều có thể làm’; nhưng hễ nói đến ‘kinh doanh’ thì không được. Mọi người đều chẳng phải làm gì cũng được sao? (cười) Mọi người chẳng phải đều từ chưa biết rồi sau mới biết sao? Vậy tại sao mọi người không thể làm tốt sự việc này? Làm công tác kênh thông tin thật tốt; nó mới là có sức mạnh hơn, có năng lực hơn nữa phát huy tác dụng. Hiện tại khá nhiều thời gian đang lãng phí làm thế nào để nó có thể vận hành liên tục tiếp nữa, đi các nơi tìm tiền để duy trì; khó làm sao? Nếu mọi người đều thử đặt công phu vào đó, cho một chút khí lực vào đó, thì tôi nói rằng việc này sẽ thực thi được rất tốt đẹp. Bất kể là chư vị tìm tài trợ, chạy [bán] quảng cáo, làm đủ mọi thứ để gây quỹ cho

kênh thông tấn và những gì làm ở tuyến hàng đầu cũng vậy, uy đức đều như nhau. Quyết không phải vì người này soạn bài, người khác biên tập, người kia phiên dịch, người khác thường xuyên xuất hiện trên kênh thông tin, hoặc vì sự đặc thù của công tác của họ, [thì] uy đức của họ lớn [hơn]. Tất cả đệ tử Đại Pháp tham gia vào làm kênh thông tấn này, bất kể chư vị làm hạng mục nào, thì đều như nhau.

Đôi mặt với vấn đề đang làm khốn khó mọi người một thời gian dài này, không phải là biết khó liền tiến tới, [mà] là biết khó liền thoái rồi, liền không muốn làm nữa. Ở đây tôi cũng bảo mọi người rằng, làm Sư phụ mà giảng, tôi ủng hộ làm tốt việc kinh doanh kênh thông tin. Về phương diện này tôi cũng nói với mấy người phụ trách ở kênh thông tin, rằng nên đặt thêm công sức vào đó. Vậy mà nhiều người vẫn chưa thật rõ; mọi người đều mang theo tư tưởng có tính tạm thời, rằng ‘Chính Pháp cần chúng ta làm gì thì làm thôi, làm xong vậy là xong.’ Không phải thế; các đệ tử Đại Pháp làm gì thì cũng đều không phải là chỉ vì đơn nhất một việc. Chư vị làm gì cũng đều không chỉ suy xét về hiện tại, mà còn suy xét cho tương lai; không chỉ suy xét cho bản thân sự việc, mà còn suy xét cả những nhân tố liên đới. Hiện tại dùng nó để cứu độ con người, để chứng thực Pháp, vậy thì loại hình thức văn hoá tồn tại ấy chẳng phải cũng sẽ lưu lại cho tương lai? Chẳng phải cũng là để con người tương lai tham chiếu?

Lại nữa, đó là chư vị khi làm kênh thông tấn, về quản lý cũng tồn tại một vấn đề khác. Mọi người đều cảm thấy rằng ‘tôi muốn làm thì làm thôi, nhưng ai muốn quản tôi cũng không được’. Như vậy có thể được chăng? Chư vị là đệ tử Đại Pháp, làm công trong công ty người thường, thì thủ trưởng quản thế nào chư vị đều nghe theo thế. Với hạng mục [công việc] Đại Pháp, đã là việc của Đại Pháp, tại sao hễ nói một chút, quản một chút, an bài một việc thì lại không phục tùng? Thử nghĩ xem như vậy đúng chăng? Đã là muốn lập chỗ đứng ở xã hội người thường khiến kênh thông tấn có thể phát huy tác dụng mạnh mẽ hơn, như thế mọi người cần phải chiếu theo phương thức của người thường mà quản lý. Đó là lời mà tôi giảng cho đài truyền hình, đài phát thanh, báo Đại Kỷ Nguyên và các kênh thông tấn khác, là điều tôi bảo cho họ. Chư vị cần phải dùng loại phương thức ấy để giảng chân tướng, cứu người; cần làm như thế. Người thường làm thế nào, công ty kinh doanh ra sao, [thì] chư vị hãy kinh doanh như thế; chỉ là chư vị có xuất phát điểm là cứu người; đó là khác biệt.

Thực tiễn minh chứng rằng, phương thức kinh doanh của người thường là rất hữu hiệu; vậy tại sao mọi người không làm? Giải quyết khó khăn về phương diện này. Có lẽ không chừng hình thức loại này sẽ lưu lại cho tương lai; như vậy trong quản lý chư vị không ai nghe ai cả, thì đưa cái đó lưu cho tương lai được không? Không được. Có người mà chư vị chỉ bảo họ làm gì đó họ cũng không muốn làm, chỉ vui thích làm những gì bản thân muốn làm thôi, tự mình là có quyền; như thế có thể được sao? Ví như khi đưa nắm tay ra, mọi người phải nắm lại thì mới mạnh (Sư phụ làm cử chỉ dơ nắm tay) Chư vị nếu bảo rằng cái này muốn làm thế này, cái này muốn làm thế này,

cái này muốn làm thế này (Su phụ xoè bàn tay ra, và chỉ vào từng ngón) như thế không mạnh, vừa đưa ra đã bị tản ra rồi, phải vậy không? Chư vị cần có một cái quy định, cần phải có một an bài, hợp tác cho tốt thì phối hợp với nhau mới tốt.

Có người nghĩ: ‘Tại sao tôi phải nghe vị này? Tôi cảm thấy tu còn tốt hơn vị ấy.’ Không thể nói lời như thế được; chư vị tu tốt thì chư vị mới có thể phục tùng theo phân phối [công việc], [nghĩ như thế] chính là nói lên rằng tu chưa tốt. Tôi nói rồi, kênh thông tấn mà chư vị làm ấy là không phải là của Đại Pháp, việc làm mà được phân công cũng không đại biểu cho tầng thứ tu luyện. Chư vị là đệ tử Đại Pháp, là tổ chức [mang tính] tự phát với nhau để cứu độ chúng sinh, để chứng thực Pháp nên làm ra các hạng mục [công việc] cứu người và chứng thực Pháp; quan hệ là như vậy. Đã không phải là một bộ phận của Đại Pháp, mà là cần lập chỗ đứng ở xã hội người thường, chính là thứ của người thường. Thứ của người thường thì lẽ nào không thể dùng phương thức của người thường để quản lý? Chức vụ nào ở người thường cũng không đại biểu rằng trong quá khứ họ ở thiên thượng cao đến đâu, không đại biểu cho cảnh giới của người tu luyện hiện giờ cao bao nhiêu, tu có tốt hay không. Vậy là mọi người đều minh bạch đạo lý này rồi; không phải nói là ‘vị ấy quản tôi thì nghĩa là vị ấy tu cao hơn tôi’. Đây chẳng phải vẫn còn [vấn đề] có phục hay không phục, có tật đổ hay không tật đổ ở đó sao? Quản thì quản thôi, vì Đại Pháp, thì đệ tử Đại Pháp có thể chịu khuất thân hay không? Hơn nữa, trong tình huống bị bức hại rất nghiêm trọng ở nhà tù, bị quản chế trong tình huống bị tay sai của tà ác đánh, mạ lỵ, thì lúc ấy có cái tâm không phục khí hay không? Nhưng trong tình huống loại như thế này, trong sự việc thần thánh này đây, tại sao không làm được, không làm nổi?

Hôm nay tôi trước mặt nhiều đệ tử Đại Pháp như thế này, tôi nói ra rõ việc này; chư vị làm kênh thông tấn là hết sức tốt; đã khởi tác dụng vô cùng to lớn trong cứu độ chúng sinh; do đó cần làm cho tốt; đây là nguyện vọng của Su phụ, [đó là] chư vị đặt nó có chỗ đứng ở xã hội người thường, làm thành một công ty mà có thể vận hành tuần hoàn rất tốt, có thể phát huy tác dụng lớn hơn nữa, khởi tác dụng lớn hơn nữa trong cứu độ chúng sinh. Ấy là điều tôi muốn nói. Về quản lý, có các phòng ban, các tầng quản lý, có làm các việc một cách cụ thể. Phân công khác nhau, tuy nhiên, đều là cùng một mục tiêu, là để chứng thực Pháp. Làm quản lý và chư vị làm các việc cụ thể thì uy đức cũng như nhau; chư vị cùng làm ấy là hình thức kênh thông tấn, dùng nó để cứu độ chúng sinh, khởi tác dụng là như nhau.

Lời mà tôi muốn giảng cũng rất nhiều, giảng ở đâu thì cũng là [chủ đề] đó có chút nặng thiên lệch. Không giảng thêm nữa. Tôi là chung chung nói một chút về tình huống hiện tại. Tiếp đây mọi người có vấn đề nào đặc thù cần hỏi hoặc cần giải quyết gấp, chư vị có thể đưa tờ câu hỏi lên, tôi sẽ giải đáp cho mọi người. (vỗ tay)

Trên thực chất, từ hình thức trước mắt mà xét, mọi người đều cũng thấy được rồi, nhân tố tà ác đã xong rồi, mà tà linh của tà đảng Trung Cộng kia cũng đã bị tiêu huỷ rồi. Chỉ

là còn tồn tại một số tín tức, chẳng hạn như một số sách một số tranh ảnh này khác của nó trong quá khứ, còn có một số nhân tố của tà ác, mà nhân tố tà ác ấy thì đa số chúng là đang bị tiêu hủy rồi. Trong Chính Pháp bị động chạm đến là những linh thể thấp và lạn quý loạn bát nháo thấp nhất ở trong hoàn cảnh tầng thấp; chính là những thứ ấy đang làm cái việc phá hoại đệ tử Đại Pháp, hơn nữa là do nhân tố tà ác trực tiếp khống chế; nhân tố cũ và bất hảo ở chỗ cao hơn là đang khởi tác dụng tầng tầng lớp lớp. Còn ở Trung Quốc, tà linh của tà đảng Trung Cộng đã bị kết thúc từ lâu rồi. Mọi người đều biết rằng sau lưng tà đảng là có nhân tố tà linh của nó; trước đây ai dám nói tà đảng là bất hảo? Ở trong nhà mình đóng cửa rồi mà cũng không dám nói, thậm chí nghĩ đến thôi cũng sợ, là cảm giác như có gì đó đang nhìn người ta. Còn giờ đây, thì ai cũng dám công khai mạ lỵ nó, từ trung ương của tà đảng cho đến phổ thông toàn dân trăm họ; ngồi với nhau là mạ lỵ tà đảng Trung Cộng; [điều ấy] thuyết minh rằng đã không còn nhân tố tà ác khống chế con người nữa, đã kết thúc rồi. Như vậy vì sao chính quyền kia của nó vẫn đang tồn tại? Chính là một băng nhóm lưu manh, muốn đè đầu nhân dân, là muốn quyền lực nắm trong tay, băng nhóm với đạo đức cực kỳ thấp ấy, đang muốn bảo vệ quyền lực của nó. Chính là nhân tố tà ác của cựu vụ trù là lợi dụng cái tâm xấu xa đó, để liên tục tạo ra áp lực và duy trì hoàn cảnh tà ác cấp cho các đệ tử Đại Pháp, những [ai] chưa bước ra, những [ai] tu luyện chưa tốt. Hiện nay, xã hội này giờ đây đã mục ruỗng hết rồi.

Nếu như bây giờ tôi kết thúc sự việc này, thì sinh mệnh tương lai sẽ bị huỷ rớt xuống quá nhiều. Những người từng hạ xuống để đắc Pháp, những người vì đắc Pháp mà đến sẽ là phí công xuống đây. Thừa ban đầu, thì những sinh mệnh ấy —bất kể hiện nay họ làm gì— thì họ đều là Thần, đã thấy ở nơi này quá đáng sợ, vậy mà dám lập tức tiến đến, dám đến; tại sao? Họ đối với Chính Pháp, đối với Đại Pháp là mang theo hy vọng, tín niệm kiên định phi thường, [họ] đến đây rồi. Dầu hiện nay biểu hiện của họ có như thế nào, thì cũng cần nhìn vào lúc đương sợ, cũng phải xét lịch sử, cũng phải xét quá khứ của sinh mệnh đó là như thế nào, hết mức cứu độ họ. Xét đến cùng là Đại Pháp của vũ trụ, đối mặt với vô lượng chúng sinh mà giảng, thì cơ hội khó được, chính là một lần này thôi; lưu lại thì là lưu lại, không lưu lại thì vĩnh viễn tiêu mất; do vậy tôi cảm thấy rằng chúng ta còn phải làm, còn phải cứu. Nếu hôm nay đắc Pháp không phải là chư vị mà là người khác, thì chư vị ở trong hoàn cảnh đó, chư vị ở trong người thường, hãy thử nghĩ xem, chẳng đáng thương lắm ư? Ngoài ra những người Trung Quốc chịu bức hại nghiêm trọng nhất, đó là [do] cựu thế lực tạo can nhiễu cho chư vị, nên mới bị bức hại đến mức độ như thế; vậy nên lại càng phải đi cứu độ họ. Giờ đây mọi người cần làm ba việc cho tốt; tu luyện bản thân về lý là đương nhiên rồi. Chính niệm đầy đủ, tu luyện bản thân thật tốt đương nhiên chính niệm sẽ đầy đủ. Do đó đối với mọi người mà giảng, cứu độ chúng sinh là trách nhiệm và sứ mệnh lịch sử của chư vị, phi thường trọng đại, cũng phi thường gian nan.

Như mọi người đều biết, chúng ta cứu một cá nhân thì không khó, khó là ở can nhiễu và áp lực của tà ác. Đối với một cá nhân mà nói, họ có thể minh bạch chân tướng, có thể được cứu, về thực chất thì hễ một khi cá nhân đó được đắc cứu trở về sau này, [thì] toàn bộ các sinh mệnh của thể hệ vũ trụ đằng sau họ mà do họ đại biểu thay đều được cứu rồi. Vô lượng vô tận các chúng sinh, thể hệ mệnh mang, hằng bao nhiêu sinh mệnh như thế đều được đắc cứu; đối với cá nhân đó [để mà] có thể nghe được chân tướng, có thể khi đối diện với chân tướng liền minh bạch, thì gian khó là do các nhân tố lớn như thế tạo thành. Khi giảng chân tướng biểu hiện ra là các chủng loại nhân tố tà ác đang can nhiễu; trên thực tế là nhân tố to lớn nhường ấy ở sau lưng. Vừa rồi tôi mới nói rằng các đệ tử Đại Pháp trên thân kiêm các loại trách nhiệm lớn, sứ mệnh trong lịch sử không phải tùy tiện là ai cũng có thể đảm đương được đâu; chỉ có đệ tử Đại Pháp mới xứng đáng làm. Thật xuất sắc, quả thực rất xuất sắc.

Thuận tiện tôi còn muốn nói một câu; trước đây chưa từng giảng cho mọi người; ở buổi gặp mặt hôm qua tôi nói một đoạn ngắn; hôm nay tôi cần lặp lại; nếu không thì sẽ truyền sai nhầm. Trong lịch sử quá khứ, thì trong Chính Pháp, vì Thần của mỗi mỗi tầng đều an bài rằng sau Chính Pháp thì nhân loại sẽ như thế nào đối mặt với vấn đề; có một tầng chư Thần họ an bài là ‘Đại Thâm Phán Tối Hậu’. Điều này ở các truyền thuyết Tây phương đều có; nhân loại sẽ đối mặt với ‘Đại Thâm Phán’. Không chỉ là nhân loại, chúng sinh nội trong toàn thể tam giới đều sẽ đối mặt với vấn đề này; ngay cả người đã chết cũng sẽ được sống lại, đều phải đối diện với ‘Thâm Phán’. Thâm phán là đối với từ khi sáng thế trở đi cho đến kết thúc cuối cùng, kể cả Đại Pháp khai truyền và kết thúc của việc cứu độ chúng sinh, đặc biệt là trong thời kỳ Chính Pháp cuối cùng sự biểu hiện của các sinh mệnh đều nhất loạt bày ra. Trước đây tôi giảng ‘chúng sinh’ là nghĩa rộng, toàn bao quát; hết thảy của vũ trụ, bất kể khoa học gia của con người có nói rằng họ là hữu cơ hay vô cơ, trên thực tế đều là có sinh mệnh. Sinh mệnh ở các không gian, hết thảy chúng sinh, đều là đã vì Đại Pháp mà đến, hoàn cảnh tồn tại của hết thảy chúng sinh đều là vì để Đại Pháp mà được khai sáng; vậy nên tôi nói rằng, đến cuối cùng, đều phải đối mặt với Thâm Phán này. Trước đây trong [khi] giảng Pháp tôi chưa từng nói về nó; là vì an bài của một tầng ấy đều không được tính; tối hậu là tôi đến quyết định là làm thế nào. Nhưng Thâm Phán Cuối Cùng mà họ an bài không chỉ là phán xét những gì khởi tác dụng phản diện, khởi tác dụng phụ diện và làm những điều xấu; khởi tác dụng chính diện thì cũng sẽ đối diện với vấn đề này. Tại sao đối diện? Ví như trong Chính Pháp chư vị đang khởi tác dụng chính diện thì có trọn vẹn hết chức trách không? Ví như có [vị] đến làm đệ tử Đại Pháp rồi, thì nguyện mà chư vị phát ra là gì? Chư vị có hoàn thành nguyện của bản thân mình không? Sáng Thế Chủ yêu cầu là gì? Chư vị có chiếu theo yêu cầu của Sáng Thế Chủ mà làm không? [Nếu] nguyện mà chư vị phát ra từ lúc đầu chưa được làm trọn vẹn, chư vị không có chiếu theo yêu cầu của Sáng Thế Chủ mà làm, chư vị không hoàn thành những gì chư vị cần phải làm, chư vị lừa dối Chủ, vì chư vị khiến hoàn cảnh địa phương sở tại hiện nay, khiến tiến trình Chính Pháp và những chúng sinh chưa được

đắc cứu phải chịu tổn thất, khiến các tầng khác nhau trong vũ trụ bị tổn huỷ; phải chịu trách nhiệm. Hôm qua tôi đã giảng lời này; hôm nay tôi cần phải giảng lại một lần nữa cho mọi người, nếu không sẽ rất dễ bị truyền đạt sai. Trước đây tôi chưa từng giảng điều này, không muốn đưa nó giảng xuất lai; vì tôi biết mọi người đều đã thực thi rất vất vả rồi. Bất kể cuối cùng đối diện với Chính Pháp, đối diện với bản thân [như thế nào]; [vị nào] làm không tốt thì quả thực phải chịu trách nhiệm.

Tiếp theo, mọi người có thể đưa các tờ câu hỏi lên, tôi sẽ trả lời cho mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ về tác dụng và ý nghĩa của biểu diễn Thần Vận vào thời kỳ lịch sử này.

Sư phụ: Mọi người thấy cả rồi, đoàn Nghệ thuật Thần Vận khi diễn xuất mỗi lượt diễn ít thì cũng mấy trăm người, thông thường đều trên một nghìn người, thậm chí có hai nghìn người, ba nghìn người, nhiều lúc vượt năm nghìn người một lượt, tùy theo rạp diễn lớn nhỏ thế nào. Mà những ai xem xong Thần Vận, trên 90% là có cải biến về thái độ đối với Đại Pháp, có nhận thức minh xác về tà ác, người ta đã hoàn toàn là phía chính diện. Điều này thì khi chư vị giảng chân tướng mà lập tức khiến được nhiều người biến đổi như thế, thì quả thực rất khó làm; phải mất bao nhiêu đệ tử Đại Pháp đồng thời giảng chân tướng thì mới có thể đạt được? Tuy rằng các kênh thông tin khác khởi tác dụng cũng rất tốt, nhưng mà lập tức có thể thấy được hiệu quả to lớn như vậy, thì hiện nay chỉ có diễn xuất của Thần Vận mới có thể làm được điểm này.

Về diễn xuất của Thần Vận, mỗi cá nhân có cảm thụ khác nhau. Người Trung Quốc là từ lý tính mà nhận thức. Hiệu quả của sân khấu toàn Thiện toàn Mỹ, thì về thị giác và cảm thụ đều chấn động; đặc biệt là [vì nó] dựng lập trên cơ sở văn hoá Thần truyền truyền thống; không dính chút văn hoá đảng nào cả; là điều của con người chân chính, lịch sử của con người; trong diễn xuất đã biểu hiện được tấm lòng Đại Thiện Đại Nhân của đệ tử Đại Pháp; nhất là vụ không giả dối của tà đảng Trung Cộng một khi bị phơi bày, thì đối với người Trung Quốc quả thực rất chấn động. Đối với người Tây phương và người các dân tộc khác mà giảng, cảm thụ của họ là mạnh mẽ phi thường; thậm chí có người thật sự mang máng nhìn thấy chư Thần trên sân khấu; chuẩn mực diễn xuất cao siêu và hiệu quả chính diện của sân khấu, ngoài Thần Vận ra thì không thấy được ở biểu diễn nào khác nữa; rất nhiều người khi xem xong đều nói, rằng đây là từ thiên thượng, là Thần đang trợ giúp, là hy vọng tương lai, là Thần Vận đang dẫn dắt tới sự phục hưng văn hoá, v.v. [Người] nói ra những lời này thì nhiều [người] đều là người có thân phận, chứ không phải [người] nói tuý tiện; thậm chí có người khi nói ra đều là rơi nước mắt, hết sức cảm động; những lời đó thuyết minh rằng trong diễn xuất thật sự khởi tác dụng như thế. Chúng ta biết rằng biểu diễn của Thần Vận thật sự có hiệu quả cứu độ người ta. Đối với đệ tử Đại Pháp mà giảng, một lần Thần Vận lưu diễn là làm

cho mấy chục vạn người được cứu; sự việc này chúng ta làm là rất đáng giá, có sao mà không làm.

Vấn đề này chỉ nói tới đây.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp từ các nước trên thế giới tới tham dự Pháp hội New York xin vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người! (vỗ tay nhiệt liệt)

Đệ tử: Thần Vận có thể tới Ấn Độ biểu diễn không? Ấn Độ có rất nhiều người, nhất là học sinh, đúng lúc hiện nay đang đắc Pháp rất nhanh và bắt đầu luyện công. Nhưng vì không có đầy đủ tư liệu Đại Pháp, chúng con không thể đảm bảo được rằng sau khi họ đắc Pháp liền tiếp tục tinh tấn luyện công và lý giải Pháp. Nên như thế nào để trợ giúp những học viên mới ấy? Ngoài ra, bây giờ ở Ấn Độ có thể bắt đầu làm báo Đại Kỳ Nguyên tiếng Anh hay không?

Sư phụ: Biểu diễn Thần Vận thì không có vấn đề. Đại Kỳ Nguyên tiếng Anh, nếu có điều kiện, thì cũng có thể làm; kênh thông tấn này không có hạn chế. Nếu có điều kiện thì tương lai ở Trung Quốc cũng sẽ có.

Là học viên mới mà giảng, thì phải học Pháp cho nhiều, không có đường tắt nào khác có thể đi. Từ chính thể tình huống tu luyện của đệ tử Đại Pháp mà xét, những kinh nghiệm có được khi trải qua một [đoạn] đường cũng nghiệm chứng rằng học Pháp thật nhiều là trọng yếu. Con người ta tựa như một đồ chứa đựng, Pháp được mang vào nhiều, nhất là Đại Pháp của vũ trụ này, thì Ông sẽ khiến người ta có chính niệm, khiến người ta khởi tác dụng chính diện; khẳng định là như thế. Vậy nên chỉ có một biện pháp, chính là học Pháp cho nhiều. Không được lạc sang hình thức luyện công; cần dẫn dắt mọi người học Pháp cho nhiều; đặc biệt là học sinh Ấn Độ khá đông, cần để học sinh tổ chức học Pháp với nhau ở trong các hoàn cảnh khác nhau; như thế là tốt nhất.

Đệ tử: Khi phổ biến Thần Vận, nếu một hai ngày cuối cùng còn lại rất nhiều vé vẫn chưa bán được, bây giờ đồng tu thường có hai loại ý kiến; một loại là hạ giá, không để chừa chỗ trống. Một loại ý kiến nữa là không thể hạ giá, cần gây dựng phẩm bài [danh tiếng] của Thần Vận.

Sư phụ: Giảng tới đây, tôi muốn nói như thế này. Mọi người biết rằng ở xã hội quốc tế có rất nhiều thương phẩm là mặt hàng có bài danh [thương hiệu]; thông thường thương phẩm có bài danh ấy không dễ chịu nhận những xung kích của kinh tế xã hội; trong tình huống thông thường, kinh tế dẫu không tốt nó cũng không bị ảnh hưởng. Vì sao? Vì kinh tế không tốt thông thường ảnh hưởng đều là tới tầng thấp của xã hội; tầng cao

họ là có tiền tiết kiệm, ảnh hưởng đối với họ không lớn. Từ một góc độ khác mà giảng, xã hội nhân loại đích thị là như vậy; người ở giai tầng cao có phúc phận lớn, căn cơ cao. Không tuyệt đối, nhưng là tuyệt đại đa số; là vì họ không có phúc phận đó thì họ đã không đắc tới đó được; chứ không phải như theo hệ thống đạo lý giả của tà đảng Trung Cộng. Chúng ta không phân giàu nghèo, [khi] đối diện chúng sinh thì đều cứu, không xét tới [là họ] ở tầng nào; xã hội ở cao tầng mà không quản thì cũng không được.

Còn có một vấn đề nữa chính là vấn đề về vé. Hiệu quả diễn xuất của Thần Vận đã là biểu diễn đệ nhất thế giới, tốt nhất. (vỗ tay) Không chỉ là thời nay; tôi cũng tra chất lượng các chương trình diễn xuất của các thời kỳ khác nhau của lịch sử; cũng là tốt nhất. Đó là nói về hiệu quả diễn xuất sân khấu; trong đó gồm cả hình thức nghệ thuật và thủ pháp nghệ thuật biểu hiện ra; thực ra diễn xuất của người thường là không thể so nổi; đây là một nhóm người tu luyện; xuất phát điểm là cứu độ chúng sinh, khắp sân khấu đều là Thần đang giúp đỡ; diễn xuất của người thường lẽ sao có thể làm được như thế? Không làm nổi.

Còn từ giá vé mà xét, như mọi người đã biết, người ở xã hội Tây phương là có giai tầng xã hội, dẫu người ta bất mãn như thế nào đối với [sự phân chia] giai tầng xã hội, nhưng nó tồn tại một cách rất thực tại. Người ở các giai tầng khác nhau đến những cửa hiệu khác nhau, tiêu pha khác nhau; điều ấy là nhất định. Đó là người Trung Quốc trong hoàn cảnh của tà đảng là hoàn toàn không hiểu được. [Với] người ở giai tầng cao của xã hội, chớ vị bảo họ tham gia vào giai tầng thấp để tham dự một số việc, họ là tuyệt đối sẽ không đi. Người ta đều phải giữ thể diện, muốn tâm lý biểu hiện; vì thế rất nhiều người đều muốn chen chân vào xã hội cao tầng. Khi diễn xuất thì cần tìm rạp diễn tốt, [sao cho] người dù là tầng cao hay tầng thấp đều muốn tới xem; chớ vị nếu là [ở] khu giai tầng thấp, hoặc tìm một rạp diễn hạng thấp để diễn xuất, thế thì người ở giai tầng trung và giai tầng cao tuyệt đối sẽ không đến. Người ta nghĩ thế nào đi nữa, thì đó là hiện thực của xã hội [này]. Chúng ta muốn cứu người, [thì] chúng ta cần xét tình huống người ta mà cứu; đừng nghĩ rằng đương nhiên [phải thế này hay thế khác].

Còn về tình huống bán vé Thần Vận, tôi nghĩ như thế này; mọi người đều nói rằng trước lúc khai diễn thì với những vé còn dư sẽ xử lý thế nào; trước hết tôi từ góc độ người tu luyện mà giảng; thực ra tình huống bán vé ở các nơi, chính là biểu hiện chân thực của tình huống tu luyện và tình huống phối hợp của đệ tử Đại Pháp các nơi [đó], biểu hiện cụ thể. (vỗ tay) Không phải vì Sư phụ nhìn nhận rằng Thần Vận trọng yếu mà nói như vậy, không phải thế; quả thực [đó] là thể hiện của trạng thái tu luyện. Có những địa phương người phụ trách với tâm địa nhỏ hẹp, ‘những học viên này tôi tin, vậy chúng ta cùng làm’, không để những ai mà [họ] không coi trọng tham dự; bài xích người khác. Một số địa phương giữa các học viên với nhau có tâm con người mạnh mẽ, không đặt việc hợp tác cho tốt ở vị trí số một; tranh luận với nhau không ngừng,

làm ảnh hưởng việc chứng thực Pháp, ảnh hưởng việc bán vé. Có những địa phương người thì lôi kéo những học viên này, người thì lôi kéo những học viên kia, người làm thế này, người làm thế kia, hoàn toàn không phối hợp. Có địa phương thật sự có người mang tâm bất lương ở đó gây rối. Còn có những địa phương, lo ngại đặc vụ sẽ biết, [nên] giấu mình, che đậy, khiến các học viên đều không biết được việc gì nữa; thế thì người ta phối hợp làm sao? (vỗ tay) Lén lén lút lút tựa như làm việc gì đó khuất tất vậy; [việc] này vốn là đường đường chính chính. Tôi nói lại lần nữa, chư vị không được để hình thức, và nhân tố tà ác che mắt chư vị; lịch sử thời kỳ này là để cho đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp; chư vị đi thật tốt trên con đường ấy, [thì] không gì ngăn cản được; chính là xem chư vị bước đi có chính hay không. Tâm nhãn nhỏ nhen thế, thì thực thi sao được? Không làm nổi. Tất nhiên, bản thân việc an bài diễn xuất của Thần Vận là do các học viên các địa phương tự nguyện làm; chư vị muốn làm thì làm, chư vị không muốn làm thì Sư phụ cũng không bảo chư vị phải làm; bởi vì đó là đệ tử Đại Pháp tự nguyện chứng thực Pháp thì mới làm. Tuy nhiên tôi cũng thấy một tình huống thực tế, biểu diễn Thần Vận mang đến cho tình huống tại địa phương một biến hoá rất to lớn; có nhiều người đến thế lập tức minh bạch ra về Đại Pháp, lập tức chuyển hướng sang chính diện; mọi người lúc bình thường rất khó làm được điều ấy. Thông qua diễn xuất của Thần Vận, một số người bắt đầu tiếp xúc với Đại Pháp, việc đó cũng thường gặp.

Vậy nói đến giá vé; đây là nghệ thuật sân khấu tốt nhất thế giới, Thần đang diễn; con người khi xem diễn xuất thì bệnh đều khỏi; đối diện với kinh tế bấp bênh, dù áp lực tâm tính lớn đến mấy, mà khi xem biểu diễn lập tức áp lực toàn bộ đều không còn nữa, đã hoãn giải rồi; sau khi ra về thì khó khăn có thể thật sự đã biến hoá rồi, ‘liễu ám hoa minh’ sáng tỏ rồi, (cười) giống như đã có biến hoá về cá nhân hoặc kinh tế rồi, (vỗ tay) là vì khi [xem] biểu diễn ấy thì người ta có lựa chọn đúng đắn và sau đó tiêu nghiệp; chuyển hoá thành phúc phận. Cũng có rất nhiều người khi xem xong diễn xuất thì khỏi bệnh. Như vậy mọi người thử nghĩ xem, giá trị đó có giá như thế nào? Từ bề mặt bản thân chất lượng diễn xuất mà xét, rất nhiều khán giả đều nói rằng, biểu diễn này trị giá năm trăm đồng một vé, năm trăm Mỹ kim. (vỗ tay) Bất kể là ở Âu Châu, hay ở Mỹ hoặc nơi khác, rất nhiều khán giả đều nói vé này đáng giá năm trăm Mỹ kim.

Tất nhiên, còn vé mà không bán ra được là có một nguyên nhân khác; không chỉ là vấn đề về phối hợp giữa các đệ tử Đại Pháp; đó là rất nhiều địa phương họ chưa biết đến Thần Vận. Dầu Thần Vận diễn xuất hay đến mấy, trước mặt Thần Vận là cả thế giới 7 tỷ người, thì mấy chục vạn người xem diễn xuất cũng chỉ là một phần rất nhỏ. Mà ở xã hội Tây phương, những đoàn nghệ thuật ấy, những đoàn vũ ba-lê ấy họ cũng có cả trăm năm lịch sử rồi; người ta từ bé đã được cha mẹ dẫn đi xem rồi, liên tục cho đến già họ vẫn xem [chương trình] biểu diễn đó. Đoàn múa ba-lê ấy diễn ở chuẩn mực nào, ai diễn, tình huống của diễn viên, tình huống cụ thể [nào] thì họ đều biết; do đó hễ đoàn múa ba-lê ra [diễn], thì quảng cáo chỉ viết rằng đoàn múa ba-lê ABC vào năm đó

tháng đó sẽ diễn, vậy là xong; rất đơn giản cũng tốt rồi; khán giả sẽ tới. Chư vị có đưa ra quảng cáo hay hơn đi nữa thì chư vị vẫn cảm thấy không đủ; chư vị thậm chí còn nghĩ quảng cáo phải lập tức phản ánh tất cả chương trình dạ hội vào đó mới được. [Điều ấy] không có khả năng. Có làm tốt quảng cáo hơn nữa thì họ cũng không nhất định tới xem. Năm trước ở khu New York Metro, hơn nghìn vạn người hầu như mỗi người đều xem năm lần quảng cáo Thần Vận, đã làm tới mức độ ấy, vậy mà họ cũng không tới. Tại sao? Người ta nghĩ: ‘Tôi biết các vị đã tới, nhưng tôi không biết những gì các vị diễn có làm tôi thích hay không, các vị diễn xuất có chất lượng thế nào’. Những khán giả đó không biết, tức là còn chưa có mức độ danh tiếng như thế. Do vậy không phải là vấn đề quảng cáo, không chỉ là làm chưa đủ mạnh; là có nhân tố [người ta] chưa hiểu.

Còn một nguyên nhân nữa, diễn xuất ca múa từ Trung Quốc đến [diễn] ở Mỹ quốc hoặc ở các nơi trên thế giới, điều biểu diễn là những gì? [Một món] đại hồ lớn. Chẳng hạn như vũ đạo mà họ diễn thì trong đó có động tác của ba-lê, có động tác của múa cổ điển Trung Quốc, có động tác của cái gọi là ‘múa đương đại’, ‘múa hiện đại’; còn có những thứ loạn bát nháo không có quy phạm cũng ở trong đó nữa; những thứ ấy với những ai ở xã hội Tây phương vốn có tập quán chính quy và phân loại rõ ràng thì làm sao tiếp thu nổi? Người ở Trung Quốc không hiểu, còn những ai nằm trong cái vòng bị rót đầy [đầu] văn hoá tà đảng Trung Cộng, gồm cả biên đạo cũng vậy, diễn viên cũng vậy, họ đã hoàn toàn không hiểu biết điều này nữa, cũng không hiểu biết trạng thái tâm lý của người bình thường. Điều này thì tà linh của tà đảng [biết rất] minh bạch, mục đích nguyên của nó là đến để bức hại người Trung Quốc, phá hoại văn hoá Trung Quốc, nó khiến người Trung Quốc làm thế. Vậy nên những điều biểu diễn loạn bát nháo, ý tưởng sáng tác lại còn thấp nữa, do đó ở xã hội quốc tế không có ai bảo nó là hay; điều ấy cũng tạo thành cho diễn xuất của Thần Vận một chương ngại nhất định; người ta hẳn nghe tới biểu diễn Trung Quốc liền không có ấn tượng tốt.

Nhưng tôi cũng thấy rằng, chất lượng hoàn mỹ trong diễn xuất của Thần Vận có thể thật sự khởi tác dụng cứu độ chúng sinh và chấn động lòng người. Thuận theo việc Thần Vận không ngừng diễn xuất, ảnh hưởng này càng ngày càng lớn. Trên thực chất sự chấn động và ảnh hưởng của diễn xuất Thần Vận đối với xã hội, đã là [điều mà] bất kỳ biểu diễn nào khác cũng không làm được; [nó] khá lớn rồi; hơn nữa đều là dựa vào thực lực của bản thân Thần Vận cộng với nỗ lực của các đệ tử Đại Pháp vùng sở tại đứng ra làm mà thành. Ai xem xong diễn xuất [đều] nói từ nội tâm mình ra xã hội; người truyền người, khẩu truyền khẩu mà truyền. Rất nhanh sẽ hình thành một phản ứng lên men, rất nhanh sẽ đả khai cục diện này. Đến lúc đó chư vị chỉ viết vài chữ là được rồi; ‘Thần Vận đến rồi’; không cần làm quảng cáo quá nhiều nữa. (vỗ tay)

Vậy thì những vé nay còn lại ấy thì làm sao đây? Chưa làm tốt, [thì] còn dư vé. Chủ trương của tôi là chúng ta không hạ giá. (vỗ tay nhiệt liệt) ‘Đây chẳng phải nói là để

cứu độ chúng sinh sao, thêm một [người] chẳng tốt sao? Càng nhiều càng tốt phải không?’ Không phải như thế; không phải giống chư vị nghĩ như thế; có một số học viên người Hoa vẫn chưa liễu giải tình huống xã hội quốc tế. Chư vị mà thật sự hạ giá rồi, chư vị thật sự làm thế rồi, thì hiệu ứng dẫn khởi về sau đó là phi thường bất hảo. Ví như có một lần nọ, một cá nhân ở trong những chỗ vé đắt nhất nghe thấy người kế bên nói là mua vé hạ giá mà ngồi ở đó, đã hết sức tức giận, tìm tới giám đốc nhà hát làm nháo cả lên. Còn có một lần trước lúc diễn xuất, học viên đưa khán giả ở tầng ba xuống dưới tầng một ngồi; nhưng những khán giả ngồi ở chỗ tốt nhất ở tầng đó không chịu, liền đứng dậy tìm giám đốc trả lại vé: ‘tại sao các vị đưa những người vé giá rẻ tới ở đó?’ Họ rất tức giận, họ cảm thấy là một loại vũ nhục đối với họ. Dù cách nghĩ của họ là đúng hay sai, ở đây chúng ta không có bình luận họ; chúng ta cứu người là phải chiều theo tình trạng xã hội hiện thực mà làm thì mới hữu hiệu. Còn nữa, bất kỳ tên thương phẩm nào khi được đưa ra cũng phải trải qua một thời kỳ khó khăn, [thử thách] xứng đáng đồng tiền bát gạo; đây là ‘uy tín’ ở xã hội Tây phương. Hiện nay những người ở Trung Quốc làm kinh doanh thích làm ăn chộp giật, hàng tới là mau chóng đẩy đi ngay; kiếm được ngàn nào là được ngàn ấy; không giảng danh dự; không giảng uy tín, không giảng phẩm chất. Cuối cùng thì sao? Họ không được gì cả. Chúng ta không thể làm như thế; chúng ta cần phải bảo đảm chất lượng và danh dự của chúng ta ở xã hội này; điều ấy đối với việc cứu độ chúng sinh từ nay về sau mà xét là có chỗ tốt. Tôi cảm giác rằng không phải là vấn đề có giảm hay không giảm giá, [mà] là đệ tử Đại Pháp cần dùng tâm tư đặt vào làm thế nào phối hợp thì vé sẽ bán được nhiều.

Đệ tử: Gần đây [con] phát hiện rằng nguyên nhân tạo khó khăn cho việc bỏ tâm chấp trước, không ngờ chính là quyết tâm tu luyện không đủ và ý chí không kiên định; bước đi đến cuối thì vấn đề lộ ra nổi rõ.

Sư phụ: Biết được là tốt rồi; chính là bắt đầu đề cao rồi. Chúng ta có thể biết được chỗ thiếu sót của bản thân mình, vậy hãy nhanh chóng bắt theo kịp. Hiện nay có một số người không biết, không dám đối mặt với trạng thái tu luyện của chính mình, không dám nhìn vào chỗ thiếu sót của mình; thế thì tu gì đây?

Đệ tử: Một số điều phối viên Nhật Bản khi làm các việc thì về phương pháp khá là cưỡng chế; không nghe theo các ý kiến; từ đó khiến một bộ phận các học viên sinh ra đối lập; rất nhiều đệ tử lọt vào trạng thái tiêu trầm. Đệ tử nhìn nhận rằng chúng ta không được mất hy vọng vào Học Hội, [và] cứ ở mãi chỗ đúng-sai bề mặt mà tranh chấp. Cần thông qua giao lưu [dựa trên] giảng Pháp Lý, [để] vấn đề ấy cuối cùng đều có thể được giải quyết. Cần dùng xuất phát điểm thuận chính mà khoan dung chỗ thiếu sót của đối phương.

Sư phụ: Tu luyện là không thể hướng ngoại mà tu; [người ta] không nghe ý kiến của mình thì chư vị liền tiêu cực sao? Tu cho ai vậy? Chư vị biết không, ở Trung Quốc, dưới sự sai khiến của nhân tố tà ác cảnh sát tà ác bức hại đệ tử Đại Pháp đến như thế

nào? [Bi] bức hại đến thế mà đều không có tiêu cực, không có chìm đắm; một chút việc đó thôi [chư vị] liền tiêu cực sao? (vỗ tay) Tự mình chủ động giảng chân tướng, tự mình đi con đường của mình, không được đặt tâm lên thân của người phụ trách.

Là có một số học viên mới, học Pháp chưa sâu, chịu ảnh hưởng; thế thì trái lại, tôi muốn nói với người phụ trách [như sau]. [Về vấn đề] làm các việc, hãy nhìn xem Sư phụ làm thế nào, chư vị hãy học theo. Hãy mở rộng tấm lòng rộng rãi của người tu luyện thì chư vị mới có thể dẫn dắt được nhiều người hơn nữa, mới có thể cứu người ta. Có một số việc mọi người phải nghe theo chỉ huy của Phật Học Hội, thống nhất hành động mà làm. Có một số việc Phật Học Hội cần buông tay để mọi người tự mình làm. Nhưng khi mà không thể thống nhất ý kiến, Phật Học Hội cần bảo mọi người, hãy làm như thế; một khi đã quyết định rồi thì mọi người cần cứ thế mà làm, đều cần phải phối hợp. (vỗ tay) Không được vì ý kiến không thống nhất mà ảnh hưởng đến việc thực hiện các việc. Thật sự có thể lượng [thứ] [lý] giải với nhau mà lại có đề cao nữa, như thế rất tốt, nên phải là như thế; tuy nhiên có những lúc thường là không có nhiều thời gian đến thế để đợi mọi người đều ưng thuận rồi mới làm, do đó có những lúc cần phải nghe Phật Học Hội thống nhất quyết định; [chư vị] đã nghe hiểu chưa? (vỗ tay nhiệt liệt)

Đệ tử: Bố của con là học viên tu lâu, hơn nữa đang ở ngoại quốc; vậy mà không dám bước ra. Con không biết làm sao cho tốt.

Sư phụ: Không cố gắng rồi. (cười) Một là bản thân ông có thể minh bạch ra là tốt nhất; tu luyện mà. Một nữa là điều kiện bên ngoài khởi tác dụng, hãy giúp đỡ ông ấy. Tà ác sẽ không vào một ngày nào đó bảo ông ấy là ‘Ta không bức hại người nữa’; chư vị nguyện [muốn] tu thì tu thôi. Thực ra cũng là tâm sợ hãi. “Vứt bỏ sinh-tử” [ai] đều biết nói cả, [vậy mà] chỉ là áp lực mạnh một chút là không [chịu] được; đừng làm kẻ ‘hạ sỹ nghe Đạo’.

Đệ tử: Thịnh mời Sư phụ ngồi.

Sư phụ: Hàng mấy tờ câu hỏi mời tôi ngồi; tôi muốn đứng một chút. (mọi người cười, vỗ tay) Khá lâu rồi không gặp mặt mọi người; tôi muốn nhìn chư vị được rõ; chư vị cũng muốn thấy rõ tôi. (vỗ tay nhiệt liệt)

Đệ tử: Con có một con trai, năm ngoái xem Thần Vận rất cảm động, rơi nước mắt. Năm nay lại xem Thần Vận, âm nhạc vừa vang lên, màn còn chưa mở, cháu đã khóc thầm rồi; cháu nó nói rằng cảnh tượng ấy lại xuất hiện nữa, thiên thượng chính là như thế. Đứa con trai này có duyên với Đại Pháp, rất tin vào Đại Pháp, tin Sư phụ; nhưng có lúc lại có nghi vấn; đó có phải can nhiễu không?

Sư phụ: Tôi trước đây khi giảng Pháp đã từng giảng rồi, thực ra chư vị học Pháp một chút thì đều minh bạch; con người là thiện-ác lưỡng diện đều có; hết thấy vật chất và sinh vật nội trong tam giới đều do thiện-ác lưỡng chủng nhân tố đồng thời cấu tạo mà thành; hai phương diện đều có thể khởi tác dụng. Người do Thiện đến chủ đạo hành vi thì là Thiện, do ác đến chủ đạo hành vi thì là bất thiện; trong tu luyện mà Thiện nhiều thì sẽ có trạng thái tương ứng; lúc mà Thiện ít thì ngu kiến sẽ biểu hiện xuất lai; vậy chỉ [cần] xem phương diện nào đang khởi tác dụng. Tu luyện chính là đưa những thứ bất thiện, [phía] phụ diện ấy tu bỏ rớt đi; hoàn toàn tu thành chính diện; đó chính là đắc Thiện-quả. Chư vị không được cho rằng, ‘ồ, đứa con trai này tốt thế, nó nên chẳng tựa như Thần rồi, luôn luôn nên ‘chính’ đến như thế’, không phải vậy đâu; con người chính là con người; có thể thấy được Thần, thì cũng là con người; chỉ là trạng thái con người là khác.

Đệ tử: Mẹ của con tu luyện đã hơn mười năm, cách đây không lâu đã qua đời. Về tu luyện và cuộc sống bà đều giúp con rất nhiều; con lại không thể giúp bà vượt qua quan sinh-tử.

Sư phụ: Đừng có quá nhiều suy nghĩ đến thế; suy nghĩ nhiều lại thành chấp trước. Hãy tu cho tốt, bản thân tu tốt thì mới có thể trợ giúp chúng sinh. Thực ra đệ tử Đại Pháp qua đời đều có Thiện quả; không cần lo lắng.

Đệ tử: Tại sao bài viết từ Trung Quốc đóng góp cho Minh Huệ dường như có một loại nhân tố văn hoá đảng?

Sư phụ: Bài viết từ Trung Quốc rất nhiều đều là dùng một loại thuyết thoại phương thức của văn hoá đảng. Họ không biết thứ khác; họ chính là học văn hoá ở trong hoàn cảnh đó. Tuy nhiên tu sửa xong thì những điều chân chính bên trong vẫn có thể dùng được; không được chịu ảnh hưởng ấy.

Đệ tử: Làm thế nào lý giải được trạng thái tư duy và hành vi của học viên đến từ Trung Quốc?

Sư phụ: Hãy đứng tại góc độ của họ nhiều hơn nữa mà lý giải; đều là người tu luyện, căn bản là như nhau. Ba việc [họ] đều đang làm, đều là đệ tử của tôi; vậy sẽ đủ để phối hợp tốt. Dần dần bản thân họ cũng sẽ nhận ra được; điểm này mọi người phải rành mạch; không được vì điều này mà bài xích lẫn nhau.

Đệ tử: Có nên hướng dẫn tiểu đệ tử học múa, thể dục nghệ thuật, âm nhạc hay không?

Sư phụ: Chư vị cảm thấy đoàn hài tử của Học viện Phi Thiên đều rất khả ái, rất có phúc phận; biểu diễn trên sân khấu rất hay; chư vị đều muốn con trẻ tới Học viện Phi Thiên, tương lai tới Thần Vận phải không? Nhưng không thể nhiều người như thế vào

Thần Vận được. Hơn nữa điều kiện yêu cầu của Phi Thiên rất cao; học sinh do Phi Thiên bồi dưỡng sẽ gia nhập Thần Vận. Thần Vận là nhất lưu, yêu cầu sẽ càng ngày càng cao; điều kiện thân thể đều là chiếu theo tiêu chuẩn chiêu sinh chuyên nghiệp mà yêu cầu; học sinh học múa cần phải là các hài tử mảnh mai cao ráo, khung xương nhỏ, chân cao, độ nhuyễn tốt, nhảy bật cao. Trẻ em nam nữ đều yêu cầu tiêu chuẩn như thế; do vậy em nào béo, hoặc khung xương thô rộng, hoặc không đủ chiều cao thì không đạt. Học âm nhạc thì cảm thụ âm nhạc, cảm thụ tiết tấu phải tốt; tuy nhiên Thần Vận cần là [ai] đã thành tay nghề rồi.

Đệ tử Đại Pháp có rất nhiều hạng mục [công việc]; làm [việc] khác cũng tốt. Thật sự có điều kiện này, [thì] chư vị không nói thì các cháu cũng không bị bỏ lỡ. Không đủ điều kiện thì không thể cưỡng cầu được.

Đệ tử: Đối diện với mỗi lần hoạt động công tác nào đó, vì [số] đồng tu có thể gánh bớt công tác viết bài và làm mỹ thuật là rất ít, nên nhiều khi chỉ có một mình con làm gập; có xung đột và có mâu thuẫn về các phương diện với công tác người thường và gia đình; (Sư phụ: Đúng rồi.) Không trích nổi thời gian để học Pháp tu luyện.

Sư phụ: Thực ra đệ tử Đại Pháp chúng ta đều đối mặt với tình huống này; đều có gia đình, đều cần chiếu cố gia đình, đồng thời lại cần tu luyện, còn cần chứng thực Pháp; đều như thế cả. Hãy an bài cho tốt. Đương nhiên thông thường có một số tình huống đặc thù, người khác không biết [kỹ năng như chư vị]; chỉ có mình cá nhân chư vị; thế thì cố gắng tìm người học [kỹ năng ấy].

Đệ tử: Con không biết được thệ ước của mình. Có học viên bảo làm việc này, làm việc kia, con không thể làm tất cả. Làm sao để xác lập đúng con đường của mình, thệ ước của mình?

Sư phụ: Tôi không có bảo với ai rằng, chư vị phải làm việc này, chư vị phải làm việc kia. Phương phương diện diện đều cần người góp sức. Chư vị cảm thấy chư vị ở phương diện nào có sở trường, hoặc chư vị thích làm việc nào đó, thì chư vị hãy làm việc đó một cách thiết thực cho tốt. Chỉ cần nó có thể cứu độ chúng sinh, có thể khởi tác dụng trong cứu độ chúng sinh, thì chư vị đi làm; là như vậy. Không phải là chư vị tại thệ ước ban đầu đều đã viết cụ thể sau này xuống đây làm ký giả hoặc làm diễn viên. (mọi người cười)

Đệ tử: Có thể thỉnh Sư phụ giảng một chút về hoàn cảnh Chính Pháp hiện nay được không?

Sư phụ: Hoàn cảnh ở Trung Quốc và xã hội quốc tế là khác nhau. Ở xã hội quốc tế vấn đề đang đối diện, hoàn cảnh đang đối diện chính là như thế này đây. Đệ tử Đại Pháp cần phù hợp với hoàn cảnh này [mà] tu luyện, phù hợp với hoàn cảnh này mà chúng

thực Pháp và cứu người. Hiện nay một số nơi ở Trung Quốc tà ác rất điên cuồng, trong hoàn cảnh đó giảng chân tướng thì phải hết sức chú ý an toàn. Giảng chân tướng và tu luyện cá nhân là hoà vào làm một; tâm thái không đúng đắn, chính niệm không đủ, thì sẽ xuất hiện vấn đề; là vì tu luyện bản thân là căn bản; ngoài ra loạn quỷ và tà ác ở tầng thấp đang trực tiếp bức hại đệ tử Đại Pháp là không muốn chúng sinh được đắc cứu.

Đệ tử: Rất nhiều hạng mục [công việc] là cần đệ tử Đại Pháp tham gia, cũng có rất nhiều đệ tử vẫn chưa có ý thức được tiền cảnh [tương lai] của kênh thông tin của đệ tử Đại Pháp.

Sư phụ: Phải rồi; tôi biết; đặc biệt là làm Đại Kỳ Nguyên tiếng Anh và Đại Kỳ Nguyên tiếng nước khác nữa, hoặc là kênh thông tấn khác; rất thiếu người làm; thông thường rất nhiều việc khi làm rất khó khăn. Tôi nghĩ rằng phải chăng việc phối hợp tổng thể các hạng mục công việc là chưa thật sự đến nơi đến chốn? Phải chăng còn tồn tại chỗ thiếu sót? Nếu như làm tốt cả rồi, cũng có thể phát huy tác dụng rồi, thì sẽ cải biến hoàn cảnh; thậm chí do ảnh hưởng của kênh truyền tin sẽ khiến ở xã hội có nhiều người hơn nữa tới xem các kênh đó, [từ đó] hiểu được chân tướng, tìm hiểu Đại Pháp. Thật sự làm được điểm ấy, thì số người làm sẽ đủ dùng; [vì] sẽ không ngừng có người mới, người có năng lực tới gia nhập; thực ra nếu đến bước ấy mà vẫn chưa bước ra, thì hãy thử xét xem thiếu sót ở phương diện nào đã tạo thành việc vẫn chưa đạt được điều ấy, từ đó tạo thành khó khăn. Chư vị nếu thật sự làm tốt rồi, thì tình huống sẽ biến đổi, sẽ cải thiện; thật sự là như vậy. Tất nhiên, nguyên nhân cũng không toàn bộ ở đó; rốt cuộc thì nhân tố tà ác đang gây phiền phức cho chư vị; chúng cảm thấy như chư vị tu trong khổ, tu trong nạn, tu trong hoàn cảnh gian khổ, thì chư vị mới có uy đức; vì thế mà can nhiễu. Hiện nay chính là tình huống như thế.

Đệ tử: Trong các bài giảng Pháp và kinh văn của Sư phụ có những nội dung như ký tên, ngày tháng, và những chữ “vỗ tay” “Sư phụ cười” trong ngoặc tròn, v.v. thì khi học Pháp tập thể thì có nên đọc lên hay không?

Sư phụ: (cười) Không cần. Ký tên, ngày tháng, dấu phẩy, trong ngoặc, đều không cần đọc lên, (cười) (mọi người cười) Chỉ đọc Pháp, đọc nội dung của Pháp là đủ rồi. Trong các học viên ở Trung Quốc có một tình huống, khi học Pháp thì gặp phải tên của Sư phụ; có người nói là không được đọc; [bèn] đổi thành “Sư phụ”, “Sư tôn”. Đọc Pháp chính là đọc Pháp. Không được cải động [sửa đổi].

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp người Trung Hoa Lục địa ở Hàn Quốc xin chúc sức khoẻ Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người.

Đệ tử: Tầng [cấp] quản lý các kênh thông tấn nên lắng nghe như thế nào những ý kiến của công chức? Đặc biệt là những học viên có ý kiến chệch quá so với mình? Người điều phối Đại Kỷ Nguyên Sydney, tình nguyện ra nước ngoài, ra ngoại vi để tìm người gia nhập; chứ không trân quý những học viên nguyên đã ở đó làm công tác thời gian lâu rồi.

Sư phụ: Phải rồi; chúng ta thông thường đều như thế; phối hợp với nhau không tốt, phối hợp không tốt liền tìm người khác làm; rồi lại phối hợp không tốt, thì ‘tôi lại tìm người khác làm’; lại phối hợp không tốt thì lại tìm nữa; cuối cùng Đại Kỷ Nguyên này đã thành một điểm luyện công lớn. (mọi người cười)

Nhưng khi đã nói về điều này; tôi cũng nói một chút rằng có một số học viên cứ để mắt dán vào tầng [cấp] quản lý. Nếu chư vị ở đơn vị công tác, chư vị dám đặt mắt dán lên thượng cấp của chư vị không? Chư vị có thể thế không? Không thể. Vì sao trong chứng thực Pháp, khi tu luyện bản thân mình thì lại để mắt ra bên ngoài? Hơn nữa Sư phụ bảo chư vị, tu là tu chính mình, cần hướng nội tu, hướng nội tâm. Mọi người đều có thể làm được điểm này, [thì] vấn đề gì cũng đều giải quyết; đó là biện pháp, là Pháp bảo tốt nhất để mọi người phối hợp với nhau; tại sao không làm như thế? Người quản lý là có trách nhiệm, người phối hợp là có trách nhiệm, đều có trách nhiệm. Mọi người thử nghĩ xem, chúng ta đều bảo ‘người khác không phối hợp’, có người toàn nói ‘nhân viên quản lý có vấn đề’; đều là đang hướng bên ngoài mà tìm, hướng ngoại tu, đang nghĩ về người khác. Tại sao chúng ta không tự thử tự tìm chính mình; khi thật sự tu cho tốt rồi, chư vị thật sự thực hiện ngay chính rồi thì người khác nhìn nhận chư vị thế nào? Vậy người phụ trách sốt sắng làm việc, thì sao không thử nghĩ xem bản thân mình ở đâu còn chưa đủ tốt, khiến học viên không muốn nghe lời của chư vị? Do vậy nhất định phải suy nghĩ; đó là tu luyện, đó chính là tu luyện vậy!

Đệ tử: Trung Quốc có một số học viên tu lâu tin vào cái gọi là “Toàn Pháp” và “Bài giảng thứ 10”.

Sư phụ: Đó đều là do đặc vụ lưu manh làm ra. Không có “toàn pháp” nào cả, cũng không có những thứ của loạn quỷ như “thập giảng” nào đó. Chẳng phải còn có loại những thứ như “cước pháp” [mà chúng tạo ra] hay sao? (cười) Chính là tà linh lợi dụng đầu não của đặc vụ mà làm ra những thứ đó, chính là để làm loạn những ai mà chúng cho rằng không tinh tấn, loạn những ai thích nghe tin đồn, loạn những ai thích những thứ mới lạ lập dị, thích hiển thị; chính là để [rối] loạn những người đó. Những ai thực tu thì chúng không loạn nổi.

Đệ tử: Ở Trung Quốc xem đĩa DVD dạ hội Thần Vận thì cũng có thể được đặc cứu giống như ở hải ngoại xem biểu diễn ở sân khấu hay không?

Sư phụ: Miễn là nhận rõ tà ác, minh bạch rằng Đại Pháp hảo, rằng đệ tử Đại Pháp là người tốt, vậy là khả dĩ rồi; nhưng dù sao đi nữa, xem đĩa DVD không thể đạt hiệu quả như ở hiện trường [nơi diễn] được đâu. Có người nói rằng chúng ta liệu có thể phóng đại lên một màn ảnh rất lớn, để có nhiều người hơn nữa đến xem giống như được xem Thần Vận vậy? Không được; ở xã hội quốc tế tuyệt đối không được làm thế; sẽ khiến người ta mất đi cơ hội được đặc cứu; người mà thật sự có cơ duyên xem biểu diễn Thần Vận ở hiện trường [nơi diễn] sẽ không được chấn động [như lẽ ra phải được]; thậm chí họ cảm thấy rằng [đến xem ở rạp] thì cũng thế thôi và không đi xem nữa; vậy nên chư vị không được làm thế. Hiệu quả khi xem ở hiện trường, Thần trực tiếp đang ở đó; xem ở DVD thì không có lực lượng to lớn ấy; hơn nữa hoàn cảnh khi chiếu cũng có thể có can nhiễu đến người ta. Ở Trung Quốc thì không như thế, xem không được Thần Vận; [vậy] có thể xem DVD, có thể có tác dụng nhất định. Ở xã hội quốc tế thì không được làm vậy.

Đệ tử: [Những vị] cốt cán của các kênh thông tấn thường hay bị tách ra tham dự hạng mục khác; khiến chất lượng công tác không có cách bảo đảm; làm thế nào giải quyết vấn đề này cho tốt hơn?

Sư phụ: Là vậy đó; [một vị] đang làm rất tốt đột nhiên sang hạng mục [công tác] khác, liền tạo thành sự thiếu thốn đột nhiên về nhân lực. Có một số học viên tâm tình hễ không thuận, liền không suy xét tới người khác thế nào, cũng không suy xét ảnh hưởng khi làm việc đó đối với chứng thực Pháp; muốn làm sao liền làm vậy. Tôi là đã thấy những học viên như thế; Thần cũng không bội phục. Tuy nhiên, hạng mục khác xác thực là cần người, chư vị nếu có thời gian thì giúp họ làm, rất nhiều đệ tử Đại Pháp đều một mình kiêm nhiều chức vụ để làm, hẳn là không có vấn đề đó. Nói tới nói lui, đều là vấn đề điều phối của chúng ta, cũng là vấn đề tu luyện.

Đệ tử: Có thể thỉnh Sư phụ giảng một chút về “Cửu Đại Tái” {chín cuộc thi lớn}.

Sư phụ: Tân Đường Nhân làm “Cửu Đại Tái” ấy, sự kiện này đã làm qua hai năm rồi, đạt đến xuất sắc sinh động, đã gây nên hiệu ứng oanh động rồi. Thực ra “Cửu Đại Tái” đều là văn hoá truyền thống, văn hoá Thần truyền, văn hoá chân chính của con người; cũng là những điều đang bị mất. Xét về lâu dài, đó là những điều lưu lại cho con người tương lai; hiện nay nó có ý nghĩa là, về hình thức biểu hiện thì khởi tác dụng làm nổi bật Đài truyền hình Tân Đường Nhân, giúp Đài truyền hình Tân Đường Nhân thêm khán giả; trên thực tế chính là khởi tác dụng lớn hơn nữa trong giảng chân tướng cứu chúng sinh. Làm xong “Cửu Đại Tái” rồi thì không nên lại làm rầm rộ việc ấy nữa; hãy thôi; [nếu] lại tiếp tục triển lãm nữa, nhắm đến toàn thế giới, thế thì chính là tuyên truyền những thứ của người thường rồi; bởi vì đa số nguyên lai là những thứ của người thường. Bản thân việc ‘thi đấu’ là [để] làm nổi bật đài truyền hình, tiết mục được làm phong phú một chút, khiến nó có danh tiếng hơn. Còn nữa, việc Cửu Đại Tái còn ý

nghĩa là: thi đấu là những thứ văn hoá truyền thống, đối với con người tương lai, đối với việc tìm về truyền thống của con người, thấy đều có chỗ tốt.

Đệ tử: Đại tái về thanh nhạc năm nay chỉ có lối hát bel canto, chứ không phải lối hát dân tộc; phải chăng lối hát dân tộc là không được khẳng định, hoặc không được lưu lại?

Sư phụ: Tôi từng giảng rồi, các loại ca xướng trên thế giới này có rất nhiều. Mỗi dân tộc đều đối ứng với văn hoá của các thiên thể khác nhau; có lẽ những thứ nào đó có khi là đặc điểm văn hoá của thể hệ thiên thể ấy. Vậy nên chúng ta không phủ định lối ca xướng nào cả, trừ những thứ bất hảo khởi tác dụng bất lương ở xã hội; những thứ đó thì tôi sẽ không khẳng định. Nhưng đối diện với quá nhiều lựa chọn, chúng ta không thể lấy tất cả những điều ấy mà dùng; do đó hiện nay suy xét mà chọn lựa để dùng. Đối với xã hội nhân loại tương lai cần lưu lại những gì, đó là việc của con người tương lai; cái gì tốt thì lưu cái đó. Năm nay không có hát dân tộc, chỉ có hát bel canto; lối hát này thì dân tộc nào cũng dùng được.

Đệ tử: Điều con muốn hỏi là, những [việc] như Trung tâm Thông tin Pháp Luân Đại Pháp, thì cũng phải quản lý giống như công ty người thường hay không?

Sư phụ: Tôi không thể nói cụ thể như thế. Hiện nay [nếu] tôi nói rằng Trung tâm Thông tin nên quản lý thế nào, [thì] chư vị sẽ quay lại bảo rằng: ‘Sư phụ nói rồi, Trung tâm Thông tin là quản lý thế này này; Sư phụ nói vậy rồi thì chúng ta ai không làm [thế] là không được’. Tôi không thể giảng cụ thể đến mức ấy. Chư vị có năng lực, có điều kiện thì có thể cứ làm như thế; còn không có năng lực, không có điều kiện thì cần từ từ hơn. Tôi cảm thấy rằng, Đại Kỷ Nguyên, Tân Đường Nhân, những kênh thông tấn như thế, thì cái tình thế ắt phải là như vậy.

Đệ tử: [Một] đệ tử Đại Pháp ở Trường Xuân bảo con thay mặt anh ấy hỏi Sư phụ; anh ấy nói phát hiện rằng ở chung quanh có rất nhiều đồng tu làm các việc chứng thực Pháp hết sức tích cực, nhưng một thời gian dài không thể học Pháp thật tốt và luyện công thật tốt; anh ấy cảm thấy sự nghiêm trọng của vấn đề này. Bản thân con một đoạn thời gian cũng là như thế. Như thế thì việc chứng thực Pháp cũng không thần thánh, cũng khó mà đạt hiệu quả, mâu thuẫn giữa các đồng tu cũng là do nguyên nhân không học Pháp cho tốt; vì vậy không làm được việc hướng nội tâm, phối hợp không được tốt.

Sư phụ: Là như vậy; tôi cũng có sự đồng cảm. Hy vọng không chỉ đệ tử Đại Pháp ở Trường Xuân, đệ tử Đại Pháp ở tất cả các nơi tại Trung Quốc, đều có thể đồng thời làm tốt ba việc, thì mới là hoàn thành một cách chân chính những việc chư vị cần làm, mới là đệ tử Đại Pháp đang tinh tấn.

Đệ tử: Đông Nam Á bị chịu can nhiễu rất lớn; có phải là vì đệ tử Đại Pháp giảng chân tướng làm chưa có đủ?

Sư phụ: Tuy rằng lịch sử này là lưu cho đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp; nhưng, hoàn cảnh là phức tạp; nhân tố tà ác đang khởi tác dụng. Chính là khó như vậy. Nhưng chư vị chỉ cần làm tốt, chính niệm đầy đủ, có thể điều phối tốt, thì tình huống sẽ cải biến. Chư vị [nếu] không thể làm được điểm ấy, trong tâm có tâm lo sợ, hoặc nhân tâm quá nhiều, [thì] có thể chư vị sẽ làm không tốt. Làm không tốt, biểu hiện của nhân tố tà ác sẽ càng điên cuồng, nhân tố phụ diện sẽ chiếm thượng phong; trước mắt nhìn thấy đều là can nhiễu, đều là khó khăn. Các đệ tử Đại Pháp, phạm vi phân bố của chư vị rất lớn, (làm động tác tay) đã là ở trên thế gian mỗi vị quản một phương, sự biến hoá của tư tưởng chư vị là có thể khiến hoàn cảnh chung quanh chư vị phát sinh biến hoá. Trạng thái của người [ở] địa khu chư vị chính là mức độ giảng chân tướng mà chư vị làm. Hoàn cảnh là nhân tâm tạo thành; hoàn cảnh bất hảo là do chư vị để cho nó thành ra như thế. Tất nhiên, chư vị bảo ‘ta là tựa như Thần’, rồi nếu chư vị không lý trí, thì nó lại là can nhiễu tự ngã. Ất phải là lý trí, đường đường chính chính, hết sức rõ ràng mà biết được tự mình nên làm gì.

Đệ tử: Các đệ tử ở Nga xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Chúng con đã nỗ lực giảng chân tướng rồi, nhưng tình huống không chuyển biến tốt. Làm thế nào mới có thể diễn Thần Vận ở Nga?

Sư phụ: Nhân tố chính trị mang tới khó khăn rất lớn. Không được sốt ruột. Nếu các đệ tử Đại Pháp thật sự thực hiện tốt rồi mà vẫn chưa được, vậy thì đợi thêm chút rồi xem. Nhân tố tà ác cụ thể lực thấy rằng tà đảng Trung Cộng đã không còn được nữa rồi, nếu ở biên giới phía bắc của nó cũng là một nước [đối với nó] cũng giống như Mỹ quốc đối với nó, thì tà ác không còn tâm tưởng bức hại đệ tử Đại Pháp nữa. Có tình huống đặc thù mà không nhất định là [vì] đệ tử Đại Pháp thực hiện không tốt; trên hình thể tổng thể là đối diện với vấn đề như vậy; phương diện này hãy đợi chút rồi xem. Tuy nhiên, việc giảng chân tướng cứu người, đệ tử Đại Pháp cần phải làm thế nào thì cứ làm như thế.

Đệ tử: Chúng con làm quảng cáo có những lúc gặp phải vấn đề như vậy: Có khách hàng cũng đã nghe chúng ta giảng chân tướng, hiểu được Đại Pháp, nhưng quảng cáo làm một thời gian rồi không có hiệu quả gì liền thôi không quảng cáo nữa. Đó là do đệ tử không làm tốt, hay là khách hàng đã làm xong việc mà họ nên làm cho Đại Pháp rồi bèn ly khai?

Sư phụ: Đã giảng chân tướng, là không tương đương với đã cải biến; cần phải khi giảng chân tướng mà đã khai chỗ nhận thức sai lầm của người ta, hiểu cho được mục đích của tà đảng Trung Cộng. Giảng chân tướng chưa đến nơi đến chốn, quảng cáo cũng chưa hiệu quả, vậy đương nhiên khách hàng sẽ không chịu. Tuy nhiên hợp đồng nếu đã ký rồi thì phải thực thi theo hợp đồng. Tồn thất do không hoàn tất hợp đồng, thì là do ai tạo thành tồn thất thì bên đó chịu trách nhiệm. Nếu không có nhân tố kinh tế ở đó, vậy thì họ muốn làm hay không muốn làm, việc ấy cần xét theo tình huống. Không có [chuyện là] khách hàng nên phải hay không nên phải vì Đại Pháp mà làm gì đó; chỉ là cứu độ chúng sinh, không có chúng sinh nhất định phải vì chư vị mà làm gì đó. Còn nói về làm tốt hay chưa tốt, việc này thực ra cũng không cần Sư phụ nói; chư vị tìm tìm xem ở phương diện nào chưa đúng đắn, liền biết được rồi.

Đệ tử: Làm thế nào để giảng chân tướng tốt hơn nữa cho hai mươi vạn người Trung Quốc ở Brazil.

Sư phụ: Là đệ tử Đại Pháp, hãy tận lực mà làm; giảng chân tướng là trách nhiệm của chư vị. Nếu chư vị đối diện với nhiều người đến thế cần được cứu, giảng thế nào đây? Hãy tận lực mà làm; năng lực bao nhiêu làm bấy nhiêu. Đệ tử Đại Pháp làm tốt những gì nên làm; tình huống sẽ biến hoá.

Đệ tử: Có rất nhiều học viên mới muốn tham dự các hạng mục [công việc]; nhưng vì sợ học viên tu lâu phê bình nên không dám nói. Cũng có học viên tu lâu coi sự tham gia hoạt động là tu luyện, [bèn] lôi kéo các học viên mới [tới] các nơi tham gia hoạt động.

Sư phụ: Vậy học viên tu lâu là có vấn đề rồi. Học viên mới rớt cuộc cũng là học viên mới; chúng ta chẳng phải giảng ‘cứu độ chúng sinh’ hay sao? Học viên mới là vừa mới vào, thật sự cần giúp đỡ; dẫn dắt họ học Pháp cho nhiều mới là trọng yếu nhất.

Ngoài ra, đối với một số hoạt động [cộng đồng] khu vực dùng tới rất nhiều người, mà lại không thể trực tiếp giảng chân tướng (như hoạt động diễu hành ở một số khu phố không có người Hoa cư trú), thì không được làm nữa; ý nghĩa thực tế không lớn, hiệu quả cũng không tốt.

Đệ tử: Thần Vận nếu là do người thường đứng ra bao, chứ không phải đệ tử Đại Pháp chủ đạo hoặc bán vé, thế thì khán giả của Thần Vận có được cứu độ cũng giống như thế hay không?

Sư phụ: Là cũng như thế; ai xem Thần Vận thì người đó được đắc cứu; ai làm cũng thế.

Đệ tử: Có một số học viên hầu như mỗi năm đều về Trung Quốc; những vị ấy có thể đảm nhiệm hạng mục [công việc] trọng yếu hay không?

Sư phụ: Tôi thấy là đừng đảm nhiệm. Có lẽ một ngày nào đó cảnh [sát tà] ác của tà đảng tìm bắt họ; tâm lo sợ khởi lên thì cái gì cũng nói. (cười) Ài. (tiếng thở dài)

Đệ tử: Thần Vận đến khi nào có thể tới Trung Quốc biểu diễn?

Sư phụ: Tôi cũng là nghĩ vậy, (vỗ tay) mà nhất định sẽ tới! (vỗ tay nhiệt liệt, hoan hô)

Đệ tử: Rất nhiều đệ tử biết rằng làm việc không phải là tu luyện; nhưng còn coi rằng trong việc làm kênh thông tấn có thành tựu hay không là rất nặng. Làm một cá nhân tu luyện, thế nào mới có thể vừa giữ gìn tâm thái thuần tịnh, vừa phát huy tác dụng đệ tử Đại Pháp?

Sư phụ: Chính niệm phải đầy đủ hơn một chút, biết được bản thân làm công việc này là vì cứu người. Làm người tu luyện, xuất phát điểm làm các việc là thần thánh, nhưng trong quá trình có cách làm không đúng đắn, thì sẽ mang tới cho việc đó, cho việc tu luyện đó những can nhiễu và bóng tối che phủ.

Đệ tử: Suy thoái kinh tế hiện nay, có phải là do đạo đức nhân loại xuống dốc, nhất là đạo đức của những vị đương quyền đã xuống dốc mà tạo thành như vậy?

Sư phụ: Kinh tế thế giới như thế nào, thì chúng ta không quản nó. Hôm nay ai nắm quyền, ở chỗ kia xuất hiện sự việc chi, là không có quan hệ gì hết tới tu luyện của chúng ta. Chúng ta chỉ quản cứu người, cứu người. Sự an bài một cách chính thường của xã hội nhân loại khẳng định là căn cứ theo phúc phận của con người mà an bài, căn cứ theo nghiệp lực lớn-nhỏ của con người mà an bài.

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp tại Đông Cảnh tỉnh Liêu Ninh, Tân Cương, Cao Mật ở Sơn Đông, Lan Châu ở Cam Túc, Thanh Đảo, Ngọc Uyển Đàm ở Bắc Kinh, Thiểm Tây, Dương Phổ khu ở Thượng Hải, Thượng Hải, Xương Bình ở Bắc Kinh, Duy Phường ở Sơn Đông, Trùng Khánh, Thẩm Quyển, Hồ Lô Đảo ở Liêu Ninh, Thẩm Dương, Thừa Đức ở Hà Bắc, Côn Minh ở Vân Nam, Thạch Gia Trang ở Hà Bắc, Yên Đài ở Sơn Đông, Tế Nam, Hắc Long Giang, Liên Vân Cảng ở Giang Tô, Đại học Chiết Giang, Quán Huyện ở Sơn Đông, Hợp Phì ở An Huy, Giang Môn, Quý Dương thuộc Quảng Châu, Tây An, Cục Vệ sinh thành phố Quảng Châu, Triều Dương ở Liêu Ninh, Vũ Huyệt, Hoàng Cương ở Hồ Bắc, Hy Thủy, Ma Thành Thị, Phủ Thuận, Đại Đồng ở Sơn Tây, Hạc Bích ở Hà Nam, Uy Hải ở Sơn Đông, Tề Tề Cáp Nhĩ, Phú Dương, Thiên Tân, Kim Xương ở Cam Túc, Trường Xuân, Hàm Đan thuộc Hà Bắc, Triều Sán, Từ Châu, Thái An, xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay nhiệt liệt)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Trường Minh Huệ xin vấn an Sư phụ tôn kính từ bi vĩ đại. Bộ An ninh quốc nội Mỹ quốc đưa kinh phí giáo dục Trung văn cấp các cơ cấu thâm thấu ở hải ngoại của Trung Cộng; tổ chức trường học dạy Trung văn một cách bình thường như của chúng ta thì lại không có được kinh phí đó. Có học viên nhìn nhận rằng nên nhân cơ hội này để giảng chân tướng và vạch trần tà ác cho chính phủ; nhưng cũng có học viên nhìn nhận rằng không phải là bức hại trực tiếp, không nên quản.

Sư phụ: Trong khi bị bức hại [thì] có thể bảo con người thế gian về những việc mà tà đảng Trung Cộng đang làm ở xã hội quốc tế; nhưng không được đặt quá nhiều tâm tư vào đó. Cứu độ chúng sinh là ở vị trí số một, chính là cứu người cho nhiều, cứu nhiều người. Nếu có điều kiện, có cơ hội, có thể vạch trần nhân tố tà ác. Thực ra có những lúc tôi cũng nghĩ, tà đảng Trung Cộng này sẽ sớm kết thúc, những việc mà nó dùng hết tâm cơ biến thủ ấy thì lưu [lại] cho ai? Còn chưa chắc rằng lưu [lại] cho ai đây.

Đệ tử: Sư phụ có thể giảng một đôi lời cho các đệ tử đang bị giam ở Trung Quốc? Trong nhà ngục thì như thế nào mới có thể thực hiện được tốt, thế nào để chính niệm mạnh mẽ?

Sư phụ: Ở đó là sào huyệt hắc ám tối hậu do tà ác chiếm cứ; mỗi cá nhân đệ tử Đại Pháp có tình huống phải đối diện không giống nhau; vô luận là thế nào thì cũng chớ để mất chính niệm, bất cứ lúc nào cũng không được quên mình là đệ tử Đại Pháp, đặt Pháp ở vị trí đệ nhất thì có thể bảo trì chính niệm của họ, thì có thể đứng vững trước tà ác, đối mặt với tà ác thì biết làm thế nào. Tuy nhiên tình huống là phức tạp, trạng thái khác biệt; có [những vị] thật sự mất đi sinh mệnh, có [những vị] bị bức hại rất nghiêm trọng. Tình huống mỗi cá nhân là khác nhau; tình huống trong lịch sử của mỗi cá nhân, còn có an bài của cự thế lực trong tình huống đệ tử Đại Pháp bị lừa phỉnh; do vậy những điều ấy đều cấu thành nên tình huống rất phức tạp. Dù sao đi nữa, rốt cuộc cũng chỉ cần trong tâm có chứa đựng Đại Pháp, thì có thể vượt qua; ngay cả mất đi sinh mệnh cũng nhất định quy vị, cho dù nhất thời hồ đồ, thì cuối cùng cũng có thể vượt qua.

Đệ tử: Ở khu vực chúng con có điểm luyện công, tới đó chủ yếu là người da đen ở Mỹ; có những [người] đã đến đây hơn tám năm rồi; nhưng chỉ luyện công, sách thì có lẽ cũng đọc một hai lần. Những [người] mới đến cũng giống như thế. Xin hỏi là chúng con nên làm thế nào để giúp họ?

Sư phụ: Vậy thì giúp họ học Pháp, nói rõ tính trọng yếu của học Pháp.

Đệ tử: Đoàn Hợp xướng Châu Âu có nên tiếp tục lấy hình thức đồng ca để giảng chân tướng và cứu độ thế nhân hay không?

Sư phụ: Có lúc tôi nghĩ rằng, liệu chư vị ca hát ở đó, thật sự có thể khởi tác dụng như Thần Vận, có thể cứu người chăng? Thực ra khó thực hiện. Đoàn hợp xướng ấy nếu không thể khởi tác dụng một cách hiệu quả trong cứu độ chúng sinh, thì không có ý nghĩa lớn như thế. Là vì chư vị luyện tập cũng vậy, mọi người cùng đồng ca với nhau cũng vậy, thì cũng là tiêu hao tài nguyên nhân lực. Nếu chư vị thật sự khởi được tác dụng lớn đến thế, cứu độ chúng sinh, [dẫu rằng] không đảm bảo được nhiều [khán giả], có một số người được cứu độ, [thì] chư vị cứ làm. Nhưng quyết là không được chấp trước vào bản thân việc đồng ca.

Đệ tử: Nhà sách ở Toronto của Hãng sách Thiên Thê đã khai trương gần một năm rồi, người đến nhà sách hiểu ra chân tướng và học Pháp dần dần đông lên; nhưng kinh doanh của nhà sách vẫn không lý tưởng lắm. Xin hỏi là kinh doanh nhà sách là có phải cũng giống như làm kênh thông tin cần tìm thị trường, làm quảng cáo?

Sư phụ: Việc này cũng hỏi tôi nữa, (mọi người cười) các việc kinh doanh thì cứ [theo] quản lý kinh doanh, vậy không sai. Làm không tốt thì tà ác sẽ can nhiễu, sẽ có khó khăn. Trước mắt là tình huống như vậy. Việc gì muốn làm thì hãy làm nó cho tốt.

Đệ tử: Côn đồ tà ác ở Flushing, tuần trước ngay ở trước mặt nhân viên điều tra Bộ tư pháp Liên bang Mỹ quốc đã thử tìm cách giết máy ảnh trong tay học viên. Chúng con chuẩn bị khởi tố kiện những côn đồ này. Cảnh sát Mỹ chỉ coi họ là “tội mưu đồ cướp giết”.

Sư phụ: Là “tội mưu đồ cướp giết”, vì chưa giết được mà, (cười) đã làm cảnh sát thì khẳng định sẽ nói vậy; không thể nói chưa cướp giết thành đã cướp giết được. Thật sự cướp giết rồi thì khởi tố là khả dĩ.

Đệ tử: Chúng con muốn thuyết minh với chính phủ liên bang, rằng bao lâu nay những tên côn đồ này vẫn luôn gây hấn và uy hiếp tín ngưỡng của chúng con.

Sư phụ: Đây không chỉ là vấn đề tín ngưỡng; là tà đảng Trung Cộng đang đứng sau làm. Điểm này dù chư vị không nói thì họ cũng đều biết rồi, ngay cả cảnh sát cũng biết. Tôi là nghĩ tới một vấn đề; những học viên ở Flushing, những học viên bước ra tuyến đầu, muốn đứng chặn tà ác, xuất phát điểm là tốt, thật sự rất tốt; điểm này Sư phụ khẳng định chư vị. Tuy nhiên, về biện pháp phải chăng có chút quá vội vàng? [Hãy] suy nghĩ trầm tĩnh, tâm mở rộng hơn; chúng ta thật sự coi tất cả mọi người đều thành chúng sinh cần được cứu độ mà đi cứu độ; hãy thử coi xem họ có chuyển biến không? Tại Flushing tà ác kia đã xuất hiện rồi, và không chế con người làm việc xấu; tuyệt đối không phải ngẫu nhiên; khẳng định là nhắm vào chỗ hữu lậu của học viên mà đến. Đối với mặt phía con người thì không được cứ thẳng tiến mà làm thế; không phải đi áp đảo họ, [mà] là cứu độ họ. Làm một cách từ bi, làm một cách trầm tĩnh, [rồi] thử xem sự việc này có hiệu quả thế nào.

Đệ tử: Ký giả nhận việc viết bài về Thần Vận, khi trong tình huống eo hẹp thời gian [và] nhiệm vụ bề bộn, việc chia sẻ tư nguyên giữa các kênh truyền thông và giữa các ký giả rất khó khăn, rất khó làm được, vì thế nảy sinh một số vấn đề cạnh tranh hạn ngạch [số ký giả được vào].

Sư phụ: Đúng thế. Cạnh tranh hạn ngạch cũng chẳng phải là cạnh tranh hạn ngạch gì nữa; có đôi lúc, khán giả tới không nhiều, mà ký giả thì ở khắp rạp diễn, làm người ta ngại lắm. Đây là diễn xuất, chur vị từ trước tới nay chưa từng nghĩ xem khán giả nhìn chur vị như thế nào ư? Có học viên còn thích khoe mẽ, ôm máy ảnh, chụp hình “tách tách” không ngừng; trái một cái phải một cái, chụp đến mức người ta thấy phiền quá đi. Đó không chỉ là vấn đề tố chất; là vấn đề tu luyện; không đặt việc cứu độ chúng sinh ở vị trí số một. Viết bài báo cáo là việc tốt, muốn sự kiện [Thần Vận] được nổi hơn; nhưng mà ký giả quá nhiều thì thật sự khởi tác dụng phản lại. Rạp diễn không nạp đủ. Vì vậy không hạn chế hạn ngạch {số người quy định} thì quả là không được.

Đệ tử: Tất cả đệ tử Đại Pháp ở Hệ thống Hàng không Bắc Kinh; toàn thể đệ tử Đại Pháp tại Cam Gia Khẩu, đường Triển Lãm, Phụ Thành Môn Ngoại thuộc Bắc Kinh; điểm luyện công Song Tú ở Hải Điện ở Bắc Kinh; Trường Sa ở Hồ Nam; Quảng Châu; địa khu Đông Hồ ở Vũ Hán; địa khu Hồng Sơn; Viện Khoa học Trung Quốc; Viện Khoa học Xã hội; Châu Hải; công viên Hồng Đô ở Nam Xương; Lỗi Dương ở Hồ Nam; Sâm Châu; Hành Nam; Tây Ninh; Liễu Châu ở Quảng Tây; Cáp Nhĩ Tân; huyện Đông Quang ở Hà Bắc; huyện Phụ Thành; Thành Đô; Bản Khê ở Liêu Ninh; địa khu 204 ở Thẩm Dương; địa khu Trường Thanh; Ninh Ba ở Chiết Giang; Đông Phương ở Hải Nam; Tín Dương ở Hà Nam; địa khu Giang Môn ở Quảng Đông; Đại học Tài chính Kinh tế Đông Bắc ở Đại Liên; Giang Tô xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Tại Thần Vận, (Sư phụ: Ái chà, chúng ta không phải đang hội thảo về Thần Vận chứ, mọi người sao đều đề cập [việc] này?) khi bán vé đệ tử ngộ ra rằng, Dạ hội Thần Vận là cứu độ [chúng sinh], đệ tử Đại Pháp có nhân tố tu luyện ở trong đó, cần lấy việc giảng chân tướng làm chủ. Nhưng có đồng tu nhìn nhận rằng nên lấy quảng cáo ở các kênh thông tin chủ lưu làm chủ.

Sư phụ: Bán vé là bán vé; có vấn đề thì mới giảng chân tướng; trong [chương trình] diễn xuất là đang cứu người; quảng cáo ở kênh thông tin chủ lưu cũng được, quảng cáo ở kênh thông tin nhỏ cũng được, đều không sai. Nói như quảng cáo cần làm thế nào, thì căn cứ theo tình huống cụ thể ở nơi chur vị mà làm. Có [vị] nói phát truyền đơn là được rồi, có [vị] nói cứ trụ ở địa phương đó mà bán là được rồi, có địa phương cần làm quảng cáo. Chur vị làm thế nào cũng được. Có nơi không làm quảng cáo nhiều, học viên phối hợp với nhau, [đến] một số cửa hàng là bán hết vé. Vậy là căn cứ theo tình huống khác nhau ở nơi chur vị mà làm.

Đệ tử: Chúng con làm kênh thông tấn cần học pháp tập thể, nhưng các nhân viên phân tán toàn thế giới, thông qua mạng lưới Internet học Pháp tập thể thì có thích hợp không?

Sư phụ: Việc này chư vị có thể thử xem. Nhưng tôi nghĩ rằng, đệ tử Đại Pháp vô luận là ở đâu, kể cả học viên làm kênh thông tin ở bất kể ngõ ngách nào trên toàn thế giới, đều không được thoát ly khỏi Phật Học Hội đương địa, tốt nhất là không nên thoát ly điểm luyện công vùng sở tại; đều cần cùng các học viên Đại Pháp ở địa phương đó học Pháp với nhau.

Đệ tử: [Khi] chính quyền tà đảng sụp đổ, dân chúng Trung Quốc còn có cơ hội ở trong hoàn cảnh nói lỏng mà nhận thức Đại Pháp, được cứu độ hay không? Chúng con cần thế nào mới đạt được điểm ấy?

Sư phụ: Đợi tà ác thật sự đổ rồi, thời Pháp Chính Nhân Gian có trạng thái của Pháp Chính Nhân Gian; không là trạng thái này nữa, hoàn toàn biến đổi rồi. Việc này chúng ta đừng quản nó trước; trước mắt chúng ta chính là căn cứ tình huống hiện tại mà làm, căn cứ tình huống hiện tại mà đi cứu người.

Đệ tử: Làm thế nào phân biệt điểm hoá của Ngài với can nhiễu của cựu thế lực?

Sư phụ: Sư phụ và có một số Chính Thần điểm hoá chư vị; điểm này là khẳng định. Nhưng thông thường đối với chư vị mà giảng, đều là vì để tổng khứ chấp trước của chư vị hoặc tránh nguy hiểm, là vì sự tu luyện của chư vị. Can nhiễu của nhân tố tà ác thông thường đều là thuận theo chấp trước của chư vị, tâm hoan hỷ của chư vị, tâm hỷ hảo, các loại nhân tâm mà giả điểm hoá, [điểm hoá] xong thì chư vị cao hứng hơn, chấp trước hơn, bị dẫn lạc đường, lại còn nói là Sư phụ bảo làm; thông thường là vậy. Thực ra thì, vậy phân biệt thế nào? Có người nói ‘tôi là dựa vào mộng dẫn dắt tu luyện’, tôi nói rằng đó là nói bậy. (mọi người cười) Chấp trước vào điểm hoá trong mộng không phải là tu luyện, là nhập tà đạo. Đệ tử Đại Pháp là tuân theo bộ sách Đại Pháp này, lấy Pháp làm chuẩn. Chư vị ở trong mộng cảnh cũng vậy, mà trong hoàn cảnh nào cũng vậy đều phải dùng Pháp này để đo lường đúng-sai, thì mới không bị can nhiễu. Tôi không hề lưu lại chư vị loại pháp tu [thế] này: chư vị khỏi cần tu nữa, Pháp thân bảo chư vị làm sao thì làm thế. Tôi không thừa nhận rằng đó là tu luyện. Đệ tử Đại Pháp sẽ không phải ai ai cũng ở bên tôi; điều tôi bảo chư vị là “lấy Pháp làm thầy”; có bộ Pháp này thì chư vị biết được tu như thế nào.

Đệ tử: Sau khi Sư phụ giảng Pháp cho học viên Úc châu thì tình huống Úc châu có chỗ cải thiện; nhưng chưa qua bao lâu có một số lại như cũ, các học viên Tây phương và Trung Quốc vẫn không liên lạc với nhau, rất nhiều học viên khi gặp vấn đề đều nói “chúng ta nên học Pháp cho nhiều” hoặc là “chúng ta phải vứt bỏ chấp trước”, nhưng không hướng nội tìm một cách chân chính.

Sư phụ: Nhân tâm vẫn luôn ở đó. Nếu là thông qua Sư phụ một lần giảng Pháp rồi chấp trước kia của họ đều mất hết, thì tôi tình nguyện ngày ngày giảng cho chư vị rồi. Thực ra Pháp cũng ở đó, chỉ là chư vị chiều theo như thế nào. Tu luyện là có quá trình, tổng khứ [chấp trước] một cách từ từ; nhưng luôn phải nhìn thời gian. Phải hết sức tranh thủ, thật sự tranh thủ [thời gian]. [Chư vị] nói rằng Phật Học Hội lại quay về đường cũ, lại phong bế lại. Có phải vậy chăng? Để tôi thử nhìn xem. Nhưng đầu là thế nào đi nữa, Phật Học Hội làm tốt hay chưa tốt, là đệ tử Đại Pháp mà nói, chư vị là tu luyện bản thân mình, bản thân chư vị cần làm cho tốt. Sư phụ không hề đặt hy vọng, hy vọng của toàn thể Úc châu, đặt ký thác lên thân một cá nhân nào đó hoặc lên thân Phật Học Hội; tôi ký thác lên chư vị tất cả đệ tử Đại Pháp mỗi cá nhân đều làm sao cho tốt. Chư vị là hy vọng được cứu của chúng sinh nơi đó, chư vị là đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp, chư vị là ‘trợ Sư Chính Pháp’. Không phải chỉ có Phật Học Hội trợ Sư Chính Pháp, không phải chỉ có người phụ trách trợ Sư Chính Pháp. Nếu như chấp trước của chư vị để mắt dán lên Phật Học Hội, thì cũng không đúng. Phật Học Hội [nếu] thật sự có vấn đề thì tôi sẽ xử lý, nhưng không phải làm là vì chấp trước của chư vị.

Đệ tử: Chúng con sẽ chứng kiến Đại Thẩm Phán Cuối Cùng hay không?

Sư phụ: Không được hễ Sư phụ nói gì, chư vị liền chấp trước vào đó. (mọi người cười) Đừng quản nó, hãy làm tốt những gì bản thân nên làm.

Đệ tử: Có học viên đang tích cực làm việc trong các hạng mục Đại Pháp, cũng tu tâm tính, nhưng không muốn luyện công, cũng không coi trọng phát chính niệm. Học viên như thế có thể viên mãn không?

Sư phụ: Quả thực như thế [thì] họ thực ra chính là chưa thật sự tu tốt lắm; chú ý một chút là được. Nhưng cũng có [vị] không học Pháp mà chỉ làm sự vụ. Ba việc đều cần làm, nếu là chỉ làm các việc mà không học Pháp, thế thì là người thường làm việc Đại Pháp. Người thường làm việc Đại Pháp sẽ không thể viên mãn, chỉ có thể tích đức. Tích đức tích phúc phận; đời sau có phúc phận; chính là như thế thôi, không thể viên mãn; vậy chư vị nói chẳng phải làm phí công sao? Người tu luyện không tu có được không? Trong tâm mang Pháp, giảng chân tướng thì mới có thể khiến người ta được đắc cứu, lời giảng xuất ra mới có lực chấn động.

Đệ tử: Đệ tử khi giảng chân tướng gặp người thường nói có quen đệ tử Đại Pháp XYZ, mà không như một người thường bình thường, nói rất hay, làm lại thật sự dở.

Sư phụ: Những lời này tôi cũng từng nghe. Làm mà không được như đệ tử Đại Pháp thì khởi tác dụng mà cụ thể lực muốn; nguy hiểm đó. Tuy nhiên, tôi hy vọng rằng chư vị nghe người đó rồi thì cũng hãy nghĩ một chút về bản thân mình. Chư vị nghe hiểu rõ tôi nói chứ?

Đệ tử: Con là tiểu đệ tử 12 tuổi; vì bố phản đối, nên lỡ mất cơ hội nhập học trường Phi Thiên. Con có thể còn cơ hội không?

Sư phụ: Vì con chưa có thành niên, pháp luật quy định còn phải theo quản giáo của gia trưởng, vậy nếu gia trưởng con không đồng ý thì không được. Nếu điều kiện tự nhiên của con đủ tiêu chuẩn, thì cơ hội thế nào cũng sẽ có; nếu không đủ, thì cũng đừng chấp trước.

Đệ tử: Học viên Tây phương học Trung văn thì nên học chữ giản thể hay chữ phồn thể?

Sư phụ: Chữ giản thể, chữ phồn thể đều không là vấn đề lớn; học chữ giản thể cũng được, học chữ phồn thể cũng được; đều không thành vấn đề; là vì người học chữ giản thể cũng có thể đọc hiểu phồn thể, người học chữ phồn thể cũng có thể đọc hiểu chữ giản thể. Sự việc con người thì để tương lai; chúng ta hiện nay chính là việc cứu độ chúng sinh. Nhưng rất nhiều chữ giản thể Trung văn là do tà đảng Trung Cộng làm ra, nội hàm bất hảo; nhưng hằng bao nhiêu người như thế, trên một tỷ người đều dùng chữ giản thể; việc này tương lai hãy nói.

Đệ tử: “Tà ác kết thúc rồi” là ý nói tà đảng lập tức giải thể phải không?

Sư phụ: Nó, cái nhân tố của tà đảng đã hết rồi. Tôi vừa giảng rồi, những người đang duy hộ thể chế của chúng là đang duy hộ quyền lực của [chính] họ.

Đệ tử: Ở chỗ con có rất nhiều đặc vụ tới; chúng con đối đãi với họ thế nào?

Sư phụ: Mỗi đặc vụ ở đằng sau đều có an ninh và tình báo Mỹ quốc hoặc cảnh sát bí mật đang giám thị; đặc vụ được văn hoá tà đảng Trung Cộng dạy là cũng bị văn hoá tà đảng lừa bịp; họ mới là đang trong nguy hiểm. Cứu độ chúng sinh, đều cho họ cơ hội. Nhưng có một số người, chính là gây rối; chur vị bảo họ là đặc vụ; họ còn không thật sự là đặc vụ, [mà] hành vi và việc làm của họ còn bất hảo hơn cả đặc vụ làm; họ cảm giác như bản thân đang làm việc tốt, họ lại không thử nghĩ xem bản thân là thế nào, tạo thành rất nhiều học viên bài xích họ.

Đệ tử: Nhiều dân chúng Trung Quốc thông qua đường dây nóng thoái đảng mà gửi lời vấn an Sư phụ; lời cảm tạ Sư phụ của họ rất cảm động lòng người; [con] nhân dịp này truyền đạt tới Sư phụ.

Sư phụ: Chur vị nếu có cơ hội cũng hãy thay mặt tôi cảm tạ họ. (vỗ tay)

Đệ tử: Thái độ của chính phủ Tây phương đối với tà đảng ngày càng mềm mỏng; đệ tử cảm thấy như lực độ cứu độ họ không đủ, [số] học viên làm [công tác này] quá ít.

Sư phụ: Đừng quản những việc đó; cự thế lực là đang chơi bài ‘cân bằng’. Nó không để họ bây giờ ai áp đảo ai cả. Nó cho rằng tà ác để khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp không đủ nữa, nó bèn làm ‘cân bằng’. Nhưng hình thế tổng thể đang chuyển [biến], hình thế chính thể đang chuyển [biến], đang chuyển sang phương hướng tốt.

Đệ tử: Hai ngày trước ở Toà tháp Liên hiệp quốc thấy hai người tìm tị nạn, trong đó một vị mặc áo T-shirt [Pháp Luân Công] màu vàng, hỏi thì trả lời là y phục do học viên cho mượn.

Sư phụ: Học viên nào cho mượn? Y phục mà chư vị mặc trên thân là đại biểu cho đệ tử Đại Pháp. Y phục ấy tùy tiện cho người thường mượn rồi [họ] đi làm những việc không hợp với Pháp, làm những việc không nên; chư vị là đang cứu độ chúng sinh hay là chư vị huỷ chúng sinh? Vẫn luôn có những người chưa đạt chuẩn, (cười) nếu đều có thể làm tốt hết, thì ma nạn của chư vị cũng không như thế này hôm nay.

Đệ tử: Bài hát của tà đảng có đệ tử Đại Pháp sửa lời ca đi rồi hát; lời ca tất nhiên là phản đối tà đảng Trung Cộng; nhưng giai điệu thì vẫn là giai điệu đó, nghe thấy cũng không thoải mái.

Sư phụ: Những thứ đó tôi thấy đệ tử Đại Pháp không nên hát; dân chúng hát thì không sao.

Đệ tử: Đối với giảng chân tướng ở Trung Quốc, có hai loại thái độ bất đồng của người ta: một loại người đồng ý “tam thoái” nhưng không nhìn nhận Đại Pháp, một loại người nhìn nhận Đại Pháp nhưng không khẳng định “tam thoái”. Trong đào thải tương lai thì vận mệnh của họ sẽ như thế nào?

Sư phụ: Đó là chưa có cải biến từ căn bản, là chân tướng chưa được làm sáng tỏ. Vận mệnh thế nào chính là ở vạch được phân cách ra chỗ đó; đứng tại phía bên nào thì chư vị là bên đó; một chút [cũng] không hàm hồ. Họ nói nhìn nhận ai và không nhìn nhận ai, thực ra họ là từ căn bản trong tâm chưa hề chuyển biến. Có lẽ là trước mặt chư vị thì thuận tình nói lời dễ nghe, họ về thực chất chưa hề chuyển biến, thì mới có biểu hiện là như vậy.

Đệ tử: Tại New York có rất nhiều người thông qua tị nạn chính trị mà tiếp xúc với Đại Pháp, rất nhiều đồng tu rất phản cảm với hành vi của họ, từ đó xuất hiện tâm thái bài xích họ.

Sư phụ: Tôi đang nghĩ rằng, những người tị nạn chính trị [đến] gặp gỡ với đệ tử Đại Pháp, mục đích là bắt hảo; nhưng chúng ta rốt cuộc cũng là cứu độ chúng sinh. Từ bi đối đãi họ; có lẽ không chừng ngôn ngữ hành vi của chư vị sẽ làm họ nhớ mãi, có ảnh hưởng đến họ; có lẽ gieo vào đó một cơ duyên cứu họ trong tương lai. Nếu chúng ta

đôi với họ không tốt, cũng có thể họ sẽ mất cơ duyên. Dầu thế nào đi nữa, rốt cuộc thì cũng phải biết là chúng ta đang cứu người.

Đệ tử: Trong công tác người thường [con] tiếp xúc với nghệ thuật đã biến dị, có thể bảo trì chính niệm, [sao cho] giống như Thần Vận khiến nhân tố bất chính được chính trở lại hay không?

Sư phụ: Nghệ thuật hiện đại của người thường ấy, chư vị chính lại họ cho chính, thì họ có nghe chư vị chăng? Chúng ta cũng không có nhân rồi làm những việc đó; chư vị là cứu người; còn việc kia thì nay không quản. Hiện nay nhất loạt không quản những việc này; Pháp Chính Nhân Gian tự sẽ có cách làm của Pháp Chính Nhân Gian.

Đệ tử: Dải châu thổ [sông Trân Châu] tỉnh Quảng Đông và một số thành phố duyên hải có các hãng công thương nghiệp và rất đông người di trú, mật độ người ở rất lớn; nhưng các đệ tử làm còn rất chưa đủ.

Sư phụ: Cụ thể tình huống trong nước đều không giống nhau; chỉ có thể căn cứ tình huống đương địa mà làm; đồng thời cần chú ý an toàn. Đệ tử Đại Pháp ở địa phương nào ở Trung Quốc đều biết trách nhiệm của bản thân, tu bản thân cho tốt, cứu độ chúng sinh; đó chính là nên làm. Người được cứu càng nhiều càng tốt, là vì đó là trách nhiệm mà chư vị gánh vác.

Đệ tử: Chúng con làm đài truyền hình, một số kỹ thuật vẫn chưa đạt mức chuyên nghiệp; có thể tìm người thường hợp tác không?

Sư phụ: Chư vị cần thuê người thường làm một hạng mục công tác nào đó, hẳn sẽ không thành vấn đề; nhưng chư vị tốt nhất là không cùng hợp tác với họ làm công ty nào cả, [không] hợp tác làm hạng mục nào cả; họ nếu bị can nhiễu thì sẽ rắc rối; những ca như thế đã quá nhiều rồi. Chư vị là đệ tử Đại Pháp, chư vị làm là thần thánh, họ [làm] là việc của con người; kết hợp cùng nhau không được. Nếu chư vị là chủ của công ty và chư vị thuê họ thì không thành vấn đề; họ chỉ là nhân viên; chư vị bảo họ làm gì thì làm đó. Nếu chư vị hợp tác với họ, thông thường sẽ xuất vấn đề. Họ dễ bị can nhiễu, rất dễ [xuất vấn đề].

Đệ tử: Có những học viên tu lâu đã đắc Pháp nhiều năm rồi; vì ngộ nhận ở một số khúc mắc trong tâm và chấp trước mà ly khai tu luyện. Chúng con lại không có cách nào giải khai khúc mắc trong tâm của họ, thấy tiếc nuối và sốt ruột cho họ; làm thế nào giúp đỡ họ?

Sư phụ: Làm thật cẩn thận; nhìn xem tình huống căn bản là thế nào. [Nếu] thật sự ôm giữ tà đảng Trung Cộng mà không buông, hoặc căn bản không muốn chân tu, nguyên lúc đầu chỉ là thấy náo nhiệt rồi vào, thế thì thôi. Nhưng dù thế nào đi nữa, làm đệ tử

Đại Pháp mà giảng, bất kể họ là tình huống nào, chư vị chính là cứu độ chúng sinh, thì nên cứ đi mà làm; thấy được [người cần cứu] thì chúng ta cứ đi mà làm; thật sự làm không được thì cũng không phải là vấn đề của chư vị.

Đệ tử: Có rất nhiều hạng mục [công tác] mà con có thể tham dự, trừ Thần Vận ra, con làm sao phán đoán được cái nào có liên quan đến thế ước từ tiền sử của con?

Sư phụ: Không được phán đoán; suy nghĩ nhiều thì là chấp trước. Đệ tử Đại Pháp nên làm gì thì chư vị cứ đi mà làm, vậy là đúng.

Tôi nghĩ rằng không chiếm dụng thêm thời gian nữa. Mọi người tới được lần này không hề dễ dàng; chư vị còn cần tiếp tục tiến hành hội giao lưu [chia sẻ]. Tôi mong rằng mọi người thông qua lần hội giao lưu này đều có thể có chỗ đề cao, xem xem người khác thực hiện tốt thế nào, thực thi ra làm sao, hãy mang những thứ tốt về. Có thể thật sự có được thu hoạch qua lần Pháp hội này, đối với tu luyện của mọi người là có chỗ trợ giúp, chư vị chính là không có phí một chuyến đi tới đây. Mỗi lần Pháp hội đều chi tiêu không ít; chúng ta tính tổng thể thì, những người đi máy bay [chi phí] thậm chí hàng mấy triệu. Thật sự chi phí rất lớn. Không được sa vào hình thức, không được [chỉ] thấy náo nhiệt, cũng không được chỉ là đến nghe thử xem Sư phụ giảng điều gì, ôm giữ tâm hiếu kỳ. Sư phụ bảo chư vị rằng, cần phải đi tốt con đường của mình, hoàn thành sứ mệnh của mình; tôi vĩnh viễn sẽ giảng như vậy.

Và cuối cùng, tôi hy vọng rằng mọi người chớ nản lòng. Chư vị chẳng phải đã từng thấy ánh bình minh phải không? Tà ác cũng hết rồi, càng đến cuối cùng càng cần phải phấn chấn tinh thần. Hoàn thành những việc mà đệ tử Đại Pháp cần phải hoàn thành, cứu độ nhiều chúng sinh; đó chính là uy đức. Đằng sau mỗi sinh mệnh được cứu đều là quần thể sinh mệnh rất to lớn; thật xuất sắc.

Có thể rất nhiều người vẫn đưa lên một số từ câu hỏi, nhóm tổ chức hội vẫn chưa đưa lên; rất nhiều người còn muốn hỏi. Thực ra chư vị hỏi hay không hỏi, ở trong bộ Pháp này đều có thể tìm thấy đáp án; hãy đọc sách cho nhiều. Chư vị là tu trong mê; nhìn không thấy bộ Pháp này là như thế nào. Khi có thể nhìn thấy một cách chân chính, thì ngôn ngữ kia cũng không hình dung được nổi; không cách nào hình dung được. Quá khứ tôi từng bảo chư vị, tôi nói rằng mỗi chữ đều là tầng tầng trùng điệp chư Phật, Đạo, Thần. Chư vị cũng lý giải không nổi [lời] nói rằng Sư phụ điều gì cũng đưa áp nhập vào trong bộ Pháp này; chư vị hiện nay dùng tư tưởng con người cũng lý giải không được câu nói ấy. Cái gì cũng có thể đắc, chỉ là xét chư vị dụng tâm như thế nào, chỉ là xem chư vị tâm thái ra làm sao. Cái gì cũng có thể từ trong bộ Pháp này mà đắc. Tu luyện là nghiêm túc; không được hàm hồ [dù chỉ là] nửa điểm. Ôm giữ các chủng các dạng tư tưởng bất thuần mà đọc bộ Pháp này, cuốn sách này, thì không thấy được gì cả; điều gì cũng không đắc được. Con người, rất nhiều đệ tử Đại Pháp nói, khi bị bức hại một thời gian rất lâu, đọc Pháp dường như không có đề cao; thực ra chư vị vào

lúc ấy chứa trong não đều là những việc bức hại, tâm ấy không tĩnh lại được. Tu luyện là nghiêm túc; chớ phải ôm giữ trạng thái thuần tịnh, phi thường thanh thản mà đọc mà tu, thì mới có thể đề cao, mới có thể có chỗ thu hoạch.

Cuối cùng vẫn [nói] lời này nữa: hy vọng mọi người bước đi thật tốt phần đường cuối cùng, đừng cô phụ danh hiệu “đệ tử Đại Pháp”. Cảm ơn mọi người. (vỗ tay nhiệt liệt thời gian lâu)

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/7/4/203966.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2009/7/12/NYLECTURE2009_FULL.html.

Dịch xong phần giảng Pháp ngày 26-7-2009; dịch xong tất cả (kể cả phần hỏi/đáp) ngày 23-9-2009. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- an dật tâm: tâm truy cầu an nhàn thoải mái (một loại chấp trước).
- bel canto: (mỹ thanh xướng pháp) lối hát opera nhấn mạnh về chất giọng (trong, nhanh, chính xác, v.v.)
- chính: một từ chính này, một khái niệm chính này có mấy sắc thái khác nhau; ta tham khảo các từ trái nghĩa: (i) tà, oai với nghĩa là bất chính, không ngay chính; ví dụ: tà môn oai đạo; (ii) phụ với nghĩa tiêu cực, không chính diện, hoặc chỉ một trong hai chủng vật chất cao tầng; ví dụ: phụ diện (mang tính tiêu cực), vật chất phụ (hai loại vật chất chính và phụ); và (iii) phản với nghĩa đối lập, trái với lẽ thuận; ví dụ: phản Lý; người dịch giữ nguyên cách dùng từ chính-tà, chính-phụ, chính-phản này; như vậy, cặp từ chính-phụ là không có giống nghĩa mà người Việt thường hiểu.
- Chủ, Chúa: một chữ tiếng Hán có hai cách đọc ‘Chủ’, và ‘Chúa’; người dịch nói chung dùng cách dịch là ‘Chủ’.
- chủ lưu: dòng chính, thành phần chủ đạo chính (trong một cộng đồng, một nhóm người, v.v.)
- Cửu Đại Tái, Cửu Hạng Đại Tái: chín (cửu) cuộc thi đấu lớn (đại tái) phạm vi toàn cầu do Tân Đường Nhân (<http://www.ntdtv.com>) tổ chức; chủ yếu nhắm vào đối tượng là người Hoa toàn cầu với chủ đề xoay quanh văn hoá Trung Hoa. Các môn thi năm nay, 2009: múa, hát (thanh nhạc), violin, thiết kế y phục, nấu ăn, piano, võ thuật, vẽ tranh nhân vật, và thư pháp. Xem website của cuộc thi: <http://competitions.ntdtv.com>.
- dĩ Pháp vi sư: trong bài này được dịch là lấy Pháp làm thầy.
- Đại Thảm Phán: Đại Thảm Phán cuối cùng, Đại Phán Xét cuối cùng; thảm → thảm tra, điều tra cẩn thận; phán → phán xét, lên quyết án.
- giả điểm hoá: điểm hoá giả, không thật, không phải điểm hoá chân thật; trong bài giảng này Sư phụ gọi điểm hoá mà nhân tố tà ác làm giả là giả điểm hoá.

- hoan hỷ tâm: tâm mừng rỡ (tên một loại chấp trước).
- hỷ hảo tâm: tâm truy cầu những gì mình thích, làm những gì mình thích (tên một loại chấp trước).
- hữu lậu: hữu → còn, có, lậu → (chỗ) rò rỉ, khiếm khuyết; trái nghĩa là vô lậu.
- lý tính: tính hợp lý, xuất phát từ lý trí.
- lương tính tuần hoàn: ở bài này dịch là vận hành một cách bình ổn (chỉ hoạt động của các công ty, các doanh nghiệp đã vào quỹ đạo ổn định (về nhân sự và tài chính), nói chung là có lãi).
- nhân tâm: tâm con người, tâm chấp trước.
- sáng thế: khai sáng thế giới; Sáng Thế Chủ → Chủ|Chúa mà đã sáng tạo ra thế giới này, ra vũ trụ này.
- Thần truyền văn hoá: văn hoá Thần truyền, văn hoá do Thần dạy, truyền dạy.
- thần công, thần vận: tạm hiểu là công phu nghệ thuật (công) và truyền cảm ý vị (vận) một cách thần kỳ tuyệt hảo (Thần); thần công là chỉ nghệ thuật về phương diện biểu hiện cho tai nghe mắt thấy, thần vận là chỉ nghệ thuật về phương diện truyền cảm cái rung động bên trong; nói chung người ta thường hiểu là nghệ thuật truyền thống của Tây phương (như âm nhạc, hội hoạ) là sở trường về thần công, còn Đông phương là thiên về Thần vận.
- Thiên Thê Thư Điểm: Nhà sách Thiên Thê; công ty phát hành sách và tư liệu Đại Pháp toàn cầu, <http://www.tiantibooks.org>; thiên thê → thang lên trời.
- Trung Cộng: Đảng cộng sản Trung Quốc.

Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế Washington DC [2009]

(Lý Hồng Chí, 18 tháng Bảy, 2009)

Mọi người vất vả quá!

Pháp hội New York vừa kết thúc xong, và đã gặp mặt mọi người một lần. Lần này thì [tôi] không định giảng nhiều, vì vậy tôi đến muộn một chút (Sự phụ cưỡi) (mọi người vỗ tay) Toàn thể hình thể Chính Pháp đang tiến đến rất nhanh, tác dụng của các đệ tử Đại Pháp khi phối hợp cứu độ chúng sinh, chứng thực Pháp, đều khiến hình thể trên thế giới phát sinh biến hoá rất to lớn. Về điểm này mọi người đều thấy được rồi, con người thế gian cũng thấy rồi. Hồi 20 tháng Bảy, năm 1999 bắt đầu thời kỳ đầu cuộc bức hại, có rất nhiều người đoán chắc rằng, nói rằng Pháp Luân Công trụ không nổi mấy ngày. Nguyên có một số người muốn ủng hộ Pháp Luân Công, chịu ảnh hưởng của tư tưởng loại ấy, [nên] không biểu đạt thái độ nữa. Nhất là từ sau [sự kiện] ngày 4 tháng Sáu tà đảng Trung Cộng trấn áp sinh viên, rất nhiều người cảm giác rằng dường như Trung Quốc không còn hy vọng gì nữa, thậm chí có người công khai nói, nói rằng đừng quản Pháp Luân Công, rằng họ cũng như thế không đứng vững nổi vài ngày. Bất kể họ xuất phát từ cách nghĩ nào đi nữa, thì Pháp Luân Công cũng không như lời mà họ đoán chắc. Pháp Luân Công đã bước vượt qua rồi, (vỗ tay nhiệt liệt) hơn nữa trong tình huống không có sự ủng hộ từ bên ngoài mà vượt qua rồi. (vỗ tay nhiệt liệt) Về điểm này, cũng quả thực khiến con người thế gian đã nhìn với cặp mắt khác xưa; càng thể hiện rõ chỗ xuất sắc của đệ tử Đại Pháp, càng thể hiện rõ sự khác biệt của người tu luyện Pháp Luân Công. Hiện nay một số người đã từ lãnh cảm trở thành quan tâm, từ cái tâm coi thường chuyển thành khâm phục.

Sự việc chưa đến chỗ dừng, Chính Pháp còn đang tấn tới, các đệ tử Đại Pháp còn không ngừng chứng thực Pháp, cứu độ chúng sinh, hình thể còn đang không ngừng biến hoá, hơn nữa biến hoá rất mau chóng. Khi nhân tố tà ác ở không gian khác bị tiêu huỷ lượng lớn, thì con người thế gian ngày càng thanh tỉnh, nhân tố bất hảo đang thao [túng] khống [chế] tư tưởng con người ngày càng ít đi; như vậy khiến con người thế gian có thể trầm tĩnh suy xét về cuộc bức hại và nhìn nhận thế nào về đệ tử Đại Pháp. Thực ra con người thế gian có nhìn chúng ta như thế nào, điều ấy không phải là then chốt, cũng không trọng yếu; chúng ta làm thật tốt việc của mình mới là trọng yếu nhất. Trong quá trình bị bức hại, chúng ta không có nhìn vào thái độ của con người thế gian, chúng ta không có đặt hy vọng kỳ thác vào việc người thường có thể làm gì đối với Đại Pháp; ngoài ra cũng không có buông bỏ việc giải cứu con người thế gian và chúng sinh. Việc cứu độ con người thế gian này là chỉ có đệ tử Đại Pháp mới có thể làm;

trách nhiệm rất lớn. Khi bức hại nghiêm trọng nhất cũng đều không buông bỏ trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp, khi bức hại nghiêm trọng nhất thì từ đầu đến cuối đều lấy việc tu luyện thật tốt bản thân làm căn bản, chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh một cách có lý trí.

Là như vậy, khi cuộc bức hại bắt đầu, có rất nhiều việc thực hiện chưa được tròn đầy. Khó tránh được; là vì thừa đương sơ rất nhiều người không biết nên làm thế nào. Đối với cuộc bức hại đột nhiên như thế, phi báng rợp trời dậy đất, ngoài ra vu khống truyền khắp cả thế giới; bảy giờ Pháp Luân Công không có kênh thông tin, không có chỗ để lên tiếng. Tất cả kênh truyền tin toàn thế giới đều truyền tải báo cáo vu khống của các kênh truyền tin Trung Cộng, tương đương với việc thay cho Trung Cộng rợp trời dậy đất khắp các nơi thế giới bức hại Pháp Luân Công, bức hại đệ tử Đại Pháp. Đối mặt với hình thế ấy, chúng ta không hề sợ mà ngã xuống. Người tu luyện đối mặt với hết thấy những gì của người thường thì vốn là không coi trọng. Tu luyện là giải thoát cá nhân, tu luyện là chính tự mình; người khác nói gì thì đó là việc của người khác. Chỉ là vì đệ tử Đại Pháp có một trách nhiệm cứu độ chúng sinh, nên mới quan tâm chú ý đến tình huống của chúng sinh; điều này khác với tu luyện trong quá khứ. Hơn nữa việc này trách nhiệm cũng khá trọng đại. Chúng sinh [mà ta] đang đối diện, con người thế gian hôm nay là khác với các sinh mệnh của các thời kỳ lịch sử dĩ vãng. Nhìn thì thấy đều là người, [nhưng] có rất nhiều là từ tầng cao tới, là Thần giáng sinh thành người; vì thế mới khiến cho cần phải cứu; việc cần phải làm mà trách nhiệm càng trọng đại, thì càng thật xuất sắc; như vậy, việc này thì vì tình thế mà ắt phải làm. Nếu không phải như vậy, cuộc bức hại này sẽ không duy trì lâu đến thế, cũng sẽ không cứ tồn tại tiếp diễn; chỉ là một nhóm người cá nhân tu luyện mà thôi, thì đối với cự thế lực là không có uy hiếp nào cả. [Mà] là vũ trụ cần phải Chính Pháp, cự thế lực và các nhân tố bất hảo bị động chạm tới, cuộc bức hại ở xã hội người thường chỉ là phản ánh ở tầng thứ này. Ở bề mặt thấy đệ tử Đại Pháp có phương thức tu luyện khác với quá khứ, lại một nhóm đông người như vậy, khởi tác dụng chính diện thì đã phá sự quân bình giữa chính và tà, giữa tốt và xấu trên thế gian; vậy nên nhân tố bất hảo sẽ vùng dậy; nhưng không đến nỗi dẫn khởi cuộc bức hại to lớn đến như thế này. Mà là nhân tố cự vũ trụ an bài; đồng thời sinh mệnh bất hảo ở các không gian trong thời Chính Pháp không ngừng trầm tích, roi xuống, đã tạo thành một trường không gian đặc biệt bất hảo ở thế gian, khiến đạo đức xã hội trượt dốc hàng ngày, khiến nhân tâm đại biến; ở thế gian hiển hiện ra càng loạn; làm khó hơn nữa cho việc cứu độ chúng sinh; đồng thời biểu hiện của ma càng lớn hơn. Đối diện với tình huống như thế, các đệ tử Đại Pháp có thể vượt qua là không hề dễ dàng, còn chưa kể đến phải cứu độ chúng sinh đã bị loạn quá đi rồi.

Lúc bắt đầu, là [vì] chưa biết làm thế nào, có [người] chưa đủ trầm tĩnh. Khi đối mặt với áp lực, trong các đệ tử Đại Pháp thì các chủng loại trạng thái tu luyện đều có; vậy nên khiến cho đệ tử Đại Pháp khi khởi sự làm việc rất khó hợp tác. Trong tu luyện là

có [vị] không tinh tấn và có [vị] tinh tấn; cũng có các loại tâm con người trộn lẫn với nhau, thế mới khiến sự việc trở nên phức tạp. Trước đây tôi từng giảng, tôi nói rằng không ai bức hại nổi Pháp này; chỉ có đệ tử Đại Pháp thực thi không tốt thì mới khởi tác dụng bất hảo. Như mọi người thấy rồi, cuộc bức hại này, nó đối với đệ tử Đại Pháp như thế nào? Hoàn toàn bất lực. Cuộc bức hại chỉ có thể trợ giúp tăng uy đức của người tu luyện, ngoài đó ra thì nó không là gì cả; không có tác dụng gì; chỉ có thể là trong bức hại mà tự huỷ diệt chính nó. Nhưng trong cuộc đọ sức chính-tà này, các đệ tử Đại Pháp từ hợp tác không tốt, dần dần trở nên có thể hợp tác, rồi sau đó dần dần trở nên lý trí hơn. Cho tới hôm nay, mặc dù còn có rất nhiều việc, còn có rất nhiều địa phương vẫn tồn tại hiện tượng hợp tác không tốt; từ tổng thể mà xét, tổng thể đệ tử Đại Pháp đã ném trái tu luyện và chứng thực Pháp trong những năm qua, rèn luyện ngày càng thành thực, ngày càng lý trí. Từ không biết làm thế nào, dần dần đã biết thực thi ra sao, từ không lý tính đã dần dần sang có lý tính rồi.

Tu luyện quá khứ, nó chỉ là vấn đề viên mãn cá nhân; thực thi được tốt hay xấu là vấn đề cá nhân. Hiện tại cần cứu độ chúng sinh, vậy là liên quan đến vấn đề hợp tác với nhau, vấn đề phối hợp. Trong quá trình hợp tác, là có nhân tâm phản ánh ra. Đáng mừng là, dù thế nào đi nữa, dòng chủ lưu vẫn luôn là tốt, nguyện vọng của mọi người là đúng. Bất kể nhân tâm có khởi tác dụng như thế nào, và nhân tố mà cụ thể lực an bài đang khởi tác dụng, nhưng xuất phát điểm của mọi người là chứng thực Pháp, điểm ấy là không ai lay động được; do đó sự việc chứng thực Pháp này không có bị đình trệ, sự việc cứu độ chúng sinh này cũng không có bị đình trệ. Hợp tác chưa tốt thì tự mình làm; trên diện rộng mà hợp tác chưa tốt thì làm ở diện nhỏ; có thể hợp tác tốt thì làm cùng nhau; dù sao đi nữa, chư vị đã vượt qua rồi; tôi mong rằng từ nay trở đi mọi người phải lý trí hơn nữa làm thật tốt những việc mà chư vị cần phải làm.

Chứng thực Pháp và tu luyện cá nhân đến bước này, thì quả thực không dễ dàng gì. Mọi người rèn luyện đã thành thực rồi; trên thực tế quá trình rèn luyện ấy, cũng là quá trình vứt bỏ cái tâm con người. Đề cập tới đây, hết thấy những gì chư vị làm đều là có liên hệ với tu luyện cá nhân, tuyệt không phải cô lập vì một sự việc nào đó mà làm, hoặc thực hiện đơn nhất một sự việc nào đó. Hết thấy tất cả đều là liên hệ với Chính Pháp, hết thấy tất cả đều có liên hệ với trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp, hết thấy tất cả lại còn có liên hệ với tu luyện cá nhân của chư vị, đó đều là ‘bất khả phân’. Vì vậy chư vị thực thi điều gì thì sẽ phản ánh lên trạng thái tu luyện của chư vị. Về phối hợp giữa chư vị với nhau, trong tâm bất bình, kích động tức giận, những lúc ấy rất khó xét nghĩ bản thân, thử xem trạng thái bản thân thế nào, xuất phát điểm là tâm nào của con người. Đa số là ý kiến của bản thân không được chấp nhận, hoặc coi thường người khác; phản ánh của loại tâm ấy là mạnh mẽ nhất. Tôi thấy được rằng hiện nay vẫn còn hiện tượng đó tồn tại. Nhưng dù thế nào đi nữa, tu luyện mà, hy vọng rằng mọi người có thể rèn luyện càng ngày càng thành thực, càng ngày càng lý trí, càng ngày càng có thể như người tu luyện đang thực thi các việc.

Trước đây tôi từng nói rằng, thời gian Chính Pháp sẽ không quá dài, [mà] rất ngắn. Tôi từng hy vọng rằng chư vị rất nhanh sẽ thành thực, rất nhanh sẽ lý trí lên; khiến sự việc này chỉ trong một thời gian ngắn là kết thúc rồi. Nếu các đệ tử Đại Pháp đều chưa lý trí, đều chưa trở nên thành thực, mãi vẫn dùng nhân tâm làm các việc, biểu hiện mạnh mẽ như thế, thì sự việc này làm sao hoàn tất đây? Sao có thể nói rằng đệ tử Đại Pháp đã tu luyện tốt rồi?

Còn nữa, về việc cứu độ chúng sinh này, có một số người [vẫn] rất khó mà [thực hiện] một cách khẩn trương; hiện nay các đệ tử Đại Pháp làm các việc chỉ là một số người đang làm. Có một số người chưa bước ra, không coi trọng; coi việc cứu độ chúng sinh xem như không có trọng yếu đến thế. Thực ra, trách nhiệm của chư vị khi là đệ tử Đại Pháp toàn bộ đều ở trong đó cả. Việc cứu độ chúng sinh mà không làm, thì chư vị không hoàn thành trách nhiệm đệ tử Đại Pháp của chư vị, tu luyện của chư vị sẽ tương đương như bằng không; bởi vì để chư vị làm đệ tử Đại Pháp không phải là vì để viên mãn cá nhân của chư vị, mà là [vì] sứ mệnh trọng đại mang trên thân.

Tôi hy vọng rằng càng về sau mọi người nên là càng [hành xử] như đệ tử Đại Pháp hơn nữa, phối hợp tốt hơn nữa. Làm việc thì nghĩ đến người khác, gặp mâu thuẫn thì nghĩ đến bản thân mình; lời này có thể mọi người đều biết nói, cũng đều minh bạch, nhưng vào lúc then chốt thì không nghĩ ra. Mỗi lần Pháp hội tôi đều nhắc lại những lời này, đều phó chúc cho mọi người. Nếu chư vị đều có thể thực hiện được điểm ấy, [thì] nội bộ chư vị không có mâu thuẫn. Nếu đều có thể thực hiện được điểm ấy, [thì] mọi việc gì đều có thể giải quyết, hơn nữa chư vị sẽ phối hợp rất tốt đẹp.

Còn nói về việc những [học viên] từ Trung Quốc ra mà không hiểu xã hội quốc tế, chỉ là một phương diện đó, tôi nghĩ rằng một thời gian rất ngắn nữa thì chư vị sẽ minh bạch, sẽ hoà nhập vào trong xã hội nơi đây. Đó không phải vấn đề lớn nhất. Vấn đề lớn nhất chính là nhân tâm quá nhiều. Tất nhiên, nói tới ‘nhân tâm’; khi chứng thực Pháp, cứu độ chúng sinh, về phương diện tu luyện thì chính niệm phải mạnh; sinh hoạt bình thường, trong xã hội này thì biểu hiện không được là siêu thường. Chư vị nói ‘tôi là nên phải sinh sống như Thần’, đi ngoài đường cũng khác thường, cử chỉ lúc bình thường cũng không giống ai nữa, thế thì đã đi sang một cực đoan khác. Cần tu luyện một cách phù hợp ở mức lớn nhất với trạng thái của xã hội người thường; đó cũng là điều tôi giảng. Do đó cần tu một cách lý trí, tu một cách đường đường chính chính. Về quan hệ này, tôi nghĩ rằng chư vị cũng không khó an bài; thời gian lâu rồi thì cũng đều biết được là như thế nào. Những [vị] không được lý trí lắm thì cũng không quá nhiều nữa.

Dù sao đi nữa, phạm đã ở trong hoàn cảnh này của đệ tử Đại Pháp mà biểu hiện thất thường: không lý trí lắm; nói lung tung vô bổ; có [vị] chuyên tìm gặp giao du những [ai] không tinh tấn, nhân tâm quá nhiều chứ không giống người tu luyện, gây tác dụng

phụ diện; có [vị] còn có lúc gặp gỡ đặc vụ; lại nữa, còn có những [vị] không lý trí chuyên gây rắc rối giữa các học viên. Tôi thật sự rất lo lắng cho tương lai của những vị này. Nhưng tôi cũng nghĩ [về những học viên mà], một khi xuất hiện những vấn đề này, liền không nghĩ đến tình huống tu luyện của bản thân mình, chỉ nghĩ đến cá nhân này có gì không tốt, vị ấy là người ra sao; chứ lúc ấy không thử nghĩ xem, vì sao trong đệ tử Đại Pháp xuất hiện người như vậy, phát sinh loại sự việc như thế? Họ chẳng phải chính là nhắm vào những người đó mà đến sao? Nhắm vào những cái tâm con người kia mà đến? Nhất định là như vậy. Trong tu luyện không có việc gì là vô duyên vô cớ cả. Khi trong chúng ta xuất hiện trạng thái không đúng đắn và hành vi của người không tốt, thì là nhắm vào nhân tâm mà đến. Chúng ta không thừa nhận an bài của cự thế lực; hễ làm không tốt liền sẽ bị dùi vào sơ hở; có lẽ ở phương diện này cần nhắm thẳng như thế thì mới xuất hiện. Một khi sự việc loại này xuất hiện, mọi người đều sốt ruột: ‘Sao lại khiến đệ tử Đại Pháp mất mặt như thế, xuất hiện những người như thế?’ Nhưng mọi người đều chưa thử nghĩ xem: ‘Bản thân chúng ta chẳng phải ở phương diện nào đó chưa đúng sao?’ Thực ra [nếu] bản thân quả thực đã minh bạch rồi, thực hiện ngay chính rồi, [thì] những người đó, những biểu hiện đó đã không có rồi; là vì trong các đệ tử Đại Pháp sẽ không xuất hiện bất kể sự việc vô duyên vô cớ nào, cũng không cho phép; ai cũng không dám. Chư vị chớ coi tà ác chúng tà ác đến thế, chúng không dám làm thế. Nhân tố cự thế lực chúng mà dám khởi tác dụng ấy ở các đệ tử Đại Pháp, thì là vì chư vị còn có nhân tâm như vậy; cần những người như thế xuất hiện. Về phương diện này mọi người nhất định phải thanh tỉnh.

Rất nhiều việc mà trước đây tôi không định giảng, tôi cũng không thể giảng. Giảng ra rồi thì cái khó sẽ trở thành lớn hơn, biến thành phiền phức hơn; bởi vì cự nhân tố chúng cảm thấy rằng ‘Nếu Ngài giúp đột phá thông hết những việc này rồi, thì nhân tâm kia sẽ không vứt bỏ đi được nữa’. Chúng thậm chí còn khiến những người kia vì thế mà đi sang phía phản diện, xuất hiện phiền phức lớn hơn nữa. Do vậy phải là chư vị tự mình vượt qua; bởi vì Pháp đã truyền cho chư vị rồi, mọi người đều đang tu, điều gì cũng có thể ở trong tu luyện mà giải quyết; chính là chư vị có dụng tâm mà tu hay không. Thật sự dụng tâm tu, thì điều gì cũng có thể giải quyết.

Những điều tôi vừa giảng, cũng chính là muốn bảo mọi người rằng, bất kể trong nội bộ đệ tử Đại Pháp có xuất hiện vấn đề gì, [thì] nhất định là nhắm vào ‘nhân tâm’ của những vị nào đó hoặc một nhóm các vị nào đó; nhất định là như thế. Cự thế lực kia cũng không dám phá hoại Chính Pháp, là vì sự việc Chính Pháp này mà bị phá hoại mất, thì vũ trụ cũng không tồn tại nữa. Các đệ tử Đại Pháp là đang ‘trợ Sư Chính Pháp’, việc này cũng là mang tính quyết định; không ai dám thật sự phá hoại. Cự thế lực là ý muốn chiều theo những gì chúng muốn mà làm sự việc này. Trong tu luyện của chư vị, vứt bỏ nhân tâm như thế nào? Sư phụ có cách làm của Sư phụ, chúng có cách làm của chúng. Nhưng dù thế nào đi nữa, cũng đừng để chúng dùi vào sơ hở;

trong tu luyện cần tự xét mình thật nhiều. Bất kể là xuất hiện vấn đề gì, đầu tiên hãy tự xét mình, xét nhóm mà lúc đó làm việc, khả năng là sẽ tìm thấy gốc rễ của vấn đề.

Là người tu luyện, ‘tìm bên trong’ là một Pháp bảo. Quá khứ hoà thượng và một số người tu luyện giảng rằng, nói “Phật tại tâm trung”, phải hướng nội tâm mà tu; thực ra điều họ nói đều là cái ý này. Trên thực tế chính là như thế. Xã hội nhân loại hầu như ở trung tâm của vũ trụ này, ở trung gian giữa vật chất lớn nhỏ. Nhìn ra ngoài, ‘kỳ đại vô ngoại’, lớn đến mức vô biên vô tế; trước đây tôi giảng cho mọi người về vũ trụ này lớn đến nhường nào, không ngừng giảng, cuối cùng tôi không giảng nữa, không cách nào có thể giảng; là vì ngôn ngữ con người cũng hết lời rồi, tư tưởng của con người cũng không dung nạp nổi. Chỉ có dùng tư duy của Thần mới có thể lý giải. Cũng như vậy, nhìn vào trong, vũ trụ này cũng lớn đến mức như thế. Tôi nhớ trước đây có một bộ phim nào, [trong đó] một giọt nước rơi xuống, sau đó đưa giọt nước đó phóng đại, phóng, phóng, phóng đến rất lớn, biến thành rất nhiều phân tử nước. Sau đó nhắm vào một phân tử nước mà phóng đại nữa, phát hiện rằng phân tử nước đó là do rất nhiều lap tử cấu thành; mà sự tổ [hợp tạo] thành của những lap tử đó lại giống như tinh cầu của vũ trụ. Sau đó lại nhắm vào tinh cầu đó phóng đại nữa, liền nhìn thấy lap tử tổ [hợp tạo] thành nên phân tử nước của nó, trên đó có thể giới, có thành thị, có núi, có hải dương. Tiếp đó, lại đưa một giọt nước mưa đang rơi trong thế giới đó mà phóng lớn lên, thì lại là vũ trụ quảng đại. Vô biên vô tế như thế, cứ thế mãi không hết. Tất nhiên, bản thân tác giả, ông ấy có thể là theo một loại cách nghĩ của khoa học; nhưng tư tưởng ấy tuyệt đối không phải là tự bản thân con người có thể suy nghĩ ra được. Nói về ví dụ ấy, thì thực ra tình huống chân thực còn phức tạp, còn lớn hơn nữa so với điều mà ông ấy tưởng tượng. Lap tử đó vì quan đến mức độ nào, [điều ấy] quả thực không cách nào tưởng tượng. Trong một hạt cát có vô biên vô tế vô số các không gian quảng đại, vô biên vô tế vô lượng chúng sinh. Đạo gia giảng vũ trụ là đại vũ trụ, thân thể người là tiểu vũ trụ; chỉ vậy sao? Thân thể người và vũ trụ bên ngoài mà so sánh thì giống như lớn nhỏ [khác nhau]; thực ra không phải khái niệm như vậy. Vô luận là hướng ngoại hay hướng nội, đều là vô lượng vô tế. Mức độ vi quan của vật chất, nhân tố bản nguyên cấu thành nên tư tưởng con người, [cái] nhân xuất phát của hết thảy các sự vật, bản nguyên nhất của hết thảy các biểu tượng, thì sau này chư vị tự mình xem đi; phức tạp quá khó giảng được. (Sur phụ cười)

Tôi vừa giảng, tu luyện là phải hướng nội tu. Không chỉ là vậy; các đệ tử Đại Pháp trên thế giới, ở các địa phương khác nhau, đều đang bao phủ trùm một diện tích khá lớn. Nói cách khác, chư vị ở thế giới này, nhìn thì chư vị là người tu luyện, cái trường của chư vị có thể ảnh hưởng hoàn cảnh chung quanh chư vị; đó là dùng ngôn ngữ nông cạn thông tục mà giảng. Thực ra toàn thể thế giới này, đã bị đệ tử Đại Pháp mỗi người bao trùm một phần rồi; biểu hiện là ở trên trái đất này; mà con người trên trái đất lại đối ứng với vũ trụ. Nếu họ tới đây để đắc Pháp, thì họ chính là đại biểu cho chúng sinh ở thể hệ của họ, sau lưng họ có thể hệ rộng lớn. Mà thể hệ ấy lại được tổ [hợp tạo]

Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế Washington DC [2009]

thành như lập tử; nó không phải chỉ đến đó là hết; mà thể hệ ấy nó ở vi quan hơn còn có [các] thể hệ rộng lớn ở vi quan hơn. Mà các lập tử cấu thành một vị Thần là có bao nhiêu? Tất cả các lập tử ấy đều là các thể hệ to lớn, rộng lớn. Lại lên cao nữa thì cũng như thế, lặp lại, lặp lại, trùng phục lại. Như vậy trên trái đất chính là một cá nhân trong thể giới này. Đệ tử Đại Pháp không chỉ là như vậy, mỗi cá nhân đều đã bao trùm một diện rất lớn rồi, trong đó bao quát rất nhiều người. Tâm của đệ tử Đại Pháp nếu bất ổn, sẽ khiến hoàn cảnh chung quanh chư vị phát sinh biến hoá. Khi chư vị hoảng sợ, chư vị phát hiện chúng sinh đều không đúng như bình thường nữa. Khi chư vị biến đổi thần tình trở thành tươi tỉnh thanh thoi, tâm lòng rộng mở, lạc quan, thì chư vị phát hiện rằng hoàn cảnh chung quanh cũng khác rồi. Trong khi giảng chân tướng, khi chứng thực Pháp, khi chư vị làm các việc mà phát sinh khó khăn, [hãy] điều chỉnh điều chỉnh bản thân, dùng chính niệm suy xét vấn đề, có thể sẽ rất hiệu dụng.

Thuận theo việc Chính Pháp không ngừng tiến về phía trước, loại biểu hiện như thế này ngày càng minh hiển; là vì lực lượng chư vị ngày càng lớn, lực lượng tà ác ngày càng tiêu trừ. Khi nhân tâm của chư vị rất nặng nề, lại còn có tà ác và các nhân tố bất hảo can nhiễu, thì biểu hiện ra là chư vị [mà] mạnh [lên] thì nó yếu [đi], chư vị yếu [đi] thì nó mạnh [lên]. Thuận theo sự tiến triển của Chính Pháp, các nhân tố bất hảo ngày càng tiêu nhược, [đến] khi không sánh được, thì chư vị sẽ biểu hiện ra ngày càng mạnh. Tương lai hãy nhìn xem, lúc bấy giờ các đệ tử Đại Pháp ngày càng hiển xuất năng lực ra; nhưng khi tới bước đó rồi thì cũng là đến cuối cùng rồi, cuối cùng của cuối cùng rồi. Vì thế các đệ tử Đại Pháp đang chứng thực Pháp, cứu độ chúng sinh, [thì] thái độ của bản thân, trạng thái tư tưởng, cách thực hiện, thầy đều then chốt phi thường, có thể quyết định sự biến hoá trên thế gian. Một cá nhân có thể quyết định một phạm vi, mà nhiều đệ tử Đại Pháp hơn nữa, nhiều đệ tử Đại Pháp đến như thế, hằng mấy nghìn vạn người, tư tưởng ấy hễ động, có thể không phải là chuyện nhỏ nữa.

Thời đương sơ ban đầu. tuy các đệ tử Đại Pháp khiến xã hội Trung Quốc phát sinh biến hoá rất lớn —người tu luyện nhiều lên, người tốt việc tốt xuất hiện không ngừng; báo chí các nơi cũng không ngừng đăng bài rằng đệ tử Đại Pháp có biểu hiện như thế nào, tốt đẹp ra sao; phát thanh, quảng bá tin tức, đài truyền hình cũng đăng báo cáo— tác dụng chính diện ấy, đã đánh động đến nhân tố phụ diện. Nội trong tam giới chính là ‘tương sinh tương khắc’. Xã hội nhân loại không phải là xã hội của Thần, nó là xã hội có cả thiện và ác đồng thời. Kể cả thân thể con người cũng là do thiện ác hai chủng nhân tố đồng thời cấu thành. Hết thầy các nhân tố vật chất trên thế giới đều như thế; chư vị ăn các thứ ngũ cốc lương thực khác thì cũng như thế; do vậy cấu thành nên nhân tố của chư vị cũng là vật chất ở không gian này. Khi mà chư vị [có] lý tính, khi biểu hiện rất lương thiện, thì [ở] chư vị chính là Phật tính, chính là Thiện. Khi người ta không có lý trí, khi bị kích động, khi giận dữ, khi thậm chí mất cả lý tính, thì chính là ma tính; chỉ bất quá là mức độ biểu hiện bất đồng mà thôi. Vậy nên, khi chư vị cứu độ

chúng sinh, khi chứng thực Pháp trong hoàn cảnh thế gian này, chúng sinh cũng sẽ có biểu hiện như thế. Khi chư vị giảng thanh chân tướng, thì nhắm vào cũng là những người có thiện-ác lớn nhỏ khác nhau. Dù thế nào đi nữa, thế giới tuy là thiện-ác cùng có đồng thời, nhưng xã hội nhân loại là cần dùng Thiện để duy hộ. Tuy nhân loại không có Chính Lý, nhưng nó có một điều phổ quát mà mọi người đều công nhận là trạng thái do Thiện duy hộ; do vậy khi giảng chân tướng cũng nên phải thanh tịnh lý tính mà làm. Đệ tử Đại Pháp khi giảng chân tướng [mà] muốn khiến người ta có cải biến, muốn có thể cứu được cá nhân ấy, [thì] chư vị không được kích động nhân tố phụ diện của con người. Nhất định phải Thiện, thì mới có thể giải quyết vấn đề, mới có thể cứu được cá nhân đó.

Trước đây tôi cũng đã giảng cho mọi người về thế nào là Thiện. Có người nói rằng ‘Bạn cười tươi tỉnh một chút với người ta, bạn biểu hiện rất thân thiện, thì đó là Thiện rồi’. Đó chỉ là con người biểu hiện ra một loại trạng thái hữu hảo. Cái Thiện chân chính, là người tu luyện ở trong quá trình tu luyện, trong quá trình tu Thiện, đã tu thành Chân Thiện. Khi đối diện với chúng sinh, vì chư vị có phía mà chưa tu xong, do vậy chư vị không thể hoàn toàn biểu hiện ra phần thành Thần vốn tu luyện xong. Khi cần thiết, chư vị cần phải lý trí, thanh tịnh như một người tu luyện, để trách nhiệm của mình, để chính niệm của mình làm chủ đạo, sau đó cái Thiện chân chính của chư vị mới có thể triển hiện xuất lai; đó chính là sự khác nhau giữa người tu luyện và Thần. Đây là Từ Bi; Ông không có cố ý biểu hiện ra, không phải là biểu hiện thiện ác hay vui thích của con người. Không phải là ‘bạn đối với tôi tốt thì tôi biểu hiện Thiện với bạn’. Ông không có đòi giá cả, không kể báo đáp; hoàn toàn là vì chúng sinh. Vì thế Từ Thiện này hiển xuất lai, thì lực lượng của Ông là vô tỷ; bất kể nhân tố bất hảo nào cũng đều bị giải thể. Từ Bi càng lớn, thì lực lượng đó càng lớn. Là vì trước đây xã hội nhân loại không có Chính Lý, vậy nên con người là không dùng Thiện để giải quyết vấn đề; con người xưa nay đều dùng thủ đoạn chinh phạt để giải quyết vấn đề của con người; do đó điều ấy trở thành cái Lý của con người. Người mong muốn thành Thần, bước xuất khỏi trạng thái con người, thế thì phải vứt bỏ loại tâm ấy, phải dùng Từ Bi để giải quyết vấn đề.

Thực ra Từ Bi là năng lượng rất to lớn, là năng lượng của Chính Thần. Càng Từ Bi thì năng lượng càng lớn, các thứ bất hảo đều bị giải thể rớt cả. Đó là điều, mà trước đây Thích Ca Mâu Ni, hoặc những người tu luyện khác cũng vậy, đều chưa từng giảng. Biểu hiện lớn nhất của Thiện chính là Từ Bi; Ông là thể hiện năng lượng to lớn. Ông có thể giải thể hết thảy những gì không đúng đắn. Tất nhiên, năng lực Từ Bi thuận theo sự tăng trưởng của tầng thứ mà tăng trưởng theo; vì thế Ông cũng quyết định tầng thứ lớn nhỏ. Lực lượng quyết định sự cao thấp của quả vị tầng thứ; đây là khẳng định.

Những gì tôi vừa giảng là để bảo mọi người rằng, hiện nay khi giảng chân tướng, cứu độ chúng sinh thì cần phải thực thi tốt hơn nữa, làm sao cho thực thi tốt hơn nữa. Tôi

là giảng vòng quanh điều ấy. Pháp hội lần trước tôi đã giải đáp cho chư vị một số câu hỏi rồi; vì vậy lần này không định giảng nhiều. Giảng nhiều nữa thì cũng là giải [thích] «Chuyển Pháp Luân», giảng nhiều thì chư vị bản thân sẽ ít suy xét đi; do vậy không định giảng nhiều. Mấy năm nay thời gian giảng Pháp không nhiều cũng là vì nguyên nhân ấy; thế nào cũng phải dành cho bản thân chư vị tu, cũng phải để bản thân chư vị tiến tới thành thực. Sư phụ mà liên tục giảng cho đến cuối cùng, thì cũng không tính là chư vị tu. Gặp phải một số vấn đề lớn thì tôi sẽ ra giảng. Nếu không có trở ngại việc đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh, thì tôi không ra giảng. Không phải là về chính thể có vấn đề tồn tại một cách phổ biến, thì tôi không giảng; để chư vị bước đi [thành] con đường của mình; đó là điều tôi muốn.

Tôi thấy rằng, tôi giảng tới đây thôi. Pháp hội của chư vị còn phải tiếp tục. Lần này là tới gặp mọi người một chút. Tôi biết có một số là từ các quốc gia khác tới, không xa [thì cũng] hàng vạn dặm. Tới để mở Pháp hội; một mục đích là [qua] Pháp hội có thể học hỏi [người khác], giữ sở trường bù sở đoản. Trong tu luyện, trong việc chứng thực Pháp này, có thể bước đi tốt con đường ấy, khiến bản thân thực thi tốt hơn; một [mục đích] nữa là, rất nhiều người muốn tới gặp Sư phụ; tôi [đều] biết. (vỗ tay nhiệt liệt) Tôi cũng muốn gặp mặt mọi người; vì thế tôi đã tới. (vỗ tay nhiệt liệt). Hào, tôi giảng tới đây thôi; cảm ơn tất cả. (vỗ tay nhiệt liệt)

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/7/23/205195.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://clearwisdom.net/emh/articles/2009/7/26/109522.html>

Dịch ngày: 30-7-2009, chỉnh sửa 4-8-2009. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- bất khả phân: không thể tách rời, không thể phân tách.
- chính: một từ chính này, một khái niệm chính này có mấy sắc thái khác nhau; ta tham khảo các từ trái nghĩa: (i) tà, oai với nghĩa là bất chính, không ngay chính; ví dụ: tà môn oai đạo; (ii) phụ với nghĩa tiêu cực, không chính diện, hoặc chỉ một trong hai chủng vật chất cao tầng; ví dụ: phụ diện (mang tính tiêu cực), vật chất phụ (hai loại vật chất chính và phụ); và (iii) phản với nghĩa đối lập, trái với lẽ thuận; ví dụ: phản Lý; người dịch giữ nguyên cách dùng từ chính-tà, chính-phụ, chính-phản này; như vậy, cặp từ chính-phụ là không có giống nghĩa mà người Việt thường hiểu.

- lục tứ: ngày 4 tháng 6; là nói về sự kiện 4-6-1989 ở Thiên An Môn, Trung Cộng dùng bạo lực đàn áp những người biểu tình đòi dân chủ.
- lý tính: tính hợp lý, có lý trí, có lý.
- nhân tâm: cái tâm của con người, của người thường.
- Phật tại tâm trung: Phật ở trong tâm.
- phó chúc: giao phó, dặn dò.
- phô thiên cái địa: rợp trời dầy đất, khí thế lớn mạnh át đi tất cả.
- thành thực: trưởng thành (thành) và chín chắn (thực).
- trợ Sư Chính Pháp: hỗ trợ Sư phụ trong việc Chính Pháp.
- Trung Cộng: Đảng cộng sản Trung Quốc.
- vô biên vô tế: không biên giới không ngăn mé.
- vô tỷ: không sánh nổi, không gì sánh nổi.

Giảng Pháp tại Pháp hội kỷ niệm Minh Huệ Net mười năm

(Lý Hồng Chí, năm 2009 tại Mỹ quốc)

(Các đệ tử Đại Pháp đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt, Sư phụ mỉm cười ra hiệu mọi người ngồi xuống)

Minh Huệ mở hội [giao lưu], một lần cơ hội hiếm có; mọi người cùng nhau giao lưu giao lưu; việc thế này không nhiều; vì vậy hôm nay [tôi] đến thăm mọi người. Đặc biệt là có một số đệ tử Đại Pháp, về cơ bản là toàn lực đều đặt ở Minh Huệ, [họ còn] vất vả hơn; tôi biết điều này.

Có thể nói Minh Huệ Net là một trong những website mà đệ tử Đại Pháp làm, là một website then chốt. Từ thời sơ khai mới kiến lập đã thiết lập Ông trở thành cửa sổ [liên kết] cho đệ tử Đại Pháp tu luyện và giao lưu, cũng như kịp thời báo cáo các tình huống ví như đệ tử Đại Pháp bị bức hại, do đó càng khiến tác dụng của Minh Huệ Net [có vai trò] mang tính quyết định, [Ông] trở thành cái đinh trong mắt của tà ác; cũng khiến tính an toàn của website cần được chú trọng hơn so với các website khác, không thể để tà ác dúi vào sơ hở, vì Ông có thể kịp thời phản ánh tình huống trực tiếp việc đệ tử Đại Pháp bị bức hại; tư liệu không phải là thông qua tay người thứ ba, mà là tư liệu lấy trực tiếp từ tay người thứ nhất [tư liệu nguyên gốc]. [Giữa] Minh Huệ Net và các đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc là có phương thức liên lạc của [riêng] mình; qua mấy năm vận hành vẫn luôn bảo trì trạng thái khá ổn định; điều ấy đối với trạng thái tu luyện và trách nhiệm của những ai tham dự Minh Huệ, đặc biệt là những đệ tử Đại Pháp ở tuyến đầu, là có quan hệ trực tiếp; điều ấy khiến tà ác bó tay. Tính đặc thù của Minh Huệ Net cũng khiến một số đệ tử Đại Pháp [làm Minh Huệ Net] tương đối phong bế; thế nên về [mặt] giao lưu với các học viên khác cũng là ít hơn; việc đó làm họ gian nan hơn nữa.

Dù sao đi nữa, Minh Huệ Net làm cho đến hôm nay, quả thực rất xuất sắc. Từ tác dụng mà xét, có sức mạnh vạch trần bức hại của tà ác, nhất là mấy năm gần đây, từ khi bức hại bắt đầu trở đi; cũng kịp thời phản ánh tình huống chân thực của trạng thái tu luyện của đệ tử Đại Pháp; đồng thời cũng khởi tác dụng liên thông giữa các học viên với nhau. Dẫu là ở Trung Quốc cũng vậy, ở bên ngoài Trung Quốc cũng vậy, vô luận là ở địa phương nào, các học viên đều có thể tiến hành giao lưu thông qua Minh Huệ Net; khiến đệ tử Đại Pháp có thể có được cửa sổ [giao lưu] như thế trong tu luyện; giữa [đệ tử] với nhau có thể kịp thời biết được tình huống tu luyện chính thể của đệ tử Đại Pháp, khởi tác dụng câu thông với nhau một cách gián tiếp. Điều ấy rất tốt.

Ngoại trừ Minh Huệ Net và mấy website với góc độ khác ra, các website khác đều đứng ở góc độ kênh thông tấn xã hội [người thường] mà báo cáo về tình huống đệ tử Đại Pháp và tình huống đệ tử Đại Pháp bị bức hại; còn Minh Huệ Net tiến xa hơn một bước là trực tiếp đứng tại góc độ đệ tử Đại Pháp, mà phản ánh tình huống tu luyện và tình huống bị bức hại của đệ tử Đại Pháp; đặc biệt là có thể lấy được tư liệu từ tay người thứ nhất, phương diện này là các website khác còn chưa làm được; điều ấy càng hiển rõ [vai trò] mang tính quyết định của Minh Huệ Net. Vì vậy dù thế nào đi nữa, chư vị đều cần làm Minh Huệ cho tốt hơn; ngoài ra cần chú ý an toàn, chú ý bảo mật đối với tà ác.

Đã là tu luyện mà giảng, Pháp Luân Công không có gì phải giấu diếm người ta; nhưng đối với bức hại của tà đảng Trung Cộng thì cần phòng [ngừa]. Nó vẫn luôn lừa dối người Trung Quốc, vẫn luôn lừa dối toàn thế giới, không để con người thế gian biết được tội ác của nó trong lịch sử và tình huống bức hại đệ tử Đại Pháp, che đậy bộ mặt thật tà ác của nó, [che dấu] sự tà ác của thủ đoạn [dùng] trong [cuộc] bức hại; do đó cần phòng [ngừa] nó, cần đưa tội ác của nó báo cáo xuất lai. Cửa sổ [thông tin] này nhất định cần kiến [lập] tốt hơn nữa, làm cho tốt hơn nữa. Đồng thời về trạng thái tu luyện cá nhân cũng không thể phóng túng; là vì bản thân chư vị làm tốt rồi, tu tốt rồi, [thì] Minh Huệ mới có thể làm tốt hơn, xuất sắc hơn.

Trong quá trình vạch trần tà ác và cứu độ chúng sinh cũng như trợ Sư Chính Pháp, Minh Huệ Net đã kiến lập uy đức của mình; thật xuất sắc. Chúng sinh tương lai [khi] nhắc đến có thể [đều nhìn nhận đó] chính là một việc hết sức xuất sắc. Là vì góc độ báo cáo của Ông là khác; còn các kênh thông tấn khác là đứng ở góc độ của kênh thông tấn xã hội [người thường] mà làm; điều này là khác với các kênh thông tin khác. Ngoài ra trong tình huống rất gian nan vẫn luôn luôn có thể bảo trì liên hệ với đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc, hơn nữa lấy được ấy đều là các tư liệu từ gốc; đây là [điều] mà các kênh thông tin khác chưa làm được, những kênh thông tấn lớn ở xã hội quốc tế cũng không làm được. Chớ nhìn vào website hiện nay có ảnh hưởng lớn-nhỏ thế nào, con người tương lai sẽ biết được sức nặng của Minh Huệ. Thực tế là giờ đây, nhiều kênh thông tấn lớn cũng vậy, các cơ cấu tình báo của các quốc gia khác cũng vậy, còn có những đoàn thể và cá nhân ở các quốc gia đó có quan tâm đến nhân quyền tại Trung Quốc, [họ] đều đọc Minh Huệ Net, đều rất quan tâm chú ý. Họ biết rằng đây là [tin tức] chân thực; chỉ là về [mặt] lợi ích kinh tế, về lợi ích quốc gia cũng như tại trạng thái của các loại hình thế quốc tế, [nên] họ giả câm giả điếc, không nghĩ, không nghe, không dám, không muốn gây chuyện với tà đảng Trung Cộng. Trong tương lai không xa, người ta đều phải nhìn thẳng vào, đều phải đối diện với vấn đề này. Hiện nay cũng càng ngày càng hiển lộ xuất lai; ai không đối diện với Ông, ai không thể nghiêm chỉnh đối với sự kiện này, thì họ sẽ không có tương lai.

Chớ thấy xã hội nhân loại hiện đang vận hành tuần tự, đang bận rộn tíu tít, hết như đang vận chuyển bình thường. Trạng thái nhân loại tất nhiên là như vậy; nhưng đó không còn là mục đích của nhân loại. Quá trình lịch sử để tạo thành văn hoá cấp cho nhân loại là đã qua rồi, quá trình tích tồn văn hoá để nhân loại kiện toàn có thể nhận thức Đại Pháp vào thời khắc cuối cùng là cũng đã qua rồi; giờ đây chính là cần con người dùng hết thấy những gì đã học trong quá trình lịch sử để vận dụng lý trí, để đối diện với sự việc tối hậu này. Tuyên trạch thế nào, lựa chọn điều gì, [thì] hiện đã bắt đầu rồi. Tuy nhiên con người trong quá trình lịch sử vẫn liên tục phạm tội, do đó trong khi tuyên trạch, Thần đã dùng tà ác tới can nhiễu; đó là nạn của con người và chúng sinh. Vì để những ai còn có Thiện niệm được đắc cứu, mở một lối thoát, [nên] đệ tử Đại Pháp đã bắt đầu giảng chân tướng. Đệ tử Đại Pháp đã là hy vọng được cứu của chúng sinh ở các nơi. Lịch sử nhân loại đi cho tới bước ngày hôm nay, cũng là đang ở trong Đại Kết Cục tối hậu.

Trong quá trình cuối cùng, ở đó cũng có nhân tố khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp, là vì tự thân đệ tử Đại Pháp cũng cần tu luyện viên mãn. Đồng thời, đệ tử Đại Pháp có trách nhiệm trọng đại, không thể chỉ là viên mãn cá nhân, [còn] phải gánh vác sứ mệnh cứu độ thế nhân và cứu độ chúng sinh; điều này trong lịch sử xưa nay chưa từng có. Quá khứ vô luận là ai truyền Pháp cũng vậy, ai giảng cứu độ chúng sinh cũng vậy, chỉ là kiện toàn văn hoá của lịch sử nhân loại. Cơ Đốc giáo, Phật giáo trong lịch sử, đã truyền ra trong phạm vi khu vực riêng phần mình; nhưng họ là kiến lập một loại văn hoá con người nhận thức Thần; còn Đại Pháp truyền [ra] thế [gian] thì không là [như vậy], [mà] là toàn nhân loại phải đối diện với [việc] cuối cùng có thể được đắc cứu không. Đại vũ đài nhân loại hôm nay chính là chuẩn bị cho Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp; bất kể chư vị làm hạng mục [công việc] gì, bất kể khi vì cứu độ chúng sinh mà chư vị làm những gì, thì đều nên kiên định làm hạng mục ấy cho tốt, hoàn thành cho tốt. Đặc biệt là Minh Huệ Net, qua mấy năm vận hành này đã dựng lập được uy đức; như các đệ tử Đại Pháp đều biết, trong tâm Sư phụ rõ ràng, rằng ngay cả con người thế gian cũng bội phục, thậm chí những tà ác kia cũng bội phục. Trong đoạn thời gian cuối cùng này, chư vị cần làm Minh Huệ cho tốt hơn nữa, có sức mạnh hơn nữa, không được lơ là. Hoàn cảnh càng nói lỏng, [thì] lại càng không được lơ là. Càng nói lỏng thì càng dễ sản sinh một loại tư tưởng an dật, càng dễ phóng túng; thế thì không được; nhất định phải làm Minh Huệ thật tốt. Hôm nay chư vị mở hội [giao lưu] này, thực ra cũng là mục đích ấy; mọi người [dựa] trên Pháp mà giao lưu giao lưu, ở trên Pháp mà đề cao đề cao. Giống như mỗi lần Pháp hội trước đây, mọi người đều có thể tìm ra chỗ thiếu sót, có được bước tiến lớn về tu luyện, hoàn thành tốt hơn nữa vai trò tương ứng trong các hạng mục [công việc]. Hội [giao lưu] này hôm nay cũng là như thế; mọi người thông qua giao lưu rồi sẽ làm tốt hơn nữa những việc mà mình nên làm.

Sư phụ không phải giảng những gì thích nghe, mà Minh Huệ Net xác thực có tác dụng lớn. Người tu luyện ấy, là có đôi lúc dùng nhân tâm làm các việc, dùng nhân tâm suy

xét vấn đề; điều ấy là có. Nếu đều có thể dùng chính niệm suy xét vấn đề, thì tôi nghĩ rằng họ khỏi cần tu nữa. (cười) Còn nhân tâm thì sẽ xuất hiện khó nạn các loại, sẽ xuất hiện chỗ thiếu sót, sẽ xuất hiện vấn đề về phối hợp, cũng sẽ xuất hiện can nhiễu hình thể do tâm sợ hãi mang đến; những cái đó đều có. Tuy nhiên dù sao đi nữa, về tổng thể là đang phát triển rất vững vàng, chủ thể phi thường tốt đẹp.

Mọi người bắt đầu [Pháp] hội từ sáng cũng đã bàn được không ít việc; có thể cũng có vấn đề cần hỏi. Chuyển đi mọi người tới đây là không dễ; chư vị có vấn đề gì đề xuất với tôi, [thì] chúng ta cùng nhau xem xét thảo luận; [điều gì] tôi có thể giải đáp thì sẽ giải đáp cho chư vị. (vỗ tay nhiệt liệt)

Đệ tử: Những gì trên Minh Huệ Net chỉ là theo sự cần thiết của Chính Pháp, hay cũng là cần thiết lưu cho hậu nhân?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng những gì ở Minh Huệ Net là những tư liệu trân quý trong quá trình tu luyện của đệ tử Đại Pháp. Tương lai không còn bức hại nữa, Minh Huệ Net cũng không cần giữ bí mật, không cần vạch trần bức hại của tà ác nữa; (cười) hình thể biến hoá rồi; nhưng là Minh Huệ Net mà giảng, Ông cũng là một kênh thông tấn, tuy báo cáo trực tiếp trạng thái tu luyện của đệ tử Đại Pháp, nhưng đã là kênh thông tin mà giảng, tôi nghĩ rằng có thể là hãy lưu cấp cho hậu nhân. Dù chư vị không lưu lại cho họ, người tương lai đều sẽ rất quý tiếc cái tên “Minh Huệ Net”; thậm chí có thể trở thành một kênh thông tấn lớn ở xã hội người thường; tôi cảm thấy sẽ là như thế. (cười) (mọi người vỗ tay)

Đệ tử: Mười năm đầu, Minh Huệ Net vẫn luôn chú trọng hơn vào nhận duyệt bài nội dung tu luyện, và vạch trần bức hại ở Trung Quốc. Từ nay về sau có phải là nên tăng cường giảng chân tướng cho phần tử trí thức và [thành phần] chủ lưu ở xã hội Tây phương?

Sư phụ: Minh Huệ Net cho đến ngày hôm nay, vẫn luôn luôn trực tiếp phản ánh trạng thái tu luyện của đệ tử Đại Pháp. Còn như nhận duyệt [bài nào], đã là kênh thông tấn mà giảng thì nên chọn cho tốt, nhất là Minh Huệ. Chư vị đều là người tu luyện, biết được cái gì nên báo cáo cái gì không nên báo cáo. Quan điểm không đúng, hoặc có chỗ nhận thức còn thiếu sót, thì những bài đó [nếu] đăng lên mạng lưới sẽ mang tới ảnh hưởng cho học viên mới; đặc biệt là website như Minh Huệ Net.

Còn như nói về sau này có tăng cường giảng chân tướng theo phương diện nào đó hay không, chư vị hãy tự mình nghiên cứu quyết định. Thực ra làm một website mà nói, con đường của Minh Huệ Net đã là đi như thế rồi. Đó chính là con đường của chư vị, đó chính là cách làm của chư vị, đó chính là phương hướng của Minh Huệ chư vị. Phương thức làm hiện nay của chư vị chính là [thể hiện ở] kết quả sau khi chư vị giữ vững chuẩn mực; do đó từ nay về sau cũng là làm như vậy. Trừ phi bức hại đã kết

thúc, bây giờ mới không cần đi vạch trần bức hại nữa, chân tướng cũng đã tỏ rõ khắp thiên hạ rồi; bây giờ tình huống sẽ biến hoá; nếu không thì sẽ không có biến hoá quá lớn.

Đệ tử: Diễn xuất Thần Vận với chất lượng hoàn mỹ có thể thật sự khởi tác dụng cứu độ chúng sinh, tác dụng chấn động con người; nhưng đệ tử Đại Pháp làm các việc thì thường thường rất thô tháo, không truy cầu chất lượng, không chú trọng đến hiệu quả khách quan.

Sư phụ: (cười) Có phải là nói về quảng cáo không, hay là về một số phương thức bán vé? Diễn xuất Thần Vận tất nhiên có chất lượng rất cao, điểm này đã được chứng thực. Ít nhất thì hiện nay cũng không có một diễn xuất nào có thể sánh nổi với Thần Vận được; tuy nhiên trong phương cách đưa Thần Vận ra [công chúng] là có chỗ chưa thành thực. Việc gì thì cũng từ chưa biết rồi mới biết, dần dần mà có kinh nghiệm; hoặc nắm được kỹ thuật rồi, thì [mới] có thể làm nó được tốt. Là có một quá trình như vậy.

Hiện nay đích thân Sư phụ quản việc của Thần Vận, cũng là vì tính kỹ thuật và tính tổng hợp chuyên nghiệp có phối hợp yêu cầu cao; rất nhiều đệ tử Đại Pháp cũng muốn làm, nhưng mấy năm vừa rồi vẫn luôn thực hiện chưa được lý tưởng lắm. Tôi muốn dẫn dắt cho đến thành thực các đệ tử Đại Pháp muốn chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh về phương diện này; vậy đương nhiên, [một khi] tôi làm thì đã là khác rồi; chính là một việc khác rồi; và lại tôi làm [gì] thì phải làm thành cho tốt đẹp nhất, làm thành đệ nhất thế giới. (cười) (vỗ tay) Tuy nhiên từ phương diện quảng cáo và bán vé mà giảng, là cần dựa vào đệ tử Đại Pháp ở các địa phương làm. Vì trạng thái tu luyện của học viên các nơi là khác nhau, sự chênh lệch trong phối hợp rất lớn, thậm chí mức độ tán đồng đối với việc diễn xuất bán vé cũng khác nhau; do đó phương thức thực hiện hoặc về chất lượng chắc chắn có chênh lệch. Thêm vào đó, mọi người trước đây chưa từng tiếp xúc với những điều này; có học viên một số nơi hoàn toàn chưa có hiểu rõ lắm; vậy phải từ chưa biết đến biết; dần dần mọi người cũng hiểu, cũng biết; chất lượng dần dần cũng sẽ nâng lên.

Đệ tử: Vấn đề nhân viên toàn thời gian của Minh Huệ. Mười năm nay toàn thời gian làm cho Minh Huệ, không có thu nhập và chức nghiệp người thường, [họ] dần dần đều đi tìm việc làm. Trong tình thế hiện nay nếu đi thỉnh quỹ ở người thường, như vậy có được hay không?

Sư phụ: Nhân viên toàn thời gian có thể bảo đảm sự thông suốt của Minh Huệ Net và báo cáo không bị ảnh hưởng; điều ấy rất trọng yếu; tôi nghĩ hôm nay mở hội [giao lưu] cũng là đang tăng cường nhận thức. Giải quyết vấn đề này như thế nào, là vẫn cần dựa vào nỗ lực của chư vị. Minh Huệ Net [mà] làm tốt rồi, [thì] đó chính là một công tác

cứu người vĩ đại nhất mà chur vị làm. Thông qua hợp tác, giao lưu với nhau. thử xem làm thế nào giải quyết những vấn đề xuất hiện này.

Còn nói về thỉnh quỹ ở người thường, việc này cũng có thể làm. Vì hình thế mấy năm trước đây là khác, số lượng tà ác quá lớn, che phủ toàn bộ nhân loại, khống chế tất cả quần thể con người. Hiện nay đã khác rồi; con người hiện nay đã thanh tỉnh rồi, đại đa số tà ác đều bị thanh lý rớt rồi, do đó năng lực khống chế của tà ác đối với người bình thường là đã không còn nữa. Trong tình huống loại này chur vị có thể thử làm xem sao.

Đệ tử: Công tác Minh Huệ yêu cầu an toàn, thâm lặng; đệ tử ở hải ngoại vì thế mà thường hay cảm thấy áp lực của hoàn cảnh; có cảm giác khó thi triển và hợp tác. Hạng mục [công việc] khác khi lôi kéo người của Minh Huệ thậm chí trực tiếp nói: “Đến thời nào rồi mà còn làm Minh Huệ?.....”

Sư phụ: Đến thời nào thì cũng cần làm Minh Huệ. Tất nhiên lời nói kia là có vấn đề. Đành rằng Minh Huệ Net không có ảnh hưởng công khai ở xã hội như các kênh thông tin khác, không có nhiều như vậy những bài tin mà người thường cảm thấy hứng thú; nhưng Ông lại là trực tiếp phản ánh trạng thái tu luyện và tình huống bị bức hại của các đệ tử Đại Pháp, có tính quyết định, phi thường trọng yếu. Từ một ý nghĩa nào đó mà giảng, các kênh thông tin khác kia hiện nay còn chưa làm nổi. Giả dụ như thiếu đi một kênh thông tin khác nào đó, thì một kênh thông tin khác có thể thay thế; [còn nếu] không còn Minh Huệ Net nữa, thì không kênh thông tin nào thay thế nổi; do đó tôi nói rằng Minh Huệ Net không những cần phải làm, mà còn cần làm cho tốt.

Đệ tử: Muốn đưa Minh Huệ tiếng Anh và Minh Huệ đa ngữ, làm thành một món lợi khí [sắc bén] giảng chân tướng Pháp Luân Công cho [thành phần] chủ lưu của xã hội Tây phương, và món lợi khí [sắc bén] cho công tác chính phủ mà đệ tử Đại Pháp làm. Website nên là phương thức rất kinh tế, hiệu [năng] cao; còn làm in ấn phẩm thì nhất định phải có hay không, chúng con chưa nắm được vững.

Sư phụ: Minh Huệ đa ngữ đối với các dân tộc quả thực rất trọng yếu; các chính phủ, cũng như các tổ chức nhân quyền, phản bức hại, v.v. họ đều xem. Trước đây chur vị trực tiếp phản ánh các báo cáo về tình huống đệ tử Đại Pháp, rất nhiều người không muốn xem; một là nhân tố tà ác đang khống chế con người mà tạo thành [như vậy], một nữa là những nước lớn khi đối mặt với khống chế của tà đảng Trung Cộng tà ác, thì đối với một quần thể yếu thế như Pháp Luân Công này, từ việc đo lường lợi ích khiến họ không muốn đối mặt. Tình huống hiện nay đã khác rồi; nhân tố tà ác khống chế con người bị diệt trừ rồi, con người cũng đang bừng tỉnh. Trước đây sau lưng Trung Cộng là có nhân tố tà ác khống chế con người, báo chí và truyền hình lớn trên thế giới hầu như ngả về một phía, không ai dám đưa tin; hiện nay đều dám đưa tin rồi, cũng dám lên tiếng; Trung Cộng bức hại các học viên Pháp Luân Công thì họ cũng bắt

đầu quan [tâm] chú [ý] rồi. Có một số việc đang biến hoá một cách vi diệu, cụ thể có cách làm nào, trong tình huống khả thi thì chur vi có thể làm thử xem sao.

Đệ tử: Chúng con cảm thấy trên Minh Huệ Net thì nội dung liên quan đến hải ngoại cần có mức độ đầy đủ hơn nữa; [chúng con] muốn tìm về đồng tu nguyên lai [từng làm cho Minh Huệ], có thể nói với họ rằng công tác hải ngoại ở Minh Huệ Net vẫn rất trọng yếu đối với cứu độ chúng sinh hay không? Nếu như họ không xác nhận tính trọng yếu của Minh Huệ, thì sẽ tương đối khó mà cổ động họ bỏ công sức tại phương diện báo cáo hải ngoại của Minh Huệ Net.

Sư phụ: Vừa nãy tôi nói rồi, Minh Huệ Net xác thực là rất trọng yếu, lấy được tư liệu nguồn từ tay người thứ nhất từ Trung Quốc ấy là tuyệt đối chân thật đáng tin cậy; bất kể một website nào cũng không thể xuất hiện từ góc độ cửa sổ [giao lưu] tu luyện của các đệ tử Đại Pháp. Như vậy đã là đệ tử Đại Pháp mà giảng, vô luận người thường nhận thức như thế nào, chur vi nhất định phải nhận thức Minh Huệ một cách chính diện [tích cực]. Có một số người không chính diện nhận thức Minh Huệ; tôi nói rằng họ có vấn đề; nhất định đó. Là vì Ông trực tiếp phản ánh tình huống tu luyện của chủ thể đệ tử Đại Pháp, trong việc giao lưu giữa các đệ tử Đại Pháp ở quốc tế với nhau là khởi tác dụng mang tính quyết định; điều này là điều mà các kênh thông tin khác làm không nổi, cũng không thể từ giác độ ấy [như Minh Huệ] mà báo cáo; đó chính là tính đặc thù của Minh Huệ Net. Đương nhiên chắc chắn có chỗ thiếu sót, ấy là cần đề cao và gia cường trong quá trình tu luyện và thành thực.

Đệ tử: Đĩa CD mà đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc phát tán, đã rất thiếu thốn mấy năm rồi. Có thể là do các học viên làm Minh Huệ và trước đây làm “Phóng Quang Minh”, [hãy lại] tiếp tục chỉ chuyên chế tạo các phim giảng chân tướng về Pháp Luân Công hướng về Trung Quốc hay không?

Sư phụ: Những việc thế này tôi không thể quản một cách cụ thể. Nếu những học viên đó vẫn còn đủ điều kiện, còn có thời gian đến thế, thì chur vi cứ đến hợp tác, tôi không phản đối. Nếu họ đã ở hạng mục [công việc] khác rồi, thì hãy thử xem phối hợp thế nào. Việc này hãy thương lượng với họ. Những đĩa CD trước đây đã khởi tác dụng rất tốt; nếu có điều kiện thì có thể làm.

Đệ tử: Chúng con cảm thấy như mỗi ngày rất mệt; công tác cũng làm không ít, nhưng về phương diện hiệu quả cứu người thì chưa đạt được cải thiện rõ ràng, như thế là bị cái gì đó ngăn lại rồi.

Sư phụ: Khó khăn khăng định là có đấy, khăng định là mệt; ở tuyến đầu thì thời gian nghỉ ngơi cũng rất ít; tôi đều biết. Chur vi nói rằng về phương diện cứu độ chúng sinh và phương diện cứu người thì hiệu quả không có minh hiển; tôi nói rằng không phải vậy. Những gì của Minh Huệ là các kênh thông tin khác đều đang tham chiếu; từ tình

huống trong báo cáo của Minh Huệ Net cũng liễu giải được hình thế. Hơn nữa Minh Huệ Net cũng càng ngày càng được người thường nhận thức [hiểu ra]; một số người khi bắt đầu tiếp xúc với Đại Pháp thì họ đều cần đọc Minh Huệ.

Đệ tử: Con ngộ ra rằng cần cứu độ thế nhân nhanh hơn nữa; đầu tiên cần [làm sao] để những học viên trong nước [Trung Quốc] vốn chưa bước ra nay bước ra càng nhanh càng tốt. Một số địa phương trong nước [đã] tổ chức các điểm học Pháp nhỏ, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, khởi tác dụng rất tốt. Chúng con có thể khích lệ, trên Minh Huệ, rằng mọi người hãy tổ chức các điểm học Pháp nhỏ, vừa chú ý an toàn đồng thời tăng cường giao lưu giúp đỡ lẫn nhau hay không?

Sư phụ: Nhóm nhỏ học Pháp, điểm luyện công, và Pháp hội; đó là tôi lưu cấp cho mọi người; tôi vẫn luôn ủng hộ họ thực thi như vậy. Nhưng vì có một số học viên mà trạng thái tu luyện mang theo nhân tố không chú ý an toàn, nhất thời cao hứng thì không còn trông chừng gì nữa, hoặc có [vì] bước sang cực đoan, ôm giữ tâm hiển thị, đều sẽ tạo cho học viên khác những tổn thất hoặc mang đến nguy hiểm. Có thể cứ như thế mà làm; nhưng không thể làm việc một cách không trông chừng, không chú ý.

Đệ tử: Một số học viên trong nước giảng chân tướng rất có kinh nghiệm, có thể trong ba, năm phút là khiến người qua đường “tam thoái”. Có một số học viên bảo người ta rằng niệm “Đại Pháp hảo” là có thể được đắc cứu. Có một số đồng tu nhìn nhận rằng, trong một thời gian ngắn thế thì không sao giảng thanh chân tướng Đại Pháp và chân tướng cuộc bức hại, [vậy] người làm “tam thoái” kia rồi cũng không bảo đảm sẽ được đắc cứu; có những học viên lại cho rằng họ đã động Thiện niệm lớn như thế rồi nên có thể được đắc cứu.

Sư phụ: Con người hể thanh minh [tuyên bố rõ] thoái xuất khỏi tà đảng Trung Cộng, họ liền không còn do nhân tố tà ác kia của tà đảng Trung Cộng và những Thần chưa được Chính Pháp xong trong vũ trụ quản nữa; họ đã thuộc về sinh mệnh đã biểu [đạt] thái [độ] rồi; những người như thế đã thuộc về tương lai rồi, đã do chư Thần khởi tác dụng chính diện quản. Cuộc đời còn lại của họ, và quãng tương lai của sinh mệnh là đều được cải biến lại mới. Chính là chỉ trong chớp nhoáng khi chân niệm con người hể động, thì hết thảy đều bắt đầu cải biến rồi.

Người ta chỉ cần thoái xuất khỏi tà đảng Trung Cộng, họ liền không bị tà đảng Trung Cộng quản nữa. Người đó khi đã không còn bị tà đảng Trung Cộng quản nữa, họ sẽ nhanh chóng lại có biến hoá tiếp tục phát sinh. Biến hoá nào? Trong thân thể họ chính là sẽ được thanh trừ độc tố, và nhân tố của tà đảng Trung Cộng; họ sẽ nhận thức lại mới về Pháp Luân Công và vấn đề bị bức hại. Đó là [điều] được mang đến một cách tương ứng; do đó họ sẽ bước sang tương lai. Tuy nhiên, nếu họ nói, “Tôi phản đối tà đảng Trung Cộng, tôi cũng không đồng ý Pháp Luân Công”; [vì] không có lựa chọn thứ ba; vậy tương đương với họ chưa có biểu [đạt] thái [độ].

Đệ tử: Về tư liệu chân tướng, Minh Huệ về cơ bản đã quy chuẩn nội dung truyền đơn và cuốn sách nhỏ. Còn tiết mục truyền hình, các đồng tu hải ngoại, ngoại trừ «Phong Vũ Thiên Địa Hành» được làm từ 5 năm trước, sau đó là không có chế tác một đĩa hình hoàn chỉnh nào nữa. Bây giờ học viên trong nước dùng các clip phim ngắn chân tướng Đại Pháp hợp với những clip phim ngắn như “lục tứ”, động đất [Tứ Xuyên 2008] vạch trần Trung Cộng để ghép thành một đĩa hình hoàn chỉnh; chất lượng chưa được hài lòng lắm. Con biết rằng chế tác một đĩa hình chân tướng cho tốt là một hạng mục lớn; nhưng cân nhắc tới tác dụng to lớn của nó, [nên] muốn kiến nghị các đồng tu có năng lực ở hải ngoại hãy coi trọng trở lại, giải quyết vấn đề khó này. Không biết là trong tình huống các đệ tử Đại Pháp ở hải ngoại đang rất bận mà kiến nghị như vậy thì có thích hợp không?

Sư phụ: Việc này chur vị mà có năng lực thì hãy hợp tác mà làm; nếu không có năng lực, thì cũng không miễn cưỡng. Nếu trong tay chur vị không có hạng mục khác, không có việc gấp, hoặc có một số học viên chưa tham gia vào hạng mục nào cả, mà lại có năng lực, vậy hãy làm thử xem.

Đệ tử: Minh Huệ có thể đối với một số vấn đề thường gặp —như tâm sợ hãi, chấp trước vào thời gian, ý lại vào người thường, v.v.— mà tổ chức giao lưu chuyên đề hay không?

Sư phụ: Những việc trong tu luyện đều có thể giao lưu [chia sẻ]. Có thể viết bài, làm chuyên mục ngắn hạn; những việc đó chur vị cần điều phối với nhau cho tốt.

Đệ tử: Thừa Sư Tôn, như thế nào nhìn nhận vấn đề học viên ở trong nước chi tiền thuê luật sư tư pháp làm các vụ kiện tụng? Rất nhiều vụ kiện là luật sư tư pháp nói rất ngay chính ở toà án, nhưng học viên không hề được cứu ra. Còn có một số học viên cho rằng, nếu không mời luật sư biện hộ vô tội, thì tức là thừa nhận bức hại của tà ác.

Sư phụ: Tôi là nhìn [nhận] như vậy. Nếu có năng lực hoặc đầy đủ điều kiện, thì tôi cảm thấy vẫn nên [thuê] mời luật sư. Vì sao? Học viên chẳng phải là tu luyện một cách phù hợp ở mức tối đa với người thường sao? Tà đảng Trung Cộng chẳng phải khoa trương bảng hiệu “vĩ, quang, chính” với chur vị; đối với toàn thế giới chẳng phải các vị giảng ‘pháp luật’ sao? Tốt thôi, vậy ta mời luật sư. Có những luật sư biện hộ cho Pháp Luân Công và cho đệ tử Đại Pháp, khi biện hộ thì nói câu nào cũng có lý, khởi hiệu quả rất tốt. Tuy rằng họ biện hộ khởi tác dụng lớn nhỏ khác nhau, nhưng đối với vạch trần bức hại của tà ác thì chính là giảng chân tướng cứu chúng sinh. Minh Huệ Net và các kênh thông tin website khác đăng tin ra các bức hại nhằm vào những luật sư đó, điều ấy thuyết minh rằng pháp luật của tà đảng là giả, càng biểu hiện rõ hơn bộ mặt thật của tà đảng Trung Cộng trong cuộc bức hại này. Do đó việc này vẫn nên làm.

Mời luật sư lên biện hộ ở toà án, bản thân sự việc này cũng là cứu người. Bất luận [là ai] ngồi nghe ở đó, các vị là tà đảng Trung Cộng phái tới cũng vậy, mà là một người dân bình thường cũng vậy, thì khi đối diện với lập luận hợp lý của luật sư, đối với thánh giả mà nói thì cũng chính là giảng chân tướng. Đó chẳng phải là dẫn khởi Thiện tâm của họ sao? Có vị quan toà nghe xong là cụp tai lại nín thinh không nói nữa, có một số cảnh sát khâm phục, khi bước ra đều nói [một] hai câu: ‘nói thật là hay’. Đó là Thiện tâm của người ta được đánh thức rồi. Tà ác sợ gì? Chẳng phải sợ chính điều ấy sao? Do đó tôi cảm thấy vẫn nên mời luật sư. Con người thế gian đều dám đứng lên nói lời [công đạo], con người thế gian đều nhận rõ sự tà ác của bức hại Pháp Luân Công, [thì] tà đảng còn không giải thể? Ngoài ra con người thế gian cũng đều biết báo ứng nhắm vào những kẻ bức hại, hiểu rõ rằng tà đảng hễ sụp đổ thì người ta sẽ thanh toán nó; những ai tham dự bức hại cũng biết rằng sẽ phải đối mặt với tương lai chính mình bị thẩm phán; vậy người ta không biết phải tự suy xét vấn đề đó sao? Điều ấy chẳng phải chấn nhiếp tà ác sao? Chẳng phải ức chế cuộc bức hại này sao? Tà ác sợ luật sư đi biện hộ, tà ác không để luật sư biện hộ, vậy chẳng phải thuyết minh rằng càng nên làm như vậy hay sao? Tuy nhiên nếu [ai] không có điều kiện thì không được miễn cưỡng, không được sang cực đoan; không được hễ Sư phụ nói thế thì không có điều kiện cũng cứ phải làm cho bằng được; nhất định phải với lý trí mà trợ Sư Chính Pháp.

Đệ tử: Học viên trong nước ở tình huống hiện nay tự mình làm sách Đại Pháp. Có học viên cho rằng làm sách Đại Pháp tinh mỹ hơn một chút là kính Sư kính Pháp; có học viên lại cho rằng tư nguyên [vốn] có hạn thì nên dùng phần nhiều để làm tư liệu giảng chân tướng cứu người.

Sư phụ: Đúng rồi, hiện nay ở Trung Quốc làm sách quả là tinh mỹ; điều ấy thật sự không bắt buộc. Từ tình huống hiện nay mà xét, đâu làm đẹp đến mấy cũng không theo được chuẩn án loát quốc tế, do đó đổ sức lực vào đó làm gì? Chỉ cần có thể có sách học Pháp, có thể khởi tác dụng cứu người, là được rồi; sách bìa thường sử dụng [để đọc] cũng như nhau. Hiện nay không phải lúc làm cho tinh mỹ, cần toàn lực đặt tại cứu người. Nếu [việc] cứu người yêu cầu làm tinh mỹ hơn một chút thì cũng khả dĩ; nếu không phải như thế, thì hãy dùng công phu nhiều hơn vào ba việc.

Đệ tử: Minh Huệ Net làm thế nào phát huy tác dụng lớn hơn nữa về phương diện cứu độ thế nhân ở hải ngoại?

Sư phụ: Con đường mà Minh Huệ Net hiện nay đang đi đã chính là con đường đó rồi. Nhắm vào con người thế gian ở hải ngoại làm những gì, đó không phải Minh Huệ Net chuyên biệt cần làm; nhưng thuận theo sự biến đổi của thời gian, khi mà con người thế gian có nhận thức với Pháp Luân Công càng ngày càng minh bạch, ai ai cũng đều sẽ vây quanh đọc Minh Huệ, vì con người đã biết rằng đệ tử Đại Pháp là hy vọng họ được đắc cứu. Lúc bấy giờ sẽ có biến hoá; rốt cuộc thì Minh Huệ hiện nay nhắm vào là

chủ thể đệ tử Đại Pháp đang bị bức hại, gần hơn nữa đến cửa sổ [giao lưu] tu luyện của các đệ tử Đại Pháp, [là] khác với các kênh thông tin khác.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp phát tư liệu tại thẳng cảnh, sân bay ở hải ngoại, rất nhiều địa phương chủ yếu là phát báo chí của kênh truyền thông thứ ba và truyền đơn thoái đảng; [còn] tư liệu giới thiệu Đại Pháp một cách chính diện là không nổi trội.

Sư phụ: Pháp Lý cao thâm của Pháp Luân Công thì người thường không lý giải được; cũng không thể giảng cao; [nếu] muốn giới thiệu một cách chính diện tư liệu chân tướng Đại Pháp, thì giảng Đạo Lý đơn sơ dễ hiểu nhất, Pháp Luân Công là gì, giảng một cách đơn sơ dễ hiểu nhất về đạo lý làm người và công hiệu của Pháp Luân Công. Dẫu chư vị có giảng chân tướng bao nhiêu năm đi nữa, thì đó đều là [những điều] căn bản nhất và vĩnh viễn cần giảng. Là vì có rất nhiều người chưa hiểu giải đối với Pháp Luân Công, ngay từ cơ bản nhất còn chưa nhận thức được; do đó điều ấy vĩnh viễn trong tương lai vẫn cần giảng. Còn như nói về những điều cao thâm hơn trong tu luyện Pháp Luân Công, thì một chút cũng không nên giảng cho người thường; đối với người thường mà nói thì [làm thế] chỉ có thể khởi tác dụng phụ [diện], là vì người thường không lý giải nổi. Chư vị cảm thấy đều có thể lý giải, ấy là chư vị đã qua tu luyện một thời gian dài mới minh bạch ra từng chút từng điểm. Muốn để một người thường lập tức nhận thức cao đến thế, người ta lý giải không được thì cũng tương đương với đẩy người ta ra ngoài; do đó đối với người thường thì không được giảng cao.

Đệ tử: Một số người thường ở Trung Quốc nhìn thấy đệ tử Đại Pháp phát báo chí của kênh truyền thông thứ ba, chưa có xem cẩn thận liền nói rằng Pháp Luân Công “làm chính trị”, hoặc tưởng rằng cũng là cùng phe với bên vận động nhân quyền.

Sư phụ: Cần chú ý; đầu não nhất định phải thanh tỉnh, cứu người một cách có lý tính. Tuy nhiên con người hiện nay đều biết tà đảng Trung Cộng xấu tệ; nói rằng cùng với bên vận động nhân quyền cũng được, nói chư vị là đảng phái dân chủ nào cũng được thôi; lúc mới đầu không cần để ý lắm. Tôi muốn là các vị nhận rõ tà đảng Trung Cộng, nhận rõ tà đảng Trung Cộng rồi tôi mới bảo các vị Pháp Luân Công là sao; từng bước tiến tới thì không sao cả. Thực ra rất nhiều người quả thực chỉ cầu mà không được rằng Pháp Luân Công bây giờ làm chính trị, đánh đổ tà đảng Trung Cộng thế mới tốt; (mọi người cười) đại đa số người Trung Quốc đều đang nghĩ vậy. Tuy nhiên Pháp Luân Công không muốn cái quyền lực ấy, chúng ta không có làm chính trị; nhưng chư vị cần phân biệt rõ lời người thường nói ấy là ý phản [đối] hay chỉ là một nhận thức bề mặt, từ đó ‘tùy chứng bệnh mà tra thuốc’, mới có thể thuốc vào là bệnh hết.

Đệ tử: Học viên ở Trung Quốc cũng có rất nhiều người giảng chân tướng chính là phát «Cửu Bình», giảng thoái đảng, giảng vấn đề xã hội, cho rằng chính diện giảng chân tướng Pháp Luân Công là đã quá thời rồi.

Sư phụ: Nhận thức này là có thể viết một số bài đăng lên Minh Huệ Net để giao lưu một chút với các học viên ở Trung Quốc, nói một chút với họ, bảo cho họ. Chân tướng Pháp Luân Công là nhất định cần giảng, những điều cơ bản nhất [như] ‘Pháp Luân Công là gì’, khi giảng chân tướng thì vĩnh viễn không thể để lạc mất, nhất định phải giảng. Những ai chưa nghe chân tướng, không hiểu giải Pháp Luân Công, thì đối với Pháp Luân Công là có thiên kiến [lệch lạc], đều là chưa hiểu giải, chưa biết ngay từ tình huống cơ bản nhất; thiên kiến [nhìn nhận lệch lạc] đều là bị tà đảng Trung Cộng nhồi nhét mà tạo thành; do đó ‘Pháp Luân Công là gì’ là vẫn cần giảng, cần giảng trọng điểm [điều ấy].

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp trong giới khoa học kỹ thuật ở Trung Quốc xin vấn an Sư Tôn! Học sinh tiểu học và trung học ở Trung Quốc hầu như bị tà đảng đầu độc toàn bộ, trong đầu óc bị nhồi nhét toàn là ‘Đại Pháp không tốt’. Giảng chân tướng và làm “tam thoái” cho các cháu và cho thầy cô giáo, thì có thể lấy trọng điểm giảng chân tướng như hiện nay hay không? Điều ấy tương đối dễ làm, chúng con có thể chi trì về việc cung cấp tư liệu giảng chân tướng.

Sư phụ: Điều ấy đương nhiên có thể làm; những việc cụ thể ấy [trong] giảng chân tướng, tôi nghĩ, hề thấy vấn đề thì mọi người đi giải quyết, đi làm đi.

Đệ tử: Chúng con phát hiện rằng tư liệu chân tướng “vạch trần tà ác ở vùng sở tại” chưa đủ lực độ; là một trong những nguyên nhân của một số địa phương bị bức hại nghiêm trọng. Ngoài ra trong tư liệu phần nhiều không viết rõ thành viên gia đình của kẻ ác, đặc biệt là tin tức liên quan đến vợ con; những ác nhân như thế không cảm thấy áp lực của dư luận, có [tên] còn điên cuồng hơn nữa. Có không ít [bài học] giáo huấn như vậy. Không rõ là nhận thức như thế có đúng hay không?

Sư phụ: Có nguyên nhân về phương diện đó; những điều đó có thể đăng tin lên Minh Huệ Net, để học viên hiểu giải rõ ràng hơn nữa và đăng tin rõ ra về tà ác, để các học viên đương địa vạch trần những kẻ xấu kia. Những việc này Minh Huệ cần hợp tác hỗ trợ, bảo những địa phương nào chưa làm như vậy hoặc làm chưa đầy đủ cho học viên.

Đệ tử: Người nhà của những học viên bị bức hại đến chết, có những [vị] vì thế mà ghét hận Đại Pháp. Những thân quyến gặp phải bức hại kiểu như vậy, những [vị] rất khó hiểu ra chân tướng, thì có thể cũng coi đồng như chúng sinh bình thường mà đối đãi hay không?

Sư phụ: Tất nhiên rồi. Nhất định cần giảng thanh chân tướng, rằng ai bức hại đến chết người nhà của các vị? [Chính là] tà đảng Trung Cộng.

Đệ tử: Học viên dùng tiền để mua tư liệu chân tướng ở các điểm tư liệu là có khả dĩ hay không? Đĩa quang một đồng [nhân dân tệ] một đĩa, sách nhỏ mấy hào một cuốn, v.v.

Sư phụ: Thông thường là cung cấp tư liệu chân tướng mà không thu phí. Nếu quỹ của điểm tư liệu có vấn đề [thì] thu phí từ học viên, vậy thì những học viên không có thu nhập hoặc thu nhập rất ít thì sao đây? Từ góc độ cứu người mà nói, có những lúc không lấy tiền mà cho người ta còn phải rất mất công, chur vị hễ lấy tiền thì người thường càng không muốn nữa; đó chẳng phải tạo thành khó khăn cho việc cứu người hay sao? Có một số địa phương đệ tử Đại Pháp dư giả, mọi người cùng nhau ra sức làm điểm tư liệu. Có những nơi học viên không có dư giả thì không [làm thế] được.

Đệ tử: Sách Đại Pháp do điểm tư liệu chế tác, thì có thể thu chi phí sản xuất?

Sư phụ: Sách Đại Pháp được làm ra để bán là có thể thu phí sản xuất; điều này từ lâu tôi đã nói rồi.

Đệ tử: Sau khi chỉnh sửa chữ, giai đoạn hiện nay ở Trung Quốc có nên chế tác lượng lớn sách mới cấp miễn phí cho học viên hay không?

Sư phụ: Việc này cần căn cứ năng lực của học viên xem sao. Có được năng lực đó thì chur vị chế tác, không có năng lực đó thì cứ hoãn một chút. Còn nói như cấp miễn phí cho học viên; nếu thật sự có năng lực đó thì chur vị cứ đi làm như vậy cũng tốt. Những việc này đều khá cụ thể; chur vị nghĩ nghĩ là biết được làm thế nào rồi.

Đệ tử: Chúng con đại biểu đệ tử Đại Pháp ở Trường Xuân chúc sức khoẻ Sư phụ, các đệ tử rất nhớ Sư phụ. Trạm trưởng của các điểm phụ đạo trước khi bị bức hại đều khởi tác dụng rất lớn; trong bức hại bị bức hại rất nghiêm trọng; hiện nay rất nhiều vị có trạng thái không tốt; mọi người cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Chính Pháp đã cận kề đoạn cuối rồi, những vị đó làm sao đây? Chúng con nên làm thế nào giúp đỡ họ?

Sư phụ: Giảng chân tướng đối với ai cũng là như nhau. Bức hại của tà ác khiến họ phải chịu khổ rất nhiều. Tuy rằng tôi không thừa nhận loại bức hại ấy nhắm vào học viên, trong Chính Pháp cũng đang toàn diện tiêu huỷ chúng; nhưng trước khi Chính Pháp tới chúng vẫn còn điên cuồng bức hại đệ tử Đại Pháp; do đó mới nói rằng [ai] có thể vượt qua là xuất sắc nhất. Dầu là trạm trưởng trạm phụ đạo cũng vậy, hay là một người phụ trách nào cũng vậy, trước đây họ đều là người tu luyện giống như học viên khác; không phải nói rằng họ tu tốt thì mới làm trạm trưởng, có lẽ [họ] còn không tu được vững chắc bằng một học viên bình thường; nhưng họ có khả năng làm các việc, nguyện ý làm các việc, thì mới để họ làm người phụ trách, [làm] trạm trưởng. Khi giảng chân tướng cho họ cũng cần xét xem tâm họ mắc kẹt ở chỗ nào.

Đệ tử: Sau bức hại [bắt đầu], từng lô từng lô các đồng tu bước ra làm công tác điều phối; nhưng lại từng lô từng lô bị bức hại. Mọi người đều đang nỗ lực, nhưng trong điều phối không đạt được trạng thái có từ trước khi bức hại.

Sư phụ: Học viên thật sự có chính niệm rất đầy đủ thì tà ác bức hại không được, thời tà ác bức hại hung ác nhất cũng không bị tà ác dúi vào sơ hở. Thật sự có thể chính niệm đầy đủ, thì có thể trụ vững. Còn chính niệm không đầy đủ, thì rất khó trụ được vững. Khi có những học viên tu lâu trước không bước ra nay bước ra, mọi người dễ thấy liền rất cao hứng, số người làm đông rồi, tuy nhiên đừng quên rằng, là nhân tâm đã khiến họ không bước ra, nhân tâm cũng sẽ mang tới phiền phức. Do tâm sợ hãi hoặc trạng thái tu luyện có vấn đề, tạo thành việc tà ác tìm bắt họ. Nếu họ thật sự chính niệm đầy đủ, nhận thức rất cao rồi, dẫu là quay lại [từ đầu] cũng có thể trụ vững vàng trước bức hại; như thế mới có thể tương đối ổn định mà không nảy sinh vấn đề.

Đệ tử: Hiện nay người điều phối ở Trung Quốc và Phật Học Hội ở ngoại quốc là không như nhau; có những lúc cách làm của đồng tu hiển nhiên là không đúng; có những điều trực tiếp liên đới tới vấn đề an toàn của mọi người; nhưng giao lưu thế nào cũng không sửa; đành phải dùng chính niệm để bảo hộ an toàn cho đồng tu. Như thế nào thì tốt?

Sư phụ: Phải rồi; có [những vị] không trông chừng, không chú ý đến gì cả như thế; sẽ bị tà ác dúi vào sơ hở, mới là mang đến những rắc rối như thế. Tự mình không tinh tấn, cũng không quan tâm đến an toàn của người khác. Nếu mọi người đều rất lý tính mà xét vấn đề, dùng chính niệm mà làm các việc, [thì] hình thế sẽ là một dạng khác.

Đệ tử: Hiện nay [số] người rời Đại Pháp để sang tôn giáo là không ít; tình huống của họ cũng không hề giống nhau. Có [vị] vẫn còn thừa nhận mình là đệ tử của Sư phụ, nhưng lọt vào trạng thái tà ngộ. Đối với những vị ấy chúng con cũng tốn không ít công sức, có [vị] quay trở lại, có [vị] vẫn cố thủ nơi những thứ của tôn giáo. Chúng con biết Sư phụ vẫn luôn quản họ; chúng con vậy nên làm thế nào?

Sư phụ: Hãy đưa chân tướng giảng đến nơi đến chốn, xuyên phá chỗ mà họ hiểu sai, thì họ sẽ minh bạch. Những người ấy đa số là [vị] tâm sợ hãi tạo thành [như thế]. Trong tôn giáo hiện nay chưa [bị] bức hại một cách công khai như thế mà, tôn giáo [mà] cũng bắt đầu bị bức hại thì thử xem họ đi đâu. Chính là sợ.

Đệ tử: Thành phố Trường Xuân [có] rất nhiều người có duyên với Sư phụ; họ đều thừa nhận con người Sư phụ rất là tốt; nhưng giảng chân tướng sâu hơn nữa thì rất khó. Còn có thể dùng biện pháp nào cứu họ?

Sư phụ: Giảng chân tướng thâm sâu không có đồng đẳng với việc ‘tuỳ chúng bệnh mà cho thuốc’; hiểu sai ở đâu thì giảng ở đó. Còn có nhân tố tà ác lưu lại và những vu

không được bịa ra trong bức hại còn đang khởi tác dụng. Tìm tới tận chương ngại căn bản nhất thì có thể giải khai [ra được].

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc tham dự vào sự vận hành của “chính phủ quá độ” là có thích hợp không? (Sư phụ: Không thích hợp.) Hiện nay tham dự vào phần website “chính phủ quá độ” cơ bản đều là đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc; hơn nữa còn lôi kéo các học viên ở Trung Quốc gia nhập.

Sư phụ: Tôi không muốn để đệ tử Đại Pháp tham dự những việc người thường. “Chính phủ quá độ”, vận động dân chủ, các đảng phái dân chủ đều rất có nhìn nhận đệ tử Đại Pháp, rất hữu hảo; tuy nhiên không thể vì thế mà đưa việc tu luyện, và trách nhiệm lịch sử của đệ tử Đại Pháp, cùng với công việc người thường gộp lại mà làm. Đệ tử Đại Pháp không được tham dự vào công việc của người thường. Từ một giác độ khác mà giảng, đệ tử Đại Pháp là quần thể tu luyện, họ có thể buông bỏ hết thảy, và khiến tà ác [bó tay] hết cách, là vì trong tâm họ có Pháp. Những việc của người thường nếu quả thực đặt vào [tay] các đệ tử Đại Pháp làm thì không được đâu. Nếu như quần thể này thật sự không tốt nữa, vậy những hy vọng gửi gắm vào Pháp Luân Công nơi đây đều không còn hy vọng nữa.

Đệ tử: Sau khi đệ tử Đại Pháp ở khu vực nghèo bị bắt, [nếu] muốn mời luật sư tư pháp để kiện, chi phí phải đến cả chục vạn đồng. Là vì người nhà đệ tử Đại Pháp về mặt kinh tế không có đủ sức làm, vùng sở tại hầu như cũng không có đồng tu nào có thực lực kinh tế, do đó chỉ có dựa vào hỗ trợ của [toàn bộ] chính thể các đồng tu. Làm như vậy có được tính là thu gom tiền quỹ hay không?

Sư phụ: Bản thân việc cần chi phí quá cao là có vấn đề; cần thông qua giảng chân tướng mà tìm luật sư có tinh thần chính nghĩa. Thông qua kiện tụng mà thật sự có thể vạch trần tà ác, cứu độ chúng sinh, lại có thể bảo hộ đệ tử Đại Pháp, các đệ tử Đại Pháp vùng sở tại về nhận thức đều có thể nhận thức minh xác như thế, hơn nữa, trong quá trình vận hành mọi người đều có thể phối hợp, thế thì tôi nghĩ rằng đây là một hảo sự. Nếu đơn thuần là muốn tránh tà ác bắt giam, bức hại, thì không có được uy đức lớn như thế. Mọi người hỗ trợ nhau, quyên giúp một khoản tiền mời luật sư, việc đó nên chẳng thành vấn đề. Nếu là người phụ trách ra mặt bảo mọi người đóng tiền để làm việc đó, chi phí lớn mà mọi người lại không thừa nhận [chi phí lớn thế], thì tôi nghĩ rằng cần xem xét xuất phát điểm là gì.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp đang bị tà ác truy nã mà làm người điều phối thì có vấn đề an toàn hay không?

Sư phụ: Xuất phát từ giác độ bảo hộ đệ tử Đại Pháp, thì vẫn phải xét đến an toàn.

Đệ tử: Chuẩn mực văn tự ở website tiếng Trung mãi vẫn chưa đề cao lên được, tạo thành là trong người thường (đặc biệt với phần tử trí thức) là tính ‘khả đọc’ không đủ tốt. Đây có phải là một trong những nguyên nhân ảnh hưởng tốc độ cứu người?

Sư phụ: Điều này tôi chưa từng nghe thấy nói lắm. Là vì trong các báo cáo của Minh Huệ Net [thì] vạch trần bức hại, phản ánh tình huống thực chất tu luyện của đệ tử Đại Pháp được xếp là đệ nhất tính; về văn tự thì có thể bảo trì tính ‘khả đọc’ ở mức thông thường là được rồi; [đây] không phải là một kênh thông tấn nhấn mạnh về ngữ pháp và tính nghệ thuật ở mức cao nhường ấy. Tất nhiên, viết văn đặc biệt tốt thì đương nhiên là tốt hơn. Nếu nói như Minh Huệ Net văn tự còn kém đến mức không thể cứu người, thì tôi vẫn không có thừa nhận việc ấy. (mọi người cười)

Đệ tử: Tập «Tuần báo Minh Huệ Hải ngoại» hiện nay phát hành ở Hồng Kông, Đài Loan, và ở New York, Philadelphia, Washington DC, San Francisco và Dallas tại Mỹ quốc, v.v.; các đồng tu nhìn nhận rằng hiệu quả giảng chân tướng rất tốt. Tập san chân tướng định kỳ khác của Minh Huệ, thì có thể cũng lấy ra một loại, phát hành ở hải ngoại hay không?

Sư phụ: Phát hành những gì của Minh Huệ ra xã hội thì chư vị có thể làm thử xem; nhưng rốt cuộc thì Minh Huệ là phản ánh trực tiếp tình huống chịu bức hại và tình huống tu luyện của đệ tử Đại Pháp; người thường tiếp thu đến một mức độ nào, điều ấy cần chư vị cân nhắc mà làm.

Đệ tử: Khi giảng chân tướng cho những yếu nhân trong giới chính trị Tây phương, một số nghị sỹ cánh tả ở quốc gia Tây phương biểu thị sự ủng hộ học viên Pháp Luân Công phản bức hại, về phương diện này thì chúng con nên chú ý gì? Ví như, có thể khích lệ họ biểu thị một cách tập thể việc ủng hộ Pháp Luân Công hay không?

Sư phụ: Có thể; giảng chân tướng nhắm vào con người, là cứu người, dẫu họ có thân phận nào đi nữa. Nếu họ nguyện ý làm một nghị quyết phản bức hại, thế thì rất có ý nghĩa, đồng thời cũng rất đúng ‘khẩu vị’ của tà đảng Trung Cộng.

Đệ tử: Mục ý kiến phản hồi của khán giả xem Thần Vận do Tân Đường Nhân làm, thì hiện nay Minh Huệ cũng truyền tải. Chúng con có thể chế tác số lượng lớn hơn một chút, dùng như một trong những tư liệu quảng cáo Thần Vận được không?

Sư phụ: Việc này thì Đài truyền hình Tân Đường Nhân và các kênh thông tin khác có thể làm lượng lớn; Minh Huệ không cần làm lượng lớn; Minh Huệ không nên lệch khỏi góc độ [của mình].

Đệ tử: Đĩa phim Thần Vận đang được đưa rộng ra ở Trung Quốc, lực độ như hiện nay là có khả dĩ hay không? Khi quảng bá Thần Vận thì có đồng thời giảng chân tướng

Đại Pháp hay không? Có đồng tu nói rằng tốt nhất là trước khi xem Thần Vận thì đừng để người ta có chương ngại, [đừng vội để họ] nhìn nhận là Đại Pháp.

Sư phụ: Phải rồi; giảng chân tướng thì nhất thời chưa thể giảng đến nơi đến chốn, vậy tốt nhất là trước tiên không nói gì cả. Xem xong đĩa phim thì họ [cải] biến rồi, bấy giờ chư vị tìm họ giảng chân tướng thì đều có thể nghe theo. Nhưng khi họ chưa xem mà chư vị giảng chân tướng cũng chưa đến nơi đến chốn, họ nếu mang thành kiến mà xem, chỉ cần trong đầu họ có một niệm, hiệu quả họ xem sẽ không tốt, có một niệm chính là chương ngại.

Đệ tử: Có đồng tu ở Trung Quốc đưa bài nói rằng nếu Minh Huệ không đăng thì đưa cho Đại Kỷ Nguyên. Vậy có vấn đề an toàn hay không? Chỉ giữ một tuyến liên hệ với Minh Huệ là tốt nhất.

Sư phụ: Phải rồi; chỉ không ngại có vấn đề an toàn thì làm; có vấn đề an toàn thì cần đối đãi một cách lý trí.

Đệ tử: Sư phụ trước đây đã nêu rằng tối thiểu phải cứu độ được 50% trở lên những chúng sinh ở Trung Quốc. Hình thế hiện nay như thế nào? Nếu chúng con tiếp tục chính niệm tinh tấn, thì có thể hy vọng siêu việt qua mục tiêu đó không? Đạt đến 60%, đến 70%?

Sư phụ: Vì Thần ở mỗi tầng tầng nhìn thấy các việc trên thế gian họ đều đang làm an bài. Vô luận là an bài của tầng nào thì đều là ở trên trái đất mười người lưu một người. Từ tình huống chư vị đang làm hiện nay mà xét, thì vẫn chưa đủ nhiều. Không phải tôi muốn nhiều ít bao nhiêu, mà là phải tận lực mà làm, ít nhất lưu được một nửa, hoặc là 70%, 80% là tốt nhất; do đó tôi mới bảo mọi người hãy làm hết khả năng; chính là nguyên nhân này. Là vì tôi biết con người trên thế gian đa số đều là bên trên xuống đây; do đó điều ấy cũng khác với tình huống khi mà những Thần đương sơ đó an bài. Họ biết nhân loại hôm nay là nhân loại như thế này, đều là cao tầng đến, thời đương sơ không ai dám nói con người trên thế gian mười người lưu một người. Nhưng tà ác đã an bài đến mức độ như thế rồi, những việc này ai cũng không thu lại được nữa; vậy nên [khi] đối mặt lực cản trở mà tà ác tạo thành là không được buông lỏng việc giảng chân tướng.

Đệ tử: Vì số người làm phiên dịch hiện nay [còn] hạn chế, Viên Minh Net tiếng Pháp và Minh Huệ Net tiếng Pháp cùng chung bài dịch; do đó hai website có nội dung hết sức giống nhau. Một số đồng tu hỏi rằng có nhất định phải duy trì hai website với nội dung hầu như tương đồng như vậy hay không.

Sư phụ: Nếu như học viên ở Pháp có thể có người làm, thì cố gắng đừng để chúng giống nhau. Nếu người làm không đủ, thì cũng khó nói. Tuy nhiên, Viên Minh Net có

thể báo cáo một số nội dung khác, Minh Huệ thì không thể cải biến đặc điểm, đó là khác biệt.

Đệ tử: Website Viên Minh tiếng Đức vì thiếu người làm, nên muốn hợp tác cùng Minh Huệ tiếng Đức, chia sẻ tài nguyên.

Sư phụ: Chỉ có thể nói là phần của Minh Huệ Net [mà có thể đăng trên Viên Minh] là có thể cùng hưởng [dụng], [làm] như thế có thể giảm bớt nhân lực, các bộ phận khác thì cần phải dựa vào Viên Minh Net tự đi mà làm thôi.

Đệ tử: Đại Pháp đang hồng truyền trên rất nhiều quốc gia; làm thế nào để trên Minh Huệ Net phản ánh được tốt hơn nữa tình huống Đại Pháp đang hồng truyền trên toàn thế giới?

Sư phụ: Đây không phải là điều Minh Huệ làm chủ yếu; [về chủ đề này thì] làm các bài báo cáo bình thường là khả dĩ rồi. Minh Huệ chủ yếu là nhắm vào tình huống tu luyện chính thể của đệ tử Đại Pháp, đặc biệt là vạch trần tình huống bị bức hại ở Trung Quốc, lấy tình huống tu luyện của các đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc làm đối tượng báo cáo chủ yếu. Những điều khác thì có thể làm kèm theo, nhưng không thể thiên lệch khỏi con đường mà chư vị hiện nay đang làm theo; chính là con đường mà chư vị đã cất bước mà thành.

Đệ tử: Cuốn sách «Pháp Luân Công» tiếng Pháp đã đình bản [không in nữa], nhưng trong các học viên vẫn còn đang lưu truyền. Có thể lấy bản điện tử cuốn sách này cấp miễn phí cho học viên mới hay không?

Sư phụ: Có thể. Trên website vẫn luôn có; Đại Pháp website cũng có, vẫn luôn có tư liệu Pháp Luân Công để download miễn phí; điều đó là có thể làm.

Đệ tử: Đối với “giải thể Trung Cộng, chấm dứt bức hại”; trước đây chúng con đối với báo cáo của hải ngoại là không né tránh vấn đề này khi chọn duyệt bài. Nhưng vì xét tới [ràng cần] tránh cho đệ tử Đại Pháp ngộ nhận rằng đó là một “phương hướng”, ngoài ra chúng con cũng thấy rằng một số học viên đã coi điểm này là quan trọng, do đó chúng con không báo cáo về điểm này một cách đặc biệt nổi trội. Xử lý như vậy có thích hợp không? Hay là chúng con có tâm lo lắng?

Sư phụ: Quá trình giải thể nó là quá trình tiêu giảm nó; một là diệt bớt sự bức hại đối với đệ tử Đại Pháp, hai là khuyếch đại phạm vi cứu người. Thực ra giảng chân tướng vạch trần những vu khống của tà đảng cũng chính là khiến nó bị giải thể, chính là đang khởi tác dụng ấy; chính quyền tà đảng là dựa vào lừa dối để duy trì. Làm Minh Huệ Net mà giảng, bảo trì thái độ hiện nay của chư vị là không có vấn đề; bất kể chủng loại phương thức tu luyện nào trong lịch sử đều không có quan hệ gì với chính quyền.

Nhưng có một điểm mà chư vị cũng biết, Cơ Đốc giáo cũng vậy, Phật giáo cũng vậy, đều là phải giải thể tà ác. Sa-tăng cũng vậy, Ma vương cũng vậy, dù chúng là gì đi nữa, kể cả yêu tinh hại người ở trên thế gian cũng vậy, thì những hoà thượng kia, những pháp sư kia khi làm Pháp sự đều xử lý những việc đó. Những thế hệ xưa trong Cơ Đốc giáo, Thiên Chúa giáo cũng có những pháp sư hoặc nhân viên chuyên chức chuyên môn xử lý những việc này. Nhưng đầu thế nào đi nữa, chúng đều không có nhắm vào [việc] tà ác thâm tóm chính quyền của nhân loại mà làm gì đó.

Hễ nói ‘giải thể Trung Cộng’, liền có người không có lý giải. Trên thực tế là giải cứu những chúng sinh bị đại ma đại tà ác bắt cóc [làm con tin], là cứu vãn con người. Nhiều người nói rằng điều đó có quan hệ gì đến tu luyện của chúng ta? Đúng thế, tu luyện hôm nay và tu luyện trong quá khứ cũng là khác nhau; đệ tử Đại Pháp là có sứ mệnh. Hàng bao nhiêu chúng sinh, vô lượng không kể xiết, vì sao chư vị làm đệ tử Đại Pháp? Quá trình canh tân, quá trình tái tạo của vũ trụ cự đại nhường này, chư vị vì sao làm đệ tử Đại Pháp? Đệ tử Đại Pháp chính là có trách nhiệm lớn nhường ấy, mà trách nhiệm ấy chính là cứu độ họ vào lúc chúng sinh đều không còn được nữa rồi, khi mà con người thế gian bị tà đảng Trung Cộng ác quỷ bắt cóc và đã vô vọng rồi. [Mà] chúng sinh hôm nay đều là từ thiên thượng đến, hơn nữa mỗi cá nhân thậm chí họ còn đại biểu cho một thế hệ thiên thể; vì thế cứu một cá nhân là tương đương với cứu vô lượng vô kể các sinh mệnh, uy đức ở đằng sau đó là quá to lớn; chư vị nói một người thường có thể làm nổi chăng? Có xứng chăng? Không xứng. Chỉ có người xứng làm đệ tử Đại Pháp thì mới có thể làm nổi, mới có thể giải thể tà ma ấy.

Sự việc lớn đến như thế là có liên hệ trực tiếp với Chính Pháp; do đó tôi gọi mọi người là “đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp”. Đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp với đệ tử Đại Pháp ở tương lai [về] tu luyện có gì khác biệt? Tu luyện tương lai, họ không có sứ mệnh và trách nhiệm lớn như thế này, chỉ là lấy viên mãn cá nhân làm căn bản. Hôm nay đối diện với tà ác ở thế gian to lớn đến thế, không những bắt cóc con người thế gian, mà còn bức hại những đệ tử Đại Pháp có khả năng giải cứu họ; trong lịch sử của chúng đã huỷ rất nhiều chúng sinh, còn có nhiều chúng sinh như thế đang bị huỷ; đệ tử Đại Pháp không đi cứu họ thì ai đi cứu? Tuy rằng tôi không thừa nhận cuộc bức hại này, nó rốt cuộc đã phát sinh rồi; con người đã bị bức hại rồi; do đó chúng ta cần phải đi cứu. Cứu ấy là phải bảo cho con người rằng, tà đảng Trung Cộng là hình tượng ma quỷ tại thế gian; giải thể nó là cứu người. Không phải là lấy giải thể nó làm mục đích; cứu người [mới] là mục đích; giải thể nó không phải là vì muốn cái chính quyền của nó, [mà] là giải thoát người Trung Quốc đang bị bắt cóc; do đó cần toàn lực giáng chân tướng, cứu chúng sinh.

Sau khi người ta đều biết chân tướng thì bức hại sẽ không cách nào duy trì, tà đảng Trung Cộng sẽ bị lật đổ; nhưng không phải vì khiến nó bị lật đổ mà làm, [mà] là vì mục đích sao cho chúng sinh được đắc cứu. Đó là kẻ bức hại tự nó khiến nó đả đảo, là

chúng sinh giải thể nó. Tà đảng Trung Cộng chính là đại ma; giải thể nó [là] nhắm vào nhân tố tà ác ấy, nhắm vào hình thức tại thể [gian] của tà đảng, [chứ] không nhắm vào con người; do đó bảo con người thoát đảng, thoát xuất khỏi tà đảng, thoát xuất khỏi khống chế của tà ác. Trừ mấy tên đầu sỏ tà ác chuyển sinh [đến đây] ra, thì không coi con người là ma được; con người là bị chúng bắt cóc. Chính là quan hệ như thế. Đối với Minh Huệ mà giảng, những việc này chớ vị dàn xếp cho tốt, không trực tiếp nói hoặc nói ít thôi rằng ‘giải thể tà đảng Trung Cộng’ thì khả dĩ, báo cáo ít một chút thì cũng là khả dĩ.

Đệ tử: Khi giới thiệu Thần Vận cho người thường, có thể lấy địa chỉ website Thần Vận thông qua email để gửi cho đoàn thể hoặc cá nhân nơi người thường hay không?

Sư phụ: Giới thiệu website Thần Vận hẳn là không có vấn đề gì; nhưng [nếu] làm giống như gửi thư rác mà người ta vẫn phản đối, thì sẽ chịu ảnh hưởng bất hảo. Do đó chớ vị cần lý trí mà làm, trí huệ mà làm, đừng khiến người ta có phản cảm.

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp làm Minh Huệ tiếng Nhật Bản xin chúc sức khỏe Sư phụ. Chúng con sẽ tiếp tục nỗ lực, phản ánh Minh Huệ tiếng Trung nhiều hơn nữa tốt hơn nữa.

Sư phụ: Phải rồi, tôi tin tưởng; vì mọi người đều vẫn luôn làm [việc này], làm được cũng không hề dễ dàng.

Đệ tử: Có rất nhiều địa phương vì tâm tính chính thể không đủ [tốt], phối hợp không tốt, không dám mời Thần Vận [tới diễn], hoặc sợ thiệt [về tài chính], [nên] rất khó thúc đẩy [việc diễn xuất ở đó]. Xin Sư Tôn khai thị, nếu vẫn không làm [biểu diễn Thần Vận ở đó] thì sẽ muộn mạt.

Sư phụ: Thực ra làm Thần Vận, không có khó thể. Chính là không hiểu rõ lắm, nên mới coi Thần Vận thành rất khó. Thực ra chỉ là tìm khách sạn, đưa [đoàn] Thần Vận an bài chỗ ở ổn thoả. Hàng ngày chuẩn bị cho họ bữa ăn, mua cơm hộp cũng khả dĩ, hoặc đồ ăn nhanh, đều khả dĩ. Ai liên lạc với rạp diễn thì có thể cứ đi liên hệ thôi. Liên hệ với rạp diễn cần nói rõ với Phật Học Hội vùng sở tại, thay mặt Phật Học Hội vùng sở tại đến để làm việc đó. Khi liên hệ với rạp diễn thì đưa phim của Tân Đường Nhân [vốn là] đoạn phim quảng cáo giới thiệu Thần Vận và đoạn phim [ý kiến] phản hồi của khán giả để chiếu cho họ một chút, xem thử xem; họ liền biết. Chớ vị không cần nói, họ sẽ hỏi chớ vị, rằng bán chương trình biểu diễn hay tự chớ vị thuê bao rạp? Do đó học viên chúng ta cơ bản đều là tự mình bán vé, thế thì rất đơn giản rồi. Khi ký hợp đồng thì cần nói rõ chi phí; lấy một phần vé ra, tự mình phụ trách một phần để bán; còn phòng bán vé của rạp diễn cần phụ trách một phần; [chớ vị] bán ra bao nhiêu vé rồi, phần vé còn lại đưa lại cho phòng vé. Vì mỗi một vé bán ra là một phần tiền vé, do đó vé mà chớ vị còn dư là cần phải đưa lại cho họ, sau đó cuối cùng kết toán. Hoặc

còn có [hình thức] chỉ thuê địa điểm thôi thì tổng chi phí bao nhiêu là xong. Then chốt là mệt nhọc nhất và hao tâm nhất là học viên [chúng ta] chào mời bán vé. Quá trình rất đơn giản, không phức tạp.

Tuy nhiên có một điểm; ở Tây phương là có các giai tầng xã hội; rạp diễn cũng là như thế; điều này rất then chốt. Rạp diễn chất lượng cao, [thì thành phần] chủ lưu trong xã hội sẽ tới. Nếu như không phải rạp diễn cao cấp, [thì thành phần] chủ lưu xã hội không đi. Điểm này chú ý cần phải rõ ràng, không được chỉ thuần túy chạy theo giá rẻ, người của xã hội chủ lưu không đi thì khán giả sẽ ít.

Đệ tử: Ký giả Minh Huệ là có thể viết về chuyện của thân nhân học viên ủng hộ Pháp Luân Công hay không?

Sư phụ: Là chính diện thì đương nhiên có thể rồi; điều ấy đều có thể. Nếu như có điều kiện thì chú ý đều có thể làm những việc ấy; là vì họ là chính diện phản ánh tình huống của đệ tử Đại Pháp và vấn đề thái độ của con người thế gian đối với đệ tử Đại Pháp, [nên] cũng có thể khởi tác dụng cứu người.

Đệ tử: Viên Minh Net có thể đăng kinh văn của Sư phụ hay không? Hay chỉ có Minh Huệ Net mới có thể đăng?

Sư phụ: Tôi chỉ đăng trên Minh Huệ Net, là vì bảo trì tính ‘khả tín’ của Ông. Các website nội bộ khác mà đệ tử Đại Pháp làm thì cũng có thể truyền tải, phòng tránh những [website] giả làm loạn.

Đệ tử: Chuẩn bị Thần Vận cũng như hoàn cảnh tu luyện tại Genève và Thụy Sĩ không giống như các quốc gia khác; Genève và Thụy Sĩ có tính đặc thù nào không?

Sư phụ: Không có tính đặc thù; Genève và Thụy Sĩ làm Thần Vận thì cũng vậy thôi; nếu như trong thời kỳ lưu diễn mà an bài được chương trình diễn thì cũng như vậy thôi. Nhưng là biểu diễn mà người thường mua, [thì] học viên không cần phải tham dự bán vé nữa. Tình huống như thế thì học viên không cần tham dự, là người thường tự mua vé, họ tự bao thầu cả rạp; là như vậy. Nếu như diễn xuất luân lưu đến Thụy Sĩ, thế thì sẽ cần học viên tham dự. Thời kỳ lưu diễn không có mua chương trình diễn, lúc bấy giờ [nếu] ai bảo không để học viên tham dự, thì người đó là làm sai.

Đệ tử: Sư phụ Ngài từng nói ngoài tam giới đã Chính Pháp xong; con người hiện nay đa số là từ cao tầng tới. Có thể lý giải rằng những người này bất kể là được đấng cứu hay không, thiên thể nguyên lai của họ đều đã được đấng cứu, và tiến nhập tương lai?

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp có rất nhiều là từ cao tầng tới, cũng có [vị] từ tầng khá là cao tới; những nơi giống như thế đều Chính Pháp xong rồi. Đệ tử Đại Pháp tu thành như thế nào thì có thể dự kiến được; trong quá trình Chính Pháp Sư phụ [chính là] trợ giúp

chư vị viên dung rồi. Nếu như đệ tử Đại Pháp ấy giữa đường không tu lên cao đến thế, thì thế giới kia cũng sẽ bị giải thể rớt đi; chính là tại nơi mà họ có thể tu cao đến đó thì lại giúp họ viên dung một cái [thế giới] nữa. Nếu như cá nhân đó cuối cùng không tu thành, thì sẽ không có gì cả, sẽ không có thiên thể tương lai, không có vị trí của họ, hết thảy những gì họ đại biểu sẽ không còn nữa, sẽ giống đồng dạng như người thường.

Đệ tử: Học viên chỗ chúng con không nhiều lắm; chúng con viết các bài phỏng vấn riêng về đệ tử thì có phải là sẽ bộc lộ học viên cho tà ác hay không?

Sư phụ: Có vấn đề ấy. Có đôi lúc học viên ở địa khu đó không đông, nếu chư vị trong bài phỏng vấn riêng mà viết ra rằng mình là [tới từ] nơi nào, thế thì tà ác có thể sẽ đoán ra. Do đó trong sự việc này Minh Huệ Net nhất định phải cẩn thận, không được để lộ họ ra, cần chú ý an toàn cho họ.

Đệ tử: Tiết mục truyền hình “Minh Huệ tiêu điểm” từng khởi tác dụng rất là tốt trong giảng chân tướng; nhưng sau này vì vấn đề [thiếu] nhân viên nên đã dừng rồi. Hiện nay chúng con muốn khôi phục chương mục đó, cũng có [thử làm] một đoạn thời gian rồi, tuy nhiên vì các loại nhân tố, [nên] vẫn chưa có thể khôi phục được. Hôm nay nghe Sư phụ giảng Pháp, [con nghĩ] phải chăng tiết mục đó không cần làm nữa?

Sư phụ: Tôi đã nói vậy sao? Làm gì thì chư vị tự mình thương lượng với nhau mà làm; [câu hỏi] quá cụ thể rồi. Chư vị làm gì thì tôi đều không phản đối, miễn là việc giảng chân tướng thì tôi đều ủng hộ. Vấn đề lớn nhất chính là chư vị như thế nào để có thể thương lượng cùng làm cho tốt. Như thế nào để có thể [các việc đưa ra] đều được thực hiện; có lực lượng để thực hiện hay không, đó đều là chư vị tự mình thu xếp. Tiền đề là việc chư vị cứu người thì tôi đều ủng hộ; đệ tử Đại Pháp làm gì thì đều là vì giảng chân tướng cứu người.

Đệ tử: Một số thành phố lớn ở Trung Quốc vẫn chưa có tư liệu chân tướng nơi sở tại. Ví như «Tuần báo Minh Huệ» và cuốn sách nhỏ của nơi sở tại. Tình huống này, thì chúng con giúp đồng tu ở Trung Quốc làm ra tư liệu chân tướng của nơi sở tại của họ, hay là đợi đồng tu ở vùng sở tại tự họ làm?

Sư phụ: Thực ra, ở nước ngoài [số] người làm còn rất hữu hạn. Nếu bao hết mấy trăm thành thị ở Trung Quốc để làm phần tư liệu của nơi sở tại, thì chư vị thật sự làm không nổi. Việc này cần phải hợp tác tốt.

Đệ tử: Khi đưa đơn đăng ký rap diễn [chúng con] gặp khó khăn; có phải là có [liên] quan đến việc [chúng con] chưa khởi kiện hành vi phá hoại của lãnh [sự] quán Trung Quốc?

Sự phụ: Chư vị có những lúc khi đăng ký rạp diễn, phải rồi, gặp phải một đề bài khó khăn lớn nhất; không phải là bản thân việc làm Thần Vận, [mà] là tà đảng Trung Cộng đang đứng sau làm loạn. Nhưng bất kể chúng làm loạn thế nào, tôi nghĩ rằng, đệ tử Đại Pháp có con đường của mình, chư vị cứ chính niệm mà làm tiếp, tự nhiên chư vị có thể làm được thôi. Chư vị nếu bị nó làm dao động, chư vị liền không thể làm tốt những gì chư vị cần làm. Đúng vậy, chư vị có thể khởi kiện chúng, đưa chúng vạch trần ra để con người thế gian xem trái lại còn giúp cho việc bán vé. Nếu số người làm không đủ, thì cần cần nhắc rồi hãy làm, giải quyết vấn đề trọng yếu trước, sau đó mới đưa chúng ra tố tụng ở toà án. Kiện chúng không phải là mục đích, mà vạch trần chúng mới là mục đích. Thực ra tà đảng Trung Cộng không biết bản thân nó ở xã hội quốc ngoài trông xấu xí như nhường nào. Ví như Thần Vận hễ đến đâu biểu diễn, lĩnh [sứ] quán của tà đảng Trung Cộng liền gọi một vòng điện thoại những lĩnh quán các nước ở quanh đó, bảo rằng họ đừng có đến xem Thần Vận diễn xuất; kết quả là họ đều đến mua vé xem diễn xuất. Nguyên [ban đầu] rất nhiều [người trong đó] chưa có biết việc biểu diễn đó; chúng làm thế là giúp Thần Vận làm một vòng quảng cáo miễn phí. Ngoài ra khi họ mua vé đều hỏi rằng chúng (lĩnh quán của tà đảng Trung Cộng) vì sao lại làm thế; quả đúng là [cơ hội] giảng cho họ chân tướng. Từ lâu tôi đã nói, rằng tà đảng Trung Cộng đừng làm gì cả thì còn đỡ, chúng hễ làm điều gì thì chính là xú sự, chính là bại sự.

Tôi chỉ giảng bấy nhiêu thôi. Đệ tử Đại Pháp chính là [có] trách nhiệm to lớn như vậy. Các hạng mục [công tác] cứu người của chư vị đều là do các đệ tử Đại Pháp chủ động tổ [chức] kiến [tạo] mà thành; khi vận hành đều đang phát huy tác dụng cực đại. Vô luận là giảng chân tướng, [hay] cứu người, thì hiệu quả đều phi thường minh hiển. Tôi quả thực rất mừng vì điều này. Thời lúc đầu tôi rất lo về các việc cụ thể, e rằng chư vị thu xếp chưa được tốt, e rằng khi gặp các khó khăn thì không giải quyết được; do đó lúc bấy giờ rất là lo. Hiện nay tôi không lo nữa, mỗi từng hạng mục [công tác] đều được làm rất tốt, [tôi] cũng không thường gọi điện thoại cho học viên phụ trách các hạng mục [công tác] như trước nữa. Mọi người đều đã thành thực lên rồi, các việc được thực thi càng ngày càng tốt rồi. Con đường của mỗi kênh thông tấn đều là chư vị tự mình bước đi mà xuất lai, cũng xác định được phương hướng của kênh truyền thông của tự mình, cũng thu xếp được chừng mực cho mình. Đặc biệt là Minh Huệ Net, về phương diện này làm rất tốt, vẫn luôn xử lý được rất ôn, không có xuất hiện vấn đề gì lớn; về cơ bản là đang được vận hành một cách bình ôn. Trong quá trình ấy, bản thân việc không xuất hiện vấn đề đã chính là đã kích lớn nhất đối với tà ác rồi.

Sự ổn định của Minh Huệ Net, trạng thái không bị can nhiễu, đưa tin kịp thời, [những điều ấy] tà đảng Trung Cộng lúc đầu hận thấu xương, và bây giờ sợ muốn chết. Có những con người thế gian, không phải [tất cả] đều đi theo tà ác, những người bị lừa có một số thời ban đầu phản đối Pháp Luân Công nhưng bây giờ đang chuyển thành bội phục [Pháp Luân Công]; điều ấy thuyết minh rằng chư vị quả thực khởi tác dụng rất to

lớn trong giảng chân tướng. Tối thiểu, như chư vị đều đã thấy, trạng thái của học viên trong và ngoài nước, trao đổi thông tin với nhau, trong những thông tin đó chư vị biết được tình huống chính thể, tình huống và trạng thái tu luyện chính thể của đệ tử Đại Pháp, cũng biết được tình huống cụ thể của việc tà ác bức hại đệ tử Đại Pháp, cũng hiểu giải được đệ tử Đại Pháp ở trong cuộc bức hại ấy là đối lại như thế nào. Đúng thế, bất kể trạng thái tu luyện của đệ tử Đại Pháp như thế nào, con đường ấy có [vị] bước đi tốt, có [vị] bước đi còn kém; nhưng Minh Huệ Net chúng ta khi kịp thời đưa tin mà khởi tác dụng hết sức xuất sắc. Vậy nên Minh Huệ Net là vĩ đại, những học viên tham gia thật là xuất sắc.

Cảm ơn mọi người! Giảng đến đây thôi nhé. (vỗ tay nhiệt liệt)

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/9/3/207712.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh: <http://clearwisdom.net/html/articles/2009/9/6/110635.html>.

Dịch ngày 20-10-2009, chỉnh ngày 29-10-2009. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- an dật tâm: tâm truy cầu sự an nhàn thoải mái (tên một chấp trước).
- Chính phủ quá độ: (Trung Quốc quá độ chính phủ) một nỗ lực của những người Trung Quốc có khuynh hướng dân chủ thiết lập một chính phủ tạm thời, mang tính quá độ, nhằm tiếp quản Trung Quốc một khi Trung Cộng giải thể.
- cử túc khinh trọng: trong bài này dịch là mang|có tính quyết định, đóng vai trò quyết định.
- dược đao bệnh trừ: thuốc vào là bệnh hết.
- đối chứng hạ dược: tùy chứng bệnh mà cho thuốc.
- đồng: trong bài này là đồng nhân dân tệ (nguyên) Trung Quốc; hiện nay (2009) một đồng nhân dân tệ là khoảng hơn 2600 đồng VN, 10 đồng nhân dân tệ là khoảng 1,5 đô-la Mỹ.
- Ông: trong bài giảng Pháp này, Sư phụ gọi Minh Huệ Net là 他 (đại từ ngôi thứ ba, chỉ người); vậy dịch thành đại từ ngôi thứ ba chỉ người (Ông), hoặc viết đầy đủ là ‘Minh Huệ’ (tức là như cách dịch đại từ này trong ngữ cảnh khác). Ngoài ra, khi nói về Pháp Luân, Chân-Thiện-Nhẫn, sách Chuyển Pháp Luân, v.v., thì Sư phụ cũng dùng đại từ này, nên người dịch cũng theo cách dịch như thế.
- giao lưu: chia sẻ, trao đổi kinh nghiệm (nghĩa trong bài).
- hậu nhân: con người sau này, thế hệ sau.
- lục tứ: sự kiện ngày 4 tháng 6, 1989, Trung Cộng dùng bạo lực tàn sát những người

biểu tình đòi dân chủ tại quảng trường Thiên An Môn, nhằm dẹp yên phong trào đòi dân chủ bấy giờ.

- nhân tâm: tâm con người, tâm chấp trước.
- Pháp sự: việc của Pháp, thường là việc Pháp việc Đạo mà người tu luyện làm; tựa như quá khứ hoà thượng nói Phật sự là nói các việc như xây chùa, in kinh sách.
- Phong Vũ Thiên Địa Hành: tên một bộ phim giảng chân tướng, lưu hành dưới dạng đĩa phim, có thể download từ trang của Phóng Quang Minh:
<http://tw.fgmtv.org/fgm/artcontent.asp?artID=11853>.
- thế nhân: con người thế gian, con người thế giới.
- tối hậu: cuối cùng.
- Trung Cộng: đảng cộng sản Trung Quốc.
- tuyển trạch: lựa chọn.
- võng khai nhất diện: lưới (võng) chụp lại rồi nhưng có một phía (nhất diện) được mở ra (khai), nghĩ là mở một lối thoát; ở bài này, thành ngữ võng khai nhất diện được tạm dịch là mở một lối thoát.

Cảnh tỉnh

Tu luyện chính là vứt bỏ nhân tâm, vứt bỏ chấp trước của con người. Một số học viên trong quá trình chứng thực Pháp là dùng nhân tâm mà làm các việc, từ đó thoả mãn cái tâm [làm những gì] tự mình ưa thích; khi không được chấp thuận hoặc bị chỉ ra những chỗ thiếu sót thì lại sinh tâm oán hận, thậm chí còn không tiếc làm việc sai trái, cứ như là không làm việc nháo loạn thì không giải được tâm thái oán hận; trái ngược hẳn với yêu cầu của tôi rằng đệ tử Đại Pháp cùng nhau phối hợp cho tốt, chứng thực Pháp, cứu độ chúng sinh. Loại chấp trước của nhân tâm ấy, khiến cho tự mình về hành vi hoặc ở một việc nào đó mà bước sang bên phản diện; đó có còn là hành vi cử chỉ của học viên Đại Pháp nữa không? Đó chẳng phải chính là làm điều mà tà ác muốn làm hay sao? Nếu những việc bất hảo mà chư vị làm ấy đối với chúng sinh, đối với học viên học Pháp chưa sâu tạo thành việc [họ] không thể được cứu độ hoặc mất đi cơ duyên, [thì] tương lai khi đối diện với đại viên mãn của các đệ tử Đại Pháp, chư vị không chịu trách nhiệm, không gánh chịu hậu quả được chăng? Thế còn có thể viên mãn không? Không viên mãn thì tu luyện là vì sao? Tôi vẫn luôn nói rằng, trong vũ trụ này có cái Lý, rằng vô luận là sinh mệnh nào, ai đã làm điều gì thì đều phải đối diện, ai tạo thành tổn thất gì người đó phải bồi thường; đặc biệt là trong thời kỳ Chính Pháp lại càng như thế. Tôi vẫn luôn suy nghĩ, rằng những học viên cho đến tận bây giờ vẫn còn chưa lý trí, chư vị sẽ làm sao đây? Rất nhiều nghiệp lực tôi có thể giúp chư vị tiêu bỏ; nhưng [điều mà] chư vị nhất định phải đối diện thì chư vị phải tự mình đối mặt thôi; đó là người khác và Sư phụ thay thế không được. Tâm mà cần phải bỏ, quan ải mà cần phải qua, thì nhất định bản thân chư vị phải bước qua mới được.

Diễn đàn Thanh Tâm trên Internet mà đệ tử Đại Pháp làm thường xuyên bị đặc vụ loạn quỹ dúi vào sơ hở, [họ] lấn vào một số học viên có tâm chấp trước, trở thành ‘thị trường’ của họ. Diễn đàn không khởi tác dụng chính diện rồi bị đóng lại thì một số học viên còn tìm đến các website khác để làm ‘thị trường’; chư vị thật sự chấp trước vào làm những việc đó sao? Chư vị thật sự không hiểu rõ rằng ‘nhân tâm câu đích quý thượng môn’ hay sao? Những đặc vụ loạn quỹ được gọi là “Đường Kỳ” ấy, chẳng phải chính là vui lòng [với] nhân tâm của chư vị thì mới có chỗ sơ hở mà dúi, mới có thể ở trên mạng lưới Internet mà hồng hách đến thế? Họ dám hồng hách như thế, chẳng phải chính là vì những đệ tử Đại Pháp có chính niệm không đầy đủ đang cấp ‘thị trường’ cho họ? Thậm chí có người, còn coi họ như “Sư phụ thứ hai”; những người như thế có còn là đệ tử của tôi nữa không? Con gái của tôi vẫn luôn ở bên tôi; đặc vụ loạn quỹ với tên là “Đường Kỳ” biên soạn những điều vu khống, thế mà cũng có người có thể tin đến mức mất cả lý trí mà phụ họa theo; khi vị ấy được đệ tử Đại Pháp khác chỉ ra thì hoàn toàn không nghe theo; thậm chí lại có người truyền bá rộng những vu khống [và] tà thuyết của đặc vụ loạn quỹ, khiến những học viên học Pháp chưa sâu và những học viên mới bị đi sang con đường sai lầm. Nếu những người đó đi vào con đường sai lầm

từ đó mất đi cơ duyên được cứu độ, đối mặt trong tương lai chính là bị đào thải; như vậy chư vị bồi thường như thế nào đây? Không chỉ vậy, riêng trách nhiệm vì làm loạn Pháp đã to lớn như trời rỗi. Sư phụ không phải là dọa người; đối với những học viên không phấn đấu vươn lên này thì cần cho một gậy ‘bông hát’. Tu luyện chính là vứt bỏ nhân tâm; lẽ nào có thể bồi vì nhân tâm mà tìm ‘thị trường’? Lẽ nào trong tu luyện vẫn còn chấp trước đến mức quá đi như vậy?

Giúp Sư phụ làm Chính Pháp là tâm nguyện của chư vị, chỉ có dùng chính niệm mới có thể làm được. Đệ tử Đại Pháp trong khi chứng thực Pháp, cứu độ chúng sinh, chủ lưu là tốt đẹp phi thường, là điều mà bất kể tu luyện hoặc hình thức tôn giáo nào trong lịch sử cũng không cách nào sánh được. Đó là vinh diệu của chư vị, cũng là vinh diệu của Sư phụ. Tôi thật sự vui mừng cho đại viên mãn trong tương lai của chư vị. Hãy bước đi thật tốt đoạn đường cuối cùng là nhất định phải làm, cũng là nguyện vọng của Sư phụ.

Lý Hồng Chí
4 tháng Tám, 2009

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/8/4/205899.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://clearwisdom.net/html/articles/2009/8/5/109792.html>.

Dịch ngày: 7-8-2009. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **chủ lưu:** dòng chính, dòng chảy chính; nghĩa là thành phần lớn, thành phần chủ lực của một lực lượng, của một cộng đồng nào đó.
- **nhân tâm:** cái tâm con người, tâm người thường, chấp trước (diễn ý).
- **nhân tâm câu đích quý thượng môn:** nhân tâm kích thích quý đến cửa.
- **lạn quý:** quý hư nát, hủ lậu, biến dị.
- **loạn quý:** quý làm loạn, gây rối.
- **thị trường:** trong bài này là chỉ nhóm những người nào nghe, xem, đọc, v.v. ai đó, website nào đó, hoặc kênh truyền tin nào đó; nhóm người đó được hiểu là ‘thị trường’ của người kia, website, kênh truyền tin kia.

Giảng Pháp tại hội nghị Đại Kỷ Nguyên [2009]

(Lý Hồng Chí, 17 tháng Mười, 2009)

(vỗ tay)

Mọi người vất vả quá, thật rất vất vả. Từ khi thành lập báo Đại Kỷ Nguyên trở đi là đã đi trên con đường biết bao trắc trở; trong quá trình từ không biết đến biết ấy quả thực ma nạn trùng trùng. Từ khảo nghiệm tâm tính trong tu luyện cá nhân và can nhiễu do ngoại giới tạo thành, từng bước từng bước vượt qua là không hề dễ dàng. Đại Kỷ Nguyên hôm nay có được thành tựu thể này, tôi nghĩ rằng là nỗ lực chung của các học viên ngồi đây, và của cả những học viên tham dự Đại Kỷ Nguyên mà lần này không đến đây tạo thành. Trong chứng thực Pháp, Đại Kỷ Nguyên xác thực có tác dụng rất to lớn; mọi người đều thấy điều đó rồi. Tư duy của con người thực ra tương đối đơn giản; rất nhiều người họ là tin những gì các kênh truyền thông nói, thông thường nguồn tin tức mà đa số người ta có được là đến từ các kênh truyền thông; như vậy công cụ thông tin này đối với việc cứu vớt cứu độ thể nhân và chứng thực Pháp là rất có lợi; trên thực tế trong giảng chân tướng quả thật có hiệu quả hết sức tốt đẹp. Về điểm này, tôi cũng thay cho con người thế gian mà cảm tạ chư vị. (vỗ tay)

Tờ báo Đại Kỷ Nguyên từ khi bắt đầu làm cho đến hiện nay, đã có được sức ảnh hưởng rất to lớn. Điều ấy thuyết minh rằng trong quá trình làm báo chí, dù thế nào đi nữa, tuy trạng thái tu luyện có rất nhiều chỗ chưa như ý, nhưng [phần] chủ lưu là tốt, thành tích là không thể xóa nhòa; điều này hết sức tốt. Theo triển vọng trước mắt mà xét cũng nên là càng ngày càng tốt hơn; ngoài ra người thường đối với tờ báo Đại Kỷ Nguyên cũng càng ngày càng coi trọng hơn. Có rất nhiều kênh truyền tin tiếng Trung ở tình huống kinh tế suy thoái hiện nay đều rất khó kinh doanh, một số đã đóng cửa rồi. Nếu mọi người làm tốt hơn lên một chút thì sẽ phát triển nhanh hơn; sự việc gì cũng không hề ngẫu nhiên; mọi người làm mà tốt, trong cứu độ chúng sinh sẽ có thể nhượng ra con đường rộng rãi hơn cho chư vị, thị trường có thể sẽ lớn hơn; như thế chính là tạo ra điều kiện tốt đẹp hơn cho việc chư vị làm báo chí này cho tốt. Tuy nhiên tự bản thân chư vị cần phải biết lợi dụng thời cơ này, nghĩ biện pháp khiến nó có thể duy trì ổn định vững vàng giống như công ty kênh truyền thông thông thường của xã hội. Thời đương sơ mới bắt đầu mọi người đều là coi nó như một công cụ giảng chân tướng, không có nghĩ nhiều quá, thậm chí có người coi nó như một dạng truyền đơn mà làm. Hiện nay tất nhiên đã khác rồi, mọi người cũng dần dần ý thức được rằng không thể mang tư tưởng tạm thời ấy nữa, cần phải làm tốt việc báo chí này, hơn nữa cần đi theo con đường chính quy.

Bất luận về quản lý hay về kinh doanh, thì tôi vẫn nghĩ rằng nên lấy kinh nghiệm của công ty người thường làm gương là tốt hơn. Nhưng khi bắt tay làm thông thường khá

là khó; khó ở chỗ nào? Chính là về ‘phối hợp với nhau’. (cười) Các đệ tử Đại Pháp đều tài giỏi; trong lịch sử chư vị đều từng làm Vua; (cười) nhưng Trung Quốc có một câu này: “một núi không thể chứa hai hổ”; (mọi người cười) một vị Vua quyết định thì dễ rồi; chà, nhưng mà có nhiều Vua đến như thế cùng nhau, thì chủ ý sẽ nhiều lên, ý kiến sẽ nhiều lên, hơn nữa đều là có tính độc đoán rất mạnh mẽ. Đó chính là khó khăn lớn nhất mà đệ tử Đại Pháp gặp phải khi phối hợp với nhau; loại trở ngại này đến từ tự thân chư vị. Nơi đây mỗi người đều có năng lực, thậm chí năng lực rất lớn; việc làm ra là sánh với nhiều người nơi người thường; tuy nhiên tương đối mà giảng thì về phối hợp đó chính là phiền phức. Bấy lâu nay vẫn tồn tại vấn đề này: chư vị làm sao có thể phối hợp cho tốt, có thể thống nhất ý kiến mọi người cùng nhau kết thành một khối mà làm, thêm vào năng lực của chư vị, đó thật sự là không gì có thể ngăn cản nổi. Cho nên tôi đang nghĩ: phải chăng là đợi đến khi chư vị tu càng tu được tốt, thì về phương diện này chư vị càng gần lại hơn, lực lượng càng lớn hơn? (cười) Nếu như mọi người trong khi gian nan nhất mà có thể làm được như thế, thì ấy mới là có thể cải biến cục diện rất nhanh được, mới có thể làm tốt những gì chư vị nên cần làm.

Nhưng mà thời gian không đợi người, hình thế không đợi người; dù thế nào đi nữa, bây giờ các đệ tử Đại Pháp cần phải phối hợp cho tốt. Hình thế hiện nay yêu cầu chư vị phối hợp cho tốt; chỉ có phối hợp tốt thì mới có thể hoàn thành tốt thế nguyện mà chư vị cần hoàn thành, mới có thể làm cho tờ báo này có sức mạnh hơn nữa. Những kênh thông tin lớn kia trong xã hội người thường, bất kể là về quản lý hay về kinh doanh, đều thật sự đáng cho chư vị lấy làm gương. Họ là dựa vào một tờ báo mà nuôi được mấy nghìn người; họ làm sao làm được thế? Ngoài ra người làm công trong các kênh thông tin ở xã hội người thường, đâu là biên tập, phóng viên, hay gồm cả người in ấn, v.v. họ đều có lương sánh với chuẩn mực của xã hội, thu nhập không hề thấp. Tôi nghĩ rằng, tuy chư vị vô cùng vất vả, cả một quá trình từ không biết cho đến biết như thế, vậy thì trong quá trình thực hiện cũng nên nghĩ đến làm sao để nó kinh doanh tốt hơn, đặt gốc rễ chắc chắn hơn ở xã hội, khiến nó không còn bị bối rối bởi những vấn đề như chi phí in ấn và phối hợp của nhân viên nữa. Mỗi cá nhân đệ tử Đại Pháp trong quản lý chính quy là sẽ có phân công. Phân công không có tương đương với tu luyện tầng thứ cao thấp, không phải nói là ai làm biên tập, ai làm phóng viên, hoặc ai làm công tác có tính bình thường, thì họ phải là tu cao hay họ là tu kém hơn; không có loại so sánh ấy. Chư vị biết chăng, trước đây trong giới tu luyện, thông thường đều là ai khổ sở nhất, thấp nhất thì mới tu được tốt nhất; phân công công tác ấy, nó là công tác bất đồng, nó không có tỷ lệ với tu luyện đâu; không phải vậy đâu. Tu luyện là tu nhân tâm; trong mỗi hoàn cảnh, mỗi giai tầng đều có thể tu luyện, chứ không có nói rằng giai tầng nào đó ở xã hội là có thể tu cao, còn giai tầng nào đó tu không cao bằng; không hề có thuyết pháp này. ‘Tu’ là nói về cảnh giới tâm tính cũng như trách nhiệm và thái độ của đệ tử Đại Pháp đối với việc cứu độ chúng sinh.

Công việc làm Đại Kỳ Nguyên này cũng như thế; vô luận chư vị đảm nhận công tác nào ở đây, đều không đại biểu cho chư vị tu luyện được cao hay thấp; chỉ xét chư vị tinh tấn hay không. Tu luyện mà, Thần Phật chỉ nhìn vào nhân tâm, chỉ nhìn chư vị đối với tu luyện của mình có tinh tấn hay không. Tại người thường dẫu chư vị công tác nào hay hoàn cảnh nào, nó chỉ là cung cấp cho chư vị một hoàn cảnh tu luyện, cung cấp một phương thức mà có thể tu luyện. Về điểm này mọi người nhất định phải rõ ràng, giữ mình cho vững, vứt bỏ đi cái tâm bất bình của con người. Phân công chính là sẽ có quản người khác và bị người khác quản; nói ‘bạn quản tôi vậy thì tôi không hài lòng’, ‘bạn chỉ huy tôi vậy thì tôi không hài lòng’. (cười) Kỳ thực, nếu mọi người đều là phát tự nội tâm rằng muốn làm thật tốt tờ báo này, thì nói nặng nói nhẹ, ai chỉ huy ai, ai phục tùng ai, thấy đều không là vấn đề gì lớn.

Các đệ tử Đại Pháp cùng với nhau, chư vị thông thường không nguyện ý nhất [là] ai chỉ huy ai; nhưng chư vị nếu công tác ở xã hội người thường, thì trong công ty ông chủ nói sao chư vị đều nghe thế; vậy là người thường chỉ huy thế nào chư vị đều nghe. Còn công việc của tự bản thân chúng ta sao lại không được? (cười) Hễ tôi giảng ra rồi thì có thể mọi người đều minh bạch; nhưng thật sự gặp tình huống cụ thể, đặc biệt là khi mâu thuẫn đến thì trong tâm không vượt qua dễ dàng. Đương nhiên, tôi nghĩ rằng đây có một tình huống khác với trong công ty người thường. Công ty người thường một khi mở ra là có trả công, sinh hoạt là cần dựa vào đó, cho nên cần nghe theo người ta; lĩnh lương của người ta rồi, mà không nghe thì tất nhiên không được. Trước hết chúng ta chưa nói về trách nhiệm lịch sử của đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp và sự vô giá của tu luyện; nếu một số học viên mới, học viên không được tinh tấn lắm thì quả thực là tồn tại vấn đề về phương diện này cũng là rất khách quan thôi, rốt cuộc là con người đang tu luyện; nhân tố của đời sống hiện thực nơi xã hội đối với họ cũng không thể bỏ qua; vậy chư vị chính là kinh doanh tờ báo này cho tốt, để nó có thể đi lên về mặt lợi ích kinh tế, chư vị đều thành người làm công chính thức, có trả tiền thù lao như bình thường.

Kỳ thực, hiện nay chư vị đã có cơ sở rất tốt rồi. Tờ báo có ảnh hưởng to lớn như thế này, năng lực của đệ tử Đại Pháp đều rất lớn, toàn thân và tâm đều đặt cả vào làm việc này, thị trường mà lớn thì sẽ giải quyết; hãy dụng tâm một chút về phương diện này, thật sự làm nó cho tốt. Điều nghĩ như thế làm như thế; một số ít người nghĩ như thế thì không được; cần mọi người đều phải phối hợp. Hãy thật sự làm thành cỡ như một công ty, thật sự có thể làm như thế, thì cũng không tồn tại vấn đề có nguyện ý để người khác quản hay không nữa, cũng không tồn tại vấn đề [lo thu nhập cho] cuộc sống nữa. Tờ báo mà làm được tốt, cứu chúng sinh và chứng thực Pháp cũng có sức mạnh hơn.

Trước mắt có một số địa phương về kinh doanh đã có thể cân bằng [lỗ lãi], có nơi hơi có lãi một chút, đều rất đáng mừng; tuy nhiên chư vị không thể dừng lại ở đó. Rất

nhieu người phụ trách nhìn nhận rằng chúng ta cân bằng là được rồi, đó là tiêu chuẩn rồi. Thế không được; mọi người thử nghĩ xem, nếu chư vị nhiều người đến vậy mà không cần đi làm cho công ty người thường để giải quyết vấn đề sinh sống, bản thân tờ báo là đã có thể giải quyết rồi, toàn lực đặt hết cả vào đó, nếu tờ báo này có thể biến thành một công tác bình thường của xã hội người thường, có phát lương như bình thường, thế thì chư vị chẳng phải vừa làm việc mà đệ tử Đại Pháp cần làm, vừa có được đảm bảo cho sinh hoạt? Tốt quá phải không?

Kỳ thực từ lúc ban đầu khi chư vị làm việc này tôi đã nghĩ như vậy rồi. Nếu thật sự làm được đến bước ấy vậy thì tôi rất mừng. Tôi không hề ngại đệ tử Đại Pháp phát tài lớn đâu. Chư vị làm các việc càng lớn, chư vị càng có tiền thì tôi mới cao hứng; chính là e rằng chư vị không làm nổi. Chư vị đều có năng lực kinh doanh lớn, thế thì chư vị sẽ có thực lực lớn để làm các việc đệ tử Đại Pháp chúng thực Pháp phải không? Thế chẳng quá tốt rồi ư? Xưa nay tôi không hề bảo chư vị hãy giống các vị tu Đạo trong núi, một xu tiền cũng chẳng thiết; là vì tu luyện trong xã hội người thường cũng không thể như thế được. Tôi không hề bảo chư vị như thế; tôi vẫn luôn nói rằng tu luyện Đại Pháp phù hợp ở mức tối đa với tu luyện hình thức ở xã hội người thường. Nhưng tôi nói thế chứ chư vị không được sang cực đoan; không phải là bảo chư vị từ nay bắt đầu để hết cả tâm tình vào việc kiếm tiền; (mọi người cười) việc của đệ tử Đại Pháp mà không làm, thì sẽ không được; việc của đệ tử Đại Pháp là cần làm. Then chốt là chư vị nay có điều kiện rồi, cần tranh thủ làm báo chí cho thật tốt.

Thực ra vẫn luôn có người nghĩ rằng, ‘mình làm chút kinh doanh nào đó để nuôi Đại Kỳ Nguyên’, ‘mình đầu tư một chút nào đó để giúp Đại Kỳ Nguyên giải quyết một chút gánh nặng kinh tế’. Nghĩ vậy không sai; tôi là nói rằng chư vị sao không thử dụng tâm một chút để bản thân Đại Kỳ Nguyên làm cho tốt? Nếu thật sự có thể làm được đến mức độ như vậy, chẳng phải gì cũng có sao? Thực ra là có thể làm được. Từ triển vọng của Đại Kỳ Nguyên mà xét và tình huống kinh tế của xã hội hiện nay mà xét, quả thực đang tạo ra điều kiện cho chư vị. Nếu chư vị có thể khiến nó có phối hợp tốt về quản lý, đặt hết tinh thần sức lực vào thị trường này, khiến hiệu quả kinh tế được nâng lên cao hơn, thế thì có thể bảo đảm rằng một bộ phận người [làm] sẽ có thu nhập. Sau đó, khi mà kinh tế càng ngày càng tốt hơn, thì sẽ có thể trở thành hoàn toàn là một hãng vận hành một cách bình thường, có thể nuôi được tờ báo, nuôi được những người tham gia; đó là hoàn toàn có thể làm được. Mấy năm trước tôi nói rằng, ấy là mục tiêu; còn hiện nay nói rằng, đó là đã khả thi rồi.

Giờ đây ở một số địa phương còn kém hơn phần nào; tôi nghĩ rằng ấy đều là vấn đề về mức độ coi trọng của chư vị. Có một số nơi học viên làm tốt hơn, nhưng lại dễ thỏa mãn. Đại Kỳ Nguyên làm được cân bằng [kinh tế] là chưa đủ đâu; không có nghĩ làm cho tốt hơn, không có nghĩ đến biện pháp trở thành một doanh nghiệp chính thức từ đó mà phát huy tác dụng lớn hơn nữa trong cứu độ chúng sinh giảng thanh chân tướng.

Tôi đang suy nghĩ như thế, gồm cả Đài truyền hình Tân Đường Nhân nữa; một đoạn thời gian trước đây tôi bảo với họ, tôi nói rằng chư vị cần đặt bộ phận những người làm quảng cáo làm thị trường cố định lại là có trả công, hơi thấp một chút cũng không sao, cần làm cho cuộc sống của bộ phận học viên đó được ổn định, có thể chuyên tâm làm việc. Hiện nay họ đã đang làm vậy rồi; nghe nói rằng hiệu quả rất tốt. Nếu như chư vị nghĩ đến thật sự làm sao cho nó được tốt hơn, có sức mạnh hơn, chư vị có điều kiện thì có thể thử làm như vậy xem sao.

Bởi vì chư vị có rất nhiều việc cần làm, cần làm tốt công tác người thường, cần quản các việc gia đình, đệ tử Đại Pháp còn phải có thời gian học Pháp luyện công, còn phải giảng chân tướng, còn phải tham gia các hạng mục [công việc] Đại Pháp, gồm cả việc của Đại Kỷ Nguyên. Nếu lấy việc giảng chân tướng và việc làm kênh thông tin của đệ tử Đại Pháp hợp lại làm một, thế chẳng phải bớt phần thời gian phải chia tải ra không? Hơn nữa vừa giải quyết vấn đề cuộc sống, giải quyết vấn đề công tác xã hội người thường, làm thế quá hay vậy sao không làm? Tôi cảm thấy [xu] thế ấy là tất yếu. (cười) Chư vị cũng không phải là làm đầu tiên đâu; vì Tân Đường Nhân đã đang làm vậy rồi. Còn nữa, Học viện Nghệ thuật Phi Thiên có những giảng viên giảng dạy toàn thời gian lâu dài, cũng đều có động chạm tới vấn đề về sinh hoạt. Hiện nay họ cũng đều được trả công rồi; chỉ là hơi thấp. Dần dần thuận theo điều kiện tốt hơn lên, thuận theo diễn xuất của Thần Vận dần dần có ảnh hưởng rộng lớn hơn, thu nhập cao hơn chút, họ sẽ dần dần được tăng lương tháng.

Nói đến đây, [tôi] lại nói một chút việc khác. Học viên các địa phương bán vé cũng rất vất vả, do đó về phương diện này tôi cũng nghĩ rằng phải chăng là uỷ khuất cho học viên bán vé các địa phương. Nhưng may thay là mọi người cũng đều rõ ràng là vì việc cứu người, bán được một vé là bằng như cứu một người; cho nên việc ấy mọi người đều có thể thu xếp thật tốt các quan hệ. [Nhưng] cũng sẽ không để mọi người trường kỳ làm như thế mãi; đến khi thật sự là Đoàn Nghệ thuật Thần Vận có ảnh hưởng lớn trên thế giới, Thần Vận hễ đến là chỉ cần làm quảng cáo là người ta đều tới xem; đến lúc đó các đệ tử Đại Pháp toàn bộ rút lui, không hề cần phải bận tâm bán vé nữa. Hiện nay đang nỗ lực về phương diện này; tôi nếu muốn làm bất kể việc gì thì tôi nhất định phải làm việc ấy cho tốt. Tờ báo Đại Kỷ Nguyên cũng nên làm như vậy, nhất định nhanh chóng đạt tới mục tiêu ấy.

Những đặc vụ của tà đảng Trung Cộng đang làm loạn ở hải ngoại, mọi người đều biết rồi. Chư vị hễ bán quảng cáo là chúng gọi điện thoại làm phá hoại. Những lưu manh ấy hễ làm một lần sẽ bị báo ứng một lần, tội mà lớn rồi thì sẽ bị ác báo. Thế nhân đều là vì Pháp mà tới [thế gian]. Chư vị mà thật sự hết sức nghiêm túc mà làm, thì chúng sẽ ủng hộ công tự dần vật. Then chốt là cần bỏ công phu để làm, không được làm qua loa. Đặc biệt là khi chư vị gặp vấn đề thì cần phải giảng chân tướng, để người ta thấy rõ bộ mặt miệng lưỡi lưu manh của Trung Cộng. Chừng nào lưu manh Trung Cộng

còn làm loạn, chư vị còn cần phải làm việc đó một cách thiết thực thì mới được. Thực ra đặc vụ Trung Cộng không có bản sự lớn nhường ấy. Đằng sau chúng là lạm quỹ phụ thể do cự thế lực an bài; mục đích là khảo nghiệm xem thế nhân có thể được cứu độ hay không. Khi mà chân niệm của người ta được bày xếp cho chính rồi, thì [qua] một câu nói hay một niệm, người ta sẽ không quy về hiện tại quản nữa, mà thuộc về người tương lai rồi; đặc vụ lưu manh sẽ không còn chiêu gì nữa.

Chỉ cần chư vị tiếp xúc người ta chính là đang cứu người, kể cả chào bán quảng cáo. Người ta đứng về phía nào, có đạt hay không, đều là được bài đặt [vị trí] trong việc đệ tử Đại Pháp tiếp xúc với người thường; chớ coi trọng việc kia. Chư vị càng coi cái khó đó là lớn, thì việc càng khó làm, ‘tướng do tâm sinh’, vậy thì việc đó càng phiền phức hơn. ‘Tướng do tâm sinh’ còn có tầng ý nghĩa này, là vì chư vị đặt nó lên cao, đã coi tự mình thành nhỏ. Hãy coi việc kia không ghê gớm gì, việc cứu người là việc lớn như vậy, hãy làm những gì chư vị cần làm, trong tâm vững vàng tự tin hơn, gặp gì nghe gì không thuận tâm lắm, không như ý lắm thì cũng đừng chú tâm vào đó; hãy đường đường chính chính làm những gì mình cần làm. Đừng bị tà can nhiễu, đừng bị chúng lay động, vậy thì những nhân tố bất hảo sẽ không từ chính mình sinh ra, tà ác sẽ thành nhỏ bé, bản thân chư vị sẽ cao lớn, chính niệm sẽ đầy đủ. Thật sự đều là như thế.

Văn hoá nửa-Thân là có nội hàm; ‘tướng do tâm sinh’ cũng có một tầng ý nghĩa như vậy. Vì con người trong hoàn cảnh xã hội là có một phạm vi của tự mình, tâm tình của bản thân mình sẽ ảnh hưởng đến việc của mình. Đệ tử Đại Pháp còn hơn như thế, vì gánh vác sứ mệnh cứu độ chúng sinh, phạm vi là lớn hơn. Đệ tử Đại Pháp toàn thế giới là bao dung toàn bộ thế gian; mỗi cá nhân có một phạm vi. Chư vị gặp gì, tiếp xúc gì, thấy đều là nhân tố trong phạm vi của chư vị. Chư vị có thể chính niệm đầy đủ, thì chư vị có thể là cao lớn trong phạm vi của mình; và trong phạm vi của mình, chư vị đè ép những thứ bất hảo xuống. Mỗi đệ tử Đại Pháp đều có thể làm được điểm này thì toàn thế giới biến đổi; vì mỗi cá nhân chư vị là bao trùm một phạm vi rất lớn trong thế giới này, đại biểu cho chúng sinh một phương. Tôi vẫn thường bảo chư vị hướng nội tu, có vấn đề thì tìm ở tự mình. Khi chư vị phát chính niệm thanh lý bên trong tự mình, đó là chư vị khiến tư tưởng bản thân thuần chính và đồng thời thanh lý cái hoàn cảnh ở bên trong phần của chư vị mà tự mình đảm nhận. [Nếu] mỗi đệ tử Đại Pháp đều có thể đối đãi một cách đúng đắn đối với phát chính niệm, lúc bình thường chính niệm rất đầy đủ, thì rất nhanh sẽ có thể giải thể toàn bộ tà linh khắp thế gian. Tất cả đệ tử Đại Pháp đều minh bạch rồi, đều có thể nghiêm chỉnh làm được chính niệm đủ cả mười phần, thì một ngày là giải quyết xong vấn đề. Mỗi cá nhân đều giải thể hết các nhân tố bất hảo trong phạm vi mà mình đảm nhận, vậy toàn thế giới chẳng phải đều biến đổi rồi ư? Kỳ thực thế nhân cũng có phạm vi của mình, chỉ là một trường rất nhỏ bé mà thôi, không bao gồm người khác; tâm tình của tự thân một người cũng sẽ dẫn đến kết quả của một số việc. Người thường không biết được tầng ý nghĩa này của “tướng do tâm sinh”; thực ra chính là: nhân tố của mình cải biến hoàn cảnh của mình. ‘Tu chính mình’,

‘hướng nội tâm’, những lời ấy tôi đã nói hết sức minh bạch rồi, hết sức rõ ràng rồi, (cười) nhưng không có được bao nhiêu người có thể coi trọng điều này; kể cả các việc mà đệ tử Đại Pháp làm cũng là tình huống này.

Kể cả làm [các việc] quảng cáo, quản lý kinh doanh, tìm tài trợ, v.v. của Đại Kỳ Nguyên, dù mọi phương diện cũng đều tồn tại vấn đề có thể dùng chính niệm đối đãi hay không. Đương nhiên, hình thể chính thể vẫn còn tồn tại nhân tố cự thế lực đang thao túng tình huống của việc này. Chúng chẳng phải đang dúi vào sơ hở? Chư vị đều làm chính thì chúng không dúi vào sơ hở được. Có lúc cảm thấy thanh lý tà ác mà không kiên tịnh, làm sao lại còn có nữa? Đúng vậy, nếu chư vị tu luyện một ngày liền có thể viên mãn, lập tức thành Phật, thế thì không gọi là ‘tu luyện’ nữa. Những quan niệm và những thứ bất hảo được dưỡng thành khi người ta ở trong cuộc sống hiện thực là rất khó có thể lập tức làm cho kiên tịnh; những thứ có tính thói quen cần phải bỏ thói quen đó đi. Phương thức tư duy đã là như thế rồi, vậy từ trên tư duy phương thức ấy mà uốn nắn nó cho chính, thì mới có thể không xuất vấn đề. Chư vị nói ‘tôi không phải đã thanh lý kiên tịnh rồi sao?’ Đúng, phát chính niệm, trường ấy đều sáng lên, nhưng mà, hễ đứng lên thì trong đầu lại chính là tư duy người thường, nghĩ vấn đề và làm các việc thì lại quay về như cũ; thì nó lại sản sinh. Thậm chí khi phát chính niệm thì niệm đầu tư tưởng của chư vị còn chưa có thể ổn định lại; một bên phát chính niệm thanh lý tiêu diệt những thứ bất hảo, còn một bên đang sinh chúng ra. ‘Tu’, chính là tu chính mình; thực ra, chính là chuyện như vậy.

Còn nữa, chính là chư vị làm người phụ trách vẫn luôn nói với tôi rằng Đại Kỳ Nguyên tổng bộ ở đây rất khó khăn, các địa phương không có coi trọng tình huống ở tổng bộ; bởi vì một phần lớn [việc] biên tập đều là từ tổng bộ ra, nhân lực được dùng khá nhiều, nỗ lực dồn vào khá lớn. Các địa phương chỉ là lấy tờ báo đó rồi thêm các tin tức vùng sở tại vào, làm cũng khá nhẹ nhàng; chỉ nghĩ bản thân ở đó đừng bù lỗ là được rồi, không quan tâm tổng bộ ra sao. Phạm đã là một chính thể, Đại Kỳ Nguyên là một công ty tập đoàn, vậy chư vị cần cân nhắc đến vấn đề của tổng bộ. Vấn đề này là cần phải phối hợp, là cần nghe theo quản lý tổng thể từ tổng bộ nơi đây; tôi cảm thấy như thế mới tốt. Đặc biệt là ở các phương diện mà có tính dựa vào tổng bộ tương đối lớn, cũng sẽ tạo thành áp lực lớn hơn cho họ. Làm sao quản lý cho tốt, thật sự khiến nó có thể xác lập chỗ đứng ở xã hội người thường, vận hành bình ổn; tôi nghĩ rằng về phương diện ấy chư vị hãy nhân dịp họp mặt này mà nghiên cứu kỹ lưỡng cẩn thận. Thật sự làm nó thành một thực thể kiên cố, có thể kinh doanh rất tốt, ngoài ra các đệ tử Đại Pháp tham gia còn có thể ở đó giải quyết vấn đề cuộc sống, đồng thời có thể toàn thân và tâm đặt vào nơi đây, khiến nó có sức mạnh hơn nữa trong chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh; đó mới là điều tôi muốn có. Người tham gia có thể giải quyết vấn đề thu nhập; ấy là điều mà chư vị cần làm ở bước tiếp đây; không thể chỉ thỏa mãn với cân bằng [lỗ lãi]. Tất nhiên, với những [địa phương] còn bù lỗ, tôi nghĩ rằng chư vị cần thật sự đặt công sức nỗ lực hơn; chứ không thể cứ mãi tụt hậu. Các đệ tử Đại Pháp,

chư vị đều nói làm tốt những gì đệ tử Đại Pháp cần làm, thật sự có thể khởi tác dụng trong Chính Pháp, trợ Sư Chính Pháp. Chư vị cần dụng tâm thì mới có thể làm được; không dụng tâm thì sẽ trở thành gánh nặng bị kéo theo; làm không được lại còn can nhiễu và không thực hiện được nỗi lời hứa của đệ tử Đại Pháp; thật sự phải coi trọng thì mới được.

Thuận tiện [tôi] lại nói một chút về Đại Kỳ Nguyên tiếng Anh và các loại ngôn ngữ khác. Tôi biết rằng khó khăn hiện nay khá nhiều; chủ yếu là không đủ người làm; đó là nan đề lớn nhất. Tôi nghĩ, nếu chư vị khi mà có thể làm Đại Kỳ Nguyên tiếng Trung thật tốt, thì đồng thời, cũng là giúp phần tiếng Anh mở mang thị trường, mở mang ảnh hưởng. Vì Đại Kỳ Nguyên tiếng Trung mà có ảnh hưởng lớn nhường ấy ở xã hội, người ta ai cũng biết, nhưng đọc thì không hiểu, vậy làm sao đây? A, có bản tiếng Anh, có bản tiếng Pháp, có bản tiếng Đức, các loại ngôn ngữ khác. Làm tốt thì sẽ tạo ra điều kiện. Hiện nay có khó khăn trước mắt, vì tờ báo tiếng Anh bây giờ đang gặp tình huống giống với tình huống mà tờ báo tiếng Trung gặp phải vào lúc ban đầu; nổi cộm nhất là thiếu người làm. Nếu chư vị có thể kiên trì không ngừng làm cho tốt những gì cần làm, thì các phương diện đều sẽ dần dần giải quyết. Vì các học viên mới, dù như thế nào đi nữa, cũng đang không ngừng gia nhập; họ sẽ dần dần thành thực hơn lên; một khi đã thành thực, vậy có thể tham gia. Con đường của chư vị là được bước đi vượt qua như thế: chư vị về phương diện nào cũng bước đi cho đúng bước đi cho chính, thì cửa đóng được mở, đường sẽ mở rộng ra. Bất kể là hạng mục [công tác] nào, con đường đều là bước qua như thế cả. Cuộc diện không có khai mở là do phối hợp không tốt, coi trọng chưa đầy đủ mà thành. ‘Nhân tâm’ ngáng trở con đường của bản thân chư vị, cho nên con đường ấy cứ mãi gặp ghềnh trắc trở, bước đi không dễ, phiền phức không ngưng. Chính là vì nhân tâm quá nhiều, khi vấn đề xuất hiện thì duy hộ bản thân chứ không phải Pháp. Tôi nghĩ rằng mọi người hãy nỗ lực không ngừng, rốt ráo thì sớm muộn cũng nên làm cho tốt.

Mà Đại Kỳ Nguyên các loại ngôn ngữ khác cũng rất then chốt; bởi vì đệ tử Đại Pháp chính là hy vọng duy nhất cho sự được đắc cứu của thế nhân ở bất kể góc phố nào địa phương nào trên thế giới. Nếu bảo tôi, Lý Hồng Chí, Sư phụ của các đệ tử Đại Pháp, lại đi làm việc này nữa thì không được; đây là chư vị nhất định phải làm. Tôi mà làm nữa thì đó là việc sau Pháp Chính Nhân Gian rồi. Trước khi Pháp Chính Nhân Gian chư vị cần cứu nhiều người, để nhiều người thế gian hơn nữa được lưu lại. Chính là trong quá trình chư vị làm các việc giảng chân tướng, chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh này mà khiến con người được lưu lại qua Đại Kiếp; bộ phận những người ấy mới xứng, khi Pháp Chính Nhân Gian, thấy được chân tướng của vũ trụ và của hết thảy sự việc từ khi sáng thế đến nay; sau đó, tôi mới đến làm các việc Pháp Chính Nhân Gian. Bởi vì việc của con người không đơn giản như thế đâu; một tầng không gian này cần được lưu lại; nên còn rất nhiều việc cần phải làm. Việc cứu chúng sinh là cần chư vị làm; trong thời gian ấy là gây dựng uy đức cho chư vị, trong chính niệm

chính hành mà bước trên con đường về viên mãn; tôi mà đi làm thì chính là can nhiều chư vị. Có một số học viên mà nhiều việc nhỏ cũng phải tìm tôi giải quyết; đó là tương đương với [việc] không có tiến về viên mãn. Vì chư vị là đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp, việc ấy đã định rồi, việc là phân thành hai bước mà làm: tu luyện thời kỳ Chính Pháp và Pháp Chính Nhân Gian. Việc tu luyện thời kỳ Chính Pháp này là đã đến lúc cuối rồi, sinh mệnh tà ác nhất đã không còn nữa rồi, thời kỳ hoàn cảnh khủng bố nhất đã qua rồi. Lô đệ tử Đại Pháp này có nhiệm vụ và trách nhiệm phải gánh của lô đệ tử Đại Pháp này; chính là chư vị phải cứu độ thế nhân, từ đó viên mãn chính mình, và lại việc này đã làm đến mức độ như thế này rồi; chính là như vậy. Nếu muốn cứu độ nhiều hơn nữa con người trên toàn thế giới thì phải là đệ tử Đại Pháp làm, chính là chư vị làm.

Đương nhiên trong đó còn có một nhân tố khác. Thế nhân ở Trung Quốc tuy biến thành rất không tốt, bị tà đảng Trung Cộng làm bại hoại quan niệm của con người, đạo đức rất thấp kém, xã hội ấy tuy đã không còn ra cái dạng gì nữa, tuy nhiên, ở đó xác thực là có rất nhiều các Vương của các dân tộc của các thời kỳ chuyển sinh vào đó rồi. Dẫu là của dân tộc nào, thậm chí rất nhiều Vương từ thiên thượng cũng chuyển sinh tới đó rồi. Hoàn cảnh ở đó bị làm loạn nhường ấy, cự thế lực trong vũ trụ chính là muốn trong tình huống loạn như thế mà xem ai có thể bước ra được. Từ hiểm ác, từ áp lực mà có thể đắc Pháp thì chúng mới thừa nhận; chúng biết rằng một cá nhân hề được đắc cứu thì sẽ liên quan đến sự được đắc cứu của vô lượng chúng sinh đằng sau họ, cũng sẽ liên quan đến sự được đắc cứu của chúng sinh và thế nhân của dân tộc khác mà từng có thời được họ làm Vương; sự được đắc cứu của người Trung Quốc sẽ khiến rất nhiều chúng sinh của các dân tộc trên thế giới này được đắc cứu. Những gì đệ tử Đại Pháp ở xã hội quốc tế làm sẽ sinh ra ảnh hưởng ở Trung Quốc. Đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc làm được phi thường tốt đẹp, khắp nơi là chân tướng. Đệ tử Đại Pháp ở xã hội quốc tế và đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc làm ấy là các việc cùng một dạng; cho nên chư vị cần giảng chân tướng đối với Trung Quốc với lực phải thật mạnh, kể cả Đại Kỷ Nguyên các thứ tiếng khác ở Tây phương thì giảng chân tướng tạo thành ảnh hưởng ở xã hội quốc tế, cũng đều sẽ sinh ra ảnh hưởng đến người Trung Quốc và xã hội Trung Quốc, đều là trợ giúp cho nơi đó. Đùng quản hiện nay là thời kỳ gì, bức hại đến khi nào kết thúc, hãy chỉ quản là đi làm thôi. Khi thật sự kết thúc rồi mọi người đều hồi tiếc. Trước khi làm xong, chưa đến Pháp Chính Nhân Gian, thì mọi người chỉ quản là đi làm thôi; trong cứu người thì nên làm thế nào thì hãy làm như vậy, hãy hết sức làm sự việc này tốt ngàn nào hay ngàn ấy, điều thành tựu chính là chư vị—đệ tử Đại Pháp.

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán:

<http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/11/10/212440.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://clearwisdom.net/html/articles/2009/11/15/112402.html>.

Dịch ngày 22-11-2009; bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **bán Thần văn hoá:** văn hoá nửa-Thần.
- **chủ lưu:** dòng chính, thành phần chủ đạo.
- **đưỡng thành:** dung dưỡng mà trưởng thành.
- **kiền tịnh:** sạch sẽ, tịnh sạch, hết sạch.
- **nan đề:** đầu bài khó, bài (toán) khó, vấn đề khó giải.
- **nhân tâm:** tâm con người, tâm chấp trước.
- **nhất sơn bất tàng nhị hồ:** một núi không tàng chứa hai hồ.
- **sáng thế:** khai sáng thế giới, sáng tạo thế giới.
- **thanh lý:** làm cho tịnh sạch, bỏ đi những gì bất tịnh bất thuận bất chính.
- **Trung Cộng:** đảng cộng sản Trung Quốc.
- **tướng do tâm sinh:** tướng là từ tâm mà sinh ra (diễn giải theo chữ nghĩa bề mặt).

Người Hoa nói câu *tướng do tâm sinh* thường là ý nói tướng mạo, thần thái của một cá nhân là phản ánh tâm tính của cá nhân ấy (lương thiện, thuần khiết, v.v.); kiểu như người Việt chúng ta nói *trông mặt mà bắt hình dong*. Giới tu luyện có nhận thức câu này ở một tầng nghĩa khác; câu này là có nội hàm. Trong bài này Sư phụ có giải thích rõ về hàm nghĩa ấy. Chữ *tướng* này có trong từ *diện tướng* (tướng mạo), cũng có trong từ *sự tướng, chân tướng*.

Gửi Pháp hội Brazil [2009]

Gửi toàn thể đệ tử Đại Pháp dự Pháp hội Brazil: Chào tất cả!

Đệ tử Đại Pháp là hy vọng được đấng cứu của các dân tộc. Nếu muốn làm tốt việc cứu độ chúng sinh, thì trước hết phải tu bản thân cho tốt. Học Pháp cho nhiều mới có thể chính niệm đầy đủ, học Pháp cho tốt mới có thể hoàn thành sứ mệnh lịch sử của đệ tử Đại Pháp.

Chúc Pháp hội viên mãn!
Chúc chư vị cộng đồng đề cao!

Sư phụ: Lý Hồng Chí
Tháng Mười, 2009

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán:

<http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/10/23/210976.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh: .

Dịch xong ngày 24-10-2009. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Gửi Pháp hội Châu Âu [2009]

Gửi các đệ tử Đại Pháp tham dự Pháp hội Châu Âu: Chào tất cả!

Trước tiên, chúc Pháp hội Châu Âu thành công viên mãn, đồng thời có đôi lời nói với những học viên nào chưa có nỗ lực.

Đệ tử Đại Pháp là có trách nhiệm; dù thế nào thì đều phải hoàn thành thệ nguyện của chư vị đến thế gian; đó là chư vị ngay từ đương sơ [ban đầu] đã lấy sinh mệnh của Thần để bảo chứng thì mới thành sinh mệnh vĩ đại nhất của vũ trụ này hôm nay: đệ tử Đại Pháp. Có một số học viên trong tu luyện mãi vẫn hướng ngoại tìm, hướng ngoại cầu, hướng ngoại mà nhìn: ai đối đãi với mình không tốt, ai nói lời khó nghe, ai quá như người thường, ai cứ luôn làm khó cho mình, ý kiến của mình cứ luôn không được chọn lấy; vì thế mà không làm bất kể việc gì của đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp nữa, thậm chí với tức giận mà không tu nữa. Chư vị quả thực không biết rằng đang tu cho ai ư? Chư vị quả thực không hiểu rõ rằng những việc không thuận tâm ấy là để giúp chư vị tu luyện, trừ bỏ nhân tâm của chư vị, trừ bỏ chấp trước của chư vị? Chư vị từ ngày bắt đầu tu luyện ấy, thì đường đời chẳng phải đã được cải biến thành con đường tu luyện rồi sao? Hết thấy những gì chư vị gặp phải đều không hề ngẫu nhiên phải không? Chư vị chẳng đang bước trên con đường thành Thần? Chư vị quả thực tưởng rằng trong tai nghe toàn là những điều dễ nghe, và những lời đệ tử Đại Pháp đều nói thuận với tâm của chư vị thì chư vị mới nguyện ý tu luyện, chư vị mới có thể đề cao lên chăng? Những vị hễ giận dỗi liền không học Pháp, không luyện công ấy thì là đang giận những ai vậy? Thần ư? Sư phụ ư? Hay là chính bản thân chư vị? Nhất thời chưa vượt qua được thì có thể lý giải; nhưng thời gian lâu không vượt qua được thì chính là vi phạm thệ ước một cách nghiêm trọng và không thực thi phần cần phải gánh vác trong Chính Pháp, vậy sẽ ảnh hưởng tiến trình tổng thể; điều ấy, chư Thần mà xét, chính là tối nghiêm trọng. Những sinh mệnh tà ác kia bức hại đệ tử Đại Pháp là do cự thế lực an bài, là bị khống chế; vô luận chúng có biểu hiện ra âm ỹ và hành ác thế nào, đó đều là khiến chúng làm như thế. Nếu là chính bản thân học viên [Đại Pháp] làm không tốt, thì không chỉ cự thế lực, mà tất cả chư Thần trong vũ trụ đều không lượng thứ. Thời gian đối với chư vị, đối với vô lượng chúng sinh vũ trụ đều là khăn bách rồi; có lẽ lời này của Sư phụ nói ra là nặng, nhưng những học viên hồ đồ thời gian lâu ấy, chư vị thật sự suy nghĩ nghiêm túc cho kỹ là đi đâu về đâu chưa? Mong chiếc chùy nặng gõ xuống sẽ khiến giật mình tỉnh ra; vì chư vị, chứ không phải vì tôi, Sư phụ, càng không phải là vì những đồng tu khiến chư vị không hài lòng. Hãy tỉnh tấn! Đó là thệ ước của chư vị, đó là trách nhiệm của chư vị, đó là con đường chính bản thân chư vị tiến về viên mãn!

Cuối cùng, chúc một lần nữa các đệ tử Đại Pháp tham gia Pháp hội có thành quả tròn đầy.

Lý Hồng Chí

22 tháng Mười Một, 2009

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/11/22/212879.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://www.clearwisdom.net/html/articles/2009/11/22/112553.html>.

Dịch ngày 22-11-2009; bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Gửi Pháp hội Ấn Độ đầu tiên

Gửi các đệ tử Đại Pháp tham dự Pháp hội đầu tiên ở Ấn Độ: Chào tất cả!

Mong rằng các đệ tử Đại Pháp Ấn Độ cũng như các đệ tử Đại Pháp dân tộc khác: học Pháp thật tốt, học Pháp cho nhiều, thường xuyên học Pháp, trở thành người tu luyện Đại Pháp chân chính, gánh vác trách nhiệm hồng truyền Đại Pháp và cứu độ chúng sinh.

Chúc Pháp hội chư vị thành công viên mãn!

Lý Hồng Chí
26 tháng Chạp, 2009

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán:

<http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/12/26/215075.html>.

Có tham khảo bản tiếng Anh:

<http://clearwisdom.net/html/articles/2009/12/26/113391.html>.

Dịch ngày: 29-12-2009. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.